

ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ

Ἁγιορείτου

ΟΤΑΝ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ

**Ἄρθρα καὶ σχόλια ἀναφερόμενα εἰς τὴν
αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὴν
μεγάλην εὐθύνην τῶν κοινωνούντων
ἀμέσως ἢ ἐμμέσως μετ' αὐτῆς**

ΑΘΗΝΑΙ 2001

ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ

Ἀγιορείτου

ΟΤΑΝ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ

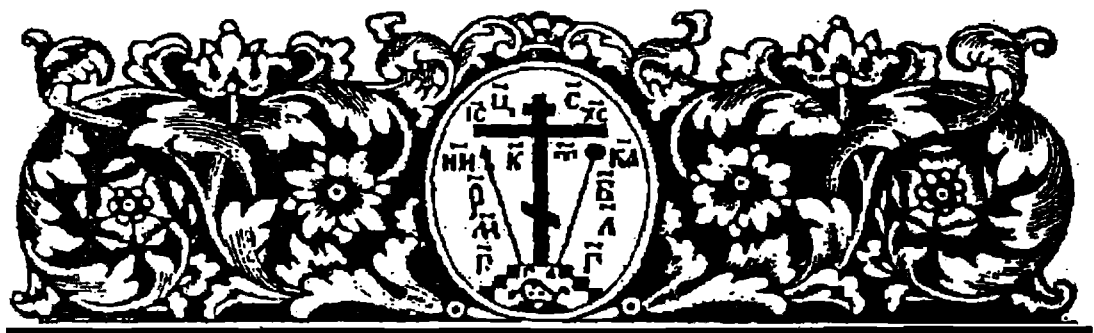
Ἄρθρα καὶ σχόλια ἀναφερόμενα εἰς τὴν
αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὴν
μεγάλην εὐθύνην τῶν κοινωνούντων
ἀμέσως ἢ ἐμμέσως μετ' αὐτῆς

Ἔκδοσις περιοδικοῦ «Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ»

ΑΘΗΝΑΙ 2001

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Τὰ ἄρθρα τοῦ παρόντος ἔργου ἔχουν πρωτοδημοσιευθῆ στο φυλλάδιο «Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ» κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐτῶν 1982-2000. Ἐπειδὴ, ὡς γνωστόν, «τὸ βιβλίο μένει», διὰ τοῦτο καὶ ὑπεβλήθημεν εἰς τὸν κόπον καὶ τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης ἐκδόσεως. Καὶ τοῦτο, διότι πιστεύομεν ὅτι τὰ θέματα ποὺ ἀναπτύσσονται στὶς ἐπόμενες σελίδες διατηροῦν τὴν ἐπικαιρότητά τους, ὄχι μόνον διὰ τὸ σήμερα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ μέλλον, ἀφοῦ στηρίζονται στὴν ἀγιοπατερικὴ «πρακτικὴ» τοῦ παρελθόντος, ἢ ὁποῖα ἔχει διαχρονικὴν ἀξίαν.

Καθημερινῶς λυπούμεθα πληροφορούμενοι τὶς ποικίλες προδοσίαι πίστεως καὶ τάξεως ποὺ ἐνεργοῦν οἱ φύσει καὶ θέσει φρουροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ὄλων τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν! Πιὸ πολὺ ὅμως λυπούμεθα διὰ τὴν ἀπαθῆ καὶ σιωπηρὰ ἀντιμετώπισιν τῶν ἀνωτέρω ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, καὶ ἰδιαιτέρως τοὺς Μοναχοὺς. Ἐδῶ πιστεύομεν ὅτι εὐρίσκεται τὸ κέντρο τῆς κρίσεως, ἀφοῦ «Ἔργον Μοναχοῦ, μὴδὲ τὸ τυχὸν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον».

Καὶ ὅμως! Ὁ Μοναχισμὸς ἀπουσιάζει σήμερα τελείως σχεδὸν ἀπὸ τὸν στίβον τῆς ὁμολογίας! Κατόπιν τούτου εἶναι φυσικὸν νὰ ἐφησυχάζουν καὶ οἱ ὑπόλοιποι τῶν ὑπευθύνων. Τοὺς λόγους μας τοὺς ἐπιβεβαιώνει τὸ ἐξῆς γεγονὸς· ἡ πληθώρα τῶν θεολογικῶν συνεδρίων, τὰ ὁποῖα αὐξάνουν συνεχῶς. Κατὰ τὴν διάρκειάν τους ἀναλύονται τὰ πάντα, πλὴν τοῦ ἑνός, «οὐ ἔστι χρεία», τοῦ

θέματος τῆς αἵρέσεως! Κληρικοί καὶ θεολόγοι γράφουν καὶ ὀμιλοῦν ὡσὰν νὰ μὴν ὑπάρχη ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πὸν ἔχει ἀλλοιώσει δόγματα καὶ παραδόσεις! Τὸ θέμα εἶναι τεράστιον καὶ ἀλγεινόν, διότι ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἀλλοίωσιν τῶν ὀρθοδόξων κριτηρίων κλήρου καὶ λαοῦ.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν περίοδον τοῦ τρίτου κατὰ σειρὰν λατινόφρονος καὶ κακοδοξοῦντος πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, χωρὶς νὰ ἔχη ἐμφανισθῆ οὐδεμία ἐπίσημος ἀντίδρασις γιὰ τὸ φθοροποιὸν ἔργον τους! ¹

Καὶ ὅταν ἀργότερα θὰ ἔχη κορυφωθῆ ἔτι πλέον ἡ ἀποστασία διὰ τῆς ἐτοιμαζομένης «Πανορθοδόξου» Συνόδου, ἡ ὁποία θὰ ἀλλοιώσῃ ἐν ἐπισήμῳ λόγῳ καὶ τελετῇ τὰ «ὄρια τῶν πατέρων», τότε θ' ἀρχίσουν νά... ἐξετάζουν τὸ θέμα οἱ... «στρατηγοὶ» καὶ λοιποὶ «φύλακες», προκειμένου νὰ δώσουν τὸ σύνθημα τῆς ἀντιδράσεως...²

Τὸ μόνον παρήγορον σημεῖον εἶναι ἡ ἀφύπνισις τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου πὸν παρατηρεῖται ἐσχάτως, ἔστω καὶ σὲ μικρῇ κλίμακα. Σ' αὐτοὺς τοὺς πιστοὺς κυρίως ἀπευθύνεται ἡ παροῦσα ἔκδοσις. Ἐπιθυμεῖ νὰ ἐνισχύσῃ τὸ ἀνθενωτικὸν καὶ παραδοσιακὸν φρόνημά τους, ὥστε μετὰ λόγου ν' ἀντιδροῦν στοὺς ψευδοποιμένας καὶ φθορεῖς τοῦ θείου Ἀμπελῶνος.

Πρέπει τὸ ποιμνιον ν' ἀντιληφθῆ ὅτι δὲν εἶναι ἀμέτοχον εὐθύνης, ὅταν ἐφυσυχάζῃ καὶ ἀδιαφορῇ, τὴν ὥραν πὸν προδίδεται ἡ πίστις! Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος γράφει σχετικῶς:

«Ὡστε ὅταν ὁ λόγος εἶναι γιὰ τὴν ἀλλοίωσιν τῆς πίστεως, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λέῃ κάποιος: Ποιὸς εἶμαι ἐγώ; Μήπως εἶμαι ἱερεὺς, ἢ ἄρχων, ἢ στρατιωτικὸς, ἢ γεωργός; Ἐνας πτωχὸς εἶμαι, πὸν μὲ δυσκολία βγάζω τὸν καθημερινόν μου ἄρτον. Συνεπῶς δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα κανένας λόγος καὶ φροντίδα γιὰ τὸ θέμα αὐτό. Οὐά, (ἀπαντᾷ ὁ πατήρ), οἱ λίθοι θὰ διαμαρτυρηθοῦν καὶ σὺ παραμένεις σιωπηλὸς καὶ ἀμέριμος;» (P.G. 99, 1321 B.).

Εὐχόμεθα τοῦ λοιποῦ οὐδεὶς νὰ εὔρεθῆ μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων «σιωπηλὸς καὶ ἀμέριμος». Καὶ τοῦτο διότι ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του, ἀφοῦ κατὰ τὸν λόγον

τῶν ἁγίων Πατέρων «ἢ μετὰ τῶν κακοδοξούντων κοινωνία δημιουργεῖ διακοπὴν τῆς μετὰ τοῦ Χριστοῦ κοινωνίας»!³

Ἰερομ. Θεοδώρητος
Ἰ. Ἡσυχαστήριον
Εὐαγγελισμοῦ - Πάρου
Πάσχα τοῦ 2001

1. Θαυμαστὴ ἐξαίρεσιν ἀποτελοῦν αἱ «Ἐπιστολαὶ πόνου» τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου τῆς Ρωσικῆς Διασποράς, καθὼς ἐπίσης καὶ ἕτερα συναφῆ κείμενά του, τὰ ὁποῖα ἔχομεν ἐκδόσει σὲ βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὁρθόδοξος μαρτυρία», Ἀθῆναι 1985, σσ. 84.

2. Μὲ αὐτὰ τὰ σαθρὰ ἐπιχειρήματα ὁ π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος καὶ οἱ δορυφόροι του ἐκοίμισαν δεκαετίες τώρα τὸν ὀρθόδοξον λαὸν διὰ διαφόρων συγγραφεῶν, ὅπως «Τὰ δύο ἄκρα», ὥστε νὰ παραμένῃ ἐν κοινωνίᾳ μετὰ τῶν λατινοφρόνων ποιμένων του. Λεπτομερῆ ἀναίρεσιν τῶν ἀντορθόδοξων αὐτῶν θέσεων βλέπε εἰς ἡμέτερα: «Διάλογοι τῆς ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ» καὶ «Ἀντίδοτον».

3. «Φυλάξατε ἔτι ἑαυτὰς τῆς ψυχοφθόρου αἰρέσεως, ἧς ἡ κοινωνία ἀλλοτριώσιν Χριστοῦ». (P.G. 99, 1257 C).

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΝ ΜΟΝΑΧΟΝ

Ἐ
γαπητέ μου π. Γεράσιμε, χαίροις ἐν Κυρίῳ πάντοτε μετὰ τοῦ Γέροντός σου.

Μέ χαρὰ διάβασα τὰ τελευταῖα νέα τῆς ἐπιστολῆς σου καὶ γιὰ τὶς τόσο ἀπαραίτητες ἐπισκευές τοῦ σεσαθρωμένου, πλὴν ἡγιασμένου ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τῶν παλαιῶν πατέρων, Κελλίου σας. Ἀναφορικῶς μὲ τὸν ἐνθουσιασμόν σου, λόγῳ τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου τοῦ πατριάρχου ἀπὸ μερικοὺς Κελλιῶτας, δὲν μὲ βρίσκεις σύμφωνον καθόλου. Τὸ διατί, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ στὸ ἐκθέσω κάπως ἱστορικά, διότι τὸ θέμα εἶναι πολὺ σοβαρὸν καὶ ἡ πεῖρα τοῦ παρελθόντος πιστεύω ὅτι θὰ μᾶς βοηθήσῃ πολὺ στὴν ἐξαγωγή τῶν ἀναγκαίων συμπερασμάτων.

Πρὶν 22 ἀκριβῶς χρόνια μεγάλη καὶ ἐπίσημος ὁμήγουρις Ἀγιορειτῶν πατέρων εἶχε διὰ προκηρύξεώς της διαμαρτυρηθῆ δημοσίως πρὸς τὸν πατριάρχην Ἀθηναγόραν —λόγῳ τῆς συναντήσεώς του μὲ τὸν πάπα στὰ Ἱεροσόλυμα— ὅτι ἂν τυχὸν συνεχίσῃ τοιοῦτου εἴδους ἐπαφὰς θὰ τὸν ἀποκηρύξουν καὶ αὐτόν. Τότε ἠρκέσθησαν νὰ ἀποκηρύξουν μόνον τὰς δηλώσεις πὸ ἐγιναν πρὸ καὶ μετὰ τὴν συνάντησιν.

Πέρασαν ἀπὸ τότε 22 χρόνια· οὔτε ἓνα, οὔτε δύο. Αἱ ἀντορθόδοξοι ἐν τούτοις δηλώσεις ἐσυνεχίσθησαν καὶ μάλιστα συνοδευόμεναι ἀπὸ πράξεις τελείως ταπεινωτικὰς καὶ προδοτικὰς διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Καὶ ὅμως οἱ Ἀγιορεῖ-

ται πού υπέγραψαν τὴν ἀνωτέρω προκήρυξιν τοῦ 1965, ἀλλὰ καὶ ὅλοι γενικῶς οἱ λοιποὶ, ἐσυνέχισαν νὰ κοινωνοῦν μὲ τὸν Ἀθηναγόραν καὶ τὸν ἐν συνεχείᾳ διάδοχόν του Δημήτριον, σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα! Κατὰ καιροὺς μάλιστα, ὅταν οἱ διοικοῦντες τὴν Ἀγιορειτικὴν Πολιτείαν ἔβλεπαν ὅτι μερικοὶ ζωηροὶ ἀπειλοῦσαν διακοπὴν κοινωνίας μὲ τὸ Φανάρι, συνεβούλευαν τοὺς πατριαρχικοὺς καὶ τὰς ἐξαρχίας των πού ἤρχοντο στὸ Ὅρος νὰ προσέχουν νὰ «μὴ σκανδαλίζουσιν τὰς ψυχὰς τῶν ἀπλουστέρων», φειδόμενοι αὐτῶν τῶν «ἀδυνάτων»... Καὶ οἱ ζωηροὶ ἠσύχαζαν μετὰ τὰς ὑποσχέσεις καὶ ἡ προδοσία ἐσυνεχίζετο ἄνευ ἐπεισοδίων...

Οὐδέποτε εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας κακόδοξοι ποιμένες ἐκινήθησαν τόσο ἄνετα καὶ ἐπληξαν τόσο βάνουσα τὸ σῶμα καὶ τὴν ἀλήθειαν τῆς Ἐκκλησίας ὅσο τὰ τελευταῖα 35 χρόνια! Ὅχι μόνον κατῶρθωσαν νὰ προδίδουν ἄνευ καμμιᾶς ἀντιδράσεως, ἀλλὰ νὰ κάνουν καὶ τοὺς διοικοῦντας τὸ Ὅρος πειθήνια ὄργανά των, ὑπασπιστὰς καὶ προασπιστὰς τῆς πολιτικῆς των, ὥστε αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ Ἀγιορεῖται νὰ καταδιώκουν τοὺς συναδέλφους των, τοὺς ἐλαχίστους πού ἐτόλμησαν τελικῶς νὰ σπάσουν τὸ φράγμα τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἐνόχου ἀνοχῆς καὶ νὰ ὁμολογήσουν, ἄρρενωπά, ὅτι δὲν ἀκολουθοῦν πλέον τὸν ψευδοποιμένα τοῦ Φαναρίου.

Καὶ τὰ χρόνια κυλοῦσαν. Ἡ αἵρεσις ἐγιγαντοῦτο καθημερινῶς ἐνῶ οἱ υπεύθυνοι τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ λοιποὶ καθηγούμενοι τῶν Μονῶν συζητοῦσαν καὶ ἔγραφαν γιὰ τὸν Μακρυγιάννη καὶ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, συνεχῶς δὲ ἐντός καὶ ἐκτός τοῦ Ὁρους ἐκήρυτταν γιὰ τὸ ἀναγκαῖον τῆς νήψεως καὶ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ μυστικοῦ γνόφου τῆς ἀνατολικῆς Θεολογίας...

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ἐκοιμᾶτο ἡσυχος, ἀφοῦ δὲν ἄκουγε ἀπὸ τοὺς φύλακες καμμιὰ φωνὴ ἐγρηγόρσεως καὶ κινδύνου· ὅλα ἐφαίνοντο νὰ πηγαίνουν τόσο καλά. Τὸν πληροφοροῦσαν ὅτι κῦμα εἶναι καὶ θὰ περάσῃ, «νὰ προσέχουμε τὰ σχίσματα, διότι οἱ αἵρετικοὶ πεθαίνουν καὶ

φεύγουν καὶ λησμονοῦνται, ἐνῶ τὰ σχίσματα μένουν». Ἔτσι γιὰ ν' ἀποφύγουν οἱ κύριοι αὐτοὶ τὰ σχίσματα — πού λυτρώνουν τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ τοῦ πραγματικοῦ μερισμοῦ κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας— ἐπροτίμησαν τὴν ἡσυχίαν τους καὶ ἀκολούθησαν ἤρεμα καὶ «συνετὰ» τὴν κηρυττομένη κακοδοξίαν. Ὁ Ἀθηναγόρας πράγματι ἔφυγε, ἀλλὰ ἡ φθορὰ διεκόπη μόνον γιὰ λίγες ἡμέρες — ὅσο κράτησαν τὰ τῆς κηδείας καὶ διαδοχῆς του— γιὰ νὰ συνεχισθῇ μὲ πῶ ἐντονο ρυθμὸ ἢ προδοσίᾳ ἀπὸ τὸν διάδοχό του. Αὐτὴ ἦτο ἡ σημειωθεῖσα ἀλλαγὴ στὸ διάστημα ὅπου ἡ κακοδοξία ἄλλαξε φρουρὰ στὸ Φανάρι. Οἱ συντηρητικοὶ ὅμως ἔβλεπαν τὰ πράγματα πολὺ διαφορετικά. **Λιοντάρη** ἀπεκάλεσαν τὸν Δημήτριον καὶ ἀμέσως ἔσπευσαν νὰ τὸν μνημονεύσουν ὡς ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας! Καὶ ἐκεῖνος χαρούμενος ἀπὸ τὴν ἀφέλειάν των ἄρχισε νὰ ξυλῶνῃ μὲ περισσὴ χάρι καὶ τὰ ὑπόλοιπα πού εἶχε ἀφήσει ὁ ἀποθανὼν προκάτοχός του.

Δυστυχεῖς ὀρθόδοξοι τοῦ καιροῦ μας! Ἄν «ἡ γρηγοροῦσα συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας», ὁ Μοναχισμὸς, σᾶς πρόδωσε τόσο εὐκόλα, ἀπὸ ποῖον καὶ πότε θ' ἀντιληφθῆτε τὴν τραγωδίαν σας; Αὐτοὶ εἶναι ἡ αἰτία πάντων τῶν κακῶν, ὡς λέγει ὁ πολὺς Μελέτιος ὁ Ὁμολογητὴς καὶ ὁ φλογερὸς ζηλωτὴς Ἀββακοῦμ ὁ Λαυριώτης. Ἄν ἐτηροῦσαν τὸν ὄρκον τους δὲν θὰ παρέδιδαν τὸ κάλλος τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν ἀσχημοσύνη καὶ τὴν ταπείνωση.

Γι' αὐτό, ἀγαπητέ μου π. Γεράσιμε, δὲν συγκινήθηκα ἀπὸ τὶς τελευταῖες διαμαρτυρίες τῶν διαφόρων Κελλιωτῶν Μοναχῶν τοῦ Ὄρους, χωρὶς ὅμως νὰ σημαίνῃ ὅτι τὶς βλέπω καὶ σὰν ἀρνητικὸ στοιχεῖο. Ὄταν ὅμως μετὰ ἀπὸ 22 χρόνια προδοσίας συνεχίζουν νὰ ἀπειλοῦν καὶ πάλιν καὶ νὰ «ἔξαιτοῦν τὰς θειοτάτας εὐχάς», τοῦ κακοδόξου ποιμένου των, νὰ ἐκφράζουν τὸν πόνον καὶ τὴν ἀνησυχίαν των διὰ τὰ τελούμενα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιθυμίαν των «νὰ μὴ ἀποκοποῦν ἀπὸ τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν», ἀγνοοῦντες ὅτι

ὁ συνεχιζόμενος σύνδεσμός των με αὐτὴν τοὺς ἀποκόπτει ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν ὁμήγυριν τῶν πρωτοτόκων καὶ ὁμολογητῶν, πῶς εἶναι δυνατὸν λέγω, νὰ προκαλέσουν με τέτοια γραφόμενα ταραχὴ στὶς παρατάξεις τῶν κακοδόξων; Οἱ πιστοὶ ἐξ ἄλλου ποὺ σᾶς παρακολουθοῦν ἔχουν χορτάσει πιά ἀπὸ λόγια· πεινοῦν γιὰ πράξη καὶ συνέπεια.

Οὔτε οἱ θεατρικὲς πράξεις τῆς Κοινότητος πρέπει νὰ συγκινοῦν κανένα. Αὐτοὶ ἐσᾶς φοβοῦνται, τοὺς μοναχοὺς, μήπως καὶ τοὺς ἀποκηρύξετε με ἀποτέλεσμα νὰ πέση ἡ ὀρθόδοξη λεοντὴ τους στὰ μάτια τοῦ λαοῦ, διαφορετικὰ οὔτε γράμματα θὰ ἔστελναν στὸ Φανάρι, οὔτε θ' ἀποφάσιζαν νὰ τὸ ἐπισκεφθοῦν. Σὰν τί περιμένουν νὰ τοὺς ἐξηγήσουν οἱ Φαναριῶτες; Εἴκοσι δύο χρόνια τοὺς κοροϊδεύουν ἢ μᾶλλον σᾶς κοροϊδεύουν —διότι οἱ μεγάλοι συντονίζονται συνήθως στὴν προδοσίαν— καὶ συνεχίζουν παρὰ ταῦτα μέχρι σήμερα νὰ παίζουν τὸ θέατρό τους με τὸ ἴδιο σκηνικό...

Λυποῦμαι, πάτερ μου, ἀλλὰ πολυετὲς πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἐπιτίμιον ποὺ θὰ σᾶς βάλῃ ὁ πνευματικὸς σας, καὶ μετὰ τὴν ἀποκήρυξιν ποὺ θὰ κάνετε τῶν κακοδόξων, διότι κοινωνοῦσατε τόσα χρόνια μαζί τους παραπλανῶντες τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν αἵρεσιν κρατύνοντες.

Κατὰ τὴν εἰκονομαχίαν, ὅποιος ἐκ τῶν ἱερέων ἢ μοναχῶν ὠμολόγει καθυστερημένα, ἔπαιρνε τὸ ἐπιτίμιον τῆς ἀλειτουρησίας καὶ ἀκοινωνησίας ἀπὸ τοὺς ἐξάρχους τῶν ὁμολογητῶν, «μέχρι καιροῦ Ὁρθοδόξου συνόδου», ἢ ὁποῖα καὶ θὰ διευθετοῦσε τελικῶς τὸν χρόνον τῶν ἐπιτιμίων. Γι' αὐτὸ καὶ νομίζω ὅτι οἱ πατέρες πρέπει νὰ σοβαρευθοῦν λιγάκι καὶ ἡ φρᾶσις των ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἀρρενωπότητα ποὺ χρειάζεται σὲ τέτοιες περιπτώσεις. Εἶναι ἀνεπίτρεπτος τέτοια διαγωγή ἀπὸ ἐπαγγελομένους τοὺς «Φύλακας τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ὁ Δημήτριος πέπτωκε πρὶν κἂν ἀρχίσῃ διὰ πράξεως νὰ προδίδῃ τὴν ἀλήθεια. Πέπτωκε διὰ τοῦ ἐθρονιστηρίου του

λόγου. Καὶ ὅμως 15 ὀλόκληρα χρόνια τὸν λιβανίζουν οἱ συνάδελφοί σου, ἐνῶ ποῦ καὶ ποῦ κάνουν πῶς ἀντιδρῶν, γιὰ νὰ ρίξουν στάχτη στὰ μάτια τῶν ἀφελῶν, ὅτι δῆθεν δηλ. ἀγρυπνοῦν «διὰ τὴν φύλαξιν τῆς Ὁρθοδοξίας», ὅπως πληθωρικὰ γράφουν στὰ διάφορα κείμενά τους. Δὲν σοῦ γράφω περισσότερα διότι στὴν «Ἀπολογία ἐνὸς Ἁγιορείτου» ποῦ σοῦ ἔστειλα ὑπάρχουν ὅλες οἱ σχετικὲς διασαφήσεις καὶ λεπτομέρειες. Μὴν ἐλπίζετε ν' ἀνανήψη τὸ Φανάρι. Ὅποιος θέλει νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του, ἅς διακόψῃ ἀμέσως κάθε ἐπαφή μὲ τοὺς μνημονευτὰς τοῦ Δημητρίου καὶ ὅλους ποῦ τὸν κοινοῦν, προκειμένου ν' ἀναπνεύσῃ ἀέρα Ὁρθοδοξίας.

Οὔτε νὰ ἐλπίζετε τίποτα θετικὸν ἀπὸ τὴν ἀντιπροσωπεΐαν τῶν Ἁγιορειτῶν ποῦ θὰ πάῃ στὴν Πόλι γιὰ συζητήσεις. Θὰ σᾶς κοροϊδεύουν ἀνελέητα, ὅπως κάνουν τόσα χρόνια τώρα. Θυμαῖσαι τί ἔγραφαν οἱ ἴδιοι τὸ 1981 ὅταν γύρισαν ἀπὸ τὸ Φανάρι. «Ἡ ἐμμονὴ τῶν Ἁγιορειτῶν εἰς τὴν ἀκραιφνῶς ὀρθόδοξον γραμμὴν ἀποτελεῖ μίαν πνευματικὴν προσφορὰν πρὸς τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον». Τὸ μόνον ποῦ κατορθώνουν διὰ τῶν δηλώσεων των αὐτῶν εἶναι νὰ προσβάλλουν ἑαυτοὺς καὶ νὰ μᾶς ὑπενθυμίζουν τὴν πιστότητα τῆς πολιτικῆς των πρὸς τὴν παρομοίαν τοῦ προΐσταμένου των, ὅστις προσφάτως ἐτόλμησε νὰ δηλώσῃ ὑποκριτικῶς: «Τὸ Φανάριον εἶναι πιστὸν εἰς τὴν ἀκραιφνῆ χριστιανικὴν παράδοσιν» (Ἀπολογία ἐνὸς Ἁγιορείτου, σελ. 34).

Πρέπει πλέον νὰ ἀντιληφθῆτε, ἀγαπητέ μου πάτερ, ὅτι δὲν ἔχετε χρόνον γιὰ πειράματα. Συνεπῶς ἡ ἀντίδρασίς σας πρέπει νὰ εἶναι ρωμαλέα, δηλαδὴ πατερικὴ. Συνεχίζεις νὰ προδίδῃς; δὲν σὲ μνημονεύω, δηλαδὴ δὲν σὲ κοινοῦν, οὔτε ἐσένα, οὔτε τὴν Σύνοδόν σου, οὔτε ὅσους σὲ κοινοῦν καίτοι γνωρίζουν τὰ ἔργα σου. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέσις τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν προκειμένῳ, τὰ δὲ λοιπὰ ἀποτελοῦν προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις· ὑπενθυμίζουν αὐτὸν ποῦ συνεχῶς κοσκινίζει, διότι δὲν θέλει νὰ ζυμώσῃ...

Τὸ μνημόσυνον εἶναι ὁ συνδετικὸς κρῖκος, ἡ σωλήνα πού συνδέει τὰ συγκοινωνοῦντα δοχεῖα —τὰ θυσιαστήρια τῶν μνημονευόντων Δημητρίου καὶ τὰ ἰδικά σας— τῶν ἱερῶν σας Κελλίων. Συνεπῶς ἡ ἡχητικὴ καὶ μόνον διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου, ἐνῶ θεωρεῖτε κοινωνικὸν τὸ Φανάρι (αὐτὸ σημαίνει ἡ φρᾶσις τῶν κελλιωτῶν «δὲν ἀποκοπτόμεθα τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας»), δὲν σημαίνει τίποτα, εἶναι χάδι γιὰ τοὺς Φαναριῶτες, συγχρόνως δὲ καὶ ἀνιστόρητον. Οἱ πατέρες τοῦ ἐνδόξου παρελθόντος τοῦ Μοναχισμοῦ δὲν ἐχρησιμοποιοῦν τοιαύτην διπλωματίαν εἰς τὰς ἐκφράσεις των. Τὸ ὅτι ἀντέδρασαν παρομοίως καὶ παλαιότερον οἱ Ἄγιορεῖται ἐπὶ Ἀθηναγόρου (1970-72), ὡς γράφουν, δὲν σημαίνει τίποτα, διότι καὶ ἐκεῖνοι τότε ἐκ τῶν πραγμάτων ἀναγκασθέντες, καὶ ὄχι ἐκ καρδίας πιστεύοντες, ἔφθασαν στὸ διάβημα ἐκεῖνο. Ἦτο ἀπλῶς μιὰ ἡχητικὴ διακοπὴ μνημοσύνου, χωρὶς διακοπὴν κοινωνίας, ἀπλῶς πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀπλουστέροις μοναχοῖς, οἱ ὅποιοι ζητοῦσαν ἐπιμόνως ἀπὸ τοὺς προΐσταμένους των κάποια δυναμικὴν ἀντίδρασιν.

Ἐπιπολαία καὶ ἄνευ ἐσωτερικοῦ ψυχισμοῦ ἡ πρᾶξις των αὐτὴ ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τοῦ ὅτι ἐκοινώνουν ἀδιαμαρτύρητα μὲ μὴ Φαναριώτας ἐπισκόπους, πού ἐμνημόνευον ὅμως τοῦ Ἀθηναγόρου, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι μόλις ἀπέθανε ἐκεῖνος καὶ τὸν διεδέχθη ὁ Δημήτριος ἔσπευσαν ἀμέσως —καίτοι διάβασαν τὸν αἰρετικὸν λόγον του, ὅτι θὰ παραμείνη πιστὸς στὴν γραμμὴν τοῦ μεγάλου προκατόχου του— ἔσπευσαν λέγω νὰ ἐπαναλάβουν τὸ μνημόσυνο. Καὶ ἐνῶ ἐπὶ 15 χρόνια ὁ πατριάρχης ἀπέδειξε σαφῶς πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, ὅτι παρὰ τὴν φαινομενικὴν του ἀπλότητα προδίδει τὴν Ὁρθοδοξίαν ψυχρά, σταθερὰ καὶ συνεχῶς, ἐν τούτοις συνεχίζουν νὰ τὸν μνημονεύουν ὡς «ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας»!

Λοιπὸν μὴ τοὺς μιμεῖσθε καὶ σεῖς τώρα, διότι τὸ παρελθὸν ἔπρεπε νὰ σᾶς ἔχη γίνει ἄριστος διδάσκαλος.

Προχωρεῖστε στήν διακοπήν κοινωνίας τῶν πατριαρχικῶν καί τῶν κοινωνούντων αὐτοῖς καί τότε θά αἰσθανθῆτε ἔσωθεν τήν πληροφορίαν πού ζητᾶτε, ὅτι δηλαδή πράγματι βαδίζετε τήν ὁδόν τῶν ἁγίων ὁμολογητῶν τῆς πίστεώς μας.

Εἶναι ἐντροπή διὰ τόν Ἀγιορειτικόν Μοναχισμόν νά μὴ μπορῆ νά μιμηθῆ γυναικείας ἐν κόσμῳ ἀδελφότητος, αἱ ὁποῖαι πατερικῶς καί ἀρρενωπῶς ὡμολόγησαν, καί οἱ διάδοχοι ἐνός Γρηγορίου Παλαμᾶ καί τῶν ἐπὶ Βέκκου μαρτυρησάντων ὁσίων νά μὴ μποροῦν νά εἶπουν ἓνα ὄχι στοὺς κακοδόξους προῖσταμένους των.

Τυχὸν ἀπορίας σου ἀναμένω στή νέα ἐπιστολή σου.

Σὲ χαιρετῶ μετὰ πολλῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

Θ. Μ.

11/87

ΠΟΙΟΣ Ο ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟΣ

Ἐ νύχτα ἔχει προχωρήσει ἄρκετὰ ἐνῶ ἐγὼ μόνος στὸ κελλί μου προσπαθῶ, μὲ συντροφιά τὶς ἱερὲς εἰκόνες καὶ τὸ ἴλαρὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ, προσπαθῶ νὰ βρῶ γιὰ ποιὸ ἀκριβῶς λόγο ἐπικρατεῖ σήμερα στὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος αὐτὴ ἢ φοβερὴ ἀφασία γιὰ τὰ θέματα τῆς πίστεως, ἀφασία ποὺ χρόνια τώρα ἔχει περάσει στὴν περιοχὴ τῆς ἀποστασίας. Ἡ, γιὰ νᾶμαι πιὸ ἀκριβῆς καὶ δίκαιος, ἀσχολοῦνται καὶ μὲ τὴν πίστη· ἀπόδειξη τὰ κηρύγματα γιὰ τοὺς χιλιαστὰς, παπικούς, καὶ σπανίως τοὺς μασόνους, ὅπως ἐπίσης καὶ τὰ σχετικὰ φυλλάδια καὶ βιβλία. Αὐτὸ ὅμως ποὺ δὲν κάνουν εἶναι ὅτι δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ ἐλέγξουν διὰ λόγου καὶ πράξεως, σύμφωνα μὲ τὴν ὀρθόδοξη παράδοση, τοὺς κακοδόξους προΐσταμένους τους ἢ καὶ συναδέλφους τους, οἱ ὅποιοι δεκαετίες τώρα κηρύττουν τὸ αἰρετικὸ πιστεύω τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Διότι κατ' αὐτοὺς ἢ πίστη τῶν Ὁρθοδόξων δὲν εἶναι μοναδικὸς δρόμος σωτηρίας· ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι δρόμοι ποὺ ὀδηγοῦν ἐξ Ἰσου μὲ τὴν Ὁρθοδοξία πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν σωτηρίαν.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ τὸ 1990 ὑπεγράφη στὴν Ἑλβετία ἡ ἔνωσις μὲ τοὺς αἰρετικούς Μονοφυσίτας, τοὺς ὁποίους ἀπὸ τὸν πέμπτον αἰῶνα ἔχει καταδικάσει ἡ Ἐκκλησία διὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων! Τὸ δὲ 1993 εἰς τὸν Λίβανον ὑπεγράφη ἡ ἔνωσις τῶν Ὁρθοδόξων μετὰ τῶν Οὐνιτῶν καὶ Παπικῶν! Τὴν ἔνωσιν ἐπεκύρωσε καὶ ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος στὴν τελευταία συνάντησή του μὲ τὸν πάπα, ὅπου μετὰ τὸ οὐνιτικὸ συλλεῖτουργο ποὺ εἶχαν στὴν Ρώμη, συνυπέγραψαν τὸ κοινὸν ἀνακοινωθέν, τὸ ὁποῖον ἐπικροτεῖ

τὰ γενόμενα στὸ Λίβανον. Ἄλλὰ μόνον αὐτά; Ἀκόμη καὶ τὸν Μωαμεθανισμόν καὶ τὰς λοιπὰς εἰδωλολατρικὰς θρησκείας τὰς θεωροῦν οἱ συγκριτισταὶ οἰκουμενισταὶ ὅτι ὀδηγοῦν στὸν Θεόν. Ὅλων αὐτῶν τῶν κακοδοξιῶν ἀρχιτέκτων καὶ ὑπερασπιστῆς καὶ διάκονος ὁ πατριάρχης **Βαρθολομαῖος**, τὸν ὁποῖον ἀναμένουν τὸν προσεχῆ Μάϊον εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν Μητρόπολιν Παροναξίας, διὰ νὰ τιμήσουν οἱ ἐπίσημοι καὶ ὁ ἀγνοῶν ἐν πολλοῖς λαὸς τῆς Ἑλλάδος.

Νὰ ὑποδεχθοῦν ποῖον; Ὅχι μόνον ἓνα αἵρετικὸν ἀλλὰ καὶ ὑβριστὴν τῶν Ἑλλήνων! «Πῶς εἶναι δυνατόν ἢ Ἑλλάς νὰ ὑποδεχθῆ τιμητικῶς ἓνα πατριάρχην ὁ ὁποῖος εἶναι ἀποδεδειγμένως μισέλληνας;», διάβασα νὰ γράφει ἓνα ἔντυπο, πού πρὶν λίγο καιρὸ εἶχα λαβεῖ καὶ τὸ ὁποῖον συνέχιζε μὲ τὰ ἐξῆς: «Δὲν ἀποτελεῖ τοῦτο ἀτιμίαν κατὰ τῆς Ἑλλάδος, πού ὀφείλει τὴν ἐλευθερίαν της εἰς τοὺς ἥρωας τοῦ 1821, τοὺς ὁποῖος ὁ κ. Βαρθολομαῖος καθυβρίζει; Διότι, ὡς γνωστόν, ἀφοῦ ἐγράφη πολλακίς εἰς τὸν τύπον, εἶπε καὶ τοῦτο τὸ ἀπίστευτον, ὅτι δῆθεν «...δυστυχῶς οἱ δυὸ λαοὶ (Τοῦρκοι καὶ Ἕλληνας) διέκοψαν τὴν ὑπέροχην συμβίωσιν τῶν 400 χρόνων» (δηλαδὴ τὴν Τουρκικὴν δουλείαν τῶν Ἑλλήνων!!) ὅταν ξεσηκώθηκαν κάτι ξυπόλητοι* τὸ 1821 καὶ δημιούργησαν τὶς γνωστὲς προστριβές...»!!! (Αὐριανή, 26.10.91).

Προσφάτως δὲ ἔγραψε ὁ τύπος: «Ὑπὲρ ὅχι μόνον τῆς τελωνειακῆς σύνδεσης (τῆς Τουρκίας) ἀλλὰ καὶ τῆς πλήρους ἔνταξης στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση εἶναι ὁ Οἶκ. Πατριάρχης Βαρθολομαῖος...» (Ἐλευθεροτυπία Ἰαν. 15, 1996).

Στόχος τοῦ τὰ πιθανὰ πλεονεκτήματα πού θὰ προκύψουν ἀπὸ τὸ Φανάρι, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς ἀρνητικὰς ἐπιπτώσεις στὸν Ἑλλαδικὸν χῶρον ἀπὸ τὸν βάρβαρον καὶ ἀντιδημοκρατικὸν ἑταῖρον...

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἀνωτέρω εἶναι καὶ ψευδοπατριάρχης. Διότι, ἐνῶ «αἵρετικὸς ἐστὶ... ὁ μικρὸν γοῦν ἐκκλίνων τῆς ὀρθοδόξου πίστεως», ὁ κ. Βαρθολομαῖος παρεκτρέπεται σὲ

πολλά και μεγάλα, ὡς θὰ φανῆ κατωτέρω.

Α) Παραβαίνει συνεχῶς και προκλητικῶς τὴν ἀπόφασιν τῶν ἁγίων πατέρων και Συνόδων πού ἀναφέρει ὅτι «πρέπει νὰ ἀναθεματισθῆ πᾶσα αἵρεσις» (Α' Κανὼν τῆς Β' Οἴκουμ. Συνόδου). Αὐτὸς ὅμως πράττει τὸ ἀντίθετον!

Β) Καὶ ὄχι μόνον δὲν ἀναθεματίζει τὰς διαφόρους αἵρέσεις, ἀλλὰ και διακηρύττει ἀναιδῶς ὅτι τὰς ἀναγνωρίζει ὡς Ἐκκλησίας, ἤδη ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέρα πού ἀνῆλθε στὸν Θρόνον. Ὅσο δὲ ἀφορᾷ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας πού ἀπαγορεύουν μὲ καθαίρεση μιὰ τέτοια ὁμολογία και πράξι, αὐτὸς καταφρονεῖ τελείως τὴν φωνή τους ἀποκαλῶν αὐτοὺς «τείχη αἰσχύου»!! (Ἐπίσκεψις, 15.6.'89).

Γ) Ἐν συνεχείᾳ δὲ τὴν παράνομον αὐτὴν ἀναγνώρισιν τῶν αἱρέσεων προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλῃ ὄχι μόνον εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος ἀλλὰ και τὰς λοιπὰς Ἐκκλησίας, ὅπως συνέβη και μὲ τὸ πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, τὸ ὁποῖον ἠρνήθη νὰ δεχθῆ ὡς ὀρθοδόξους τοὺς αἱρετικούς Μονοφυσίτας.

Δ) Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ μέγας αὐτὸς ἀποστάτης τῶν ἐσχάτων τούτων χρόνων οὐδέποτε κατηγόρησε τίς σατανολατρικὲς συμπροσευχὲς τῆς Ἀσσίζης Ἰταλίας τοῦ 1986 τῶν οἰκουμενιστῶν μὲ ἀρχηγῶν τὸν πάπαν. Σ' αὐτὲς ἔλαβον μέρος ὄχι μόνον οἱ χριστιανικὲς αἵρέσεις, ἀλλὰ και Ἑβραῖοι, Μουσουλμάνοι, Βουδισταί, εἰδωλολάτραι, μάγοι κ.λ.π.

Ἴδου, πάλιν, διατί ὁ κ. Βαρθολομαῖος μετέχει ἀμετανόητος εἰς σατανοκρατικὰ συνέδρια οἰκουμενιστῶν, ὅπως ἐκεῖνο τῆς Καμπέρα Αὐστραλίας τὸ '91, ὅπου ἔγιναν τέτοια δαιμονικὰ ξεφαντώματα, ὥστε ἓνας προτεστάντης ἀναγκάστηκε νὰ γράψῃ: «Ἡ θέσις τοῦ Π.Σ.Ε. ὅτι αἱ εἰδωλολατρικαὶ θρησκεῖαι θὰ κερδίσουν τὸν οὐρανὸν χωρὶς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καθιστᾷ τὸν ἴδιον τὸν Χριστόν ἓνα ἀπατεῶνα, ὅταν λέῃ: «οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρὸς τὸν πατέρα, εἰμὴ δι' ἐμοῦ». Τότε ὁ Παῦλος εἰς μάτην ἠνάλωσε τὴν ζωὴν του και εἰς μάτην ἔγραψε τίς ἐπιστολὲς του πού ἄπλωσαν τὸν Χριστια-

νισμόν στὸν ρωμαϊκὸν κόσμον. Ἡ Βίβλος ἔσφαλλε ἀπορρίπτουσα τὰ εἰδῶλα εἰς τὴν δευτέραν ἐντολήν. Τὸ Π.Σ.Ε. ὑποβιβάζει τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν εἰδωλολατρῶν ἡγετῶν καὶ τὸν κάνει μία ἀπὸ τὰς πολλὰς ὁδοὺς πρὸς τὸν Θεόν!.. Ἔνα σατανικὸν πνεῦμα ἢ πνεύματα παρήγαγον ἕνα σατανικὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ Π.Σ.Ε.! Ὁ Χριστὸς τοῦ Π.Σ.Ε. στὴν Αὐστραλία οὐδέποτε ἦλθε ἐκ τῶν οὐρανῶν, οὐδέποτε ἐπέστρεψε εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ δὲν δύναται νὰ πάρῃ κάποιον στὸν οὐρανόν. Ἔνα ξένο καὶ σατανικὸ πνεῦμα καὶ πνεύματα, αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο εἶδος τοῦ Χριστοῦ ποὺ θὰ ἠδύνατο νὰ προσκληθῆ γιὰ νὰ ἀκούσῃ τις κραυγὰς τῶν οἰκουμενιστῶν... Ἡ Αὐστραλία ἀπεκάλυψε τὸ βάθος τῆς ἀποστασίας ποὺ ἐνεργεῖται διὰ μίαν παγκόσμιον Ἐκκλησίαν καὶ ἡ ὁποία ἔχει περιγραφῆ ὡς «Βαβυλῶν ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν, ἡ νύμφη τοῦ τελικοῦ ἀντιχρίστου...». (Orthodox Christian Witness, 5.9.'91).

Καὶ ὅταν τυχὸν ταῦτα προβάλλωνται ἀπὸ βιντεοκασσέτες, οἱ οἰκουμενισταὶ χαλοῦν τὸν κόσμον, διὰ νὰ σταματήσουν τις ἐκπομπές καὶ νὰ τις ματαιώσουν μὲ ἐγκληματικὰς προφάσεις, ὡς ἔπραξε προσφάτως ὁ Δημητριάδος κ. Χριστόδουλος ἀπὸ τὸ κανάλι τοῦ ΤΗΛΕΤΩΡΑ.

Οἱ μέλλοντες λοιπὸν νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν Βαρθολομαῖον εἰς Ἀθήνα καὶ Παροναξία, δὲν θὰ ὑποδεχθοῦν ὀρθόδοξον πατριάρχην ἀλλὰ **ψευδεπίσκοπον** καὶ **ψευδοπατριάρχην**, ὅπως τὸν χαρακτηρίζουν οἱ ἱεροὶ Κανόνες. Ὅσοι δὲ θὰ συνεργήσουν διὰ τὴν ὑποδοχὴν του θὰ σκανδαλίσουν τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς καὶ θὰ τοὺς ὀδηγήσουν εἰς παγίδα, ἀφοῦ θὰ τοὺς προτρέψουν νὰ ὑποδεχθοῦν προβατόσχημον λύκον, ἁμαρτάνοντες οὕτω θανασίμως.

Οἱ ἀνωτέρω, σκέφθηκα, εἶναι τελείως ἀδικαιολόγητοι, ὄχι μόνον διότι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ ἐκκλησιαστικὸς τύπος ἔχει ἐπισημάνει τὴν πτώσιν εἰς τὴν πίστιν τῶν πατριαρχῶν τοῦ Φαναρίου, ἀλλὰ καὶ διότι τὰ «κακουργήματα» τοῦ κ. Βαρθολομαίου τὰ βλέπουν καὶ ἀπὸ τὴν τηλεόρασί τους.

Παραθέτομεν ἓνα χαρακτηριστικό ἀπόσπασμα ἐκκλησιαστικῆς ἐφημερίδος δημοσιευθὲν τὸ 1982.

«Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού στὸ πατριαρχικὸ θρόνο τῆς βασιλεύουσας ἀνέβηκε ὁ Μελέτιος Μεταξάκης, ἓνας ἐσμὸς προδοτῶν, μὲ ἐξαίρεσι τὸν πατριάρχην Μάξιμο τὸν Ε, λυμαίνεται τὸ Πατριαρχεῖο. Ὁ Ἀθηναγόρας ἦταν ἐκεῖνος πὺ ἐβλαψε περισσότερο ἀπὸ ὅλους τὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὸ Φανάρι. Καὶ μετὰ τὸν θάνατό του κανένας δὲν βρέθηκε νὰ σταματήσῃ τὸ δύσμοιρο Πατριαρχεῖο ἀπὸ τὸ κατρακύλισμά του. Ἔτσι, σήμερα, τὸ Πατριαρχεῖο περιστοιχίζεται ἀπὸ ἄτομα, πὺ εἶναι ἐντελῶς ἄγευστα ἀπὸ τὴν ὀρθοδοξία, πὺ εἶναι ἀμφίβολο ἂν πιστεύουν καὶ σ' αὐτὸν τὸν Θεὸν ἀκόμα, πὺ δὲν παύουν ὅμως νὰ τὸν ἐμπορεύονται καὶ ἐμπαίζουν σαρκαστικά. Γιατί, ἂν πίστευαν, κανένας τους δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ παριστάνῃ τὸν κληρικὸ ἀπὸ αὐτούς. Καὶ γι' αὐτό, ξεπουλοῦν τὴν Ὁρθοδοξία σὲ τιμὴ εὐκαιρίας!» (Ὁρθόδοξος Τύπος, 25.6.82).

Μετὰ ἀπὸ τέτοια κείμενα καὶ τὶς δημόσιες ἐμφανίσεις τοῦ πατριάρχου, πὺ ὀλοφάνερα προδίδουν τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τὸν ἀνέχονται ἐπίσκοποι, ἱερεῖς καὶ μοναχοί, ἰδίως τοῦ Ἁγίου Ὁρους, πὺ τὸν μνημονεύουν καθημερινῶς; Μέχρι πότε θὰ τὸν θωπεύουν μὲ τὶς δῆθεν διαμαρτυρίες τους, ἐνῶ βλέπουν ὅτι καθημερινῶς θρασύνεται καὶ περισσότερο, ἀπεμπολῶν τὸν «θησαυρὸν τῆς ὑγιαινούσης πίστεως»; Δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ εἶχαν διακόψει κοινωνίαν μαζί του συμφώνως πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὴν πατερικὴν διδασκαλία;

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος ὅμως δὲν εἶναι μόνον αἰρετικός. Ὅπως ὅλοι οἱ αἰρετικοὶ εἶναι καὶ ἄδικος. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸν τρόπον πὺ συμπεριφέρεται πρὸς ὅσους δὲν τὸν προσκυνοῦν καὶ μνημονεύουν. Τότε ἀφήνει νὰ ἐκδηλωθῇ ὁλος ὁ «πλοῦτος» τῆς κακοδόξου καρδίας του... Ἔτσι στίς 20.5.1992 ἐξεδίωξε διὰ τῆς ἀστυνομίας τὴν ἀδελφότητά τῆς

Σκήτης τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐμνημόνευε λόγῳ τῶν οἰκουμενιστικῶν του ἐνεργειῶν. Εἰς τοῦτο φέρει μεγίστην εὐθύνην καὶ ἡ συμπράξασα Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἄθωνος, ἡ ὁποία σύρεται δυστυχῶς ὡς κοπέλλι ὀπισθεν τῶν παρανόμων ἐπιθυμιῶν του. Ἐν συνεχείᾳ «κάλεσε τοὺς ζηλωτὲς ποὺ ἐγκαταβιοῦν στὴν Ἀθωνικὴ Πολιτεία — ὑπολογίζονται γύρω στοὺς τριακοσίους — «εἰς μετάνοιαν καὶ ἀνάνηψιν» καὶ στὴν περίπτωση ποὺ ἀρνηθοῦν κάτι τέτοιο «νὰ ἀπέλθουν ἐκτὸς Ἁγίου Ὄρους, διότι αὐτὸ εἶναι ἔδαφος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ δὲν ἔχουν θέσιν εἰς αὐτὸ οἱ τὰ ἐνάντια πρὸς αὐτὸ φρονοῦντες». (ΤΑ ΝΕΑ, 9.11.'92).

«Ἡ μὲ μνημονεύετε ἢ φεύγετε ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Τὸ τελεσίγραφο αὐτὸ ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς ζηλωτὲς μοναχοὺς τοῦ Ὄρους ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησίν του γιὰ τὴν Κρήτη» (ΕΘΝΟΣ, 9.11.'92).

Ἀκόμη ἔθεσε τὸ ρητορικὸ ἐρώτημα: «μπορεῖ σὲ μιὰ οἰκογένεια τὰ παιδιὰ νὰ διαφωνοῦν μὲ τὸν πατέρα, τὸν ἀρχηγὸ τῆς οἰκογενείας;» (ΕΘΝΟΣ, 7.11.1992).

Βεβαίως εἰς τὰ ἀνωτέρω ὑπάρχουν πολλὲς ἀπαντήσεις, ἐγὼ ὅμως ἐκεῖνο τὸ βράδυ προτίμησα νὰ διαλέξω μίαν ἀπ' ὅλες τὴν ὁποία καὶ παραθέτω διὰ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Ἁγιορείτου»:

«Πολὺ καὶ λίαν πλανᾶται» ὁ κ. Βαρθολομαῖος λέγων τὰ ἀνωτέρω, καὶ ἂν νομίζῃ ὅτι θὰ περάσῃ ὁ διωγμὸς τῶν Ὀρθοδόξων Ἁγιορειτῶν, τὸν ὁποῖον ἐτοιμάζει ἐν πνεύματι αἰρετικῆς ἀδικίας. **Πρῶτον**, διότι «εἰς μετάνοιαν καὶ ἀνάνηψιν» καλεῖται ὁ ἴδιος, ποὺ εἶναι ἄδικος καὶ αἰρετικός, καὶ ὄχι οἱ Ὀρθόδοξοι Ἁγιορεῖται. **Δεύτερον**, διότι, ὅπως ἓνας «πατέρας» δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀξίωσιν ὑπακοῆς ἀπὸ τὸν υἱὸν του, ὅταν τὸν ἐξωθῇ εἰς τὴν ληστείαν, οὔτε ἀπὸ τὴν θυγατέρα του, ὅταν τὴν προάγῃ εἰς τὴν πορνείαν, οὔτω καὶ ὁ «πνευματικὸς πατέρας» δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀξίωσιν ὑπακοῆς, ὅταν εἶναι λύκος ἀντὶ ποιμένος καὶ προάγει εἰς τὴν

αἴρεσιν πού εἶναι ἡ χειροτέρα μορφή πορνείας. Τρίτον, διότι τὸ Ἅγιον Ὄρος δὲν εἶναι «ἔδαφος» τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου, οὔτε βεβαίως τσιφλίκι τοῦ κ. Βαρθολομαίου Ἀρχοντώνη, ἀλλὰ «αὐτοδιοίκητον τμήμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, τοῦ ὁποίου ἡ κυριαρχία παραμένει ἄθικτος ἐπ' αὐτοῦ» (Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, ἄρθρ. 105). Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις εἶναι «Τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας». Τέταρτον, διότι οἱ Ὀρθόδοξοι Ἀγιορεῖται Πατέρες θὰ ἀντιδράσουν: α) ὡς οἱ τριακόσιοι τοῦ Λεωνίδα μὲ τὸ «μολῶν λαβέ», β) ὡς οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες ἐπὶ Ἰωάννου τοῦ Βέκκου, γ) ὡς ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος... καὶ δ) ὅπως οἱ πατέρες των, ἢ καὶ οἱ ἴδιοι, τὸ 1940 μὲ τὸ ΟΧΙ. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τώρα, οὔτε ὁ Ἐφιάλτης θὰ ὑπάρξῃ, οὔτε Κερκόπορτα θὰ εὔρεθῇ ἀνοικτή». Καὶ καταλήγει ὡς ἐξῆς τὸ κείμενον.

«Ταῦτα ἄς ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψιν του ὁ κ. Βαρθολομαῖος. Νὰ μὴ λησμονῇ δὲ ποτέ, ὅτι, ὅ,τι καὶ ἂν γίνῃ «ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται». Ἄν δὲ τολμήσῃ, κατὰ τρόπον ἐνθυμίζοντα τὸ «ἦρθαν τὰ ἄγρια νὰ διώξουν τὰ ἡμερα» καὶ τό: «φωνάζει ὁ κλέφτης, νὰ φοβηθῇ ὁ νοικοκύρης», νὰ διώξῃ τοὺς Ὀρθοδόξους ἐν Ἁγίῳ Ὄρει καὶ ἀλλαχοῦ, τότε θὰ ἀντιληφθῇ ἐν τῇ πράξει τί σημαίνει τὸ «σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν» (Πράξ. 26. 14).

Εἶναι ἐξ ἄλλου εἰς ὅλους γνωστὸν ὅτι ἔχει ἐντὸς ὀλίγου χρόνου δημιουργήσει ζητήματα στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, Κρήτης, στὰ Ἱεροσόλυμα, τὴν Αὐστραλία, τὴν Ἀμερικὴν! Ζητήματα, ζητήματα, προκειμένου νὰ ἐπικρατήσῃ ὡς «Οἴκουμενικὸς» τύραννος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Εἰδικῶς μάλιστα στὸ Ἅγιον Ὄρος ἔχει καταλύσει κάθε ἔννοιαν αὐτοδιοικήτου διὰ τῆς ἀποστολῆς πατριαρχικῶν ἐξαρχειῶν, παρὰ τὴν γνώμην τῆς Ἱ. Κοινότητος, ὡς προβλέπει ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Ὄρους. Δι' αὐτῶν τιμωρεῖ τοὺς ἀντιφρονοῦντας στὰ σχέδιά του· ἐπιβραβεύει τοὺς «ἰδικοὺς του»· διχάζει τὴν Ἀγιορειτικὴν Ἀδελφότητα εἰς πατριαρχικοὺς καὶ μὴ· ἐπιβάλλει τὴν γνώμην του καὶ ἐκεῖ

ὅπου αἱ Ἰ. Μοναὶ κάλλιστα μποροῦν νὰ τακτοποιήσουν τὰ τοῦ οἴκου τους, ὡς συνέβη προσφάτως μὲ τὴν Ἰ. Μονὴν Μεγίστης Λαύρας. Ἀκόμη καὶ τὶς κουρῆς τῶν Μοναχῶν ἐπιθυμεῖ νὰ ἐλέγχει ὁ ἴδιος, **καταργῶν** οὕτω κάθε ἔκφρασιν Μοναστηριακοῦ τυπικοῦ καὶ αὐτοδιοικητοῦ. Τίποτε ὅμως δὲν θὰ κατάρθωνε ἀπὸ τὰ παραπάνω, ἐὰν οἱ ἡγούμενοι ὑπελόγιζαν περισσότερο ἀπὸ τοὺς θρόνους τους τοὺς Ἰ. Κανόνας, ὅπως πράττει ἡ Ἰ. Μονὴ Ἐσφιγμένου. Ἀφοῦ ὅμως προσκυνοῦν ἓνα ψευδεπίσκοπον καὶ συνεργάζονται μαζί του διὰ τὴν ἐξόντωσιν τῶν Ζηλωτῶν πατέρων, ἢ κατάληξις εἶναι δικαία! «Δίκαιος ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ δικαιοσύνας ἡγάπησεν»...

Εὐτυχῶς ὅμως ἱκανὸς ἀριθμὸς πιστῶν ἔχουν ἀντιληφθῆ τὴν κακόδοξο διακονία του καὶ τὸν ἀπεδοκίμασαν ποικιλοτρόπως εἰς Κρήτην, Πάτμον, Κάλυμνον. Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ αὐτὸ θὰ συμβῆ εἰς Ἀθήνας καὶ Παροναξίαν τὸν προσεχῆ Μάϊον. Εἰς τὴν Πάτμον εἰδικά, ὁ λαὸς εἶχε ἀπομονωθῆ ἀπὸ τὰ προσκυνήματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν κατακλύσει παντὸς εἶδους αἵρετικοί. Διότι τελικῶς κάθε ἐπίσκεψίς του εἰς αὐτὸ ἀποβλέπει· εἰς συμπροσευχὰς μετὰ τῶν αἵρετικῶν, ὥστε ὁ λαὸς νὰ συνηθίσῃ τὸ θέαμα καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἀδιαμαρτύρητα στὴν οἰκουμενιστικὴ του ἀποστασία. Προσθέτομεν δὲ διὰ τὴν ἱστορίαν, ὅτι στὴν συλλειτουργία του μὲ τὸν πάπα τῆς Ρώμης τὸν παρελθόντα Ἰούνιον, καὶ ἐνῶ ἦτο καλοκαιρία, ξαφνικὰ ὁ οὐρανὸς πάνω ἀπὸ τὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Πέτρου ἐμαύρισε καὶ οἱ κεραυνοὶ ἀπειλοῦσαν νὰ συντρίψουν τὸν τροῦλλον τοῦ Ναοῦ! Καὶ ἐνῶ καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως διαμαρτύρονται, ὁ κλῆρος καὶ ὁ Μοναχισμὸς, ἰδίως ὁ Ἀγιορειτικὸς, δὲν τολμοῦν νὰ ἀναχαιτίσουν τὸ αἵρετικὸν του κήρυγμα, γενόμενοι **συνυπεύθυνοι** γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ λαοῦ. Διότι, ὡς εἶναι γνωστον, δὲν κοινωνεῖ μόνον μὲ αἵρετικούς, ἀλλὰ εἶναι καὶ ὁ ἴδιος **αἵρετικὸς**.

Ἐκείνη ὅμως τῆ στιγμῆ τὸ καντήλι τρεμόσβησε ζητώντας ἀσφαλῶς λάδι. Σηκώθηκα νὰ φέρω τὸ λαδικόν,

ἐνῶ μιά εὐχή ψιθύρισαν ἄθελα τα χεῖλη μου. Κύριε, φώτισε
τοὺς καλοπροαίρετους πιστοὺς ν' ἀντιληφθοῦν ποῖον λύκον
ὑποδέχονται γιὰ ποιμένα καὶ παιδαγώγησε, ὅπως Σὺ γνωρί-
ζεις, τοὺς ρασοφόρους ποὺ κρατοῦν τὸν λαόν σου στὸ
σκοτάδι τῆς ἄγνοιας καὶ κακοδοξίας. Ἀμήν.

2/96

Κατ' ἄλλην γραφήν: ξεβράκωτοι.

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η... ΑΦΑΣΙΑ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Τὸ ἔχουμε γράψει πολλάκις, ὅτι οἱ θεολόγοι μας, δυστυχῶς, δὲν διαφέρουν τοῦ Ἱερατείου καὶ τοῦ Μοναχισμοῦ, σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἄγνοιαν καὶ ἀδιαφορία τους γιὰ ζωτικὰ θέματα ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ὁμολογίας. Καὶ ἐνῶ μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ἔχουν ὅπωςδήποτε τὴν δυνατότητα νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ Κανονικὰ θέματα, προκειμένου νὰ ἐπισημάνουν τὸ μέγεθος τῆς συντελουμένης ἀποστασίας τῶν ἐπισκόπων τους, αὐτοὶ ἀδιαφοροῦν σκανδαλωδῶς, ἀσχολούμενοι μὲ ὅ,τι ἄλλο δύναται νὰ φαντασθῆ κανεὶς.

Ἄγνοοῦν λοιπὸν καὶ ἀποφεύγουν νὰ γνωρίσουν ἐπισταμένως τὸ ἱερὸν Πηδάλιον ποῦ θὰ τοὺς πρόσφερε τὸν κατάλληλον ὄπλισμὸν διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἀποστασίας τῶν ἡμερῶν μας. Μήπως αὐτὸ εἶναι κάτι τὸ ἀδιάφορον ἢ δευτερεῦον; Ἐὰν εἰς ὅλα τὰ λοιπὰ ἀριστεύσουν καὶ ἀδιαφορήσουν γιὰ τὸ κεφαλαιῶδες θέμα τῆς πίστεως, αὐτὸ καὶ μόνον εἶναι ἱκανὸν νὰ τοὺς καταστήσῃ ἐνόχους καὶ «ἐκτὸς νόσεως» τρέχοντας...

Διαβάζουν πολλὰ περιοδικὰ καὶ γνωρίζουν διάφορα ἄσχετα πρὸς τὴν ἀποστολὴν τους κείμενα, ἀλλὰ τὸ ἱερὸν Πηδάλιον, ὅπου διασώζει ὀλόκληρον σχεδὸν τὴν ἱερὰν Παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας μας, γι' αὐτοὺς εἶναι κάτι τὸ σχεδὸν ἄγνωστον ἢ ἀδιάφορον! Τὰ ἀνωτέρω τὰ ἔχομε διαπιστώσει πολλάκις στὰς μετ' αὐτῶν συζητήσεις μας καὶ τὸ ζοῦμε καθημερινῶς διαβάζοντας τὰ διάφορα θρησκευτικὰ φυλλάδια ποῦ ἐκδίδουν. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἀσήμαντον λεπτομέρειαν· ἐκφράζει τὴν πτωχείαν καὶ μονο-

μέρειαν τῆς δραστηριότητός των, τὴν ἀπουσίαν τῆς καθολικότητος ἐκ τῆς διδαχῆς των. Καὶ τοῦτο, διότι τὸ περιεχόμενο τοῦ ἱεροῦ Πηδαλίου πρέπει ν' ἀποτελῆ πυξίδα καὶ γνώμονα διὰ τὴν ὅλην δρᾶσιν των. Ἐπειδὴ δὲν γίνεται αὐτό, ἔχομε τὰ σημερινὰ θλιβερὰ ἀποτελέσματα: τὴν ἀδιαφορίαν ἐνώπιον τῆς παναιρέσεως τῆς ἐποχῆς μας· τὴν χλιαρὰν καὶ ἀλλοιωμένην προσφορὰν τοῦ Εὐαγγελικοῦ μηνύματος· τὸ θαυμάζειν δῆθεν ἀγίας προσωπικότητας τῆς Δύσεως... Ἀντιθέτως ἡ ἔμπρακτος σπουδὴ τοῦ Πηδαλίου ἀναδεικνύει τοὺς ὁμολογητὰς τῆς Ἐκκλησίας, ἀναδεικνύει τοὺς πιστοὺς οἰκονόμους τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης. Αὐτὸ ἔπραξαν καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν ἀγιάσαντες, ὥστε ὁ βίος καὶ τὰ ἔργα των νὰ γίνουν προσθῆκαι περιφανεῖς εἰς τὸ ζωντανὸ βιβλίον τῆς Παραδόσεως. Τὸ φρόνημά των ἀπετέλει ἔκφρασιν καὶ μετάφρασιν τῶν θείων λογίων. Ἡ σκέψις καὶ ἡ δρᾶσις των ἐξέφραζον τὸ «πατερικὸν φρόνημα», κάτι ποῦ ἐσήμαινε ζωντανὴ συμμετοχὴ στὶς ἄγιες ρίζες τοῦ παρελθόντος. «Ἡ πιστότητα πρὸς τὴν Παράδοσιν δὲν εἶναι μία ἀφοσίωσις πρὸς τὴν ἀρχαιότητα, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ ζωντανὴ σχέσις μετὰ τὸ πλήρωμα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Ἡ ἔκκλησις πρὸς τὴν Παράδοσιν δὲν εἶναι τόσο πολὺ μία ἔκκλησις πρὸς ἀρχαιότερα πρότυπα, ὅσον εἶναι μία ἔκκλησις στὴν καθολικὴν ἐμπειρίαν τῆς Ἐκκλησίας, στὸ πλήρωμα τῆς γνώσεώς της». («Ἅγιοι Κολλυβάδες», Μάρτ. '97).

Ἡ συμμετοχὴ στὸ πλήρωμα αὐτὸ θὰ παρουσιάσῃ ἐν συνεχείᾳ τοὺς ἀγλαοὺς καρπούς της, τὴν ἀγιότητα τοῦ βίου καὶ τὴν πιστὴν διακονίαν τῆς ἀγίας κληρονομίας. Δὲν πρόκειται γιὰ νεκρὴ ἐπανάληψιν τῆς παραδοθείσης πίστεως καὶ πράξεως, ἀλλὰ γιὰ «δημιουργικὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀρχαίας Παραδόσεως μετὰ ἀφετηρίαν τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν». (Γ. Φλωρόφσκυ).

Δυστυχῶς στὶς ἡμέρες μας, στοὺς θεολογικοὺς καὶ ἔκκλησιαστικοὺς κύκλους παρατηρεῖται ἕνας φοβερὸς διχασμὸς· ἡ ὑπερτόνησις τῶν ἀγαθῶν ἔργων εἰς βάρος τῆς

καθαρῆς πίστεως. Καὶ ὅταν λέμε καθαρὰν πίστιν ἐννοοῦμε αὐτὴν ποὺ μᾶς παρεδόθη ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ ὅχι αὐτὴν ποὺ κηρύσσουν καὶ ζοῦν οἱ σύγχρονοι οἰκουμενισταὶ θεολόγοι καὶ κληρικοὶ. Διότι ἀπὸ ποῦ παρέλαβον «τὴν συνιερουργίαν μετὰ τοῦ πάπα καὶ τὴν συμπροσευχὴν μὲ τοὺς Βουδδιστάς, Μουσουλμάνους καὶ πυρολάτρας, ὅπως ἔγινε στὴν Ἀσσίζη, Βανκοῦβερ καὶ Καμπέρα; Ἀπὸ ποῦ παρέλαβον τὸ κήρυγμα καὶ τὴν διδαχὴν, ὥστε νὰ τολμοῦν νὰ τὸ διακηρύττουν καὶ διὰ πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου, ὅτι οἱ αἵρετικοὶ εἶναι «συγκληρονόμοι τῆς Χάριτος καὶ κοινῶν τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ; Νὰ συμπροσεύχωνται μὲ τοὺς πάσης φύσεως αἵρετικούς, ἄλλοθρήσκους, μάγους, παπαδί-νες, παστόρισσες; νὰ συνιερουργοῦν γάμους, βαπτίσεις, κηδεῖες μὲ τοὺς αἵρετικούς; νὰ φθείρουν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου βαπτίσματος; Νὰ θεωροῦν τὸν παπισμὸν «ἀδελφὴν ἐκκλησίαν» καὶ νὰ ἀπαγορεύουν τὸν ἀναβαπτισμὸν τους; Νὰ διώκουν καὶ δυσφημοῦν, ὅσους τολμοῦν νὰ τοὺς παρατηρή-σουν καὶ ἐλέγξουν, ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς σχισματικούς καὶ αἵρετικούς;

Καὶ ὅλα αὐτὰ διότι ἔχουν πάρει διαζύγιον ἀπὸ τὴν Παράδοσιν, διότι ὑβρίζουν τὸ ἱερὸν Πηδάλιον ἀποκαλοῦντες «τεῖχη αἴσχους» τοὺς ἱεροὺς Κανόνας!!. Καὶ τὸ ἀκόμη χειρότερον εἶναι, ὅτι ἐνῶ μερικοὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ἀντιλαμβάνονται τὴν προδοσίαν καὶ τὴν ἐλέγχουν — ἔστω γραπτῶς — συνεχίζουν ἐν τούτοις νὰ θεωροῦν τοὺς πεπτω-κότας ἐπισκόπους των ὡς «ὀρθοτομοῦντας τὸν λόγον τῆς ἀληθείας»! Καὶ μόνον αὐτό; τρέμουν κυριολεκτικῶς μήπως διὰ τὸν ἔλεγχον τοὺς τιμωρήσουν ἢ ἀφορίσουν! Ποῖοι; αὐτοὶ ποὺ δυνάμει εἶναι πρὸ πολλοῦ ἀφωρισμένοι καὶ καθηρημέ-νοι ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων διὰ τὰ ἀντορθόδοξα ἔργα των! Ὅντως σχιζοφρενικὴ θεολογία μὴ ἔχουσα τίποτα τὸ κοινὸν μὲ τὸ ἔνδοξον παρελθὸν τῶν ἁγίων πατέρων μας.

Ἰδιαιτέρως βεβαίως ὑπεύθυνοι ἐν προκειμένῳ εἶναι οἱ **Μοναχοὶ καὶ Μοναχαί**, οἱ **Κανονικοὶ** λεγόμενοι, ἀφοῦ ὁ βίος

των πρέπει να ρυθμίζεται υπό των ιερῶν Κανόνων. Ποίαν ἀπολογίαν θὰ δώσουν στὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀδικαιολόγητον σιγὴν των; Πῶς θὰ ἀντικρύσουν τοὺς συναδέλφους των ὁμολογητὰς τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως, ὅταν ἐκεῖνοι διὰ πολὺ μικρότερα ἐξωρίσθησαν καὶ ποικίλως ἐβασανίσθησαν, αὐτοὶ δὲ ἀκολουθοῦν τοὺς συμμαχήσαντας μὲ τὴν αἵρεσιν ἐπισκόπους των;

Βεβαίως δικαιολογοῦνται, ὅτι διατηροῦν τὰ ἱερά καθιδρύματα καὶ ποικίλως ἀνακαινίζουν, ἀλλ' ἡ καύχησις αὐτὴ εἶναι **ματαία** καὶ **ἀνυπόστατος**, ἀφοῦ γίνονται αἰτία νὰ διατηρῆται καὶ μεγαλύνεται ἡ αἵρεσις. Παρομοίως ἐκαυχῶντο διάφοροι ἡγούμενοι ἐπὶ εἰκονομαχίας, κοινωνοῦντες μὲ τοὺς αἵρετικούς εἰκονομάχους, προφάσει διατηρήσεως τῶν Μονῶν καὶ διασώσεως τῶν Μοναχῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους γράφει τὰ ἐξῆς φοβερὰ ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης:

«Ὡ τῆς πωρώσεως!, ὦ τῆς θεομαχίας! Χριστὸς ἤρνητο... ἐπίσκοποι περιορίζοντο... μοναχοὶ καὶ μονάζουσαι, λαϊκοί, λαῖζουσαι· οἱ μὲν τυπτόμενοι, οἱ δὲ φρουρούμενοι· ἄλλοι λιμοκτονούμενοι, ἕτεροι ξεόμενοι· ... ἕτεροι θανατούμενοι... καὶ σύ, ὦ τρισάθλιε, αἰχμαλωτισθεὶς στήν ψυχοφθόρον κοινωνίαν τῆς αἵρέσεως καὶ διαμένων εἰς τὸ ὀλετήριον, ὡς πρέπει νὰ λεχθῆ καὶ ὄχι Μοναστήριον, κομπάζεις ὅτι εἶσαι καλά!

... Ποῖον ναὸν διετήρησας, ἀφοῦ ἐμίανας τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ πὸ εἶσαι σὺ ὁ ἴδιος; Ποίους δὲ ἀδελφούς διέσωσας, ἀφοῦ κατεστράφησαν διὰ τῆς ὀλεθρίας σου κοινωνίας μετὰ τῆς αἵρέσεως;» (P.G. 99, 1337C).

Καιρὸς νὰ ἀνανήψουν Γέροντες καὶ Γερόντισσες, καί, ἢ νὰ ὁμολογήσουν, ἢ νὰ παραιτηθοῦν, διότι, ἂν δὲν μετανοήσουν, ὡς τονίζει ὁ ἀνωτέρω φωστήρ, «οὐ **χριστιανούς ἡγητέον**»!

8/97

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ «ΕΝΤΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

Πρὸ μηνῶν ὁ γνωστὸς πνευματικὸς τῆς Σιναϊτικῆς ἐρήμου π. Ἀδριανὸς ἀπεκήρυξε τὸν οἰκουμενισμὸν τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ προσεχώρησε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ παλαιοῦ, ἀφοῦ διεπίστωσε καὶ ἐμπράκτως τὶς κακοδοξίες τῶν σημερινῶν ἐπισκόπων τῆς «Ὁρθοδοξίας». Αὐτό, ὡς ἦτο φυσικόν, δὲν ἄρεσε σὲ πολλοὺς τοῦ νέου ἡμερολογίου, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς θεολόγους, καθότι ἐλέγχει τὴν πορεία τους καὶ τοὺς ἀφήνει ἀκάλυπτους ἐνώπιον τῶν πνευματικῶν τους τέκνων, τὰ ὁποῖα δικαίως θὰ διερωτῶνται τί συμβαίνει.

Διὰ τοῦτο τὸ περιοδικὸν «ὁ Σταυρὸς» ἔγραψε ἐκτενὲς σχόλιο (Αὐγ. 944, σ. 134) παρατηρῶν διὰ τὸν π. Ἀδριανὸν ὅτι «δὲν ἐξήντηλε τὰ μέσα». Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ συντάκτου ἔπρεπε προτοῦ διακόψει κοινωνίαν μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ νέου «νὰ ἔστελνε ἐγκυκλίους ἐπιστολάς πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ γῆς εὐρισκομένους χριστιανούς, στὶς ὁποῖες θὰ στηλίτευε τὴν ἀπόκλησι πρὸς τὸν οἰκουμενισμὸν τῶν προσώπων ἐκείνων πὺ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι φρουροὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως». Ἡ πρότασις τοῦ συντάκτου περὶ γραπτῆς διαμαρτυρίας ἐφηρμόσθη κατὰ κόρον ἀπὸ τοὺς ἀγωνισθέντας πρὸ ἱκανῶν ἐτῶν κατὰ τῆς κακοδοξίας καὶ οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἔφερε· μόνο ἡ διακοπὴ κοινωνίας τοὺς ἐνοχλεῖ καὶ τοὺς ἀποκαλύπτει. Ἔτσι ὁ π. Ἀδριανὸς προτίμησε τὴν ὁδὸν τῆς πράξεως. Πρὸς τοῦτο ἐπεσκέφθη Αὐστραλίαν καὶ Καναδᾶ ὅπου ἀνθεῖ ὁ ἀπόδημος Ἑλληνισμός, προκειμένου νὰ στηλιτεύσῃ τὴν αἵρεσιν. Τὸ

ἀποτέλεσμα; Τὸν ἐξεδίωξαν ἀμέσως οἱ «ὀρθόδοξοι» ἀρχιεπίσκοποι καὶ ἐπίσκοποι τῶν περιοχῶν!

Γι' αὐτό, ἐπειδὴ διεπίστωσε ὅτι ἔχουν πιά πωρωθῆ, κατὰ τὸν λόγον τοῦ θείου Παύλου, ἀπεφάσισε νὰ ἀσφαλισθῆ διὰ τῆς ἀποτειχίσεως καὶ προσχωρήσεως εἰς τὰς τάξεις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει «ὁ Σταυρὸς» ὡς ἀγωνιστὴν «ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας», μόνο διὰ τὸ θέμα τοῦ παρανόμου γάμου τοῦ αὐτοκράτορος ἐφήρμοσε οἰκονομίαν ἀρκούντως αὐστηράν, διακόψας κοινωνίαν μὲ ὄλους τοὺς πρωταιτίους τῆς μοιχοζευξίας καὶ τοὺς κοινωνοῦντας αὐτοῖς. Στὴν περίοδον ὅμως τῆς εἰκονομαχικῆς αἰρέσεως ἢ διακοπὴ τῆς κοινωνίας ἦτο καθολικὴ· οὐδεὶς εἰκονόφιλος ἐκοινώνει μὲ τοὺς εἰκονομάχους, καθόσον τὰ μέτωπα ἦσαν χωρισμένα καὶ πᾶς ὁμολογῶν πίστιν καὶ σεβασμὸν πρὸς τὰς ἁγίας εἰκόνας ἐδιώκετο ἀπηνῶς. Καὶ ταῦτα μὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Βυζαντίου. Ὑπῆρχον ὅμως ἄλλαι τοπικαὶ ἐκκλησίαι καὶ πατριαρχεῖα ποὺ δὲν μετεῖχαν τῆς αἰρέσεως καὶ τὰ ὁποῖα ἐκοινώνουν μὲ τοὺς εἰκονοφίλους.

Σήμερα ὅμως τὰ πράγματα εἶναι πολὺ χειρότερα τῆς εἰκονομαχικῆς περιόδου. Ἡ πενταρχία τῶν πατριαρχείων καὶ ὄλαι αἱ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι κοινωνοῦν καὶ συνεργάζονται μεταξύ των διώκουσαι τοὺς ἐνισταμένους κατὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ (πλὴν τοῦ πατριαρχείου Ἱεροσολύμων). Συνεπῶς ἡ μόνη ὁδὸς ποὺ ἀπομένει, δι' ὅποιον θέλει νὰ μείνη ἀμέτοχος τῆς αἰρέσεως καὶ κατακρίτου κοινωνίας, εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς ἀποτειχίσεως καὶ ἡ κοινωνία τοῦ μὲ τὰς ἐκκλησίας τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου. Τὴν ἀνωτέρω στάσιν ἐπικροτεῖ ἡ πολιὰ τῆς Ὀρθοδοξίας παράδοσις καὶ οἱ ἱεροὶ Κανόνες, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν «ἄξιους τιμῆς» τοὺς οὕτως ἐνεργοῦντας!

Δυστυχῶς οἱ συντάκται τοῦ «Σταυροῦ», παρὰ τὰ γραφέντα ἐπὶ μίαν τριακονταετίαν, ἐπιμένουν ὅτι πορεῖ

νά είναι ὀρθόδοξοι, ὡς οἱ ὁμολογηταὶ τοῦ παρελθόντος, καὶ συγχρόνως νά κοινωνοῦν μέ ὅλας τὰς ἐκκλησίας πού κακοδοξοῦν ἢ κοινωνοῦν μέ τήν κακοδοξίαν! Αὐτό τὸ ἀποκαλοῦν ἀγῶνα «ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς Ἐκκλησίας», ἐνῶ σημαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον· εὐρίσκονται ἐντὸς τῆς κακοδοξίας καὶ ἐκτὸς ἀληθείας! Καὶ κάποιοι ἠγούμενοι ἐπὶ ἀγίου Θεοδώρου, ἔχοντες τὰ μοναστήρια τους καὶ μνημονεύοντες τῶν αἱρετικῶν, ἐνόμιζον ὅτι πράττουν ἔργον θεάρεστον καὶ διακριτικόν, ὅπως οἱ συντάκται τοῦ «Σταυροῦ», πρὸς τοὺς ὁποίους ἔγραψε ὁ Ὅσιος Πατήρ: «καὶ τώρα δέξαι μου, τιμιώτατε πάτερ, ὁμιλοῦντα πιὸ ἐλεύθερα. Δὲν τυγχάνει ἐκτὸς εὐθύνης, τὸ νά συλληφθῆς δηλαδὴ ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ βασιλέως καὶ νά παραμείνης παρὰ ταῦτα ἐλεύθερος... Ἐὰν ἡ ὀσιότης σου οὐδὲν ἔπαθε ἐκ τῶν ἀνωτέρω (τῶν βασάνων δηλαδὴ πού ὑπεβάλλοντο οἱ πιστοί), μετὰ τὴν σύλληψιν, συγχώρα με, ἀλλὰ ἐπλανήθης ἀδελφέ. Καὶ μὴ μοῦ δικαιολογῆσαι πὼς διατηρεῖς ἀσφαλεῖς τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰς ἀγιογραφίας τῶν ναῶν, ὡς καὶ τὸ μνημόσυνον τοῦ πατριάρχου. Τὰ παρόμοια καὶ ἄλλοι πεπτωκότες φλυαροῦσιν. Τὰ ἀνωτέρω δὲν δύνανται νά διατηρηθοῦν, ἐκτὸς ἐὰν ἐγένετο προδοσία τῆς ὀρθοδόξου ὁμολογίας. Διότι σὲ παρακαλῶ ποία ἢ ὠφέλεια, ὅταν ἐμεῖς πού λεγόμεθα καὶ εἴμεθα ναὸς τοῦ Θεοῦ ἔχουμε καταστραφῆ (διὰ τῆς μὴ ὁμολογίας) μέ τὸ νά περιποιοῦμεθα ἀψύχους ναοὺς;... Ἀλλοίμονον, ἄλλοι νά ἀποθνήσκουν, ἄλλοι νά ἐξωρίζονται, ἄλλοι νά μαστιγώνονται, ἄλλοι νά φυλακίζονται, ἄλλους νά φιλοξενοῦν τὰ ὄρη, αἱ ἐρημίαι, οἱ βράχοι καὶ τὰ σπήλαια, καὶ ἐμεῖς διαμένοντες στὰ σπίτια μας νά νομίζωμεν ὅτι θὰ παραμείνωμεν ἀβλαβεῖς. Οὐδόλως...

» Ταῦτα εἶπα ἀπὸ ἀγάπη πρὸς σὲ καὶ ὡς ὑπενθύμισιν, ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράττοντες εἶναι ἄξιοι τιμωρίας...» (P.G. 99, 1365 AC).

Καὶ πρὸς τὸν ἠγούμενον Θεόφιλον: «... Καὶ σύ, ὦ τρισάθλιε, ἐαλωκῶς τῇ ψυχοφθόρῳ κοινωνία, καὶ μένων εἰς

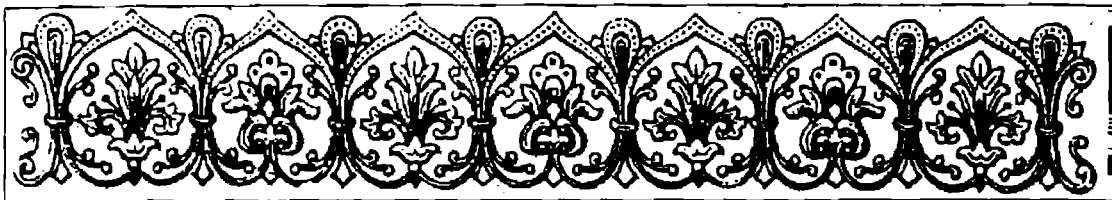
τὸ ὀλετήριον, ἐπ' ἂν οὕτως, ἀλλ' οὐ μοναστήριον, λέγεις εὖ ἔχειν... Τίνας δὲ καὶ ἀδελφούς ἐφυλάξω, διεφθορότας τῇ ὀλεθρία σου κοινωνία, κἂν ἐν βρώμασι; σκάνδαλον τοῦ κόσμου, ὑπόδειγμα ἀρνήσεως, προτροπή ἀπωλείας, σὰρξ ἀλλ' οὐ πνεῦμα, σκοτήρ ἀλλ' οὐ φωστήρ...» (Αὐτ. 1337 C).

Ἴδου πῶς ἐσκέπτοντο καὶ ἐνεργοῦσαν οἱ ἀληθινοὶ πατέρες τοῦ παρελθόντος καὶ μάλιστα ὁ μέγας Θεόδωρος, τὸν ὁποῖον ὁ π. Ἰουστῖνος Πόποβιτς θεωρεῖ ὡς τὸν «ἀτρόμητον ὁμολογητὴν τῶν θεανθρωπίνων ἀληθειῶν». **Μακάριοι** οἱ ταπεινῶς μιμούμενοι τὴν πορείαν τοῦ **δυστυχεῖς** δὲ ἀληθῶς οἱ διαστρέφοντες τοὺς λόγους του, προκειμένου νὰ δικαιολογήσουν τὴν παραμονὴν τους εἰς τὴν αἵρεσιν...

10/94

ΟΤΑΝ ΔΙΑΣΤΡΕΦΕΤΑΙ Η ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

Αποτελεῖ αὐταπόδεικτη ἀλήθεια γιὰ τὸν πολιτικὸ χῶρο, ὅτι κανεὶς δικτάτορας δὲν θὰ μπορούσε νὰ σταθῇ χωρὶς συνεργάτες. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ στὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο. Κανεὶς αἰρετικὸς δὲν θὰ μπορούσε νὰ εὐδοκιμήσῃ, ἂν δὲν εἶχε αὐτοὺς ποὺ θὰ ἐπικροτοῦσαν, ἢ τουλάχιστον θὰ ἀνέχονταν σιωπηρῶς τὴν αἵρεσίν του, θὰ κοινοῦσαν μαζί του καὶ θὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν.

Καὶ γιὰ νὰ γίνουμε πιὸ συγκεκριμένοι. Ἐκτὸς θεολόγους καὶ κληρικοὺς ὅλων τῶν μετώπων ἔχει χαρακτηρισθῆ ὁ **Οἰκουμενισμὸς ὡς παναίρεσις**. Ἐνῶ ξεκίνησε δειλὰ μὲ τὸ σύνθημα τῆς ἀγάπης, κατέληξε σήμερα νὰ διακηρύσσει «**γυμνῇ τῇ κεφαλῇ**» ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ μαζί μὲ τὶς λοιπὰς αἵρέσεις, παπισμοῦ καὶ προτεσταντισμοῦ, **συναποτελοῦν τὴν Ἐκκλησίαν!** Καὶ τὸ κατῶρθωσαν αὐτὸ οἱ οἰκουμενισταὶ πατριάρχαι, διότι εἶχαν βοηθοὺς καὶ συναντιλήπτορας στὴν ἀνίερη προσπάθειά τους ἑκατοντάδας ἐπισκόπων καὶ χιλιάδας ἱερέων καὶ μοναχῶν, ποὺ εἴτε ἐπικροτοῦσαν, εἴτε σιωποῦσαν διὰ τὴν προδοσίαν!

Ἔτσι ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχει δύο χαρακτηριστικὰ ποὺ δὲν εἶχαν οἱ παλαιῆς αἵρέσεις: πρῶτον, τὴν **καθολικὴν κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπίθεσιν** καὶ ὅχι μόνον ἐναντίον ἑνὸς δόγματος· καὶ δεύτερον, τὴν **καθολικὴν σχεδὸν ἀποδοχὴν τῆς αἵρέσεως** ἀπὸ τοὺς κορυφαίους κληρικοὺς καὶ θεολόγους τῆς Ὁρθοδοξίας, μὲ ἐλάχιστας ἐξαιρέσεις στὸ χῶρο τῶν ἱερέων καὶ μοναχῶν. Σημειωτέον ὅτι οἱ ἐξαιρέσεις αὐτὲς ἀναφέρονται μόνο στὸ θεωρητικὸ

πεδίων, δηλαδή στα λόγια και την πέννα, χωρίς ουδεμίαν πρακτικὴν ἔκφρασιν ἀντιστάσεως, ὅπως εἶναι ἡ διακοπὴ κοινωνίας μετὰ τὴν αἵρεσιν κ.λ.π.

Τὸ θλιβερώτερον ὅμως ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ δικαιολογία ποὺ προβάλλουν αὐτοὶ οἱ ρασοφόροι παντὸς βαθμοῦ προκειμένου νὰ ὑποστηρίξουν τὴν θέσιν τους. Λέγουν χαρακτηριστικῶς ὅτι ἐνεργοῦν ἔτσι, διότι ἐπιθυμοῦν νὰ εὐρίσκωνται ἐντὸς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ, ὅπως ἰσχυρίζονται, μόλις διακόψουν κοινωνίαν μετὰ τοὺς αἵρετικούς προισταμένους των ἢ τοὺς κοινωνοῦντας μετὰ αὐτούς, θὰ εὐρεθοῦν ἀμέσως ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Ὅποια διαστροφή τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας!

Ἐνῶ οἱ ἱ. Κανόνες καὶ ὁ σύνολος χορὸς τῶν ὁμολογητῶν Πατέρων χαρακτηρίζουν ὡς σωτηριώδη ἀντίδρασιν καὶ προστασίαν τῆς Ἐκκλησίας τὴν διακοπὴν κοινωνίας μετὰ τοὺς αἵρετικά κηρύσσοντας, αὐτοὶ ἰσχυρίζονται τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα! Ἔτσι ὄχι μόνον συμμαχοῦν πρὸς τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν ἐνισχύουν διατηροῦντες τὸ ποιμνιὸν τους ἀνύποπτο στὸ πλευρὸ τῶν κακοδόξων, ἀλλὰ καὶ ὑβρίζουν ὅλους τοὺς ὁμολογητὰς αὐτοὺς ὡς ἐκτὸς Ἐκκλησίας ἀγωνισθέντας, ἀφοῦ, ὡς γνωστόν, ἔπραξαν τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι πράττουν αὐτοὶ σήμερα.

Σαφεστάτη ἀπόδειξις τῆς ὑποκειμενικῆς καὶ ἄκρως ἀντορθοδόξου θέσεώς των εἶναι, ὅτι οὐδεμία μαρτυρία ἀναφέρουν πρὸς στηριγμὸν τῶν λεγομένων των. Ἐλλείψει δὲ πατερικῶν ἐπιχειρημάτων δημιουργοῦν συνεχῶς νέα ἐκ τοῦ προχείρου, πρὸς παρηγορίαν τῶν ὀπαδῶν τους, διότι κάθε λίγο οἱ αἵρετικοὶ οἰκουμενισταὶ ποὺ ἀκολουθοῦν, διὰ λόγων καὶ ἔργων τοὺς ἀχρηστεύουν τὰ παλαιά!..

Γράφομεν τὰ ἀνωτέρω διότι προσφάτως ἐδημοσιεύθη στὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον» (12,3) ἄρθρον τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνῶ καταδικάζεται τὸ «οἰκουμενιστικὸ παραλήρημα» τῶν ἡμερῶν μας, τονίζεται συγχρόνως ὅτι «ἐμεῖς μένομε στὴν Ἁγία

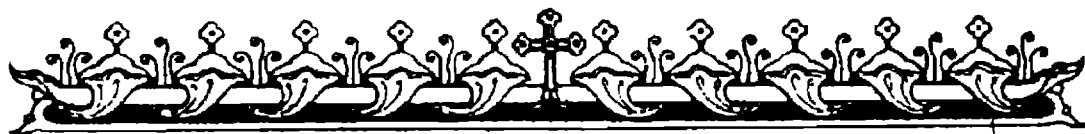
μας Ἐκκλησία, διότι πιστεύουμε ὅτι μέσα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ ὄχι ἐκτὸς αὐτῆς ἠμποροῦμε νὰ ἀγωνισθοῦμε».

Ἡ ἀλήθεια ὅμως ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι ἡ στάσις τοὺς αὐτὴ τοὺς τοποθετεῖ ἐκτὸς ἀγωνιζομένης κατὰ τῆς αἵρέσεως Ἐκκλησίας καὶ συνεπῶς μετὰ τῆς μερίδος τῶν αἵρετικῶν ποὺ κοινωνοῦν.

Ἄν δὲ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ Ἀγιορεῖται μνημονεύουν τοῦ Βαρθολομαίου, τοῦ πρυτάνεως τῶν οἰκουμενιστῶν, τότε ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὴν τραγικότητα τῆς ἀνωτέρω προτάσεως τοῦ ἡγουμένου, ὁ ὁποῖος δυστυχῶς, ἐκφράζει τὸ κοινὸ πιστεύω τῶν Ἀγιορειτῶν. (Ἐκτὸς βεβαίως τῶν ζηλωτῶν πατέρων).

Καὶ μόνον οἱ λόγοι τοῦ Μ. Ἀθανασίου ὅπου προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ προσεύχωνται στὸ ὕπαιθρον προκειμένου νὰ μὴν κοινωνήσουν μὲ τοὺς Ἀρειανούς (ΒΕΠΕΣ, 33, 199), καὶ τῶν ἁγίων Χρυσοστόμου καὶ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ποὺ τονίζουν: ὅτι ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι μόνο οἱ αἵρετικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ κοινωνοῦντες μὲ αὐτούς, ἔστω καὶ ἂν θεωρητικῶς ἀπορρίπτουν τὴν αἵρεσιν (P.G. 99, 1164 Α), ἀνατρέπει ἐκ θεμελίων τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον τοῦ ἡγουμένου.

Τὸ τραγικὸν εἶναι ὅτι ὁ Ἀγιορεῖτης ἡγούμενος στὸ τέλος τοῦ ἄρθρου του ἐπικαλεῖται τὰς εὐχὰς «τῶν μέχρι θανάτου» ἀγωνισθέντων κατὰ τῆς αἵρέσεως ὁμολογητῶν. Εἶναι ὅμως ἀποδεδειγμένον ἱστορικῶς, ὅτι ἀντίστασιν «μέχρι θανάτου» στὴν αἵρεσιν ἔκαναν μόνον ὅσοι διέκοπτον κοινωνίαν πρὸς αὐτήν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξωρίζοντο ἢ ἐθανατοῦντο. Ἀντιθέτως ἡ διακονία τῶν «ἐντὸς ἐκκλησίας» δῆθεν ἀγωνιζομένων ἐκφράζεται ἄριστα ὑπὸ τοῦ κατωτέρω λόγου τοῦ Μ. Βασιλείου: «Ἡμῖν δὲ πρὸς τῷ φανερῷ πολέμῳ τῶν αἵρετικῶν ἔτι καὶ ὁ παρὰ τῶν δοκούντων ὀρθοδοξεῖν ἐπαναστάς, πρὸς ἔσχατον ἀσθενείας τὰς ἐκκλησίας κατήγαγεν» (ἐπ. 92). Συνεπῶς ὁ καθηγούμενος τὸ μόνο ποὺ κατορθώνει μὲ κείμενα σὰν τὸ ἀνωτέρω εἶναι νὰ φαίνεται ὀρθόδοξος, τῇ δὲ ἀληθείᾳ, πόρρω ἀπέχων τῆς ἀληθοῦς ὀρθοδοξίας!

ΜΗΝΥΜΑ ΕΛΠΙΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΩΣΙΑΝ

Τὸν Φεβρ. τοῦ 1998 ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν κ. Raiser ἐπεσκέφθη τὴν Ρωσίαν. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του συνηντήθη μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ μὲ τοὺς καθηγητὰς καὶ φοιτητὰς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τῆς Μόσχας πού εὑρίσκεται στήν Ἱ. Μοῦνην τοῦ Ἁγ. Σεργίου.

«Ἡ συνάντησις αὐτὴ εἶχε προγραμματισθῆ ἀπὸ τὴν Διεύθυνσιν Ἐξωτερικῶν Σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας καὶ μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ πατριάρχου Ἀλεξίου Β'. Ἡ σχετικῶς μεγάλη αἴθουσα τῆς συγκεντρώσεως ἦτο πλήρης ἐνῶ πολλοὶ ἐστέκοντο γύρω στοὺς τοίχους καὶ στὸ πίσω μέρος τῆς αἰθούσης. Ἐνα μικρόφωνο εἶχε τοποθετηθῆ εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης δι' ἐκείνους πού θὰ ἐπεθύμουν νὰ θέσουν ἐρωτήσεις στοὺς ὁμιλητὰς στὸ τέλος τῶν ὁμιλιῶν. Εἶχαν παραχωρηθῆ εἴκοσι λεπτὰ εἰς τὸ πρόγραμμα γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸν.

Ἡ ὁμιλία τοῦ κ. Raiser, γεμάτη ἀπὸ οἰκουμενιστικὲς κοινοτυπίες, προεκάλεσε μικρὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἤκούσθη μετὰ ἀδιαφορίας ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους. Ἐπόμενος ὁμιλητῆς ἦτο ὁ Νικόλας Λόσκυ, υἱὸς τοῦ γνωστοῦ θεολόγου τῆς Διασπορᾶς Βλαδιμήρου Λόσκυ καὶ καθηγητοῦ στὸ Ἰνστιτοῦτο τοῦ Ἁγίου Σεργίου στὸ Παρίσι. Μεταξὺ ἄλλων ὁ Λόσκυ ἐξέφρασε τὴν σκέψιν ὅτι δὲν δύναται κάποιος νὰ ἀποκαλῆ αἰρετικούς ἐκείνους πού δὲν πιστεύουν μὲ τὸν ὀρθόδοξον τρόπον. Κατὰ τὴν γνώμην του, ἐὰν κάποιος πιστεύῃ εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὴν Ἁγίαν Τριάδα, τότε δὲν εἶναι αἰρετικός!

Μετὰ τὴν λῆξιν τῶν ὁμιλιῶν 4 ἱερομόναχοι, σπου-

δασται τῆς Ἀκαδημίας παρουσίασαν τὰς ἀπόψεις των σχετικῶς μὲ τὰ λεχθέντα καὶ ἔθεσαν ἐρωτήσεις. Οἱ λοιποὶ παρόντες σπουδασταὶ ἐπανειλημμένως ἐξέφρασαν τὴν συμφωνίαν των πρὸς τοὺς συμφοιτητάς των διὰ χειροκροτημάτων. Τὰ κύρια σημεῖα ποὺ ἐτόνισαν οἱ ἱερομόναχοι ἦσαν τὰ ἑξῆς:

1. Ἡ πληρότης τῆς ἀληθείας παραμένει εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ μόνον εἰς αὐτήν.

2. Αἱ δηλώσεις τῶν ὁμιλητῶν στεροῦνται σοβαροῦ περιεχομένου καὶ προκαλοῦν κατάπληξιν καὶ ἀνησυχίαν. Εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν ἔχουν διαβάσει ποτὲ τὰς Ἀγίας Γραφάς, τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, ἢ τὰ ἔργα τῶν ἁγίων Πατέρων;

3. Ὁ ὑποτιθέμενος σκοπὸς συμμετοχῆς τῶν Ὁρθόδοξων εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν εἶναι νὰ μαρτυρήσουν περὶ τῆς ἀληθείας τῆς Ὁρθοδοξίας. Στὴν πραγματικότητα, οὔτε οἱ Ὁρθόδοξοι μαρτυροῦν τὴν πίστιν τους, οὔτε οἱ Προτεστάνται διαμαρτύρονται πάρα πολὺ. Ἔχει περάσει ἤδη ἀρκετὸς χρόνος, περισσότερον ἀπὸ μιὰ γενιὰ οἰκουμενιστῶν ἔχει ἀναχωρήσει—προκειμένου νὰ σταθῆ ἑνώπιον τοῦ κριτηρίου τοῦ Θεοῦ— καὶ ποῖα ὑπῆρξαν τὰ ἀποτελέσματα; ποῖοι οἱ καρποί; **Κανεὶς ἀπολύτως.**

4. Ἐπιστροφὲς εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἔχουν ἐπιτευχθῆ, ἀλλὰ αὐτὸ ἔχει συμβῆ χωρὶς τὴ συμμετοχὴ τοῦ Π.Σ.Ε. Πόσες ἐπιστροφὲς στὴν Ὁρθοδοξία ἔχουν συμβῆ ὀφειλόμενα εἰς τὸ Π. Σ. Ἐκκλησιῶν;

5. Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι αἵρεσις, ὄχι διότι οἱ ἄνθρωποι προσεύχονται μετὰ τῶν αἵρετικῶν, ἀλλὰ διότι ἡ κυρία θέσις ποὺ ἀνεπτύχθη ἐδῶ εἶναι, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὑποθετικῶς διηρημένη καὶ συνεπῶς ἔχει ἀνάγκη ἐπανενώσεως. Αὐτὸ συνιστᾶ αἵρεσιν συμφώνως πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

6. Ὑποψιάζεται ὁ Γ. Γραμματεὺς ποίους πράγματι ἀντιπροσωπεύουν αὐτοὶ ποὺ ἐνεργοῦν αὐτοὺς τοὺς διαλό-

γους εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας; Στὴν πραγματικότητα —καὶ αὐτὸ εἶναι γνωστὸ σὲ ὅλους— ἀντιπροσωπεύουν μόνον τοὺς ἑαυτοὺς των. Αὐτοὶ ποὺ πράγματι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν δὲν τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ μετέχουν εἰς αὐτὰς τὶς συζητήσεις.

7. Ποῖον ὄφελος ἀναμένεται, εἴτε διὰ τοὺς προτεστάντας ἢ διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους, ἀπὸ τὴν περαιτέρω συμμετοχῆς εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν; Δι' ἡμᾶς, τοὺς σπουδαστὰς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τῆς Μόσχας, εἶναι φανερὸν ὅτι πρὸς τὸ παρὸν οὐδὲν ὄφελος ὑπάρχει, διότι ἓνα σαπρὸν δένδρον παράγει σαπρὸν καρπὸν...

8. Πῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀπ. Παύλου, μπορεῖ τὸ Π.Σ.Ε. νὰ ὑποστηρίξη ἐπισήμως ὀργανισμοὺς ἀπεχθεῖς εἰς τὸν Θεόν, ὅπως τῶν ὁμοφυλοφίλων καὶ τῶν λεσβιῶν; Μετὰ ἀπὸ τέτοιες ἐξαγγελίες ὑποστηρίξεως ἐκ μέρους τοῦ Π.Σ.Ε. πῶς νὰ συμμετέχωμεν εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν;

Ποίαν συμφωνίαν ἔχει ὁ Χριστὸς μὲ τὸν Βελίαρ;

9. Τὸ Π.Σ.Ε. ἔχων ὡς σκοπὸν τὴν ἔνωσιν ὅλων, μετὰ ἀπὸ 50 χρόνια δὲν τὸ ἔχει κατορθώσει καὶ τώρα ἀντιμετωπίζει σοβαρὰν κρίσιν. Ὁ κ. Raiser βλέπει καμμίαν εὐδοίωνον λύσιν τῆς κρίσεως καὶ ἂν ναί, ποίαν;

Πραγματικαὶ ἀπαντήσεις εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐρωτήματα δὲν ἐδόθησαν ἀπὸ τὸν κ. Raiser. Ἀνέφερε μερικὰ ἀόριστα καὶ μᾶλλον ἀδύνατα ἐπιχειρήματα, ὅτι δηλ. τὸ Π.Σ.Ε. θὰ ἤμποροῦσε νὰ βοηθήσῃ μόνον τὶς Ἐκκλησίες, ὄχι ὅμως καὶ νὰ τὶς ἀντικαταστήσῃ. Αὐτὴ ἡ βοήθεια νοεῖται ὡς προσφορὰ διαυγείας καὶ ἀκριβείας, ὅσο ἀφορᾷ τὴν ἔννοιαν τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐνότης εἶναι ἓνα δῶρο Θεοῦ διὰ τὸ ὁποῖον πρέπε νὰ εἴμεθα ἄξιοι καὶ διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὁποίου ὁ Γ. Γραμματεὺς ἐλπίζει μόνον εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα.

Εἰς μίαν ἐκ τῶν ἀπαντήσεών του ὁ κ. Raiser ἐδήλωσε ὅτι τὰ περισσότερα πού εἶπε πρὸ ὀλίγου ἕνας ἱερομόναχος ἦσαν μόνον προσωπική του πεποίθησις, ὅποτε μίαν φωνή ἠκούσθη ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον: «**Αὐτὴ εἶναι ἡ πίστις τῆς Ἐκκλησίας**». Ἡ ἀνωτέρω ἀναφώνησις ἐπανελήφθη μετὰ χειροκροτημάτων. Τὰ αὐτὰ χεῖροκροτήματα ἠκούσθησαν ἐπίσης μετὰ τοὺς λόγους ἐνὸς Ἱερομονάχου πού εἶπε, ὅτι αἱ δηλώσεις τοῦ Λόσκυ δὲν ἔχουν τίποτα κοινὸν μὲ τὸ ὀρθόδοξον δόγμα. Γενικῶς αἱ ἀνταλλαγαι ἀπόψεων μετὰ τοῦ Λόσκυ εἶχον ὄξυ τόνον. Ἠρωτήθη: Σὲ ποιά βάσι στηριζόμενος ἰσχυρίσθη ὅτι οἱ αἵρετικοὶ παύουν νὰ εἶναι αἵρετικοὶ μόλις θελήσουν νὰ ἔλθουν σὲ διάλογον μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους, καὶ πού στηριζόμενος ἰσχυρίσθη ὅτι δυνάμεθα νὰ προσευχώμεθα μετὰ τῶν αἵρετικῶν, καὶ ὅτι αὐτὸ δὲν παραβιάζει τοὺς Κανόνας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὁ Λόσκυ ἀπήντησε μετὰ πάθους ὅτι αἵρετικὸς εἶναι ἕνας πού ἔχει κόψει ἑαυτὸν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ συνεχίζει νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν ἐσφαλμένην γνώμην του. Τότε ἠκούσθη μία φωνὴ ἀπὸ τὴν αἴθουσα: «**Λοιπόν, καὶ σὺ παρομοίως ἐπιμένεις!**» Γέλια καὶ χειροκροτήματα στὴν αἴθουσα.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα ὅτι ὅλες οἱ ὁμιλίαι, ἐκτὸς τῆς τελευταίας, ἦσαν κανονικαὶ καὶ πολιτισμέναι.

Τελευταῖος ὄλων, ἕνας ἀκόμη ἱερομόναχος πλησίασε τὸ μικρόφωνο καὶ δήλωσε: «**Ἐὰν ἕνα σοβαρὰ ἄρρωστο πρόσωπο δὲν γίνεται καλὰ ὁμιλώντας μὲ ἕνα ἰατρόν, κατὰ ποῖον τρόπον παύει ἕνας αἵρετικὸς νὰ εἶναι αἵρετικὸς, διότι ἀρχίζει νὰ ὁμιλῇ μὲ ἕνα Ὀρθόδοξον; Πλὴν τούτου, ἡ μοναδικὴ θεραπεία γιὰ τὴν αἵρεσιν εἶναι τὸ μυστήριον τῆς μετανοίας. Ἡ ἑβδόμη Οἰκ. Σύνοδος συνεκλήθη γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν αἵρεσιν τῆς εἰκονομαχίας καὶ καθὼς γνωρίζομεν ὁ Γεν. Γραμματεὺς δὲν τιμᾷ τις ἱερὲς εἰκόνες. Τότε ἐν πάσῃ περιπτώσει, γιατί ἦλθε ἐδῶ;**»

Μία μᾶλλον ἀδιάκριτη ἐρώτησις, ἀλλὰ ἐν εἰλικρινείᾳ

καὶ μὲ μεγάλο πόνο καρδίας ἐκφρασθεῖσα ὑπὸ ἑνὸς Ἱερομονάχου. Αὐτὴ ἢ τελευταία ἐρώτησις ἔδωσε εὐκαιρία στοὺς φιλελευθέρους δημοσιογράφους νὰ δηλώσουν ἀργότερα ὅτι «Ἡ Ρωσικὴ Ὁρθοδοξία ἔδειξε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴν κτηνώδη τῆς ὄψιν».

Στὸ τέλος, ὁ ἐπίσκοπος Εὐγένιος, Διευθυντῆς τῆς Ἀκαδημίας, εἶπε ὅτι ἡ συνάντησις ἀπέδειξε πὼς τὸ θέμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ δὲν εἶναι ἀπλὸ καὶ ὅτι ἦτο καλὸν διὰ τοὺς ἐπισκέπτας μας ἀπὸ τὴν Δύσιν νὰ γνωρίσουν τὰς ἀληθεῖς ἀπόψεις τῶν μελλοντικῶν ἱερέων τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ βγάλουν τὰ κατάλληλα συμπεράσματα.

Στὸ τέλος τῆς συναντήσεως ἀκούσθησαν φωνές: «Ἄς προσευχηθοῦμε, ἀδελφοί», ὁπότε ἠκούσθη ἡ ἀπάντησις: «Ὅχι μὲ αἰρετικούς!» Ἔτσι ἡ συνάντησις τελείωσε χωρὶς τὴν καθιερωμένη προσευχή. «Ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουέτω...». (Orthodox Christian Witness, Αὐγ. 21-98, σ. 4-7)

2/99

Η ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΤΟΥ ΚΑΝΑΔΑ

Τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον '98 ὁ θεολόγος κ. Νικ. Σωτηρόπουλος, τῆς γνωστῆς ἀδελφότητος τοῦ «Σταυροῦ», ἐπεσκέφθη τὸν Καναδᾶ. Σὲ διάφορες ὁμιλίαις του ἀνεφέρθη προσβλητικῶς διὰ τοὺς πιστοὺς τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, οἱ ὅποιοι, σημειωτέον, ἀποτελοῦν τὴν μοναδικὴν ἀνθηνωτικὴν παρουσίαν στὴν χώρα αὐτήν!

Τὶ θλιβερόν κατάντημα ὀρθοδόξου θεολόγου! Ἐναντὶ νὰ φέρῃ μήνυμα Ὀρθοδοξίας στοὺς ἀποδήμους, κατηγορεῖ τοὺς ἀνθηνωτικοὺς πιστοὺς, προκειμένου νὰ στηρίξῃ τοὺς ὁπαδοὺς του, οἱ ὅποιοι καθ' ὑπόδειξιν του, ἀκολουθοῦν τὴν πορείαν του, τὴν κοινωνίαν μὲ τὴν αἵρεσιν!

Εὐτυχῶς πῆρε τὴν δέουσαν ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν κ. Δημ. Οἰκονομόπουλον, πιστὸν τοῦ πατρώου ἑορτολογίου καὶ ἱκανὸν πολέμιον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀπὸ τὸν τοπικὸν ραδιοφωνικὸν σταθμὸν, χωρὶς νὰ τολμήσῃ ν' ἀπαντήσῃ.

Τὴν ἀνωτέρω ὁμιλίαν τοῦ κ. Οἰκονομοπούλου δημοσιεύομεν εὐθὺς κατωτέρω.

Κύριε Σωτηρόπουλε,
Ἐπειδὴ εἰς μίαν τῶν ὁμιλιῶν σας ἀναφερθήκατε

κατακριτικῶς διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, ἔρχομαι δι' αὐτῶν πὺ ἀκολουθοῦν νὰ ἀποκαταστήσω τὴν ἐκ μέρους σας κακοποιηθεῖσαν ἀλήθειαν, καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ὁ ἀγὼν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν δὲν εἶναι γιὰ τὶς 13 ἡμέρες, ἀλλὰ διὰ νὰ διατηρηθοῦν ὅλοι αὐτοὶ μακρὰν τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἐντὸς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐσεῖς κ. Σωτηρόπουλε πὺ παριστάνετε τὸν εἰδικόν, ἀδιαφορεῖτε διὰ τὸν συλούμενον θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπὸ τῶν δῆθεν φυλάκων της. Προτρέπετε τοὺς πιστοὺς νὰ ὑπακούουν στοὺς ἐπισκόπους τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ νὰ μὴν ἀποχωρίζονται ἀπ' αὐτούς! Ἐνῶ ἀποκαλεῖτε σχισματικοὺς καὶ παρασυναγώγους τοὺς ὀρθοδόξους τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, συμπροσεύχεσθε ἄνευ ἐντροπῆς μὲ τοὺς φανερὰ προδίδοντας τὴν ὀρθόδοξον πίστιν οἰκουμενιστὰς. Τέτοιοι μοντέρνοι θεολόγοι σὰν ἐσᾶς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελοῦν κριτήριον Ὁρθοδοξίας.

Κύριε Σωτηρόπουλε, τὰ λεγόμενά σας στὸ θέμα τῆς ἐπικοινωνίας σας μὲ τοὺς οἰκουμενιστὰς δὲν ἔναρμονίζονται μὲ τὸν πατερικὸν λόγον, γι' αὐτὸ καὶ γίνεσθε αἰτία νὰ παραμένουν τόσαι ψυχαὶ εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς αἰρέσεως! Σημασίαν ὅμως ἔχει ὄχι τί λέγετε ἐσεῖς, ἀλλὰ τί λέγουν οἱ ἱεροὶ Κανόνες. Γι' αὐτὸ λέγονται καὶ Κανόνες, ὥστε νὰ κανονίζωμε τὴν πορείαν μας πρὸς αὐτούς.

Κύριε Σωτηρόπουλε, εἶπατε ὅτι οἱ παλαιοημερολογίται εἶναι πολλαὶ παρατάξεις. Ἀλλὰ ἡ ἔνστασις μας αὐτὴ δὲν ἀποτελεῖ θεολογικὸν ἐπιχείρημα καὶ νὰ γιατί. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν ὑπῆρχον καθόλου Παλαιοημερολογίται. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴν τί θὰ ἔπρεπε νὰ κάνουν οἱ Νεοημερολογίται; Μήπως θὰ ἔπρεπε νὰ κοινωνοῦν συνεχῶς καὶ ἀδιαφόρως μὲ τὴν κακοδοξίαν, ἀνεχόμενοι τὰ πάντα, ὅπως συμβαίνει σήμερα; Μὰ τί ἄλλο, κ. Σωτηρόπουλε, πρέπει νὰ πράξουν οἱ προδόται Οἰκουμενισταί, ὥστε ἐσεῖς, οἱ λεγόμενοι συντηρητικοί, νὰ τοὺς ἀποκηρύξετε;

Ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καὶ οἱ ὅμοιοι μὲ αὐτὸν συνεργάται του ἀνεγνώρισαν τὰς Δυτικὰς αἱρέσεις ὡς «ἀδελφὰς ἐκκλησίας». Ἐξίσωσαν Ὁρθοδοξίαν καὶ Παπισμὸν καὶ Μονοφυσιτισμὸν. Ἐχαρακτήρισαν τοὺς ἰ. Κανόνας ὡς «τείχη τοῦ αἵσχους» ἀπηγόρευσαν τὸν ἀναβαπτισμὸν τῶν αἱρετικῶν. Ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἀνέχεται καὶ ὑποστηρίζει πάσης φύσεως ἐπισκόπους καὶ ἐπιδιώκει ἀρχοντίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν ἔπρεπε νὰ ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τοὺς προδότας αὐτοὺς· νὰ προτιμήσετε διωγμοὺς καὶ καθαιρέσεις, πρὸς προστασίαν τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ, ἀπὸ τὰς ἀντορθοδόξους ἐνεργείας τοῦ κ. Βαρθολομαίου. Ὁ χωρισμὸς τῶν εὐθυνῶν εἶναι ἐπιβεβλημένος. Ὅχι ἄλλη ἀνοχὴ εἰς οἵανδήποτε ἀντιπαραδοσιακὴν τακτικὴν. Ἀνάγκη ὑπακοῆς εἰς τὴν πατερικὴν διδασκαλίαν τῶν ὁμολογητῶν τοῦ παρελθόντος. Οὐδεμία κοινωνία μὲ τοὺς οἰκουμενιστάς. Ὑπακοὴν εἰς τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς καὶ ὄχι ὑπακοὴν εἰς ἐκκλησιομάχους καὶ ψυχολογολοφόνους ψευδεπισκόπους. Πᾶσαν διακοπὴν ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ λατινόφρονας, ἐπαινεῖ ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν ἰ. Κανόνων.

Κύριε Σωτηρόπουλε, ὁμιλεῖτε διὰ νὰ φαίνεσθε Ὁρθόδοξος, ἢ ἐφαρμόζετε τὴν Πατερικὴν διδαχὴν; Εἶναι φανερὸν ὅτι δὲν παρουσιάζετε συνέπεια θεωρίας καὶ πράξεως. Ἀλλὰ θεωρία ἄνευ πράξεως οὐδένα δικαιώνει. Τὸ πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας ἐκοινώνησε μὲ τοὺς αἱρετικούς Μονοφυσίτας καὶ τὸ γεγονός αὐτὸ πέρασε ἀπαρατήρητο!

Κύριε Σωτηρόπουλε, ἐνῶ ἀγωνίζεσθε κατὰ τῶν διαφορῶν αἱρέσεων, τελικὰ εὐρίσκεσθε σὲ ἐκκλησιαστικὴν κοινωνία μὲ τὴν παναίρεσιν τοῦ αἰῶνα μας, τὸν Οἰκουμενισμόν! Συνεκκλησιάζεσθε καὶ συμπροσεύχεσθε μὲ οἰκουμενιστάς κληρικούς καὶ παρασύρετε καὶ τὶς ἀδελφότητες νὰ κάνουν τὸ ἴδιο, σὰν τὴν ἀλεποῦ πού ἔκοψε τὴν οὐρά της καὶ ἔλεγε καὶ στὶς ἄλλες νὰ κάνουν τὸ ἴδιο. Οἱ ὀρθόδοξοι πρέπει νὰ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τοὺς κακοδόξους, οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ

μείνουν δίχως ποιμνιον. Νᾶχουν ἐσᾶς μαζί των, ἀφοῦ δὲν ἐννοεῖτε νὰ ἀπομακρυνθῆτε ἀπ' αὐτούς. Οἱ Ὁρθόδοξοι ἀπομακρυνόμενοι ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὰς δὲν ἐπαναστατοῦν ἐναντίον νομίμων ποιμένων, ἀλλ' ἐναντίον ψευδοποιμένων καὶ ψευδοδιδασκάλων.

Ὁ Μ. Ἀθανάσιος λέγει ὅτι συμφέρει ἄνευ τῶν αἵρετικῶν συναθροίζεσθε εἰς εὐκτήριον οἶκον, ἢ μετ' αὐτῶν ἐμβληθῆναι μετὰ Ἄννα καὶ Καϊάφα εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός! Ὁ ἱ. Χρυσόστομος τονίζει ὅτι ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι ὄχι μόνον οἱ αἵρετικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἔχοντες ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μὲ αὐτούς.

Ἐσεῖς κ. Σωτηρ. συνεκκλησιάζεσθε καὶ συμπροσεύχεσθε μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ! Κατόπιν τούτου τί παράδειγμα θὰ πάρη ὁ λαὸς ἀπὸ ἐσᾶς, ὅταν θελήσῃ νὰ γίνῃ φρουρὸς τῆς πίστεώς του; Τέτοιου εἴδους θεολόγοι **κάνουν τὸ μεγαλύτερον κακὸν** στίς ἀπλές καὶ καλοπροαίρετες ψυχές, τίς ὁποῖες πείθουν νὰ ἀκολουθοῦν προοότας τῆς πίστεως. Μὲ τὴν τακτικὴν σας αὐτὴ γίνεσθε συνήγοροι τῶν κακοδόξων καὶ συνυπεύθυνοι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σάλου. Ὁ ἀτυχῆς λαὸς τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ τέτοιους ἔχων διδασκάλους συνεχίζει νὰ ἔχη ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μὲ Σωτηρίους, Σπυρίδωνας, Στυλιανούς, Βαρθολομαίους, οἱ ὁποῖοι φανερὰ προδίδουν τὴν πίστιν μας.

Ἡ ἀδελφότητά σας κ. Σωτηρ. ἔχει πωλητὰς βιβλίων, εἰκόνων καὶ κασσετῶν πάρα πολλούς· ἀποκηρύξαντας ὅμως τοὺς οἰκουμενιστὰς καὶ ἀποτεριχισθέντας ἐξ αὐτῶν, δὲν ἔχει οὔτε ἓνα! Ἀπεναντίας κοιμίζετε τὸν λαὸν καὶ τίς ἀδελφότητες, διὰ νὰ παραμένετε σὲ ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μὲ τοὺς λυκοποιμένας καὶ δὲν ἀναλογίζεσθε τὸ φοβερό σας ἁμάρτημα.

Ἡ Ὁρθοδοξία σας κ. Σωτηρ. εἶναι μὲ λίγα λόγια ἡ ἐξῆς: Χριστιανοί, ἂν θέλετε νὰ σωθῆτε, δὲν θὰ χωρισθῆτε ἀπὸ τὸν Σωτήριον, Στυλιανόν, Βαρθολομαῖον, ἀσχέτως ἂν κηρύσσουν αἵρέσεις καὶ κοινωνοῦν μὲ τοὺς αἵρετικούς!

Αὐτὴ εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία σας κ. Σωτηρόπουλε!

Ἄλλὰ ποῖος πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας ἐκήρυξε ποτὲ ὅτι οἱ ἀντιδράσαντες στὴν αἵρεσιν πιστοὶ καὶ διακόψαντες τὴν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν πρὸ Συνοδικῆς ἀποφάσεως, ἔγιναν σχισματικοὶ καὶ «τροφὴ τῶν δαιμόνων»; Πῶς μπορεῖ ἓνα ποίμνιο νὰ εἶναι φρουρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ πεθάνη μυριάκις ὑπὲρ αὐτῆς, ἐφ' ὅσον θὰ φοβῆται νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸν λυκοποιμένα, διότι θὰ βρεθῆ τάχα ἐκτὸς Ἐκκλησίας;

Κύριε Σωτηρ., πρέπει νὰ ὑπάρχη ταυτότης πίστεως μεταξὺ ἐπισκόπου καὶ ὀρθοδόξου ἀληθείας, ὅπως ἐπίσης μεταξὺ ποιμνίου καὶ ποιμένος. Τὸ καθῆκον τῆς ὑπακοῆς παύει, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος παρεκκλίνη ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν· στὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὁ λαὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἀποκηρύξη. Αὐτὰ ὅμως εἶναι λεπτομέρειες γιὰ σᾶς τὸν Σωτηρόπουλον, πὺ ἐκκλησιάζεσθε καὶ συμπροσεύχεσθε μὲ οἰκουμενιστὰς κληρικοὺς καὶ ἀδιαφορεῖτε ἂν ὅλοι αὐτοὶ ὀδηγοῦν τὸν λαὸν στὴν πλάνην τοῦ Οἰκουμενισμοῦ!

Ἡ ἔννοια τῆς ὀρθοδόξου ἀποτειχίσεως.

Ἡ διακοπὴ κοινωνίας μὲ τοὺς οἰκουμενιστὰς δὲν σημαίνει ἔξοδον ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἐφ' ὅσον ἄλλο πρᾶγμα εἶναι τὸ σχίσμα, πὺ δὲν συγχωρεῖτε οὔτε μὲ αἷμα μαρτυρίου, καὶ ἄλλο ἀποτείχισις, ἡ ὁποία εἶναι σωτηρία καὶ ἀξία «πάσης τιμῆς».

Κύριε Σωτηρ., ἡ διακοπὴ ἐκκλησιαστικῆς, μυστηριακῆς κοινωνίας καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τοὺς κηρύττοντας αἵρετικὰ δόγματα, ὅπως ἔπραξε καὶ ὁ ἅγιος Μᾶρκος, καλεῖται ἀποτείχισις, ἡ ὁποία μάλιστα ἐφαρμόζεται καὶ πρὸ Συνοδικῆς διαγνώσεως, δηλαδὴ προτοῦ νὰ γίνῃ συνοδικὴ κρίσις περὶ τῆς αἵρέσεως ταύτης. Οἱ χωρίζοντες ἑαυτοὺς τῆς κοινωνίας τῶν αἵρετικῶν χαρακτηρίζονται ὡς ἀποτειχιζόμενοι. Ἡ σωτήριος αὐτὴ ἀποτείχισις ἀποτελεῖ μέρος τοῦ γενικωτέρου ἀγῶνος τῆς ὀρθοδόξου ἐνστάσεως.

Ἐκεῖνοι ποὺ καταπολεμοῦν μίαν αἵρεσιν καὶ ὑπερασπίζονται τὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδοξίας λέγονται ἐνιστάμενοι, διότι ἐνίστανται, δηλαδὴ ἀγωνίζονται ὀρθοδόξως, νομίμως καὶ θεαρέστως ὑπὲρ τῆς ἀγίας πίστεως προκειμένου ν' ἀπαλλάξουν «σχισμάτων καὶ μερισμῶν» τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ ἔννοια ἐπομένως τῆς ὀρθοδόξου ἐνστάσεως περιλαμβάνει τὴν ἀποτειχισιν, ἀλλὰ δὲν ἐξαντλεῖται εἰς αὐτήν. Ἀπαιτεῖται ἓνας συνεχῆς ἀγὼν, μία καρτερὰ καὶ ἀνένδοτος ἐνστασις ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ἣ ὅποια ἀρχίζει πρακτικῶς μὲ τὴν ἀποτειχισιν, συνεχίζεται μὲ τὴν διακήρυξιν τῆς ἀληθείας καὶ τὴν ἀναίρεσιν τῆς πλάνης καὶ ὀλοκληρώνεται μὲ τὴν κατάκρισιν τῆς αἵρέσεως καὶ τῶν ἀμετανοήτων αἵρετικῶν ὑπὸ ὀρθοδόξου Συνόδου.

Κύριε Σωτηρ., ἓνα ἀκόμη παράδειγμα ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν θὰ μᾶς βοηθήσῃ στὴν βαθυτέραν κατανόησιν τῆς ὀρθοδόξου ἐνστάσεως καὶ ἀποτειχίσεως. Ἐπὶ πατριαρχείας Νεστορίου 428 - 31, σὲ μιὰ ἐκκλησία τῆς Κων/λεως, κατὰ τὴν ὄραν τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ ἐπίσκοπος Δωρόθεος, παρουσία τοῦ Νεστορίου, ἀπετόλμησε μεγάλη τῆ φωνῆ νὰ διακηρύξῃ τὴν δεινὴν αἵρεσίν του. Τί ἐπηκολούθησεν; Ἀμέσως ἔγινε ἔξοδος ὁμαδικὴ καὶ ὀρμητικὴ ἀπὸ τὸν ναόν. Ἡ αὐθόρμητος αὐτὴ ἀπομάκρυνσις τῶν εὐσεβῶν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς κηρύξεως τῆς αἵρέσεως καὶ ὁ ἀποχωρισμὸς ἀπὸ τὸν αἵρετικὸν ἐκφράζει ἄριστα τὴν ἔννοιαν τῆς ἀποτειχίσεως.

Στὸ ἐξῆς οἱ Ὁρθόδοξοι τῆς Κων/λεως δὲν ἤθελαν νὰ κοινοῦν ἐκκλησιαστικῶς μὲ τοὺς Νεστοριανοὺς μέχρι τοῦ σημείου νὰ μὴ ἐκκλησιάζωνται πλέον εἰς τοὺς ναοὺς τῆς Κων/λεως φοβούμενοι, ὅπως ἔγραφε ὁ ἀγιώτατος πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Κύριλλος, νὰ μὴ μολυνθοῦν. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἄρχισε ὁ ἀγὼν τῆς ὀρθοδόξου καὶ θεαρέστου ἐνστάσεως. Ἐστοίχισε βεβαίως διωγμοὺς καὶ βασανιστήρια καὶ στερήσεις, ἀλλὰ εἶχε αἴσιον πέρας, τὴν σύγκλησιν δηλαδὴ τῆς Γ' Οἴκουμ. Συνόδου, ἣ ὅποια

διεκλήρυξε καὶ διεσάφισε τὴν ὀρθόδοξη ἀλήθεια καὶ ἀνεθεμάτισε τὴν αἵρεσιν καὶ τὸν αἵρεσιάρχην Νεστόριον. Ἔτσι συνέβαινε καὶ μὲ κάθε Οἶκ. Σύνοδον, πού ἦταν τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ὀρθοδόξου ἐνστάσεως καὶ ἀποτειχίσεως.

Αὐτὲς τὶς ἀλήθειες ἔπρεπε, κ. Σωτηρ., νὰ τονίζετε, νὰ ἐπαναλαμβάνετε καὶ νὰ ὑπενθυμίζετε στὶς ἀδελφότητες, στὶς ὁποῖες δυστυχῶς ἐφορέσατε τυφλοπάνι καὶ τὶς χειραγωγεῖτε ὅπου καὶ ὅπως θέλετε. Τὶς καθοδηγεῖτε μὲ τηλεκοντρόλ· πατᾶτε τὸ ποντικάκι καὶ τὰ μέλη τῶν ἀδελφοτήτων, ἀφοσιωμένοι ὀπαδοί σας, περπατοῦν καὶ ἀκολουθοῦν στὰ τυφλά. Τοὺς ἀρκεῖ πού τὸ λέγει ὁ κ. Σωτηρόπουλος, καὶ ἀδιαφοροῦν ἂν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὑποδεικνύουν τὰ ἐντελῶς ἀντίθετα!, δηλαδή τὴν ἀποτειχίσιν ἐκ τῶν οἰκουμενιστῶν.

Κύριε Σωτηρ., στὶς 29.8.1997 ἐστείλατε ἐπιστολὴν εἰς τὸν πατριάρχην Κων/λεως κ. Βαρθολομαῖον, εἰς τὴν ὁποίαν σὺν τοῖς ἄλλοις τοῦ γράφετε καὶ τὰ ἐξῆς: «Παναγιώτατε προσκυνῶ». Τὸν χαρακτηρίζετε δὲ ὡς «θεολόγον μὲ ἀρτίαν θεολογικὴν μόρφωσιν» καὶ τὸν ἐνημερώνετε ὅτι μὲ οὐδεμίαν θρησκευτικὴν παρασυναγωγὴν ἐπιθυμεῖτε νὰ ἔχετε σχέσιν, καὶ ἐννοεῖτε τοὺς ὀρθοδόξους τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου.

Κύριε Σωτηρ., μὲ αὐτὰ πού γράφετε εἰς τὴν ἐν λόγω ἐπιστολὴν σας, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀδικεῖτε τοὺς Παλαιοημερολογίτας, ψεύδεσθε κι' ὅλας. Διότι πρὸ ἐτῶν εἶχατε ἐπισκεφθῆ τοὺς Παλ/τας στὴν Ἀστόριαν τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ εἶχατε ἐκκλησιασθῆ καὶ συμπροσευχηθῆ καὶ μεταλάβετε τῶν ἀχράντων Μυστηρίων ἀπὸ τὸν τότε ἐπίσκοπον Πέτρον Ἀστορίας. Εἶχατε κηρύξει καὶ τὸν θεῖον λόγον καὶ τοὺς εἶχατε ἀποκαλέσει ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς! Τί εἶναι ὅλα αὐτὰ κ. Σωτηρ., ἂν δὲν εἶναι ἐκκλησιαστικὴ σχέσις;

Κύριε Σωτηρ., τί σᾶς ἔπεισε ὅτι ὁ κ. Βαρθολομαῖος εἶναι θεολόγος μὲ ἀρτίαν θεολογικὴν μόρφωσιν; Μήπως αἰσπυδαί του στὰ παπικὰ πανεπιστήμια τῆς Δύσεως; μήπως τὸ θράσος του νὰ χαρακτηρίσῃ τοὺς ἰ. Κανόνας ὡς «τείχη

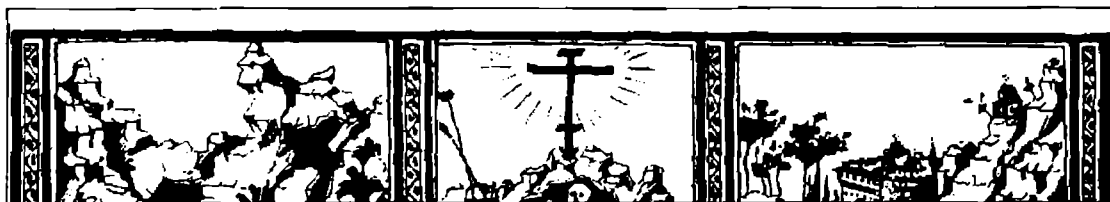
τοῦ αἴσχους» καὶ τὶς αἰρετικὲς παρασυναγωγὲς ὡς «ἀδελφὲς ἐκκλησίαις» μὲ ἔγκυρα μυστήρια καὶ θεῖαν Χάριν; Ἄλλὰ κατὰ τὸν ἐπαινούμενον καὶ ὁ ἐπαινέτης! Ἄντὶ νὰ εἴσθε ὀρθοδόξος ἐμπροσθοφυλακὴ καταντήσατε ἐπαινέτης καὶ προσκυνητὴς τοῦ καταπροδόσαντος τὴν Ὁρθοδοξίαν κ. Βαρθολομαίου!

Κρῖμα κ. Σωτηρόπουλε! Ἄφοῦ αὐτὰ δὲν τὰ καταλαβαίνουν οἱ ἀδελφότητες, ἃς ἐλπίζω ὅτι τὰ καταλαβαίνουν οἱ ἀκροαταί.

2/99

ΑΝΤΙΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ ΕΞΑΡΣΙΣ

Εχει γίνει ἔθιμον πιά στήν Ἐκκλησία τοῦ νέου ἡμερολογίου οἱ ὑποψήφιοι ἐπίσκοποι της νά ἔχουν περισσότερες δυνατότητες ἐπισκοποποιήσεώς των, ἐάν ἐπέδειξαν προηγουμένως τόν «δυναμισμόν» τους διά τῆς δημοσιεύσεως... ὕβρεολογίου κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν!

Καί ἐνῶ οὐδέποτε στά κηρύγματά τους ἀσχολοῦνται μέ τήν αἵρεσιν τοῦ αἰῶνα μας, τόν Οἰκουμενισμόν, προκειμένου νά ἐλέγξουν τοὺς παλ/τας εὐρίσκουν πολλές εὐκαιρίες.

Στά τελευταῖα χρόνια ἐδημοσιεύθησαν ἀρκετά βιβλία εἰς τὰ ὁποῖα οἱ συγγραφεῖς τους, λαϊκοὶ καί κληρικοί, ὁ καθένας μέ τόν τρόπον του καί τὰ «χαρίσματά» του, κατηγορεῖ, δυσφημεῖ ἢ ὑβρίζει τὸ παραδοσιακόν κίνημα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, τόν παλαιοημερολογιτισμόν, ὡς τόν ἀποκαλοῦν ταπεινωτικά.

Παρομοίως τόν 18ον αἰ. τοὺς ὁπαδοὺς τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων ἀπεκάλουν χλευαστικῶς «Κολλυβάδες» οἱ ἀντίπαλοί των, τῶν ὁποίων ὅμως «μετ' ἤχου ἀπωλέσθη τὸ μνημόσυνον», ἐνῶ οἱ θαυμασταὶ καί ὁπαδοὶ τῶν ἁγίων ἐν πολλοῖς Κολλυβάδων συνεχῶς αὐξάνουν. Πρὸ μηνῶν μάλιστα ἔγινε ἐπιστημονικὸ Συνέδριον στήν νῆσον Πάρον προκειμένου νά τιμηθῇ ποικίλως ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος, ὁ δεύτερος πνευματικὸς ἡγέτης τοῦ Κολλυβαδικοῦ κινήματος.

Σχετικῶς μέ τήν πλουσίαν κατὰ τῶν παλ/τῶν φιλολογία ὑπάρχει ἡ ἐρμηνεία της. Ἀποτελεῖ «στρατηγική» τῶν νεοημερολογιτῶν, ὥστε οἱ πιστοὶ τους νά διαβάσουν καί ν'

ἀκοῦνε συνεχῶς κατηγορίας κατὰ τῶν πιστῶν τοῦ πατρῶου ἔορτολογίου, μὲ ἀποτέλεσμα νά... φοβοῦνται καὶ νά τοὺς πλησιάσουν! Ἔτσι τὰ ποιῖμνια παραμένουν ἀσφαλισμένα στὶς μάνδρες τοῦ νεωτερισμοῦ καὶ τῆς κακοδοξίας, ἀφοῦ οἱ γέφυρες πρὸς αὐτοὺς συνεχῶς καταστρέφονται...

Προσφάτως μάλιστα ἓνας κληρικός ἰσχυρίσθηκε ὅτι καὶ ὁ Γέροντας Παῖσιος ὁ Ἁγιορείτης ἔχει χαρακτηρίσει ὡς «ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας» τοὺς παλ/τας στὸ βιβλίο του «Ἐπιστολές» στὴν σελ. 134-6. «Ἀντιγράφει» μάλιστα τὴν σχετικὴν πρότασιν ὡς ἐξῆς: «Οἱ ἄθεοι, οἱ μασόνοι, οἱ αἰρετικοί, οἱ παλαιομερολογίτες, ὅλοι δηλ. οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας...». (Ἀρχιμ. Β. Μπακογιάννη, Σχολή Πολέμου, σ. 76).

Ἄνατρέξαμε στὶς Ἐπιστολές καὶ στὶς σελίδες 134-6 ἀλλὰ πουθενὰ ἢ ἀνωτέρω πρότασις! Αὐτὸ ὅμως ἔχει μικρὰ σημασία διὰ τὸν π. Μπακογιάννη. Τὸ μήνυμά του διεδόθη· ποῦ θὰ βρῆ ὁ αναγνώστης τὶς Ἐπιστολές ὥστε νά διαπιστώσῃ τὸ ψεῦδος;

Βεβαίως οὔτε πρῶτος οὔτε τελευταῖος εἶναι ὁ ἀνωτέρω κληρικός στὸ εἶδος αὐτὸ τῆς δημοσιογραφίας. Κοινὸς διδάσκαλος ὅλων αὐτῶν ὑπῆρξε δυστυχῶς ὁ π. Ἐπιφ. Θεοδωρόπουλος ὁ ὁποῖος μὲ τὸ ἔργο του «Τὰ δύο ἄκρα» ἔγινε ὁ ἰσχυρότερος βοηθὸς τῶν οἰκουμενιστῶν, ὁ καλλίτερος δικηγόρος τῶν «χλιαρῶν» καὶ ἀδιαφόρων «συντηρητικῶν», ὁ λαμπρότερος ὑπογραμμὸς τῶν ὀρθολογιστῶν θεολόγων καὶ παρερμηνευτῶν τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας καὶ τῶν Ἱ. Κανόνων... Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ μετῆλθε προκειμένου νά μὴ ταπεινωθῆ καὶ ὁμολογήσῃ τὸ δίκαιο τῶν ἐνισταμένων κατὰ τῆς αἰρέσεως παλ/τῶν. Ἀναίρεσις τῶν «Δύο ἄκρων» κυκλοφορεῖ ἤδη ἀπὸ τὸ 1971 διὰ τοῦ ἡμετέρου ἔργου «Διάλογοι τῆς ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ» σσ. 308 καὶ εἰς νεωτέραν μορφήν ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὸ ἀντίδοτον», Ἀθῆναι 1990, σσ. 220.

Ὁ αὐτὸς ἀρχιμ. Β. Μπακογιάννης σὲ ἄλλο ἔργο του μὲ

τίτλο: «Ὁ Χριστὸς ἦταν ὀρθόδοξος», ἀναφέρει καὶ τὰ ἐξῆς ἐξωφρενικά: «... τὰ μυστήριά τους (παλ/τῶν) εἶναι τελείως ἄκυρα. Γι' αὐτὸ πάλι τοὺς βαπτίζομε (ἐνῶ τοὺς αἵρετικούς τοὺς δεχόμεστε μὲ χρῆσμα!..), πάλι τοὺς παντρεύομε καὶ πάλι τοὺς χειροτονοῦμε»! (σ. 87).

Βεβαίως στὸ ἀνωτέρω κείμενον δὲν ὑπάρχει οὐδεμία σοβαρότης ἀλλὰ μόνον ἡ τραγικότης ποὺ χαρακτηρίζει τὴν στάσιν τῶν νεωτέρων κληρικῶν καὶ θεολόγων τοῦ νέου ἡμερολογίου. Ὅλοι αὐτοὶ προτιμοῦν νὰ **μυρώνουν** παρὰ νὰ βαπτίζουν τοὺς αἵρετικούς κατὰ τοὺς ἰ. Κανόνας· νὰ **ραντίζουν** ἀντὶ νὰ βαπτίζουν τοὺς πιστοὺς τῆς Ἐκκλησίας τους· καὶ μόνον τοὺς ὀρθῶς βαπτισθέντας τοῦ παλαιοῦ πιστοὺς νά... ξαναβαπτίζουν!!

Δυστυχῶς ὅμως σ' αὐτὸ τὸ μῆκος κύματος κινοῦνται ὅλοι οἱ κληρικοὶ τοῦ νέου. Ὡς πρόσφατον παράδειγμα ἀναφέρομεν τὸ βιβλίο τοῦ π. **Νικοδήμου Ἀεράκη** ὑπὸ τὸν τίτλον: Ἐπίκαιρα θέματα, Ἀθῆναι 1999. Εἰς αὐτὸ μεταξὺ ἄλλων κειμένων του δημοσιεύει καὶ τὴν Εἰσήγησίν του στὴν Σύναξιν τῶν πνευματικῶν τῆς Μητροπ. Ὑδρας ποὺ ἀνήκει. (6 Φεβρ. '84).

Εἶναι ἀφιερωμένη ἐναντίον τοῦ ὁμολογητοῦ ἀρχιμ. π. **Χρυσοστόμου Σπύρου** καὶ τῶν Μοναζουσῶν, οἱ ὅποιοι τὸ 1984 ἀπεκήρυξαν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Νέου καὶ ἠκολούθησαν τὴν ἀνθενωτικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ πατρώου ἑορτολογίου.

Ἡ ὁμολογία τους ἦτο μία ἐλπιδοφόρα ἐξαιρέσις μέσα στὸ τέλμα τῆς ἀδιαφορίας ποὺ ἐπεκράτει καὶ ἐπικρατεῖ στὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Νέου. Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ π. Χρυσοστόμου μὲ βοηθοὺς τοὺς ἀδελφοὺς Ἀεράκη, Δανιήλ καὶ Νικόδημον, ἀντέδρασε μετὰ πάθους ἐναντίον τῶν συγχρόνων ὁμολογητῶν. Διὰ τῆς ὅλης ἀντιδράσεως καὶ βαρβάρου συμπεριφορᾶς τους οἱ ἀνωτέρω ρασοφόροι ἐπαλήθευσαν τοὺς λόγους τοῦ ὁμολογητοῦ Μαξίμου, ὁ ὅποιος 14 αἰῶνες προτύτερα πέρασε ἀπὸ τὰ ἴδια μονοπάτια τῆς ὁμολογίας καὶ συνεπῶς τῆς συκοφαντίας καὶ ποικίλης κακοπαθείας ἐκ μέρους τῶν

ἀντιπάλων του. Γράφει λοιπὸν ὁ Ὅσιος γιὰ ὅλους τοὺς συγχρόνους μαθητὰς τοῦ π. Ἐπιφ. Θεοδωροπούλου, οἱ ὁποῖοι ὅπως ὁ δάσκαλός των, προκειμένου νὰ πολεμήσουν τοὺς ὁμολογοῦντας τὴν Ὁρθοδοξίαν, διαστρέφουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

«Πολλοὶ ἔσμεν οἱ λέγοντες, ὀλίγοι δὲ οἱ ποιοῦντες· ἀλλ' οὖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, οὐδεὶς ὄφειλε νοθεύειν διὰ τὴν ἰδίαν ἀμέλειαν· ἀλλ' ὁμολογεῖν μὲν τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, μὴ ἀποκρύπτειν δὲ τὴν τοῦ Θεοῦ ἀλήθειαν· ἵνα μὴ ὑπόδικοι γενώμεθα μετὰ τῆς τῶν ἐντολῶν παραβάσεως καὶ τῆς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ παρεξηγήσεως» (Περὶ ἀγάπης, ἑκατ. δ', παρ. πε).

Μὲ βάσιν τοὺς ἀνωτέρω λόγους τοῦ ἀγίου Μαξίμου ἀποτελοῦν πέλαγος ὀλόκληρον αἱ ἀντιπαραδοσιακαὶ θέσεις τῆς Εἰσηγήσεως τοῦ π. Νικοδήμου Ἀεράκη, στὴν προσπάθειά του νὰ παρουσιάσῃ ἀθῶον τὸν ἐπίσκοπόν του κ. Ἱερόθεον — τὸν ἀπηνῆ διώκτην τῶν Μοναζουσῶν καὶ τοῦ π. Χρυσοστόμου — καὶ συνεπῶς ἐνόχους τοὺς ὁμολογητὰς! Ἡ πλουσιωτάτη παράδοσις τῆς Ὁρθοδοξίας ἢ ἐπικροτοῦσα τὴν διαγωγὴν τῶν ἀνωτέρω ὁμολογητῶν ἀφήνει τελείως ἀδιάφορον τὸν ἐπικριτὴν τοῦ π. Χρυσοστόμου!..

Ὁ ἀναγνώστης καὶ μόνον ἀπὸ τὸ κύριον ἄρθρον τοῦ παρόντος Ἀγιορείτου ἀντιλαμβάνεται εὐκόλως, ὅτι ἡ **κοινωνία** μετὰ τῆς αἵρέσεως σημαίνει **συμμετοχὴ** στὸ ἔγκλημα τῆς αἵρέσεως. Συνεπῶς εἶναι 100% ἔνοχος ὁ ἐπίσκοπος τοῦ π. Νικοδήμου καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος κοινωνοῦντες τῇ αἵρέσει. Ἡ κοινωνία αὕτη τοὺς καθιστᾷ «ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ» κατὰ τὸν μέγαν ὁμολογητὴν Θεοδώρητον τὸν Στουδίτην.

Ἄλλὰ καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ π. Νικοδήμου π. Δανιὴλ Ἀεράκης συνεχίζει μέχρι σήμερα ἀμείωτα νὰ ἐκφράζῃ τὸ μένος του ἐναντίον τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου.

Προσφάτως (8 Ὀκτ. '99) ἀπὸ τὸν ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν Λυδίας τῆς Φιλιππησίας ἐξαπέλυσε δριμύτατον

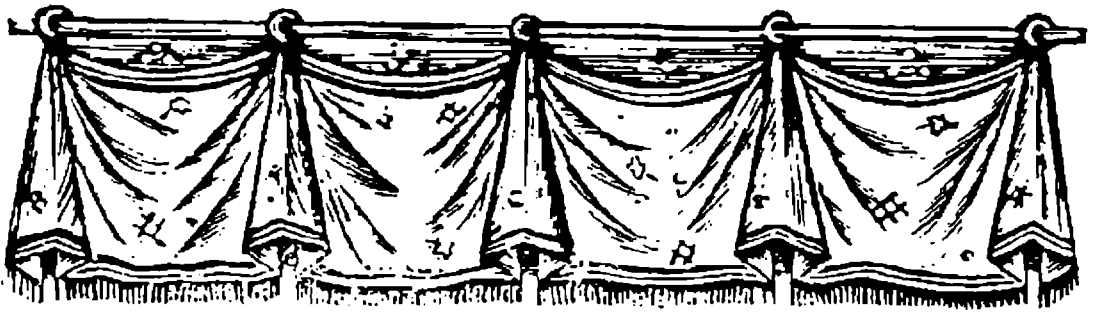
ύβρεολόγιο ἐναντίον τῶν «ἐσωτερικῶν ἐχθρῶν» τῆς Ἐκκλησίας, τῶν παλαιοημερολογιτῶν! Τοὺς ἀπεκάλεσε ὄλους, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως, «ἀνιέρους καὶ ἀγύρτας»! Ἐπίσης ὠμίλησε εἰρωνικὰ γι' αὐτοὺς πὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ 666. Ἐρωτῶμεν: Εἶναι δυνατὸν μὲ τέτοιους κληρικοὺς νὰ μὴ προχωρᾷ ἀλματωδῶς ὁ Οἰκουμενισμὸς καὶ δι' αὐτοῦ ἡ Νέα Ἐποχή;

Δυστυχῶς αὐτὸς εἶναι στὸ σύνολό του σχεδὸν ὁ κλῆρος τοῦ νέου ἡμερολογίου. Εὐγενέστατοι πρὸς ὄλους τοὺς αἵρετικούς, ἀγενέστατοι καὶ ἀνυποχώρητοι φονταμενταλισταί, ὅταν ἀναφέρωνται στοὺς πιστοὺς τοῦ πατρώου ἑορτολογίου. Ἡ μεγάλη καὶ ὑπουλος ἀσθένεια τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, πὺ τὸν ὠδήγησε προοδευτικὰ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ!..

Διὰ περισσότερα ἐπὶ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ θέματος τῆς κοινωνίας μὲ τὴν αἵρεσιν παραπέμπομεν τὸν ἀναγνώστην στὸ ἡμέτερον «Ὁρθοδοξία καὶ αἵρεσις», Ἀθῆναι 1982, σσ. 112.

8/99

ΟΡΘΟΔΟΕΟΣ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΦΟΝΤΑΜΕΝΤΑΛΙΣΜΟΣ

Ενα σύνηθες ἐπιχείρημα τῶν νεσημερολογιτῶν κατὰ τῶν πιστῶν τοῦ πατρώου ἑορτολογίου εἶναι καὶ τὸ θέμα τοῦ ζήλου· τοὺς θεωροῦν ὡς ἔχοντας ζῆλον «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν» γι' αὐτὸ καὶ τοὺς συγκρίνουν μὲ τοὺς συγχρόνους φονταμενταλιστάς.

Φονταμενταλισταὶ ὑπάρχουν σχεδὸν παντοῦ· μὲ θρησκευτικὸ χαρακτῆρα διακρίνονται ὁ μουσουλμανικὸς, ὁ παπικὸς καὶ ὁ προτεσταντικὸς φονταμενταλισμὸς (= ἡ ὑπεράσπιση τῶν θρησκευτικῶν θεμελιῶν). «Στὰ πλαίσια τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ μπορούσαν νὰ σημειωθοῦν οἱ ζηλωτικὲς κινήσεις τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν στὴν Ἑλλάδα καὶ τῶν Παλαιοπίστων στὴ Ρωσία...», σημειώνει ὁ καθηγητῆς τῆς Θεολογίας κ. Γ. Μαντζαρίδης στὸ ἔργο του: «Πρόσωπα καὶ θεσμοί», στὸ ὁποῖο ἀσχολεῖται καὶ μὲ τὴν «ὑπέρβαση τοῦ φονταμενταλισμοῦ». (σσ. 79-98).

Ἡ ἀνωτέρω παρομοίωσις καὶ ἐξίσωσις συνιστᾷ τραγικὴν παραποίησιν τῆς ἀληθείας.

Οἱ παλαιοπίστοι ἠγκιστρωμένοι στὰ λάθη τοῦ παρελθόντος δὲν δέχθηκαν τίς ὀρθές λειτουργικὲς μεταρρυθμίσεις τῆς ἐκκλησίας των· οἱ παλ/ται, ἀντιθέτως, πιστοὶ στὴν πλουσία παράδοσή τους, ἀπέρριψαν τὴν ἀντικανονικὴ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου, ὅπως δὲν τὴν δέχεται καὶ μέχρι σήμερα τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Ἡ διαφορὰ εἶναι ἀβυσσαλέα! Τί κοινὸν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχη μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν κινήματων;

Δυστυχῶς ὅμως οἱ νεώτεροι θεολόγοι περὶ πάντων τυρβάζουν, πλὴν τῆς πιστότητος στὴν Παράδοσιν, τὴν ὁποίαν, σημειωτέον, καὶ ἀγνοοῦν καὶ καταφρονοῦν, ἰδίως οἱ τῆς ἀκαδημαϊκῆς θεολογίας. Ἀπόδειξις ἢ στάσις τῶν ἀπέναντι στὴν αἴρεσιν τοῦ **Οἴκουμενισμοῦ** καὶ τῆς προδοσίας τῶν προκαθημένων Κων/λεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἀμερικῆς καὶ Αὐστραλίας! Οὐδεμία διαμαρτυρία πλήρης συμπόρευσις μετ' αὐτῶν, σὰν νὰ μὴ συμβαίνη τίποτα... Μόνον ὅταν ἀντιδράσῃ κάποιος στὴν προδοσία, γίνονται ζωηροὶ καὶ ἐπιθετικοί, οἱ πρῶην νυσταλέοι, «χλιαροὶ» καὶ ἀγαπολόγοι... Κατάστασις φρικτὴ!

Ἄς συνεχίσωμεν ὅμως μὲ τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ κ. Μαντζαρίδη.

«Ὅταν ἡ ἀποδιοργάνωσις τῆς κοινωνίας συμβαδίζει μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀποδιοργάνωσις, ὅταν μαζί μὲ τὴν διάλυσις τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν ὑποχωροῦν καὶ οἱ θεσμοὶ τῆς Ἐκκλησίας... εἶναι φυσικὸ νὰ ἀναζητοῦνται μὲ κάθε τρόπο σημεῖα στηρίξεως.

Ὡς εὐκολότερη καὶ ἀντικειμενικὰ πειστικὴ λύσις στὶς περιπτώσεις αὐτὲς φαίνεται ἡ καταφυγὴ σὲ ἀντικειμενοποιήσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως. Τὰ πατερικὰ κείμενα, οἱ τύποι καὶ οἱ κανόνες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, οἱ καθιερωμένες ἀθρητίες μετατρέπονται σὲ σύμβολα συσπειρώσεως καὶ ὄπλοστάσια γιὰ τὴν προάσπισιν τῶν ὑποκειμενικῶν ἐπιλογῶν καὶ τὴν κατατρόπωσις τῶν ἀντιπάλων. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἀναδύεται ἕνας σκληρὸς φονταμενταλισμὸς (= ζηλωτισμὸς, σ. ἡμ.) ποὺ νεκρώνει τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως καὶ ἀποθεώνει τοὺς τύπους καὶ τὶς ἀντικειμενοποιήσεις της».

Ἡ μεγάλη ἀδυναμία τῶν ἀνωτέρω κειμένων ἔγκειται στὸ ὅτι δὲν προσφέρουν ἕνα σύγχρονον παράδειγμα ὥστε νὰ κρίνη ὁ ἀναγνώστης τὴν ἀλήθειαν ἢ μὴ τῶν λόγων τοῦ κ.

καθηγητοῦ. Τὸ ὅτι ὅμως θεωρεῖ τὴν ἀναφορὰν τοῦ πιστοῦ σὲ πατερικὰ κείμενα καὶ ἱεροὺς Κανόνας σὲ περιπτώσεις ἐκκλησιαστικῆς κρίσεως, ὡς **ζηλωτισμὸν ἀδόκιμον καὶ ἀπορριπτέον**, αὐτὸ καὶ μόνον τὸν καθιστᾷ ἀντιπαραδοσιακὸν μὲ τὴν κυριολεκτικὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

Οἱ λόγοι τοῦ κ. Μ. δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ὀρθόδοξον πρακτικὴν τῆς παραδόσεώς μας. Ἡ ζωὴ καὶ οἱ λόγοι τοῦ πλέον ἀσήμου ὁμολογητοῦ ἀποτελοῦν ἄμεσον καὶ ἔμπρακτον ἀνατροπὴν τῶν ὑποκειμενικῶν συλλογισμῶν του... Τὰ ἐν συνεχείᾳ ἐπιχειρήματα τοῦ κ. καθηγητοῦ εἶναι ἀκόμη πιὸ τραγικά. Γράφει:

«Ἡ πίστις στὸν χριστιανικὸ Θεὸ καὶ ἡ ἐμπειρία τῆς παρουσίας του δὲν κάνουν τὸν ἄνθρωπο φανατικὸ ἢ ἀδιάλλακτο, ἀλλὰ τὸν μεταμορφώνουν καὶ τὸν εἰρηνεύουν...

Ἡ Ὁρθ. Ἐκκλησία εἶναι ἀπὸ τὴ φύση της ἀπόλυτη. Ὁ ζῆλος τοῦ Θεοῦ δὲν βρίσκεται στὸ περιθώριον ἀλλὰ στὴν καρδιά της. Γνώμονας ὅμως τοῦ ὀρθοδόξου ζήλου εἶναι ἡ ἐπίγνωσις τοῦ Θεοῦ. Ὁ ζῆλος αὐτὸς δὲν ἐξυπηρετεῖ ἀνθρώπινες ἰδιοτέλειες οὔτε περιορίζεται σὲ κοσμικὰ ὄρια. Ὡς ζῆλος «κατ' ἐπίγνωσιν» συμβαδίζει πάντοτε μὲ τὴν ἀληθινὴ θεογνωσία, πού εἶναι κοινωνία καὶ ἔνωση μὲ τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης. Δρασκελίζει τὸ κτιστὸ καὶ κοινωνεῖ μὲ τὸ ἄκτιστο... Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν δέχεται ὡς θεμέλιον τὸ κτιστό, πρᾶγμα πού συμβαίνει στὸ φονταμενταλισμό. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού γίνεται αὐτό, παύει νὰ ὑπάρχει Ὁρθοδοξία, ἢ ἀκριβέστερα —καὶ μὲ βάση τὴν ὀρθόδοξον θεολογία— παύει νὰ ὑπάρχει Χριστιανισμός, γιατί εἰδωλοποιεῖται τὸ κτιστό... Ὁ χριστιανικὸς φονταμενταλισμὸς ἀποτελεῖ διαστροφή τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, εἰδωλοποίηση τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἄρνησις τῆς ἄκτιστης Ἐκκλησίας».

Ὡραιολογίες χωρὶς ἀντίκρουσμα ἀληθείας, ἐφ' ὅσον ὁ κατηγορούμενος εἶναι ὁ ὀρθόδοξος ζηλωτισμὸς, δηλ. ὁ ἐν Ἑλλάδι παλαιοημερολογιτισμὸς.

Πότε διεπίστωσεν ὁ κ. Μ. ἐκφράσεις ζήλου χωρίς ἐπίγνωσιν, φανατισμοῦ καὶ βίας στὴν Ἐκκλησία τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, ὥστε νὰ ἐντάσσει τοὺς πιστοὺς της στοὺς ἄνευ ἐπιγνώσεως ζηλοῦντας; Πότε παρετήρησε φαινόμενα παράλληλα τοῦ Μουσουλμανικοῦ φονταμενταλισμοῦ ἢ τοῦ προτεσταντικοῦ ἢ παπικοῦ τύπου Μπέλφαστ; Πότε εἶδε ἰδιοτέλειες, ἔλλειψη ἀγάπης, καὶ ἀδιαφορίαν διὰ τὴν μετὰ τοῦ θεοῦ ἔνωσιν; Καὶ διὰ νὰ γίνωμε πιὸ συγκεκριμένοι:

«Πήγαμε ποτὲ ἐμεῖς νὰ βεβηλώσωμε τὰ θυσιαστήριά σας, νὰ χύσωμε τὸ Ἅγιον Ποτήριον, νὰ σπάσουμε τὶς εἰκόνες σας, νὰ ἀνατινάξουμε τὶς ἐκκλησίες σας ἢ νὰ ἐντοιχίσωμε τὶς πόρτες σας; Ἀποσχηματίσαμε καμμιά καλόγριά σας ἐν μέσῃ ὁδοῦ; Ξυρίσαμε κανένα κληρικόν σας ἢ βάλαμε κανένα ἄλλο σὲ φυλακὴ; Ἐνεργήσαμε ποτὲ ὥστε ἡ Πολιτεία νὰ μὴν ἀναγνωρίζῃ τοὺς γάμους καὶ τὰς βαπτίσεις σας, ὥστε νὰ σᾶς ἐξαναγκάσωμε νὰ ζῆτε εἰς τὸ περιθώριον τῆς κοινωνίας ὡς ἄνθρωποι δευτέρας ζώνης καὶ κατηγορίας;

Ἐνεργήσαμε ποτὲ ὥστε νὰ μὴ σᾶς δίδεται ἄδεια οἰκοδομῆς εὐκτηρίου οἴκου, ἢ νὰ ἀπαγορεύσουμε τὰς συνάξεις σας ἢ νὰ ἐμποδίσουμε τοὺς νέους σας ἀπὸ τὴν μελέτην τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης»;

Καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπραξαν οἱ ἐν ἐπιγνώσει ζηλωταί, οἱ τὴν βασιλικὴν καυχώμενοι ὅτι βαδίζουν ὁδόν, οἱ ἔχοντες ζῆλον «πὺν τοὺς ὁδηγεῖ στὴν θεογνωσίαν πὺν εἶναι κοινωνία καὶ ἔνωσις μὲ τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης»! (σ. 96).

Ἔστε αὐτοὶ εἶναι οἱ καρποὶ τῆς τοῦ Θεοῦ ἐνώσεώς σας; Ὁ διωγμὸς τοῦ ἀδελφοῦ, ἡ καταπίεσις του νὰ δεχθῆ τὸ παράνομον διὰ τῆς ἀσκήσεως «βαναύσου βίας προκειμένου νὰ ἐπιβληθῆ πειθαρχία εἰς τοὺς μὴ θέλοντας νὰ ὑποταγοῦν»! Ποῦ εἶναι τέλος πάντων ἡ τοσοῦτον ὑφ' ὑμῶν ὑμνουμένη ἐλευθερία τοῦ προσώπου; Ἡ ἀνωτέρω διαγωγή σας δὲν συνιστᾷ φονταμενταλισμὸν εἰς ὅλην του τὴν ἀπαισίαν ἐκφρασιν;

Καὶ τὸ ἀκόμη σπουδαιότερον: οἱ Παλ/ται σεβόμεθα καὶ τὸ κτιστόν, χωρὶς νὰ τὸ εἰδωλοποιοῦμεν, καὶ ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς ἀκτίστου χάριτος, ὅσομποροῦμε. Στὸ κτιστόν ὑπάγονται ὅλα ὅσα μᾶς βοηθοῦν διὰ τὴν ἀναγωγὴν μας στὸ ἄκτιστον θεῖον· ὅπως τὰ δῶρα τῆς Θ. Εὐχαριστίας, αἱ εἰκόνες, οἱ ψαλμωδίες, τὰ τυπικά, ἡ κανονικὴ τάξις, που συνέχει τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ οὐράνια.

Ἡ κατηγορία τῆς εἰδωλοποιήσεως τοῦ κτιστοῦ ἀποτελεῖ εἰκονομαχικὸν ἐπιχείρημα (διακονούμενον ἀπὸ τὸν προτεσταντισμὸν σήμερα καὶ ἄλλες αἱρέσεις), διότι καὶ οἱ αἰρετικοὶ εἰκονομάχοι εἰδωλολάτρας ἀπεκάλουν τοὺς εἰκονοφίλους, ἐπειδὴ, ὡς ἔλεγον, φιλοῦν καὶ λατρεύουν ξύλα καὶ χρώματα!

Καὶ ὅμως οἱ εἰκονόφιλοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διεμαρτύροντο συνεχῶς, ἐβασανίζοντο, ἐν ἐξορίαις ἀπέθνησκον, προκειμένου διὰ τοῦ κτιστοῦ νὰ φυλάξουν τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν στὸ ἄκτιστον θεῖον!

Σήμερα, ὅπου τὸ κινδυνευόμενον εἶναι ἡ πίστις, ποῖαι αἱ κατὰ Θεὸν ἀντιδράσεις τῶν ἐν ἐπιγνώσει δῆθεν ζηλωτῶν; Ἡ σιγοῦν, τὸ ὅποῖον συνιστᾷ τρίτον ἀθεΐας εἶδος κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριον Παλαμᾶν, ἢ συμπορεύονται καὶ ἐπικροτοῦν, ἀρκούμενοι εἰς ὕβρεις κατὰ τῶν ἀγωνιζομένων παλ/τῶν!

Αὐτὸς εἶναι ὁ καρπὸς τοῦ ἐν ἐπιγνώσει ζήλου των· ἡ ἀποξένωσις των ἀπὸ τὰ σωτήρια παραδοσιακὰ πρότυπα τῶν ζηλωτῶν πατέρων τοῦ παρελθόντος —κοινὸς πλοῦτος τῆς Ἐκκλησίας— διὰ μίαν ὑποθετικὴν κοινωνίαν μετὰ τοῦ ἀκτίστου, ἄνευ κόπου ἢ θυσίας! Ἀρκοῦνται στὰ ὠραῖα λόγια τὰ ὅποια ἀδυνατοῦν νὰ καλύψουν τὴν πνευματικὴν πτωχείαν των, τὴν ἀντιπαραδοσιακὴν δηλ. τοποθέτησιν καὶ μονομέρειαν, τὴν μονοφυσιτικὴν ἐρμηνείαν σχέσης κτιστοῦ καὶ ἀκτίστου, τὰ ὅποια ἀντιθέτως λειτουργοῦν ἐν πάσῃ ἀρμονίᾳ στὸν χῶρον τῆς ἀνθροπικῆς ἐνστάσεως τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου.

8/99

ΟΤΑΝ ΤΑ ΔΕΚΑΝΙΚΙΑ ΕΙΝΑΙ ΨΕΥΤΙΚΑ...

Ἀπάντησις πρὸς τὴν ἑφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος»

Κύριε Διευθυντά,
πολλάκις ἡ ἑφημερίδα σας ἔχει ἐλέγξει τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ πάτριον ἑορτολόγιον. Πολλάκις ἔχει συνεργασθῆ μετὰ τῶν διωκτῶν καὶ κατηγορῶν του. Δικαίωμά σας, βεβαίως, ἀφοῦ πιστεύετε ὅτι οἱ παλαιοημερολογῖται εἶναι «ἐκτὸς ἐκκλησίας»!.. Τὸ ζητούμενον εἶναι, ἐὰν ἔχετε δίκαιον ἐνεργοῦντες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ μάλιστα, ἐὰν ὀρθοτομῆτε τὸν λόγον τῆς ὀρθοδόξου ἀληθείας.

Στὸ φύλλο τῆς 17.5. τοῦ Ο.Τ. με ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐκλιπαρεῖ;» με κατηγορεῖτε ὅτι «ἐξακολουθητικῶς βάλλω κατὰ τοῦ γνωστοῦ θεολόγου κ. Νικ. Σωτηροπούλου». Διὰ νὰ ἀποδείξετε δὲ πόσον «ἐπιπόλαιος, ἐμπαθῆς καὶ ἄδικος» εἶμαι, ἀναφέρεσθε σὲ ἄρθρο τοῦ περιοδικοῦ μου «Ὁ Ἄγιορείτης» Αὐγ. '95, ὅπου σ' ἓνα σημεῖον γράφω, ἀναφερόμενος στὸν κ. Ν. Σωτηρόπουλον: «...ἐκλιπαρεῖ τὸν ἀρχαιοκουμενιστὴν Βαρθολομαῖον νὰ τοῦ ἄρη τὸν ἀφορισμόν». Αὐτὸ γιὰ σᾶς ἀποτελεῖ ψεῦδος καὶ «διαστροφή» τῆς ἀληθείας, ἀκριβῶς διότι «εἰς τὴν καρδίαν μου ἐμφωλεύει ἡ ἐμπάθεια». Ἄς ἴδωμεν ὅμως τὰ πράγματα με τὴν σειρά τους.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1994 ἔγραφα εἰς τὸν «Ἄγιορείτην»: «Ὡς γνωστόν, τὸν Δεκ. τοῦ 1993 Σύνοδος συνελθοῦσα στὸ Φανάρι με τὸ καινοφανὲς ὄνομα «μείζων καὶ ὑπερτελής», μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀντικανονικῶν δραστηριοτήτων της ἀφώρισε καὶ τὸν γνωστόν θεολόγον κ. Ν. Σωτηρόπουλον, ἐπειδὴ σωστὰ ἐνεργῶν, ἤλεγξε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Αὐστραλίας Στυλιανὸν διὰ τὰς γυμνῆ τῆ κεφαλῆ κηρυττομένας

αίρέσεις του. **Περὶ τοῦ ἀδίκου αὐτοῦ ἀφορισμοῦ ἐγράφησαν ἱκανὰ καὶ ἐπιτυχῆ εἰς τὸν θρησκευτικὸν τύπον...** Ὅλα τὰ κείμενα καταδικάζουν τὴν πράξη αὐτὴ τῆς Συνόδου διὰ πολλῶν ἐπιχειρημάτων καὶ ἰδιαιτέρως λόγῳ τῆς ἄνευ ἀπολογίας καταδίκης τοῦ ἀνιδιοτελοῦς ἐργάτου τοῦ **Εὐαγγελίου**. **Ναί, ὁ κ. Σωτηρόπουλος ὡμολόγησε ἐλέγξας τὸν Στυλιανὸν καὶ ἀπέδειξε ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Χριστόν!** Αὐτός, ἓνας λαϊκός, ἀπεδείχθη **πιὸ εὐαίσθητος στὰ τῆς πίστεώς μας ἀπὸ ἓνα ὀλόκληρον Ἅγιον Ὅρος!**»

Διακρίνετε, κ. Διευθυντά, ἐμπάθεια καὶ ἀδικία στὰ ἀνωτέρω; Τὸν ἐπήνεσα καὶ ὕψωσα ὑπεράνω τῶν Μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους! Τί ἄλλο θέλετε;

Ἐὰν στὸ τεῦχος Ἰουνίου τοῦ '95 τὸν ἠλεγξα, τοῦτο ἔπραξα κατόπιν τῶν ὅσων ἀντιπαραδοσιακῶν ἐκήρυξε στὸν Καναδᾶ, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ τύχω ἀπαντήσεώς του... Ἄντ' αὐτοῦ, μὲ ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς ἐμὲ τὸν ὑπερασπίσθη ὁ Σύλλογος «Μ. Ἀθανάσιος» τοῦ Τορόντο. Ἀνηρέσαμε καὶ αὐτῶν τὰ γραφόμενα, χωρὶς νὰ τύχωμεν ἀνταπαντήσεως... Τὴν κατ' ἐμοῦ ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀνωτέρω συλλόγου, καίτοι ἀναιρεθεῖσα, τὴν ἐδημοσίευσε ὁ «Ἐκκλησιαστικὸς Ἄγων» τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον, χωρὶς ὅμως νὰ δημοσιεύσῃ, ὡς ὄφειλε, καὶ τὴν ἀναίρεσίν της, καίτοι τὸ ἐζήτησα ἀπὸ τὸν κ. Σωτηρόπουλο δι' ἐπιστολῆς μου!

Σχετικῶς δὲ μὲ τὸ «ἐκλιπαρεῖ» πὺ τόσο σᾶς ἐξώργισε, σημειῶνῶ τὰ ἐξῆς. Ἐπιτρέπεται μετὰ ἀπὸ τόση οἰκουμενιστικὴ δραστηριότητα τοῦ πατριάρχου νὰ τοῦ γράφῃ ὅτι: «Ἐκτιμῶ καὶ Σᾶς ὡς λόγιον, ἱκανὸν καὶ δραστήριον Πατριάρχην»; Ποία δραστηριότητά του συνεκίνησε τὸν κ. Σωτηρόπουλον; Ἡ ἀναγνώρισις τῶν Δυτικῶν αἱρέσεων ὡς Ἐκκλησιῶν ἤδη ἀπὸ τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του καὶ πολλάκις ἐν συνεχείᾳ διὰ διαφόρων προσφωνήσεών του; Ἡ ἐξίσωσις Ὁρθοδοξίας καὶ παπισμοῦ πὺ ὑπέγραψαν οἱ ὑποτακτικοὶ του στὸ Λίβανον, ἢ ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν ἱερῶν Κανόνων ὡς «τειχῶν αἴσχους» ἀπὸ τὸν ἀνθέλληνα

προϊστάμενον τοῦ Φαναρίου; Ἡ μήπως ὁ ἀδικώτατος διωγμὸς μὲ χειροπέδες(!) τῶν Ἀγιορειτῶν Μοναχῶν τῆς Σκήτης τοῦ Προφήτου Ἡλίου;

Κατηγορεῖ ὁ κ. Σωτηρόπουλος καὶ δικαίως, τὸν Στυλιανὸν Αὐστραλίας ὡς «πολύ μεγάλο αἵρετικόν». Τότε πόσο μεγαλύτερος πρέπει νὰ εἶναι ὁ κ. Βαρθολομαῖος, πού μέχρι σήμερα ἀποκαλεῖ «ἐκλεκτόν» του συνεργάτην τὸν Αὐστραλίας; Καὶ κάτι ἀκόμη. Γράφει ὅτι ἂν καταδικάσῃ ὁ πατριάρχης τὸν Αὐστραλίας «ὁ χριστοτερπῆς λαὸς θὰ τὸν ὑψώσῃ μέχρι τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ»! Ὡστε μόνον αὐτὸ εἶναι τὸ ἀντικανονικὸν καὶ ἀντιπαραδοσιακὸ καὶ κακόδοξον στὴν δρᾶσιν τοῦ πατριάρχου, ἢ ὑπεράσπισις τοῦ αἵρετικοῦ συνεργάτου του; Τὸ ὅτι ὁ ἴδιος ἐπικροτεῖ καὶ καλύπτει τὰς κακοδοξίας του δὲν μετράει καθόλου; Πῶς, λοιπόν, τοῦ γράφει: «Δὲν θέλω, παναγιώτατε, Σεῖς, ὁ τεταγμένος στὴν κορυφῇ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, νὰ κρίνεσθε γιὰ ἁμαρτίες καὶ ἀσέβειες τοῦ Αὐστραλίας»; Μακάρι νὰ ἦσαν μόνον τοῦ Αὐστραλίας! Μόνον οἱ ἀφελεῖς πιστεύουν κάτι τέτοιο. Ὅλες τὶς κακοδοξίες τῶν «ἐκλεκτῶν» συνεργατῶν του ὁ κ. Βαρθολομαῖος τις ἀσπάζεται, τις ἐπικροτεῖ καὶ τίς... ὑπερβαίνει, ἀφοῦ γίνονται ὑπὸ τὴν κάλυψιν καὶ προστασίαν του!!.

Συνεπῶς εἶναι ἀπαράδεκτον νὰ ἐλέγχωμὲ τὸν ὑφιστάμενον καὶ νὰ ἀθῶνωμε τόν... χειρότερον προϊστάμενον! Οὔτε ἡ συνεχῆς δημοσίευσις ἐπιστολῶν στὸν «Ἐκκλ. Ἀγῶνα» περὶ τοῦ ἀφορισμοῦ του προσδίδει τιμὴν εἰς αὐτόν. Εἶναι σὰν νὰ παρακαλεῖ ἐμμέσως τὸν κακόδοξον προϊστάμενον τοῦ Φαναρίου διὰ τὸ θέμα του... Συγχρόνως ὅμως καὶ λανθανόντως ἀναγνωρίζει τὴν ἀδικὸν ἐξουσίαν καὶ κρίσιν τοῦ πατριάρχου, ἀφοῦ τόσο πολὺ τὴν ὑπολογίζει, κάτι πού ἡ Ἀγ. Γραφή καὶ οἱ ἅγιοι ὁμολογηταὶ Πατέρες σαφῶς καταδικάζουν. (Βλ. Κανὼν ΛΒ' Ἀγ. Ἀποστ.: σημ. 3' P.G. 78, 492, Σπίθα, Ἰαν. 61).

“Ὅσον ἀφορᾶ δὲ τὴν ἄλλην θέση σας, ὅτι δηλαδὴ «κατηγορῶ» (τὸν κ. Σωτηρόπουλον)» καὶ ὅλους τοὺς ἀγωνιστὰς τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, τὸν Μητροπολίτην Φλωρίνης Αὐγουστῖνον, τὸν πατέρα Ἐφραὶμ τὸν Φιλοθεΐτην... διότι δὲν προσεχώρησαν εἰς τὰς τάξεις τῶν παλαιοημερολογιτῶν», συνιστᾶ παραποίησιν τῆς ἀληθείας. Ἀπλῶς τονίζω ὅτι δὲν θὰ πρέπη πλέον νὰ κοινωνοῦν μὲ τοὺς οἰκουμενιστὰς καὶ συνεργάτας των, ὅσοι θέλουν νὰ σεμνῶνται μὲ τὸ ὄνομα τοῦ παραδοσιακοῦ ὀρθοδόξου. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τὸν π. Ἐφραὶμ ἔχω γράψει τὰ ἑξῆς, ἀναφερόμενος εἰς ἀντιπαραδοσιακὸν κήρυγμα τοῦ κ. Σωτηροπούλου εἰς Καναδᾶ. (Βλ. Ἀγιορείτην, Ἰούνιος ’95, σ. 2).

«Ἔτσι μὲ τὸ κήρυγμα αὐτὸ ὁ κ. Σωτηρόπουλος ἦταν σὰν νὰ ἔλεγε στοὺς πιστοὺς τοῦ Καναδᾶ πὺ σκανδαλίζονται γιὰ τὶς κακοδοξίες τοῦ ἐπισκόπου των Σωτηρίου καὶ λοιπῶν οἰκουμενιστῶν. «Μὴ ἀπομακρύνεσθε τοῦ ἐπισκόπου σας, γιατί θα γίνετε κατάβρωμα τῶν δαιμόνων»! Ἐγκωμιάζων μάλιστα καὶ τὸν δρῶντα εἰς Καναδᾶ ἀγιορείτην ἱερομόναχον Ἐφραὶμ τὸν Φιλοθεΐτην, καὶ ὀνομάζων αὐτὸν «δεύτερον Κοσμᾶν Αἰτωλόν», τί ἄλλο κάνει παρὰ νὰ προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ ὑπακούουν ἐν παντὶ στὸν ἐπίσκοπόν τους Σωτήριον, τὸν ἐπαινέτην τοῦ Βαρθολομαίου καὶ σύμμαχον τοῦ Στυλιανοῦ Αὐστραλίας; Διότι ὅταν ὁ π. Ἐφραὶμ ὑπακούει καὶ κοινωνεῖ μὲ τὸν Σωτήριον χωρὶς νὰ διαμαρτύρεται καθόλου, τί παράδειγμα θὰ πάρει ὁ πιστὸς λαός, ὅταν θελήσει νὰ γίνῃ «φρουρός» τῆς πίστεώς του;

Ἐκεῖνος ὅμως ὁ μακάριος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, πὺ τυγχάνει νὰ ἦτο καὶ αὐτὸς Φιλοθεΐτης, καταριότανε τοὺς παπικούς, ἐνῶ ὁ κ. Σωτήριος τοὺς ἔχει ἐν Χριστῶ ἀδελφούς! Πῶς λοιπὸν κοινωνῶν μαζί του ὁ π. Ἐφραὶμ γίνεται νέος Κοσμᾶς Αἰτωλός; Διατί κ. Σωτηρόπουλε ὀδηγεῖτε τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ στὸ στόμα τῶν λύκων; Ἡ ἀπάντησις ὅμως εἶναι ἀπλή. Διότι ἂν δεχθεῖ ὅτι εἶναι λύκοι οἱ ποιμένες τοῦ πιστοῦ λαοῦ, καὶ συνεπῶς, ἀφοῦ εἶναι φρουρός τῆς Ἐκκλησίας,

πρέπει νὰ ἀντιδράσει καὶ νὰ διακόψει τὴν μετ' αὐτῶν κοινωνίαν, τότε πρέπει καὶ αὐτὸς νὰ κόψει κοινωνίαν μὲ αὐτούς, θὰ πρέπει καὶ ὁ Γέροντάς του, ὁ Σεβ. κ. Αὐγουστῖνος, νὰ διακόψει κοινωνίαν, πρᾶγμα ποῦ θὰ ἔχει ὡς συνέπειαν τὸν διωγμὸν καὶ τὶς καθαιρέσεις...

Τὰ κατορθώματα τῶν «ὁρώντων»...

Συνεχίζοντες τὸ κατ' ἔμοῦ κατηγορητήριον, γράφετε: «Ἐπίσης κατηγορεῖ καὶ ἀειμνήστους ἀγίους ἄνδρας τῶν ἡμερῶν μας, ὅπως τὸν π. Πορφύριον καὶ τὸν πατέρα Παῖσιον...». Ἐπειδὴ καὶ ὁ κ. Σωτηρόπουλος ἔχει ἐκφράσει τὶς αὐτὲς σκέψεις στὸν «Σταυρὸν» (Δεκ. '94, σελ. 198), σᾶς παραθέτω τί τοῦ ἀπάντησα σχετικῶς.

«Ἀγαπητέ μοι κ. Σωτηρόπουλε... στὸ ἀνωτέρω σχόλιον θαυμάζεις τοὺς «ὁρῶντας», ὅπως τοὺς ἀποκαλεῖς, δηλαδὴ τοὺς προορατικούς, ὡς λένε οἱ πολλοί, ὅπως τὸν π. Παῖσιον, π. Πορφύριον καὶ ἄλλους. Καὶ τονίζεις ἐν συνεχείᾳ ὅτι οἱ ἀνωτέρω Γέροντες οὐδέποτε συνεβούλευσαν τοὺς πιστοὺς τοῦ νέου ν' ἀκολουθήσουν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Γιατὶ μήπως τοὺς συνεβούλευσάν ποτε κάτι ποῦ νὰ τοὺς προστατεύῃ ἀπὸ τὰς ἀντορθοδόξους ἐνεργείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῶν δορυφόρων του; Οὐδέποτε! Διὰ θέματα πίστεως ἐτήρουν σιγὴν, σιγὴν ἔνοχον καὶ κατάκριτον κατὰ τοὺς ἀγίους Πατέρας. Ὡμίλουν ὅμως κατὰ κόρον περὶ προσευχῆς καὶ ἐλεημοσύνης, πορευόμενοι χιλιόμετρα διὰ νὰ βροῦν ὕδατα ποιότητος ὑπὸ τὴν γῆν καὶ κρυμμένους... θησαυρούς(!), ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸν συλούμενον θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπὸ τῶν δῆθεν φυλάκων της!. Δὲν ἔχαναν δὲ εὐκαιρίαν νὰ προτρέπουν τοὺς πιστοὺς νὰ ὑπακούουν στὴν Ἐκκλησίαν, τὸν Οἰκουμενικὸν δηλαδὴ πατριάρχη, τὸν Ἰάκωβον Ἀμερικῆς, τὸν Παρθένιον Ἀλεξανδρείας, τὸν Σωτήριον Καναδᾶ καὶ τὸν Στυλιανὸν Αὐστραλίας καὶ ὅλους τοὺς κοινωνοῦντας μὲ αὐτούς! Σύμφωνα μὲ τὴν τακτικὴν τοὺς αὐτῆ, οὔτε σὺ ἔπρεπε νὰ ἐλέγξης τὸν

Αυστραλίας Στυλιανὸν ἢ τὸν Σωτήριον Καναδᾶ, ὅπως δὲν τὸ ἔπραξαν καὶ οἱ «ὀρῶντες» σου! Λησμονεῖς ὅτι ὁ π. Παῖσιος ἐρωτηθεὶς ὑπὸ δημοσιογράφου «πῶς βλέπει τὴν παρουσία τοῦ Βαρθολομαίου εἰς τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον», τοῦ Βαρθολομαίου ἐπαναλαμβάνω, τοῦ ἀφορίσαντός σε, ἀπήντησε μετὰ σοβαρότητος· «Ὁ Θεὸς οἰκονόμησε αὐτὰ τὰ δύσκολα χρόνια τὸν καλύτερον πατριάρχην»!! (Καθημερινὴ 27.11.'93). Ἀσφαλῶς καὶ σύ, ἀγαπητὲ Νικόλαε, θὰ ντρέπεσαι γιὰ λογαριασμὸ τοῦ... «ὀρῶντος»! Σοῦ ὑπενθυμίζω ἐπίσης ὅτι οἱ Ἄγιορεῖται πατέρες ποὺ στήριξαν τὸν Στυλιανὸν Αὐστραλίας στὶς κακοδοξίες του, ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς «ὀρῶντες» ἔπαιρναν τὴν εὐλογίαν!

Μήπως μέχρι σήμερα τὴν αὐτὴν τακτικὴν δὲν ἀκολουθοῦν οἱ ἐπίσκοποι καὶ κληρικοὶ τοῦ Νέου, αἰρετικούς ἀποκαλοῦντες τοὺς παλαιοημερολογίτας, ἐνῶ συγχρόνως ἀγκαλιάζουν τοὺς πράγματι αἰρετικούς παπικούς (καὶ μόνον αὐτούς;). θεωροῦντες μεγάλη τους τιμὴ νὰ συλλειτουργήσουν μὲ τὸν ἀρχιοικουμενιστὴν καὶ λατινόφρονα Βαρθολομαῖον, ἢ μετὰ τοῦ συμπροσευχηθέντος καὶ μὲ πυρολάτρας ἀκόμη στὴν Ἀσσίζη Μεθοδίου Φούγια;

Εἶναι ποτὲ δυνατὸν αὐτοὶ οἱ «ὀρῶντες» ποὺ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὶς ἀνωτέρω κακοδοξίες ν' ἀποτελοῦν κριτήριον Ὁρθοδοξίας; Δὲν βλέπεις ὅτι εἶχον γίνεαι παίγνιον τοῦ Πονηροῦ, ἀφοῦ τίποτα ἀπὸ τὰ λεγόμενά τους δὲν ἐναρμονίζεται πρὸς τὸν Πατερικόν, ἀντιαιρετικόν λόγον, γενόμενοι αἰτία νὰ παραμένουν τόσαι ψυχαὶ εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς αἵρέσεως; Δὲν ἐνθυμεῖσαι ὅτι καὶ εἰς τὸ παρελθὸν μερικοὶ πράγματι ἅγιοι ἠκολούθησαν ἐν τῇ ἀπλότητί τους τὴν αἵρεσιν, χωρὶς ὅμως νὰ τοὺς μιμηθοῦν στὴν πορεία τους τὴν ὀλισθηρὰν οἱ τότε φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας ὁμολογηταὶ πατέρες;

Ἄναλογίσου τὴν «εὐγένειαν» καὶ «καλωσύνην» τῶν συγχρόνων αἰρετικῶν, Χιλιαστῶν καὶ Προτεσταντῶν, Εὐαγγελικῶν, Πεντηκοστιανῶν κλπ., ἰδίως τῶν διδασκάλων των. Γιατί δὲν μᾶς συγκινεῖ καθόλου αὐτὴ τους ἡ

«εὐγένεια»; Διότι γνωρίζομεν ὅτι ἔχουν σαθρὰ δόγματα καὶ διδασκαλίας. Κάτι παρόμοιον πρέπει νὰ πράξωμεν καὶ μὲ τοὺς λόγους τῶν «ὀρώντων». Ἐφ' ὅσον ἔρχονται σὲ κραυγαλέαν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν σεβασμίαν Παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν θὰ πρέπει νὰ δώσωμεν καμμία προσοχὴ στοὺς λόγους τους. Θὰ πρέπει νὰ τοὺς βλέπουμε ὡς παγῖδες πρὸς ἀπώλειαν ἀπλῶν ψυχῶν, ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανε!

Συνεπῶς γιὰ θέματα πίστεως καὶ ὁμολογίας, δὲν θὰ πρέπει νὰ ἐξετάζωμεν ποίαν ὁδὸν τηρεῖ ἢ ἐτήρησεν ὁ π. Ἰουστῖνος ἢ ὁ π. Πορφύριος, ἀλλὰ ποία πρέπει νὰ τηρηθῆ σύμφωνα πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας. Γι' αὐτὸ λέγονται καὶ Κανόνες, ὥστε νὰ κανονίζωμεν ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐντελλόμενα...

Γιὰ τὰ ἀνωτέρω θὰ μοῦ ἀντείπεις ἀσφαλῶς: Καὶ ποῦ θὰ πᾶμε π. Θεοδώρητε; δὲν βλέπεις πόσες παρατάξεις εἶναι οἱ Παλαιοημερολογῖται; Συμφωνῶ ὅτι αἱ διαιρέσεις των συνιστοῦν καὶ τὴν «ἀχίλλειον πτέρναν» των, ἀλλ' οὐδόλως δέχομαι ὡς λογικὸν καὶ θεολογικὸν ἐπιχείρημα τὴν ἐν λόγῳ ἔνστασιν καὶ ἰδοὺ διατί: Ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν ὑπῆρχον οἱ παλαιοημερολογῖται· τί θὰ ἔπρεπε νὰ πράξουν οἱ νεοημερολογῖται; Νὰ κοινωνοῦν ἀδιαφόρως καὶ ἰσυνεχῶς μὲ τὴν κακοδοξίαν, ἀνεχόμενοι τὰ πάντα, ὡς πράττουν σήμερα; Καὶ κάτι ἄλλο: κατὰ τὴ γνώμη σου, ΠΟΤΕ θὰ πρέπει νὰ διακόψουν κοινωνίαν μὲ τοὺς κακοδοξοῦντας οἱ νεοημερολογῖται κληρικοὶ καὶ λαϊκοί; ΤΙ ΑΛΛΟ, κατὰ τὴν κρίσιν σου, πρέπει νὰ πράξουν οἱ Οἰκουμενισταί, ὥστε οἱ «συντηρητικοί», ὡς ἀποκαλοῦνται, ἐπίσκοποι καὶ κληρικοί, νὰ τοὺς ἀποκηρύξουν;

Μὲ προτρέπεις νὰ ἐρευνήσω καὶ νὰ εὔρω κάτι «ποῦ θὰ ἐναρμονίσῃ μέσα μου τὴν σκέψιν τῶν Πατέρων μὲ τὴν θεοφιλεῖ βιοτὴ τῶν «ὀρώντων». Ἄδυνατῶ νὰ τὸ εὔρω! Καὶ τοῦτο, διότι ὁ λόγος καὶ ἡ πρᾶξις τῶν ἁγίων Πατέρων ἦσαν τῆς αὐτῆς συχνότητος· ἐδίδασκον πράττοντες καὶ ἔπραττον διδάσκοντες. Τῶν «ὀρώντων» ὅμως ποῦ θαυμάζεις, ὁ λόγος

τους βρίσκεται σὲ τελείαν ἀντίθεσιν μὲ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἁγίων Πατέρων! Καὶ τοῦτο, διότι οἱ ἅγιοι ἐτόνιζαν ὅτι «δὲν δυνάμεθα νὰ σωθῶμεν, ἂν ἔχωμεν βίον ὀρθόν, ἀλλ' ἀμελῶμεν τῶν ὀρθῶν δογμάτων». (Χρυσοστ. ὁμ. ιγ' Γέν.).

Μία ἄλλη, συνεπῶς, ἐναρμόνησις μᾶς χρειάζεται· ἡ τοῦ βίου μας μὲ τὴν ἀληθεύουσα διδασκαλίαν τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἀνήκωμεν εἰς Αὐτήν, καθόσον «οἱ τῆς ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας εἰσὶν», κατὰ τὸν μέγαν Παλαμᾶν.

Οἱ τῆς ἀληθείας, λοιπόν, εἶναι τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὄχι οἱ κοινωνοῦντες μὲ τὰ Ρωμέϊκα πατριαρχεῖα, ὡς συνεχῶς τονίζεται. Πρέπει νὰ τὸ μάθωμε ὅλοι μας, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει μυστικὰ καὶ μυστηριακὰ καὶ ὄχι διοικητικὰ θεμέλια, γιὰ νὰ μὴ πάθωμεν αὐτὸ ποὺ ἔπαθαν καὶ οἱ Δυτικοί, ποὺ ἀκολούθησαν τὸν πάπα στὶς πλάνες, γιὰ νὰ μὴ βρεθοῦν ἐκτὸς Ἐκκλησίας!

Σοῦ ὑπενθυμίζω ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὅτι ἤδη τὸ πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας ἐκοινώνησε μὲ τοὺς Μονοφυσίτας καὶ τὸ γεγονὸς πέρασε ἀπαρατήρητο! Εἰς δὲ τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀθηνῶν (ὁδ. Ἀκαδημίας) λειτουργεῖ Μονοφυσίτης ἱερεὺς! Αὐτὰ δὲν ἐνοχλοῦν τοὺς ἐπισκόπους τοῦ νέου, μόνο σπεύδουσι νὰ σφραγίσουν τὸν ἰδιωτικὸν Ναὸν τοῦ π. Ἀδριανοῦ στὴν Ζάκυνθον, διότι ἠκολούθησε τὸ πάτριον ἡμερολόγιον!

Σκέψου τα ὅλα αὐτά, ἀγαπητὲ Νικόλαε, καὶ προσευχήσου νὰ σὲ ἐνισχύσῃ ὁ Θεὸς ν' ἀκολουθήσῃς τὴν γραμμὴν τῶν ἁγίων Πατέρων μας, διότι εἶναι πολὺ θλιβερόν, ν' ἀγωνίζεσαι μιὰ ζωὴ κατὰ τῶν διαφόρων αἰρετικῶν, καὶ τελικῶς νὰ εὐρίσκεσαι σὲ κοινωνία μετὰ τῆς «παναιρέσεως» τοῦ αἰῶνος μας, τὸν Οἰκουμενισμόν!

Αἱ πτώσεις τοῦ π. Ἐπιφανίου

Αὐτὴ εἶναι ἡ πικρὴ ἀλήθεια κ. Διευθυντά, Προσπαθεῖτε μὲ τὰ ψευδοδεκανίκια τῶν διαφόρων «ὀρώντων» νὰ

δικαιολογήσετε τὴν ἀντιπαραδοσιακὴν σας τακτικὴν, ἐλλείψει σοβαρῶν παραδειγμάτων ἐκ τῆς Ἱστορίας. «Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας δὲν σᾶς δικαιώνει εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἀντίληψίν σας», μοῦ γράφετε, χωρὶς ὅμως νὰ μοῦ ἀναφέρετε οὔτε ἓνα παράδειγμα πού νὰ δικαιολογῇ τὴν ἄποψίν σας.

Αὐτὸ πού ἰσχυρίζεσθε προσεπάθησε νὰ τὸ κάνῃ ἀπὸ τὸ 1969 ὁ «σοφὸς ἀρχιμανδρίτης» σας π. Ἐπιφάνιος, καὶ τὸ μόνον πού κατάρθωσε ἦταν νὰ συσκοτίσῃ τὴν ἐν προκειμένῳ διαυγεστάτην ἀλήθειαν. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ νὰ παρασύρῃ διὰ τῆς «σοφίας» του καὶ πλείστους Ἁγιορείτας πατέρας, οἱ ὅποιοι, δυστυχῶς, τὸν ἔχουν εἰς ὑπόληψιν. Δὲν ἀμφισβητῶ τὰς διανοητικὰς του ἰκανότητας καὶ τὴν ἀσκητικότητα τοῦ ἀνδρός· πολλοὶ ὅμως εἰς τὸ παρελθὸν εἶχαν τὰ ἀνωτέρω προσόντα ἀλλὰ κατέληξαν εἰς αἵρεσιν, ἢ τὸ λιγώτερον, ἐπολέμησαν τὴν ἀλήθειαν. Αὐτὸ πού τοῦ ἀμφισβητῶ εἶναι ἡ ἐν ταπεινώσει ὑπακοή του στὴν πατερικὴν διδασκαλίαν τῶν ὁμολογητῶν τοῦ παρελθόντος. Συγγραφῶν κατὰ τῶν ζηλωτῶν σκοπὸς του ἦτο ἢ ἐκ τῶν προτέρων ἐξουθένωσις αὐτῶν. Μὲ αὐτὴν τὴν προϋπόθεσιν ἠρμήνευσε ἱεροῦς Κανόνας καὶ γεγονότα τῆς ἱστορίας, καταλήξας ἓνας ἄριστος... σύμμαχος τῶν Οἰκουμενιστῶν! Δυστυχῶς μέχρι σήμερα καὶ ἐσεῖς ἐνεργεῖτε ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν συγγραφῶν του. Γι' αὐτὸ καὶ μὲ προτρέπετε «νὰ διαβάσω μετὰ προσοχῆς» τὸ βιβλίον τοῦ ἀειμνήστου σοφοῦ ἀρχιμανδρίτου «Τὰ δύο ἄκρα». Πόσον ἀγνοεῖτε τὰ πράγματα! Τὸ ἔχω διαβάσει καὶ ἔχω ἀναιρέσει ὅλα τὰ σχετικὰ ἐναντίον τοῦ ζηλωτισμοῦ ἄρθρα του διὰ τρίτην φοράν σὲ βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ ἀντίδοτον», Ἀθῆναι 1990, σσ. 220.

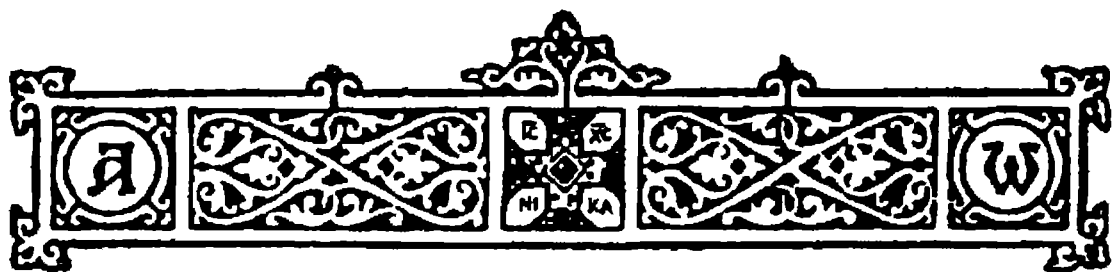
Εἰς τὸ ἀνωτέρω ἔργον του ὁ π. Ἐπ. ἐνῶ ἀφιερώνει 40 σελίδες κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐναντίον τοῦ ζηλωτισμοῦ ἀφιερώνει τετραπλάσιες! Βλέπετε ἐκινδύνευε ἡ ὀρθοδοξία ἀπὸ τοὺς ζηλωτὰς τῶν πατρικῶν παραδόσεων καὶ ἔπρεπε ν' ἀγωνισθῇ ρωμαλέως κατ' αὐτῶν ὁ ἐπαινέτης τῶν ἐκάστοτε ἀρχιεπισκόπων...

Διὰ μίαν πληρεστάτην γνῶσιν τῶν πραγμάτων σᾶς ταχυδρομῶ «Τὸ Ἄντιδοτον» καὶ ἀναμένω τὴν κριτικὴν σας, ὥστε διὰ τοῦ διαλόγου, τὸν ὁποῖον ἀπέφυγεν ὁ κ. Σωτηρόπουλος, νὰ διδαχθοῦμε ὅλοι μας. Πρὶν τελειώσω, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς συστήσω, νὰ ἀλλάξετε τὸν τίτλον τῆς ἔφημερίδος σας καθὼς καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, καθότι ἔρχονται εἰς τελείαν ἀντίθεσιν μὲ τὴν πορείαν σας...

Σᾶς χαιρετῶ μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης
Ἱερομόναχος Θεοδώρητος.

6/96

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΕΝΟΣ ΑΦΟΡΙΣΜΟΥ

Ἀγαπητέ μου Νικόλαε, Χριστὸς Ἄνέστη!
Μὲ πολλὴ προσοχὴ διάβασα τὸ γράμμα σου πὺ τὸ ἀφιερώνεις ὄλο σχεδὸν στὸν γνωστὸ ἀφορισμὸ τοῦ θεολόγου κ. Σωτηροπούλου. Τὸ ἂν εἶναι «ὁμολογία πατερική», ὅπως γράφεις, καὶ ὅτι «δὲν πρέπει νὰ φοβούμεθα, διότι ὁ Θεὸς ἔχει πάντα τοὺς δικούς του», θὰ μοῦ ἐπιτρέψης νὰ ἔχω τὶς ἀντιρρήσεις μου. Καλὸν θὰ ἦτο νὰ τὰ λέγαμε προφορικῶς, ἐπειδὴ ὅμως γνωρίζω ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, τοῦλάχιστον πρὸς τὸ παρόν, γι' αὐτὸ θὰ προσπαθῆσω γραπτῶς νὰ σοῦ ἐξηγήσω, γιατί δὲν μετέχω στὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὰ συμπεράσματά σου.

Ὡς γνωστόν, τὸν Δεκ. τοῦ 1993, Σύνοδος συνελθοῦσα στὸ Φανάρι, μὲ τὸ καινοφανὲς ὄνομα «Μεῖζων καὶ ὑπερτελής», μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀντικανονικῶν δραστηριοτήτων τῆς ἀφώρισε καὶ τὸν γνωστὸν θεολόγον κ. Ν. Σωτηρόπουλον, ἐπειδὴ σωστὰ ἐνεργῶν, ἤλεγξε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Αὐστραλίας Στυλιανὸν διὰ τὰς γυμνῆ τῆ κεφαλῆ κηρυττομένας αἱρέσεις του.

Περὶ τοῦ ἀδίκου αὐτοῦ ἀφορισμοῦ ἐγράφησαν ἱκανὰ καὶ ἐπιτυχῆ εἰς τὸν θρησκευτικὸν τύπον, ὅπως καὶ σὺ καλῶς γνωρίζεις. Ὅλα τὰ κείμενα καταδικάζουν τὴν πράξη αὐτῆ τῆς Συνόδου, διὰ πολλῶν ἐπιχειρημάτων, καὶ ἰδιαιτέρως λόγῳ τῆς ἄνευ ἀπολογίας καταδίκης τοῦ ἀνιδιοτελοῦς ἐργάτου τοῦ Εὐαγγελίου.

Κατ' ἀρχὴν συμφωνῶ καὶ ἐπικροτῶ καὶ ἐγὼ τὰ ὅσα

ἐγράφησαν ὑπὲρ τοῦ ἀνωτέρω θεολόγου. Σήμερα ὅμως πρὸς χάριν σου θὰ ἐξετάσω τὸ γεγονός αὐτὸ ἀπὸ μιὰ ἐντελῶς διαφορετικὴ σκοπιά, ἡ ὁποία πιστεύω ὅτι θέτει τὴν χεῖρα εἰς τὸν «τύπον τῶν ἡλῶν».

Παλαιὸν τὸ κακὸν

1. Πρὶν 20 χρόνια τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖο κατεδίκασε εἰς καθαίρεσιν τὸν πολὺν καὶ ἐνάρετον καθηγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου Ἀγίου Ὁρους κυρὸν Ἀθανάσιον, ὡς καὶ τρία μέλη τῆς Γεροντίας. Ὁ λόγος; Διότι κατεδίκαζαν τὰς κακοδόξους ἐνεργείας τοῦ Φαναρίου, διακόψαντες τὴν μετ' αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν, πράξη πλήρως καλυπτομένη ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων.

2. Ἀπὸ τὸ 1973 ἡ Ἱ. Κοινότης Ἀγίου Ὁρους ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὴν πατριαρχικὴ Ἐξαρχεῖα ἀποφασίζει: «... ὅπως τοῦ λοιποῦ μὴ χορηγοῦνται Καλύβαι καὶ ἔξαρτήματα εἰς δεδηλωμένους ζηλωτὰς ὑπὸ τῶν Ἱ. Μονῶν». (Πρακτικὸν ΞΑ, συνεδρία τῆς 26.9.1973).

Τὰ ἀνωτέρω σημαίνουν, ὅτι οὐδεὶς μοναχὸς ποὺ θὰ ἤρνεϊτο νὰ μνημονεύσῃ τοῦ Οἶκ. Πατριάρχου θὰ μποροῦσε νὰ διαμείνῃ μόνος ἢ μετ' ἄλλων εἰς Κελλίον ἢ Καλύβη τοῦ Ἀγίου Ὁρους. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπεθύμουν νὰ διακόψουν κάθε αὔξησι τοῦ ζηλωτικοῦ μετώπου, ἐνῶ συγχρόνως ἔπλητταν τοὺς ἡλικιωμένους ζηλωτὰς ποὺ δὲν θὰ εἶχαν τὸ δικαίωμα πλέον νὰ προσλαμβάνουν ὑποτακτικὸν διὰ τὰ γηρατεῖά των. Ἀδιαφόρησαν τελείως διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν κελλίων, ἐλλείψει Μοναχῶν. Αὐτὸ οὐδόλως ἐτάρασσε τοὺς Καθηγουμένους! Προτιμοῦσαν νὰ τὰ βλέπουν νὰ γίνονται ἐρείπια, παρὰ νὰ κατοικηθοῦν ὑπὸ ζηλωτῶν πατέρων. Ὅπως βλέπεις, ἀγαπητὲ Νικόλαε, σκληρότης δὲν ὑπάρχει μόνον στὴν κοινωνία σας, ἀλλὰ καὶ στὸν ἀπόκοσμον Ἀθῶνα...

3. Τὸν Μάρτιον τοῦ 1984 ἡ γυναικεῖα Μοναστικὴ Ἀδελφότης τῶν Ἀγίων Πάντων Σπετσῶν, ὁμοῦ μετὰ τοῦ

πνευματικοῦ της, ἀποκηρύττουν τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἴκουμενισμοῦ καὶ ἀκολουθοῦν τὸ πάτριον ἑορτολόγιον. Ἀμέσως ἔρχονται αἱ καθαιρέσεις, ἀπελάσεις ἐκ τῆς Μονῆς καὶ τῆς νήσου(!), αἱ μύρια συκοφαντίαι ὑπὸ τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου καὶ τῶν ὀργάνων του. Μὲ τὴν βοήθεια ὅμως τοῦ Κυρίου ἐπιστρέφουν καὶ πάλι στὸ νησί τους καὶ συνεχίζουν μέχρι σήμερα ἀρρενωπῶς τὴν πατερικὴ τους ὁμολογία καὶ ἔνστασι. Τὰ ὅμοια καὶ χειρότερα ὑπέστησαν καὶ ὅλοι οἱ πρὸ αὐτῶν ὁμολογήσαντες ἀπὸ τοὺς οἰκείους των ἐπισκόπους τοῦ νέου ἡμερολογίου. Ἀληθῆς Μεσαίων ὅσο ἀφορᾷ τις βαρβαρότητες καὶ ἱεροσυλίες! Περὶ αὐτοῦ μπορεῖς νὰ λάβης ἀκριβῆ γνῶσιν διὰ τῆς μελέτης τῶν «Πατρίων» ποὺ ἐκδίδει ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος. (Γαλαξειδίου 14, 185 43 Πειραιᾶ. Τηλ. 4206.455).

4. Τὸν Μάϊον τοῦ 1992 πατριαρχικὴ ἔξαρχεῖα μὲ κάλυψιν τῆς Ἱ. Κοινότητος ἀπελαύνει ἀναπολογήτους, βιαίως καὶ ἀπανθρώπως ἐντὸς μιᾶς ὥρας τοὺς μονάζοντας εἰς τὴν Ρωσικὴν Σκήτην τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ πατέρας, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν ἐμνημόνευον καὶ αὐτοὶ τοῦ λατινόφρονος Βαρθολομαίου.

Ἐνοχος σιγὴ καὶ ἀντιφατικὴ πολιτικὴ

Καὶ τώρα σὲ ἐρωτῶ: ποῖος συνεκινήθη ἢ διεμαρτυρήθη διὰ τὰς ἀνωτέρω ἀδίκους καὶ ἀντικανονικὰς ἐνεργείας Φαναρίου καὶ Ἀγίου Ὁρους; Σχεδὸν οὐδεὶς! Ὅχι μόνο δὲν ἔγραψαν ὑπὲρ αὐτῶν, ἀλλὰ ἐλασπολόγησαν καὶ κατηγορήσαν μὲ κάθε τρόπο τὰς ἀνωτέρω ὁμολογίας! Ἀσφαλῶς θὰ ἐρωτήσης διατί; Ἐπειδὴ ἐθεωρήθησαν φανατικαὶ καὶ ζηλωτικαὶ ἀντιδράσεις. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι οἱ ἀνωτέρω ὑπήκουσαν στοὺς ἰ. Κανόνες καὶ τὴν μακραίωνα παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας μας, ἣ ὁποία ἐπιτάσσει διακοπὴν κοινωνίας πρὸς κακοδόξους ποιμένας καὶ προτοῦ ἀκόμη νὰ ἐπιληφθῆ ἀρμοδία Σύνοδος.

Ὅλοι ὅμως οἱ Θεολόγοι καὶ κληρικοὶ τοῦ νέου

ἡμερολογίου μὲ πρῶτον τὸν κοιμηθέντα ἀρχιμανδρίτην Ἐπιφάνιον Θεοδωρόπουλον, πού καὶ σὺ καλῶς ἐγνώριζες, ἀγνοοῦντες, ἢ μᾶλλον διαστρεβλοῦντες τὴν ἀνωτέρω ἀλήθειαν, ἐκήρυττον: «Ὅχι, δὲν ἐπιτρέπονται σχίσματα· ὁ Κανὼν εἶναι δυνητικός· ἡ ἀντίδρασις ὅταν γίνεται, πρέπει νὰ γίνεται μέσα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, χωρὶς δηλαδή νὰ διακόπτωμεν τὴν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν».

Μήπως καὶ ὁ ἀφορισθεὶς κ. Σωτηρόπουλος αὐτὸ δὲν ἐκήρυττε μέχρι σήμερα στοὺς ἐν Αὐστραλία καὶ Καναδᾶ πιστοὺς, πού ἀγωνιοῦσαν διὰ τὶς κακοδοξίες τῶν ποιμένων τους; Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά κατηγοροῦσε ἐπὶ αἰρέσει τὸν Στυλιανὸν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐμπόδιζε τοὺς πιστοὺς νὰ τὸν ἀποκηρύξουν! Ὅπως δηλαδή μαρτυροῦν τὰ γεγονότα, προτιμοῦν νὰ ἐγκαταλείπουν τὰ πρόβατα στὸ στόμα τοῦ λύκου, παρὰ νὰ τοὺς συστήσουν νὰ ἐκκλησιάζωνται στοὺς παλαιοημερολογίτας, ἢ νὰ μνημονεύουν «πάσης ἐπισκοπῆς Ὁρθοδόξων», μέχρι νὰ εὔρουν ἐπίσκοπον τῆς ἀρεσκείας των.

Τῆς αὐτῆς ψυχολογίας καὶ γραμμῆς εἶναι καὶ ὅλαι αἱ ἐν κόσμῳ ἱεραποστολικαί, ὡς τιτλοφοροῦνται, ἀδελφότητες καὶ οἱ ὀπαδοὶ των, καὶ ἄς μὴ σοῦ φανῆ ὑπερβολικὸς ὁ λόγος. Ἄν δὲν ὑπῆρχαν, νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι μέγα μέρος τοῦ θρησκευόντος ποιμνίου πού ἐπηρεάζουν θὰ ἠκολούθει τὸ παλαιόν. Ἀλήθεια πόσον δύσκολον εἶναι νὰ ἀθλῆ τις νομίμως! Καὶ γιατί ὅλη αὐτὴ ἡ ἀλλοτρίωσις ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως; Διότι δὲν ἠγάπησαν τὸν Μοναχισμὸν καὶ τὴν Παράδοσιν, δύο μεγέθη ἄγνωστα σχεδὸν σ' αὐτοὺς καὶ τοὺς ὀπαδοὺς τους.

Θὰ ἔχεις, ἐπίσης, ἀκούσει γιὰ τὶς ἑκατοντάδες σελίδες πού συνέγραψε ὁ πρόεδρος τῆς Πανελ. Ἐνώσεως Θεολόγων ἐναντίον τοῦ Ἀρχιεπισκ. Σεραφεῖμ. στὴν προσπάθειά του νὰ ὑπερασπισθῆ τοὺς τρεῖς Ἱερωνυμικοὺς ἐπισκόπους. Καὶ ἐνῶ ὁ λατινόφωνος πατριάρχης σπεύδει νὰ τοὺς ἐνώσῃ μὲ τοὺς Μονοφυσίτας καὶ Παπικούς, αὐτός, ζῶν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν

τοῦ ὀργανωσιακοῦ συνδρόμου, ἀναλίσκεται κυριολεκτικῶς, παρὰ τὸ ἐπισηφελὲς τῆς ὑγείας του, προκειμένου νὰ δικαιώσῃ τοὺς ἀνωτέρω τρεῖς ἐπισκόπους, οἱ ὅποιοι σημειωτέον, οὐδὲν ἔπραξαν ἢ συνέγραψαν κατὰ τῆς συγχρόνου αἰρέσεως. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἔκφρασις τῆς ὀργανωσιακῆς ψυχολογίας τῶν ὀπαδῶν τῶν ἀδελφοτήτων, περὶ τῆς ὁποίας καὶ ἄλλοτε σοῦ εἶχα μιλήσει.

Πρόσεξε τώρα νὰ δῆς πῶς ἀντιδροῦν στὶς προκλήσεις τοῦ καιροῦ μας οἱ ἄνθρωποι ποὺ εὐρίσκονται μακρὰν τοιούτων ἐπιδράσεων καὶ ποὺ σέβονται συγχρόνως Μοναχισμόν καὶ Ἱ. Κανόνες. Ὁ Σιναΐτης ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς π. Ἀδριανὸς εἶναι, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, ἕνας ἐνάρετος μοναχὸς καὶ κληρικὸς. Πρὸ μηνῶν, ἀγανακτήσας δι' ὅσα ἐπληροφορεῖτο ποὺ συμβαίνουν στὴν Αὐστραλίαν, ἐπῆγε καὶ ἐκήρυξε εἰς τοὺς ἐκεῖ πιστοὺς κατὰ τῶν κακοδοξιῶν τοῦ Στυλιανοῦ προτρέψας τοὺς πιστοὺς νὰ διακόψουν τὴν μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν. Ἐν συνεχείᾳ ἐπῆγε στὸν Καναδᾶ, ἀλλὰ ὁ ἐκεῖ Σωτήριος τοῦ εἶπε «νὰ φύγῃ μὲ τὸ ἴδιο ἀεροπλάνο»! Εἶχε, βλέπεις, πληροφορηθῆ τὰ ἐν Αὐστραλία. Καὶ ὁ καλὸς π. Ἀδριανὸς ἀντιληφθεὶς μὲ τί λυκοποιμένους εἶχε νὰ κάνῃ, τοὺς ἀπεκήρυξε καὶ ἠκολούθησε τὸ παλαιόν! Σύγκρινε τώρα μόνος σου τὴν διαγωγὴν τοῦ κ. Σωτηροπούλου καὶ τοῦ π. Ἀδριανοῦ, ὡς καὶ τοῦ π. Ἐφραὶμ τοῦ Φιλοθεΐτου, ποὺ σοῦ ἔγραψα προσφάτως, γιὰ νὰ δῆς τὸ μέγεθος τῆς διαφορᾶς. Ἐὰν ὀρθοτόμει ὁ τελευταῖος, θὰ ἦτο ἐλεύθερος νὰ δρᾷ εἰς Ἀμερικὴν καὶ Καναδᾶ; Τὰ γεγονότα ὁμολογοῦν μόνονα τους! Ὁ π. Ἀδριανὸς ὁμιλήσας πατερικῶς, ἐδιώχθη καὶ ἀπὸ τοὺς δύο πεφιλημένους καὶ ὁμοτρόπους λυκοποιμένας τοῦ Πατριάρχου! Βεβαίως σύμφωνα μὲ τοὺς ἁγίους Πατέρας, ἐπειδὴ ἐκοινώνει τόσα χρόνια μὲ τὴν αἴρεσι θὰ πρέπη τώρα νὰ ὑποστῇ σχετικὸν κανόνα, ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἐκτὸς τοῦ θέματός μας.

Ἄπορῶ ἐπίσης γιατί νὰ διαμαρτύρωνται γιὰ τὸν ἀφορισμὸν τοῦ κ. Σωτηροπούλου οἱ διάφοροι κληρικοὶ καὶ

λαϊκοί. Τὸ «ἐντὸς Ἐκκλησίας» ποὺ πιστεύουν καὶ κηρύττουν δίδει τὸ δικαίωμα στὸν οἰονδήποτε κακόδοξον Βαρθολομαῖον νὰ καθαιρῆ καὶ ἀφορίζῃ — ἀνεξαρτήτως δικαίως ἢ ἀδίκως — ἀφοῦ οἱ κατήγοροί του δὲν ἀποτειχίζονται, δηλαδή δὲν διακόπτουν τὴν μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν. Ἡ Ἐκκλ. Ἱστορία δὲν τοὺς ἔχει συνεισῆκεν ἐν προκειμένῳ; Ποῖος αἵρετικὸς ἀποδέχεται τοὺς ἐλέγχους ἢ... ἐπαινεῖ τοὺς κατηγοροὺς του; Οἱ ἱεροὶ Κανόνες καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες ἐνῶ μᾶς παρέχουν τὸ δικαίωμα τῆς ἀποτειχίσεως, αὐτοὶ ἀρνοῦνται νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν, φοβούμενοι, ὡς λέγουν, διότι θὰ εὗρεθῶν... ἐκτὸς Ἐκκλησίας! Καθ' ἡμᾶς αὐτὰ εἶναι «προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις», καθότι τὸ Ἱερόν Πηδάλιον διδάσκει τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα αὐτῶν ποὺ ἰσχυρίζονται!

Ὁ ἔπαινος τῶν ἱ. κανόνων διὰ τοὺς ἀποτειχιζομένους

«... Ἐὰν δὲ οἱ ρηθέντες πρόεδροι εἶναι αἵρετικοί, καὶ τὴν αἵρεσιν αὐτῶν κηρύττουσι παρρησία, καὶ διὰ τοῦτο χωρίζονται οἱ εἰς αὐτοὺς ὑποκείμενοι, καὶ προτοῦ νὰ γίνῃ ἀκόμη συνοδικὴ κρίσις περὶ τῆς αἵρέσεως ταύτης, οἱ χωριζόμενοι αὐτοί, ὅχι μόνον διὰ τὸν χωρισμὸν δὲν καταδικάζονται, ἀλλὰ καὶ τιμῆς πρεπούσης, ὡς ὀρθόδοξοι, εἶναι ἄξιοι, ἐπειδὴ, ὅχι σχίσμα ἐπροξένησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὸν χωρισμὸν αὐτόν, ἀλλὰ μᾶλλον ἠλευθέρωσαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ σχίσμα καὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ψευδεπισκόπων αὐτῶν». (Ἑρμην. ἀγ. Νικοδήμου στὸν ΙΕ' Κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου).

Τὰ ἀνωτέρω ἐφήρμοσαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὅλοι οἱ ὁμολογηταί, παλαιοὶ καὶ σύγχρονοι. Καὶ ὅμως! Ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ Ἱστορία, ἀντὶ ἐπαίνων ἀπέλαβον τὰ οὐαί, τοὺς ἀποσχηματισμούς, τὶς φυλακίσεις, τὶς ἐξορίες! Τώρα ἓνας ἰδικὸς τους ἐπειδὴ ἐτιμωρήθη διὰ... χαρτίου, ξεσήκωσαν τὸν κόσμον. Ἀντιλαμβάνεσαι, ἀγαπητὲ Νικόλαε, τὸ πόσο μεροληπτικὰ συμπεριφέρονται. Θέλουν μιὰ ὁμολογία στὰ

μέτρα τους, ἄνευ δηλαδή συνεπειῶν. Ὡμίλησα περὶ ὁμολογίας. Ναί, ὁ κ. Σωτηρόπουλος ὡμολόγησε ἐλέγξας τὸν Στυλιανὸν καὶ ἀπέδειξε ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Χριστόν! Αὐτός, ἓνας λαϊκὸς ἀπεδείχθη πιὸ εὐαίσθητος στὰ τῆς πίστεώς μας ἀπὸ ἓνα ὀλόκληρον Ἅγιον Ὅρος! Διότι σὲ ἐρωτῶ: πότε ἤλεγξαν οἱ Ἄγιοι τὸν Αὐστραλίας, καίτοι γνωρίζουν καλῶς τὰς βλασφημίας του; Καὶ τὸ ἔτι σοβαρώτερον· πότε διεμαρτυρήθησαν πρὸς τὸν Πατριάρχην, ὁ ὁποῖος εἶναι πνευματικὸς προϊστάμενος τοῦ ὕβριστοῦ καὶ ὁ ὁποῖος σκανδαλωδῶς τὸν καλύπτει, γενόμενος οὕτω συνεργὸς καὶ συνυπεύθυνος; Οὐδέποτε! Καὶ μόνον αὐτό; Ἐφθασαν στὸ σημεῖον νὰ στέλνουν πνευματικὸς στὴν Αὐστραλία, προκειμένου νὰ τὸν στηρίξουν ἠθικῶς, ὁ δὲ **Καθηγούμενος τῆς Μονῆς Ἰβήρων κ. Βασίλειος** νὰ τὸν καλῆ δια νὰ λαμπρύνῃ τὴν ἑορτὴν τῆς Παναγίας! ποῖον; τὸν ὕβριστὴν τοῦ Υἱοῦ της!!

Καὶ τὸ ἀνόσιον ἔργον θὰ ἐπανελαμβάνετο καὶ εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Μεγίστης Λαύρας, ἂν δὲν προλάβαναν οἱ πατέρες τῆς ἐρήμου διὰ τῆς ἀντιδράσεώς των νὰ γίνουν αἰτία ματαιώσεώς του!..

Προσφάτως ἐπίσης οἱ Καθηγούμενοι τῶν 13 Ἱ. Μονῶν ποὺ ἀντέδρασαν εἰς τὰς ὑπὲρ τῶν Μονοφυσιτῶν καὶ Παπικῶν θέσεις τοῦ Πατριαρχείου, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ψυχρανθοῦν αἱ σχέσεις των, ἔγραψαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν κ. Βαρθολομαῖον, ἐξομολογούμενοι αὐτῷ, ὅτι ἡ χαρὰ τους διὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου «δὲν θὰ εἶναι πεπληρωμένη ἄνευ τῆς εἰρηνοδώρου εὐχῆς... τοῦ Προκαθημένου τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας»! Τὸν διαβεβαιοῦν δὲ ὅτι «βαθύτατος τυγχάνει ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀφοσίωσις ἡμῶν πρὸς τὸ Σεπτὸν ἡμῶν Πρόσωπον». Διὰ νὰ καταλήξουν: «... εἶψαν δὲ τὰ ἔτη Ὑμῶν πολλά, πανευφρόσυνα καὶ ἀκύμαντα...»!

Ὡστε ὁ συνεργάτης τοῦ κακοδόξου Στυλιανοῦ, ὁ ὑπεύθυνος διὰ τὸν συνεχισμὸν τοῦ σκανδαλισμοῦ τῶν πιστῶν εἶναι ἄξιος πολυχρονισμοῦ! Διατί; διὰ νὰ συνεχίξῃ νὰ καλύπτῃ τοὺς ὕβριστὰς τοῦ Κυρίου μας! Καὶ δὲν εἶναι

ἀρκετὴ ἢ ἀναστάσιμος χαρὰ νὰ τοὺς εἰρηνεύσῃ, ἐφ' ὅσον ὁ συνυπεύθυνος τοῦ σκανδάλου, ὁ καλύπτων τοὺς λυκοποιμένους τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν τοὺς δίδει τὴν εὐχὴν του! Ἴδου ποῦ καταλήγει, ἀγαπητέ μου Νικόλαε, ἡ ἀδιαφορία στὰ θέματα τῆς πίστεως.

«Ἀγῶνος οὖν χρεία μεγάλου καὶ νομίμου»

Ἐλπίζω, ἐπίσης, νὰ πρόσεξες ὅτι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι καὶ πολλοὶ ὅμοιοί τους, ἐμφανίζονται παρὰ ταῦτα ὡς νηφάλιοι καὶ ἀκριβεῖς ἐρμηνευταὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, ἐνῶ τὸ μόνο ποῦ ἐπιτυγχάνουν εἶναι νὰ συνηγοροῦν ὑπὲρ τοῦ ἀντορθοδόξου Φαναρίου! Ναι, τοῦ Φαναρίου ποῦ ὅλοι τους σήμερα ἐλέγχουν, ἐπειδὴ ἀφώρισε ἓνα θεολόγον. Τὸ περιοδικὸ μάλιστα τῆς ἀδελφότητος ποῦ ἀνήκει ὁ ἀφορισθεὶς, ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ γράψῃ σχόλιον μὲ τίτλον: «Νῦν κρίσις ἐστίν» ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων γράφει: «Ὁ ἀφορισμὸς τοῦ κ. Σωτηροπούλου κρίνει ὄχι μόνο τὸν θεολογικὸ ἀλλὰ καὶ ὅλο τὸν πνευματικὸ κόσμον τῆς πατρίδος μας... τοὺς μητροπολίτας, τὶς χριστιανικὲς καὶ μοναστικὲς ἀδελφότητες, τὶς Θεολογικὲς σχολές...» (Σταυρός, Ἰαν. '94, σελ. 20).

Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικότης, ἀγαπητέ μου. Ὅταν διώκονται οἱ ἡμέτεροι, συγκινούμεθα σφόδρα, ὅταν πάσχουν τὰ αὐτὰ οἱ ζηλωταί... πέρα βρέχει! Ἀφήνω ὅτι ἔχουν φθάσει στὸ σημεῖο νὰ μᾶς ἐξισώνουν μὲ τοὺς διαφόρους αἵρετικούς, ὅπως ἔπραξε ἐσχάτως ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία ἐξέδωκε Ἐγκύκλιον ἐναντίον τῶν διαφόρων αἵρετικῶν ποῦ λυμαίνονται τὴν νῆσον, συμπεριλαβοῦσα πρώτους καὶ καλλιτέρους τοὺς παλαισημερολογίτας! Ἡ Σύνοδος ποῦ κατήντησε νὰ κἀνῃ μνημόσυνα στὸν ὑβριστὴν τοῦ Κυρίου μας, τὸν Καζαντζάκη, νὰ ἀποκαλῆ αἵρετικούς τὰ γνήσια τῆς Ἐκκλησίας τέκνα! Καὶ εὐρέθη μιὰ ὀλόκληρος ἀδελφότης Θεολόγων, ἡ Ζωή, νὰ δημοσιεύσῃ τὴν ἀνωτέρω Ἐγκύκλιον στὸ τεῦχος τῆς 24.3.'94 προσθέτουσα, ὅτι εἶναι

οί Παλαιοημερολογῖται καὶ οἱ λοιποὶ αἵρετικοὶ «λύκοι ἄρπαγες»!, τὴν στιγμὴν ποὺ ἓνας λαϊκὸς καὶ μὴ θεολόγος, ἀλλὰ ἀγαπῶν τὸν Μοναχισμόν καὶ τὸ Πηδάλιον, ἓνας μὴ ὀργανωσιακός, ὁ κ. Νικ. Ψαρουδάκης, τὴν ἐσχολίασε ὡς ἐξῆς: «Ὅταν, Σεβασμιώτατοι, ἀνάμεσα στοὺς αἵρετικούς καὶ τοὺς σατανοκινήτους, ἀναφέρετε, μάλιστα πρῶτους, τοὺς "ζηλωτὲς" παλαιοημερολογίτες, τότε εἶναι φανερὸ ὅτι ἡ κρίση στὴν σημερινὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, ἀρχίζει νὰ γίνεται σχεδὸν ἀγεφύρωτη, καὶ τὸ ἐρώτημα: «Ἐάλω ἡ Ὁρθοδοξία»; γίνεται ἐφιάλτης»! (Ὁρθόδ. Τύπος, 1.4.'94).

Γι' αὐτό, ἀγαπητέ μου Νικόλαε, θὰ σοῦ ἐπαναλάβω καὶ πάλι αὐτὸ ποὺ πολλὰς φορὲς σοῦ ἔχω τονίσει, ὅτι ἐὰν δὲν ἀντιληφθοῦν, ὅλοι αὐτοὶ ποὺ μέχρι σήμερα θεωροῦν «ἐκτὸς Ἐκκλησίας» τοὺς παλαιοημερολογίτας, ὅτι αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὰ γνήσια τῆς Ὁρθοδοξίας τέκνα (ἀνεξαρτήτως τῶν ὠρισμένων λαθῶν καὶ ὑπερβολῶν, λόγῳ ἀκαταλλήλου ἐν πολλοῖς διοικήσεως), καὶ ἂν δὲν μετανοήσουν ἐμπράκτως διὰ τοὺς διωγμοὺς ποὺ τοὺς ἔκαναν ἀπὸ τὸ 1924 μέχρι σήμερα, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐρμηνεύσουν ὀρθῶς καὶ νὰ ἀντιμετωπίσουν πατερικῶς τὴν σύγχρονη ἐκκλησιαστικὴ τραγωδία. **Πρέπει ν' ἀρχίσουν ἀπὸ τὰ θεμέλια!** Ἐὰν ἐκεῖ ἀριστεύσουν, αὐτομάτως θὰ εὔρεθοῦν στὸ αὐτὸ μέτωπο! Διαφορετικά, καὶ σὺ καὶ ὅλοι οἱ πονοῦντες διὰ τὴν προδοσίαν, τῶν τιμίῳν, πρέπει νὰ σκεφθῆτε καλὰ ποίους ἀκολουθεῖτε. Μιὰ ζωὴ καὶ μιὰ ψυχὴ ἔχουμε. Κάθε μέρα καὶ ὥρα ποὺ περνᾷ μὲ τὴν κοινωνία τῆς αἵρέσεως, μᾶς φέρνει καὶ πιὸ κοντὰ στὴν ἀβεβαιότητα γιὰ τὴν ψυχικὴ μας σωτηρία. Μὴ λησμονεῖς τοὺς λόγους τοῦ μεγάλου Θεοδώρου ποὺ σοῦ ἔχω ξαναγράψει: «Διότι ἐχθροὺς Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, μὲ μεγάλη καὶ ἐπίσημον φωνήν, ἀπεκάλεσε ὄχι μόνον τοὺς αἵρετικούς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ποὺ τοὺς κοινωνοῦν». Καὶ ἐτόνιζε τοῦτο ὁ θεῖος πατήρ, διότι «Οὔτε ὅλα τὰ χρήματα τοῦ κόσμου νὰ διαθέσει κάποιος (σὲ πτωχοὺς) ἀλλὰ εἶναι κοινωνικὸς πρὸς τὴν αἵρεσιν, δὲν

καθίσταται φίλος, ἀλλὰ ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ!» (P.G. 99. 1049A, 1275C).

Αὐτὰ πρὸς τὸ παρόν, μὲ πολὺ πόνον καρδίας καὶ θλίψιν διὰ τὴν ἔκτασιν τοῦ κακοῦ.

Μὲ ἀγάπη καὶ εὐχές, Ἱερ. Θ.6/'94

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΙΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΩΝ ΣΠΕΤΣΩΝ

Τὰ τελευταῖα γεγονότα τῶν Σπετσῶν ἀποτελοῦν πραγματικὸν πνευματικὸν σεισμὸν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ θὰ εἶναι ἀληθινὰ μακάριος ὁποῖος δὲν σταθεῖ μόνον στὸ διάβασμά τους, ἀλλὰ πιστεύσει μὲ ζῆλον καὶ προθυμίαν νὰ ἐφαρμόσῃ στὸν ἑαυτό του τὸ σωτήριο μήνυμά τους. Καὶ τὸ μήνυμα αὐτὸ λέει, ὅτι ἔφθασε πλέον ἡ ὥρα, ὅσοι θέλουν νὰ εἶναι πραγματικὰ Ὁρθόδοξοι, ν' ἀγωνισθοῦν πιά στὰ πράγματα καὶ ὄχι μὲ τὰ λόγια, γιὰ τὴν ἀπόκτηση αὐτῆς τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας ποὺ χαρίζει ζωὴν αἰώνιον. Καὶ ὁμιλοῦμεν περὶ γνησίας Ὁρθοδοξίας, διότι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ 20οῦ αἰῶνος οἱ πιστοὶ ὁδηγοῦνται προοδευτικῶς «ἐκτὸς Ὁρθοδοξίας καὶ Ἐκκλησίας», χωρὶς δυστυχῶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνονται, διότι δὲν θέλησαν νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν πρῶτοι, ὡς ἄφειλαν, οἱ ποιμένες τους, μὲ ἀποτέλεσμα σήμερα, ποιμένες καὶ ποιμαινόμενοι νὰ παραδίδονται στὴν αἵρεση καὶ τὴν κακοδοξία χωρὶς ἀντίδραση!

Τὸ χρονικὸ τῶν Σπετσῶν τὸ ὁποῖον θὰ παραθέσωμεν κατωτέρω, ἀναφέρεται στὴν ἡρωϊκὴν ἀπόφασιν ἑνὸς ἀρχιμανδρίτου νὰ διακόψῃ πλέον τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν του μετὰ τοῦ ἐπισκόπου του, τοῦ Σεβ. Ὑδρας κ. Ἱεροθέου, ἀκριβῶς διότι ὁ ἐπίσκοπος αὐτὸς συνεχίζει νὰ κοινωνῇ μὲ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀδιαφορώντας ἢ ἀγνοώντας ὅτι ἔτσι παραδίδει ἑαυτόν καὶ τὸ ποίμνιόν του στὴν αἵρεση καὶ τὸν πνευματικὸν θάνατον.

Ὁ π. Χρυσόστομος (Σπύρου) πνευματικὸς τῆς νήσου καὶ τῆς Ἱ. Μονῆς τῶν Ἀγίων Πάντων, ἡ ὁποία σημειωτέον τὸν ἀκολούθησε πιστῶς καὶ ἡρωϊκῶς στὴν νέα του πορεία,

ἔγινε, χωρὶς ἴσως νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται πλήρως, ἡ πνευματικὴ σειρήνα ποὺ ἐσήμανε δυνατὰ τὸ ἀρχαγγελικόν: «στῶμεν καλῶς» δι' ὅλους τοὺς Ἑλληνας πιστοὺς.

Συντάκτης τοῦ «Ἁγιορείτου» ποὺ παρηκολούθησε ἀπὸ κοντὰ τὰ γεγονότα καὶ ἔζησε συγκλονιστικὲς στιγμὲς στὸ ὠραῖο αὐτὸ νησὶ τοῦ Ἀργοσαρωνικοῦ, μεταφέρει χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, μετὰ πάσης πιστότητος τὰ διαδραματισθέντα.

Ὁ π. Χρυσόστομος, ἀνὴρ εὐλαβέστατος καὶ θεολόγος δόκιμος, μὲ πλουσίαν δρᾶσιν ἀπὸ τὸν κοσμικὸν του εἰσέτι βίον, ὡς Καθηγητῆς καὶ Κατηχητῆς εἰς Σπέτσας καὶ Πειραιᾶ, ἀπὸ τὸ 1966 ἤρχισε νὰ ἀνησυχῆ σοβαρῶς διὰ τὴν κηρυττομένην ὑπὸ τοῦ Φαναρίου αἵρεσιν. Γι' αὐτὸ προσπάθησε, ὅταν ἦτο ἀκόμη μοναχός, μαζί μὲ τὸν Γέροντά του, τὸν π. Φιλόθεον Ζερβᾶκον, νὰ δημιουργήσουν μίαν κίνησιν εἰς τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον. Ἐνα περίπου χρόνον συνεργάσθηκε μὲ τοὺς Παλαιοημερολογίτας, καὶ θὰ παρέμενε μονίμως πλησίον των, ἐὰν δὲν ἄκουγε τὰς παρακλήσεις τῶν διαφόρων γνωστῶν του, ἐπισκόπων καὶ κληρικῶν, οἱ ὅποιοι μὲ τὸ σύνθημα: «ὅλοι μαζί, ὄχι ἕνας - ἕνας», «δὲν ἦλθε ἀκόμη ἡ ὥρα» κατῶρθωσαν νὰ σταματήσουν τὴν ἔφεσιν πρὸς μίαν ὁμολογιακὴν πορείαν Γέροντος καὶ ὑποτακτικοῦ. Ἡ εὐαίσθητος καρδιά του καὶ τὸ ταπεινὸν φρόνημα ποὺ τὸν διακρίνει, διὰ νὰ μὴ πικράνη τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς του, τὸν ἀνάγκασαν νὰ ὑποχωρήσῃ, μὲ τὴν ἐλπίδα μιᾶς ἀπὸ κοινοῦ ἀντιδράσεως. Δυστυχῶς ὁμως διεψεύσθη οἰκτρῶς!

Τὰ χρόνια περνοῦσαν· ἡ αἵρεσις γυμνῆ τῇ κεφαλῇ ἐκηρύττετο συνεχῶς καὶ θρασυτέρα καὶ οὐδεὶς συνεκινεῖτο. Ἔβλεπε, ὅτι τελικῶς ὑπῆρχε φόβος νὰ φύγῃ τοῦ κόσμου τούτου μὲ τὸ συνεχὲς μαρτύριον τῆς συνειδήσεώς του

συντροφιά, χωρίς καμμιὰ πληροφορία ὅτι ἔπραξε τὸ καθῆκον τοῦ ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἱερωσύνης του. Ἐπανελημμένως εἶχε συζητήσει μετὰ τοῦ ἐπισκόπου τοῦ περὶ τοῦ τί δέον γενέσθαι, ἀλλ' ἐκεῖνος, ἀπορροφημένος ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα προβλήματα τῆς ἐπαρχίας του, μόνο εἰς αὐτό, τὸ ἓνα καὶ μοναδικό, δὲν ἔδιδε προσοχή, συνεχῶς ἐπικαλούμενος τὰ ἤδη ἀπὸ 15ετίας ἀδόμητα γνωστὰ τροπάρια: «Ὅλοι μαζί, Γέροντά μου, κάνε ὑπομονή». Ὡσπου «ἦλθε ὁ κόμπος στὸ χτένι»!

Ἡ κατὰ Θεὸν ἀπαρχὴ τοῦ ἀγῶνος

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1983 ὁ π. Χρυσόστομος τὸ πέρασε προσευχόμενός καὶ συντάσων τὸ κείμενον τῆς «ἀποτειχίσεώς» του. Ὁ κύβος εἶχε πλέον ριφθῆ! Εἰς τὸ κείμενον αὐτὸ τῶν 32 σελίδων ἀνέλυε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὶς φοβερὲς πτώσεις τῶν ὀρθοδόξων οἰκουμενιστῶν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Φαναρίου, καὶ κατέληγε εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς διακοπῆς πλέον πάσης ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετὰ τοῦ ἐπισκόπου τοῦ καὶ γενικώτερον τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ πατερικὸν λόγιον: «Οὐ συγχωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως», ἐπανελάμβανε συνεχῶς ἡ καρδιά του καὶ ἐψιθύριζον τὰ χεῖλη...

Μόλις ἔλαβε ὁ κ. Ἱερόθεος τὴν «ἀποτειχίσιν» τοῦ Γέροντος, προσπάθησε πάση θυσίᾳ νὰ τὸν πείσῃ νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασίν του. Ὅταν ἀντελήφθῃ ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον, πρότεινε νὰ συγκαλέσουν καὶ ἄλλους ἐπισκόπους καὶ κληρικούς γιὰ νὰ συζητήσουν τὸ θέμα, καὶ ὅ,τι ἀποφασίσουν οἱ περισσότεροι ν' ἀκολουθήσῃ καὶ ὁ Γέροντας. Αὐτὸ ὅμως τὸ ἀπέρριψε ὁ π. Χρυσόστομος, διότι ἀντελήφθῃ ὅτι ἡ συζήτησις ἐκ τῶν προτέρων εἶχε ἀντικανονικὰ κριτήρια ἀληθείας, ἀφοῦ ὡς προϋπόθεσις ἐτέθη ὄχι ἡ ὑπακοὴ εἰς τὰ πατρικὰ παραγγέλματα, ἀλλ' ἡ γνώμη τῶν περισσοτέρων, ἀσχέτως ἂν αὐτὴ ἡ γνώμη θὰ ἦτο ἀντίθετος πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας! Ἐν συνεχείᾳ

ἐπρότεινε εἰς τὸν Γέροντα νὰ λειτουργῇ μὲ τὸ παλαιὸν μία φορὰ τὸν μῆνα, εἰς ἓνα μὴ κεντρικὸν ναόν, μνημονεύων καὶ τότε τοῦ ὀνόματός του, τὰς δὲ λοιπὰς λειτουργίας νὰ τὰς ἐτέλει μὲ τὸ νέον. Αὐτὸ ὅμως θὰ ἀπετέλει **θέατρον** σκέτο! Πρὸς τί τότε ἡ ἀποτειχίσις; Μνημόσυνον καὶ ἀποτειχίσις εἶναι δύο πράγματα ἐντελῶς ἀντίθετα.

Εὐρεθεὶς ὁ Σεβ. πρὸ τῆς σταθερότητος τοῦ Γέροντος τοῦ ἀπέστειλε τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1546 τῆς 11.1.1984 ἔγγραφον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν ἐκατηγόρει ὅτι «ἠκολούθησε τὸ σκοτεινὸν θέλημα τοῦ ἀντικειμένου» (ἦτοι τοῦ Διαβόλου), ἀποκρύπτων οὕτω τὸ ἀληθὲς πιστεύω του περὶ τῆς ὁμολογίας τοῦ ἱερέως του. Ἐπειδὴ ἠθέλησε ὁ π. Χρυσόστομος ν' ἀκολουθήσῃ τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς του καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπεκαλεῖτο «σχίστης» καὶ «ἀντάρτης» ὑπὸ τοῦ κ. Ἱεροθέου, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἐτόλμησε οὔτε μὲ μίαν λέξιν νὰ ἐλέγξῃ δημοσίᾳ τοὺς οἰκουμενιστὰς ταγοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὁποῖοι πράγματι ἀκολουθοῦν τὸ θέλημα τοῦ Διαβόλου, τοῦ ἀρχηγοῦ πάσης αἵρέσεως καὶ κακοδοξίας.

Ὅ,τι ἔγραψε ὁ Σεβ. πρὸς τὸν Γέροντα, τὰ αὐτὰ περίπου ἔγραψε καὶ πρὸς τὴν Καθηγουμένην τῆς Μονῆς, κατηγορῶν αὐτὴν ὅτι ἠκολούθησε «τὸ ἴδιον θέλημα, τὸ Διαβολικὸν θέλημα τοῦ πραξικοπήματος - σχίσματος». Εἰς ἀμφοτέρω τὰ ἔγγραφα ἐκατηγόρει Μονὴν καὶ Γέροντα ὅτι δὲν τοὺς καλύπτει οὐδεὶς ἰ. Κανὼν δὰ τὴν πρᾶξιν των αὐτῆ, διότι ὁ ἴδιος δὲν κηρύσσει αἵρεσιν, καὶ τοὺς ἐκάλει ὅπως ἐντὸς 15 ἡμερῶν μετανοήσουν, ἄλλως θὰ ἐκινεῖτο: «ἢ νόμιμος διαδικασία διὰ τὰ περαιτέρω».

Αἱ ἀπαντήσεις Γέροντος καὶ Καθηγουμένης

Εἰς τὰ ἀνωτέρω κείμενα τοῦ Σεβ. ἀπήντησαν μετὰ πατερικῆς παρρησίας ὁ π. Χρυσόστομος καὶ ἡ Γερόντισσα Ἑλισάβετ. Μὲ σαφήνεια καὶ βραχυλογία τοῦ ἀπέδειξαν, ὅτι κοινωνῶν οὗτος μετὰ τῶν Οἰκουμενιστῶν, ἔχει τὸ αὐτὸ **κρίμα** μὲ αὐτούς, διότι ἡ Ἱερά Παράδοσις τῆς Ὁρθοδοξίας

καταδικάζει ἀμφοτέρους, αἵρετικὸν δηλαδή καὶ τὸν κοινω-
νοῦντα μαζί του. «Ἐχθροὺς γὰρ Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, οὐ
μόνον τοὺς αἵρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοῖς τοιούτοις
κοινωνοῦντας μεγάλη καὶ πολλῇ τῇ φωνῇ ἀπεφήνατο». (Ρ.
G. 99, 1049A). «Φυλάξατε ἔτι ἑαυτὰς τῆς ψυχοφθόρου
αἵρέσεως, ἧς ἡ κοινωρία ἀλλοτριώσις Χριστοῦ» (Αὐτ.
1275C). «Οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν· οἱ δέ,
εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ
κοινωρία τῆς αἵρέσεως συνόλλυνται». (Αὐτ. 1164A). Τυχά-
νουν λίαν συγκινητικὰ τὰ γραφέντα ὑπὸ τῆς Καθηγουμένης,
σχετικῶς πρὸς τὴν διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου τοῦ κ.
Ἱεροθέου.

«Ἀναφορικῶς δὲ μὲ τὴν παρατήρησίν Σας, ὅτι οὐδεὶς
κανὼν μᾶς καλύπτει διὰ τὴν διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου Σας,
ἔρωτῶμεν: Ὑμᾶς ποῖος καλύπτει Κανὼν διὰ τὴν ἄχρι τοῦδε
κοινωνίαν Σας μετὰ τῶν οἰκουμενιστῶν; Ὅχι μόνον οὐδεὶς,
ἀλλὰ καὶ σύνολος ἡ Ἱερὰ τῆς Ἐκκλησίας Παράδοσις Σᾶς
καταδικάζει, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡμᾶς προτρέπει εἰς τὴν διακο-
πὴν τῆς μεθ' Ὑμῶν κοινωνίας!

Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ ΙΕ' Κανὼν τῆς ΑΒ, ὃν
ἐπικαλεῖσθε, καὶ αὐτὸς ὀρθῶς ἐρμηνευόμενος καὶ ἐν
συσχετισμῶ πρὸς ἅπασαν τὴν τῆς Ἐκκλησίας διδαχὴν,
ἐμφανίζει Ὑμᾶς μὲν αἰτίους σχίσματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ,
ἡμᾶς δὲν τιμᾶ μὲ τὴν πρέπουσαν τοῖς γνησίοις ὀρθοδόξοις
τιμὴν».

Ὁ δὲ Γέροντας εἰς 9σέλιδον ἀπολογίαν του, γράφει
μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς διὰ τὸ ἐπίμαχον θέμα:

«Μία ἄνευ τῶν ἀνωτέρω προϋποθέσεων ἐρμηνεία τοῦ
ΙΕ' τῆς ΑΒ' ἢ τοῦ 31ου Ἀπ. Κανόνος θὰ ἐσήμαινε, ὅτι καὶ
μετὰ τοῦ μεγαλυτέρου αἵρεσιάρχου ἐὰν ἐκοινωνεῖτε (ὅπερ
φεῦ, καὶ γίνεται) θὰ ἔπρεπε νὰ Σᾶς δεχώμεθα εἰς κοινωνίαν,
ἐπειδὴ προφορικῶς δὲν ὑπερασπίσατε τὴν αἵρεσιν! Ἐάν, ὃ
μὴ γένοιτο, ἠλήθευε τὸ τοιοῦτο, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ
θὰ εἶχε διαλυθῆ ἀπὸ τὰ πρῶτα αὐτῆς βήματα. Καὶ τοῦτο,

διότι ὁ ΙΕ' τῆς ΑΒ' ἐγράφη τὸν Θ' αἰῶνα. Ἐρωτῶμεν: πῶς ἐκυβερνᾶτο μέχρι τότε ἡ Ἐκκλησία; Ὅχι διὰ τῶν παραγγελμάτων τῆς Ἁγ. Γραφῆς καὶ τῶν Ἁγ. Πατέρων, βάσει τῶν ὁποίων ὁ κοινωνῶν τῇ αἵρέσει **συνεκατεδικάζετο** μετὰ τοῦ αἵρετικοῦ;

Διὰ τοῦτο ἐθλίβην μεγάλως ὅταν εἶδον, ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἐπικροτήσατε τὴν πορείαν μου —καίτοι προφορικῶς τὴν εἶχате χαρακτηρίσει: «ὡς οὐχὶ ἀπὸ ἀνθρώπων, ἀλλ' ὑπὸ Θεοῦ», «σωτήριον καὶ ἀναγκαῖα ὅπως τεθῆ οὐχὶ ὑπὸ τὸ μῶδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ἵνα ὠφεληθῆ σύμπασα ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία»—, ἀλλ' ἀντιθέτως τὴν ἐχαρακτηρίσατε ὡς ὑφήγησιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν σχισμάτων, ἥτοι τοῦ Διαβόλου!

Κατόπιν τῆς ἀνωτέρω ἀντιφατικῆς στάσεώς Σας τίθεται ἀμείλικτον τὸ ἐρώτημα: Εἶναι δυνατόν ὁ ἱστάμενος ἐπὶ τῆς λυχνίας καὶ ἀκολουθῶν τὴν τῶν Πατέρων διδασκαλίαν, νὰ γίνῃ «παίγνιον θλιβερόν εἰς χεῖρας τοῦ ἄρχοντος τοῦ διχασμοῦ καὶ τῶν σχισμάτων», ὡς γράφετε; Ἡμεῖς καὶ μόνον πὸ τὸ σκεπτόμεθα φρίττομεν καὶ ἀποροῦμεν «πῶς ἡ λεπτὴ καὶ εὐαίσθητος συνείδησίς σας» ἐτόλμησε νὰ ἀσπασθῆ ἓνα τοιοῦτον συλλογισμόν. Δυστυχῶς ὅμως παρομοίως ἐξεφράσθητε ἐν τῷ ἐγγράφῳ Σας καὶ διὰ πάντας τοὺς ὀρθοδόξους πιστοὺς τοῦ παλαιοῦ Ἡμερολογίου, οἵτινες παρὰ τὰς προσωπικὰς των διαφορὰς ἴστανται πάντως μακρὰν τῆς αἵρέσεως, τὴν κοινωσίαν τῆς ὁποίας ἐν τῇ πράξει οὐδόλως ἀρνοῦνται οἱ ποικίλοι κατήγοροί των».

Νέαι ἐπιθέσεις τοῦ Ἐπισκόπου

Ἐπειδὴ πλῆθος πολὺ πιστῶν ὑπέγραψε κείμενον συμπαραστάσεως εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Γέροντος, ὁ κ. Ἱερόθεος ἐκυκλοφόρησεν πολυγραφημένον 4σέλιδον, ὅπου μὲ διάφορα ὑπονοούμενα, παρερμηνείαν τῶν Ἱ. Κανόνων, ἀπειλὰς κλπ., ἐφοβέριζε τὸν λαὸν τῶν Σπετσῶν, γράφων: «Προσέξτε καλά, διότι συμμετέχετε στὸ φοβερὸ κρίμα τοῦ

σχίσματος καὶ σύμφωνα μὲ τοὺς Ἰ. Κανόνας θὰ εἶσθε ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἀφορισμοῦ τῶν σχισματικῶν». Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ στὴν ἀρχιερατικὴ του διακονία ὅπου ἀπείλησε μὲ ἀφορισμούς, ὄχι κανέναν μασόνον ἢ διαφθορέα τῆς νεολαίας, ἀλλὰ πιστοὺς ποὺ ἐξεδήλωσαν τὴν γνησίαν τους ἀγάπην σ' ἓνα ἀληθινὸ καὶ ὄχι μισθωτὸ ποιμένα. Ἐν συνεχείᾳ ἀντέδρασε ὡς ἑξῆς:

Α) Ὁμίλησε τῇ βοηθείᾳ μεγαφώνων εἰς παραλιακὸν Ναὸν τῆς νήσου, κατηγορῶν ὡς «σχίστην» καὶ «ἀντάρτην» τὸν Γέροντα.

Β) Τὴν 1 Φεβρ. '84 (σ. ἡμ.) ἀνῆλθε μετὰ 8 ἱερέων του εἰς τὴν Ἰ. Μονὴν διὰ νὰ λειτουργήσῃ. Ὅλοι αἱ ἀδελφαὶ μετὰ τῆς Καθηγουμένης εἶχον κλεισθῆ στὰ κελλία τους. Μία μόνον ἀδελφὴ ἦτο παροῦσα διὰ νὰ παρακολουθῆ τὰ γενόμενα καὶ ἱκανὸς ἀριθμὸς φίλων τῆς Μονῆς. Μετὰ τὴν Λειτουργίαν, ἐπειδὴ δὲν ἠμπόρεσε νὰ φέρῃ ἐνώπιόν του τὴν Καθηγουμένην, ἄρχισε νὰ κτυπᾷ μανιωδῶς τὴν πόρτα τοῦ Κελλίου της. Εἰς μάτην! ἡ ἀπάντησις ἦτο σαφής· μόνον δι' ἀλληλογραφίας τοῦ λοιποῦ θὰ ἤρχετο εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν Μονὴν! Ἀπεχώρησε πλήρης ὀργῆς, ἐνῶ διερχόμενος τὴν πύλην εἶπε: «Θὰ τὸ κάνω θρύψαλα», ἐννοῶν τὸ Μοναστήρι.

Γ) Ἀμέσως ἔδωσε ἐντολὴν νὰ ἀρχίσουν αἱ ἀνακρίσεις τῶν Μοναζουσῶν καὶ τοῦ Γέροντος, ἀπὸ ἀνακριτὴν ποὺ εἶχε φέρει ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, τὸν π. Εὐάγγελον Μαντζουνέαν. Οὔτε ὁ Γέροντας, οὔτε αἱ ἀδελφαὶ ἐδέχθησαν νὰ ἀνακριθοῦν καὶ ἡ ἀστυνομία ἐθυροκόλλησε τὰς προσκλήσεις στὴν πύλη τῆς Μονῆς. Σημειωτέον ὅτι ὁ ἀνωτέρω ἀνακριτὴς ἠνάγκαζε πιστοὺς ποὺ ἐκάλεσε πρὸς ἀνάκρισιν νὰ «παλαμίζουν» τὸ Εὐαγγέλιον ὀρκιζόμενοι ἐπ' αὐτοῦ, ἐν γνώσει ἀσφαλῶς τοῦ κ. Ἱεροθέου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο ἤκουε τὰς ἀντιδράσεις τῶν πιστῶν ποὺ ἤρνούντο νὰ ὀρκισθοῦν! Εἰς τοιοῦτον σημεῖον ὠδήγησε τὸν Σεβ. ἡ κρυφὴ του ὑπερηφάνεια...

Δ) Τὴν 3ην Φεβρουαρίου, ὅπου ἡ νῆσος ἐπανηγύριζε

τοὺς πολιοῦχοις αὐτῆς, τοὺς τρεῖς Σπετσιῶτες Νεομάρτυρες, εἰς τοὺς ναοὺς ἀνεγνώσθη εἰδικὴ Ἐγκύκλιος εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Παλ. Ἡμερολόγιον ἐχαρακτηρίζοντο ὡς **θύματα τοῦ Σατανᾶ**. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐνώπιον τοῦ Σεβ. καὶ τοῦ μισοῦ σχεδὸν ἱερατείου τῆς ἐπαρχίας του, ὠμίλησε ὁ ἱεροκῆρυξ τῆς Μητροπόλεως Νικαίας π. Δανιὴλ Ἀεράκης μὲ θέμα: «Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας». Τὰ προηγηθέντα κηρύγματα εἰς τὰς Ἐκκλησίας τοῦ ἀδελφοῦ του π. Νικοδήμου Ἀεράκη ἐναντίον τοῦ Γέροντος δὲν εἶχαν φέρει τὰ ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα καὶ ἐζήτησαν ἐνισχύσεις!

Ἐπὶ μίαν ὥραν ὁ ὁμιλητὴς διέστρεφε βαναύσως κείμενα τοῦ Γέροντος, Ἰ. Κανόνας, τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, προκειμένου νὰ φανῆ ἀρεστὸς στὸν ἅγιον Ὑδρας, «τὴν ζῶσαν ὀσιότητα», ὡς τὸν ἀπεκάλεσεν... Εἰς τὴν ὁμιλίαν ἐκείνην πρῶην ἐχθροὶ τοῦ Σεβ. ἔγιναν σύμμαχοί του καὶ ἠνωμένοι μεταξύ των ἀνέστησαν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν σκηναὶς τοῦ Κυριακοῦ πάθους, ὅταν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι παρέσερναν τὸν λαὸν νὰ ζητήσῃ τὸν θάνατον τοῦ ἀθώου...

Καὶ ὅλα αὐτά, διότι ὁ λαὸς τῶν Σπετσῶν μὲ εἰδικὰς ἐπιτροπὰς ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εἶχε ἐπισκεφθῆ προηγουμένως τὸν ἐπίσκοπον διαμαρτυρόμενος διὰ τὸν διωγμὸν τοῦ Γέροντος. Ἐνώπιον τοῦ κ. Ἱεροθέου ἀπλοῖ πιστοὶ ἐθεολόγησαν περὶ τῆς αἰρετικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 καὶ τοῦ προερχομένου μολυσμοῦ ἐκ τῆς μετὰ τῶν αἰρετικῶν κοινωνίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπόνεσε πολὺ τὸν Σεβ. Διέγνωσε σαφῶς ὅτι τὸ ποίμνιόν του ἦτο λογικὸν καὶ εὐφυές, καὶ ἀπὸ τὰ σχετικὰ ἐσπερινὰ κηρύγματα πού ἐπιτριετίαν ἤκουσε ἀπὸ τὸν Γέροντα, ἦτο εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ κρίνῃ πρόσωπα καὶ πράγματα. Μόνον ἢ δημαγωγία θὰ ἠδύνατο νὰ διασώσῃ τὸ χαμένο γόητρο τοῦ ἀγίου Ὑδρας...

Ὁ π. Χρυσόστομος διακόπτει τὴν σιωπὴν του

Μετὰ τὴν ἀνωτέρω ὁμιλίαν καὶ κατόπιν ἐπιμόνου παρακλήσεως τῶν πιστῶν, ὁ Γέροντας ἀπεφάσισε νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν του, διότι εἶχε νὰ ὁμιλήσῃ ἐπὶ ὀλόκληρον τετράμηνον. Ἔτσι τὴν Κυριακὴν 5 Φεβ. τὸ ἀπόγευμα, στὸ Καθολικὸν τῆς Ἱ. Μονῆς τῶν Ἁγίων Πάντων ἔγινε μιὰ ἀληθινὴ μυσταγωγία. Μετὰ ἀπὸ σύντομον προσευχὴν καὶ προσλαλιὰν τοῦ π. Χρυσοστόμου, Ἁγιορείτης Μοναχὸς ἀνήρесе μία πρὸς μίαν ἀπάσας τὰς θέσεις τῆς ὁμιλίας τοῦ π. Δανιήλ. Ἦτο ἄλλως τε τόσο εὐκόλον. Τὸ ψεῦδος μοιάζει μὲ τὴν ζάχαρι πού συναντᾷ νερό· διαλύεται αὐτοστιγμῆς χωρὶς καμμιά ἀντίσταση... Ἐν συνεχείᾳ ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Γέροντας. Μὲ εὐγλωττίαν καὶ ἄνεσιν διεζωγράφησε τὴν ἄλωσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τῶν Οἰκουμενιστῶν, τονίσας ἰδιαιτέρως τὴν τρομερὰν εὐθύνην τῶν ὀρθοδόξων ποιμένων πού συνεχίζουν νὰ κοινωνοῦν μαζί τους. Κατέληξε δὲ μὲ ἓνα Χρυσοστομικὸν εἰς γλαφυρότητα καὶ κατάνυξιν ἔλεγχον τῆς στάσεως τοῦ Σεβ. Ὑδρας κ. Ἱεροθέου, ἐνῶ τὸ ἀκροατήριον μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἐπείθετο πλέον ἀβιάστως διὰ τὴν ὀρθὴν καὶ ὁμολογιακὴν πορείαν τοῦ πνευματικοῦ του πατρός.

Εὐθὺς μὲ τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας ἐπεδόθη εἰς τὴν Ἠγουμένην νέα ἔγγραφος ἀπόφασις τοῦ Ἐπισκόπου, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν ἔπρεπε τὴν ἐπομέμενην πρωΐαν νὰ δεχθοῦν ἐπιτροπὴν ἱερέων πρὸς καταγραφὴν τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τῆς Μονῆς, τὴν ὁποίαν αἱ ἀδελφαὶ ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψουν ἐντὸς τριημέρου! Ἀμέσως ἐκλείσθησαν αἱ πύλαι τῆς Μονῆς καὶ ἀνηρτήθη πανῶ διὰ τοῦ ὁποίου ἀπηγορεύετο ἡ εἴσοδος εἰς πάντα κληρικὸν τοῦ Ἐπισκόπου ἢ ἀντιπρόσωπόν του. Τὴν Τρίτην τὸ πρωῖ ἀνῆλθον μερικοὶ ἱερεῖς εἰς τὸ Μοναστήρι, ἀλλ' ἀνεχώρησαν ἄπρακτοι. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἔφθασαν πέντε Μοναχαί, ἀπὸ ἄλλας Μονὰς τῆς ἐπαρχίας, προκειμένου νὰ νουθετήσουν τὰς Μοναχάς. Ἀμα τῆ ἐμφανίσει τοῦ ταξὶ πού

τις μετέφερε ἤρχισαν νὰ κτυποῦν πένθιμα οἱ καμπάνες τῆς Μονῆς, ἐνῶ ὁ λαὸς ποὺ εὐρίσκετο πλησίον καὶ ἐντὸς αὐτῆς ἔσπευσε νὰ ἀπομακρύνῃ τις ξένες μοναχές, αἱ ὁποῖαι οὔτε ἐτόλμησαν νὰ ἐξέλθουν τοῦ ταξί. Φαντάζεται ὁ ἀναγνώστης τὴν εὐθύνην τοῦ Σεβ. ἐὰν ἐσημειοῦντο χειροδικίαι...

Τὴν Πέμπτην 9 Φεβρ. ἀνῆλθον καὶ πάλιν 6 ἱερεῖς μετὰ τοῦ νομικοῦ συμβούλου τοῦ ἐπισκόπου, πρὸς καταγραφὴν κινήτων καὶ ἀκινήτων. Ἐκ τοῦ μικροῦ παραθύρου τῆς Πύλης ἔλαβον τις πρέπουσες ἀπαντήσεις ἀπὸ τὰς Μοναχὰς καὶ ἀπῆλθον καὶ πάλιν ἄπρακτοι.

Τὴν δὲ πρωΐαν τῆς Παρασκευῆς τῆς 17ης Φεβρ. ὁ Σεβ. ἐν πλήρει ἀρχιερατικῇ ἐνδυμασίᾳ καὶ μὲ συνοδία κληρικῶν καὶ διακοσίων περίπου λαϊκῶν, ἄρχισαν νὰ ἀνέρχονται τὴν ὁδὸν πρὸς τὸ Μοναστήρι, ψάλλοντες τὴν παράκλησιν. Διὰ ποῖον σκοπόν; Θὰ φανῆ κατωτέρω. Φθάσαντες ἔξω τῆς Πύλης, ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἠνοίχθη, ὁ μὲν Σεβ. καὶ οἱ ἱερεῖς ἐκάλουν διὰ μικροφώνου τὰς μοναχὰς ἀναξίας καὶ σχισματικάς, ὁ δὲ λαὸς ἐπαναλάμβανε τὰ συνθήματα προσθέτοντας ὑβριστικὰ καὶ ἀνήθικα ἐπίθετα. Οἱ καμπάνες τῆς Μονῆς κτυποῦσαν πένθιμα!..

Ἄφοῦ ἐχόρτασαν... ὕβρεων, ἀρχιερεὺς καὶ ὀπαδοὶ του, ἔψαλλον τὸ Τρισάγιον καὶ κατόπιν ἄρχισαν νὰ κατέρχωνται πρὸς τὴν παραλίαν, ἀφοῦ σταματοῦσαν προηγουμένως μπροστὰ στὰ σπίτια τῶν ὀπαδῶν τοῦ Γέροντος ὑβρίζοντες τοὺς ἐνοίκους καπηλικώτατα, τὸν δὲ π. Χρυσόστομον ἀποκαλοῦντες, «σχίστην», «ἀντάρτην» καὶ «ἀκέφαλον». Καὶ ὅλα αὐτὰ ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου! Φαντάζεται ὁ ἀναγνώστης τί θὰ ἐγίνετο, καὶ ὁποῖα δι' αὐτὸ εὐθύνη τοῦ κ. Ἱεροθέου, ἐὰν οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Γέροντος συνεπλέκοντο μὲ τοὺς ὀπαδοὺς του... Αὐτὸς εἶναι «ὁ ζωντανὸς ὄσιος» τοῦ π. Δανιήλ Ἀεράκη, ποὺ «οὔτε μυῖγα δὲν πειράζει», μόνον ποὺ καταρᾶται «νὰ σκουλικιάσῃ τὸ στόμα» τῆς Καθηγουμένης, ἐπειδὴ ὠμολόγει ἐν παρρησίᾳ μπροστὰ του τὴν Ὁρθοδοξίαν! Ἄλλ' ἔπεσε πλέον ἢ λεοντὴ

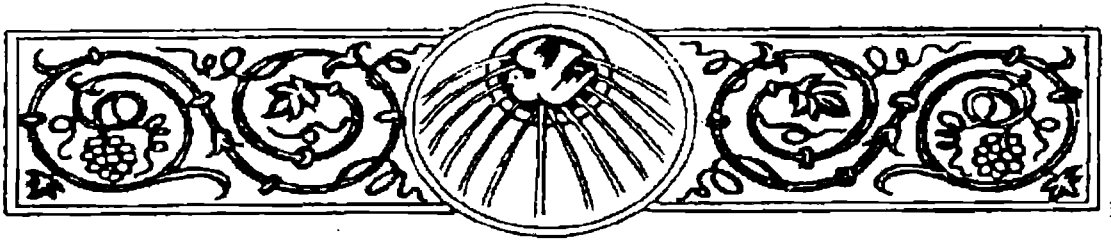
του. Δέν διέφερε καθόλου τῶν ποικίλων διωκτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῶν φαρισαίων πάσης ἐποχῆς, οἱ ὅποιοι οὔτε αὐτοὶ τηροῦν τὸν νόμον τῆς Ἐκκλησίας οὔτε ἄλλους ἀφήνουν νὰ τὸν ἐφαρμόσουν. Διὰ τοῦ χωροφύλακος καί τῆς βίας προσπαθῆ νὰ ἐπιβληθῆ στὶς ἄγνές ψυχές πού ζητοῦν τὸ καθάριο νερὸ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀγνοῶν ὁ δυστυχῆς ὅτι παρῆλθεν ὁ καιρὸς πού ἤξευρε... Θὰ πῶ καὶ ἓναν μεγάλο λόγο τοῦ Εὐαγγελίου: Πόρνοι καὶ ἄσωτοι διὰ τῆς μετανοίας εἶναι δυνατόν νὰ ἴδουν τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πρεσβύτεροι ὅμως υἱοὶ τῆς παραβολῆς, τύπου Ἱεροθέου Ὑδρας, μόνον ὁ Θεὸς οἶδεν...

Τὰ γεγονότα τῶν Σπετσῶν ἀποτελοῦν μίαν ἀκόμη πρόσκλησιν καὶ εὐνοία Θεοῦ δι' ὅλας τὰς καλοπροαιρέτους συνειδήσεις πού διψοῦν γιὰ σωστικὴ ἀλήθεια. Τὸ παράδειγμα τοῦ π. Χρυσοστόμου, τῶν Μοναζουσῶν καὶ τῶν πιστῶν πού τοὺς ἠκολούθησαν καλοῦνται νὰ μιμηθοῦν ὅλοι οἱ κληρικοί, μονάζοντες καὶ λαϊκοί, πού πονοῦν τὴν Ἐκκλησία. Ἀρκετὰ πλέον ἐκράτησε τό... θέατρο τῆς ἀνοχῆς καὶ οἰκονομίας. Ὁ ἐχθρὸς ἔχει στήσει τὴν σημαία του στὸ κάστρο μας καὶ οἱ μισθωτοὶ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ πάσης ἀδιαφορίας πιπιλίζουν συνεχῶς τὰ ἀντιπαραδοσιακά τους συνθήματα, ὅπως τό: «δὲν ἦλθε ἀκόμα ἡ ὥρα», «ὅλοι μαζί», «ἐντὸς Ἐκκλησίας», ἐνῶ συνεχῶς ἐξέρχονται αὐτῆς, μὲ τὴν κοινωνίαν τῆς αἰρέσεως πού συνεχίζουν!

Τὸ ἐγερτήριον σάλπισμα πού ἤχησε πρὸ δεκαπενταετίας περίπου ἢ Ἰ. Μονὴ Ἐσφιγμένου ἐπανελάβον σήμερον αἱ Σπέτσαι: Μακάριοι ὄντως οἱ ἔχοντες ὦτα τοῦ ἀκοῦσαι καὶ καρδίαν καθαρὰν τοῦ ἀκολουθῆσαι τὰ ἴχνη των.

2/84

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΣΤΙΣ ΣΠΕΤΣΕΣ

Α΄

Ἀναίρεσις τῆς ὁμιλίας τοῦ π. Δανιὴλ Ἀεράκη
πὸ ἔγινε στὶς Σπέτσες τὸ ἀπόγευμα
τῆς 3ης Φεβρουαρίου τοῦ 1984

Σ τὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Ἀγιορείτου» περιγράψαμε λεπτομερῶς τὰ πρὸ καὶ μετὰ τὴν «ἀποτείχισιν» τοῦ π. Χρυσοστόμου γεγονότα. Στὸ παρὸν θ' ἀσχοληθοῦμε μὲ μία ἀπὸ τὶς πολλὰς ἀντιδράσεις τοῦ κ. Ἱεροθέου ἐναντίον του, τὴν ὁμιλίαν τοῦ π. Δανιὴλ Ἀεράκη, τὸν ὁποῖον προσεκάλεσε ὁ Σεβασμιώτατος νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν λαὸν τῶν Σπετσῶν, προκειμένου νὰ ἐκφοβήσῃ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Γέροντος.

Στὴν ὁμιλία ἐκείνη πὸ σκοπὸς τῆς ἦτο ἡ παραπλάνησις τοῦ ἀκροατηρίου, ὁ ὁμιλητὴς προσπάθησε ν' ἀποδείξῃ βασικῶς δύο πράγματα: Τὸν μὲν π. Χρυσόστομον σχίστην καὶ ἀντάρτην τῆς Ἐκκλησίας, τὸν δὲ Σεβ. Ὑδρας «ζωντανὸν ὄσιον» καὶ «ὀρθοδοξότατον»! Καιρὸς νὰ δοῦμε κατὰ πόσον ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του.

Σκελετὸς καὶ σύνθημα τῆς ὁμιλίας ἦτο: «Ὅποιος δὲν ὑπακούει στὸν ἐπίσκοπο πὸ ἔχει ὀρθὸ βίον καὶ φρόνημα, φεύγει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Πρὸς ἀπόδειξιν ἐπεκαλέσθη τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἁγ. Ἰγνατίου Ἀντιοχείας πὸ γράφει: «Χωρὶς ἐπισκόπου μηδὲν ποιεῖτε». «Ὁ λάθρα τοῦ ἐπισκόπου τι πράσσω, τῷ διαβόλῳ λατρεύει».

Ὅτι τὰ ἀνωτέρω ἐκφράζουν ἀληθείας, οὐδεὶς ἔχει ἀντίρρηση, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν, ὅτι ὁ

ἐπίσκοπος ὀρθοδοξεῖ κατὰ πάντα, οὔτε αἰρετικὰ κηρύσσων, οὔτε μετὰ αἰρετικῶν κοινωνῶν. Ἐνα ἐκ τῶν δύο ἐὰν ἀπουσιάζη, τότε οὐδεμίαν ὑπακοή τοῦ ὀφείλει κανεῖς, εἴτε κληρικός, εἴτε λαϊκός. Διατί; Διότι χωρίς τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις μπορεῖ καὶ μετὰ τοῦ μεγαλυτέρου αἰρεσιάρχου νὰ κοινωνῇ, καὶ νὰ ἔχη συγχρόνως τὴν ἀπαίτησιν νὰ εἶναι καὶ ἐπίσκοπος τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ἐκήρυξε ὁ ἴδιος αἵρεσιν! Ἐὰν ἴσχυε κάτι παρόμοιον στὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ βίου της, σήμερα θὰ εἶχε καταστήσει **ταμεῖον αἱρέσεων** καὶ ὄχι ἢ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ», «ὁ στῦλος καὶ τὸ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας». Καὶ ὁ ἴδιος ἄλλως τε ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος γράφει: «Φεύγετε οὖν τὰς αἱρέσεις· τοῦ διαβόλου γὰρ ἐφευρέσεις εἰσίν». Καὶ προσθέτουν μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας: «Ἔστι **σχισθῆναι καλῶς· ἔστι γὰρ καὶ κακὴ ὁμόνοια, ἔστι καὶ καλὴ διαφωνία**». (Ἰω. Χρυσ. P.G. 59, 314). Καὶ προσθέτει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «**Κρεῖττον ἐπαινετὸς πόλεμος εἰρήνης χωρίζουσης Θεοῦ**».

Διὰ τοῦτο μπορεῖ κανεῖς θαυμάσια πλησίον τοῦ ἐπισκόπου του νὰ κακοδοξῇ καὶ μακρὰν αὐτοῦ νὰ ὀρθοδοξῇ. Μόνον ὁ παπισμὸς θεωρεῖ τοὺς μακρὰν τῆς κοινωνίας τοῦ πάπα ἐκτὸς Ἐκκλησίας, ἔστω καὶ ἂν ἔχουν τὴν ἀλήθεια, ἐπειδὴ δὲν κοινωνοῦν μαζί του. Ἡ Ὄρθοδοξία ὅμως πιστεύει τὸ ἀντίθετον· ὅτι δηλαδὴ ἡ ἀλήθεια μᾶς διατηρεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὄχι ἢ διοικητικὴ μας ἐξάρτησις ἀπὸ κάποιο κέντρο πού δὲν ἀληθεύει. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ μέγας Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἀπαντῶν πρὸς τοὺς ἀντιπάλους του ἔγραφε: «Ὅσοι εἶναι μὲ τὴν ἀλήθεια, εἶναι μὲ τὴν Ἐκκλησία. «Οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς ἀληθείας εἰσὶ· καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες, οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσίν». (Συγγρ. Β', 627). Ὁ δὲ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς ταυτίζει Καθολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν σωτήριον ὁμολογίαν τοῦ Πέτρου. (P.G. 90, 132 AC).

Δὲν δημιουργεῖ συνεπῶς ἀνταρσία καὶ σχίσμα μὲ τὸ νὰ

φεύγη κάποιος μακρὰν ἐνὸς ἐπισκόπου πὺ κοινωνεῖ μὲ αἵρετικούς, ἀλλὰ ἀντιθέτως ἢ πρᾶξις τοῦ αὐτῆ συνιστᾶ πρᾶξιν σωτήριον διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ καὶ τὴν τοπικὴν Ἐκκλησίαν πὺ ἀνήκει. Ταῦτα πάντα τὰ ἐγνώριζε ὁ π. Δανιὴλ διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἔκανε οὐδεμίαν νύξιν περὶ κοινωνίας εἰς τὴν ὁμιλίαν τοῦ, διότι θὰ κατέστρεφε ὅ,τι εἶχε ταχυδακτυλογρικῶς τοποθετήσῃ, ὥστε νὰ φτιάξῃ ἕναν πύργο... χωρὶς θεμέλια! Καὶ ὅταν ἐτόλμησε νὰ μιλήσῃ γιὰ κοινωνία, εἶπε, ὅτι οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Σεβ. δὲν τὸν κοινωνοῦν γιὰτὶ κοινωνεῖ οὗτος μὲ τὸ Φανάρι, «ἀλλά», πρόσθεσε, «ὁ ΙΕ΄ Κανὼν τῆς ΑΒ΄ Συνόδου δὲν λέει κάτι τέτοιο».

Ὁ ΙΕ΄ Κανὼν τῆς ΑΒ΄ Συνόδου

Καὶ ποιὸς τοῦ εἶπε ὅτι ὁ π. Χρυσόστομος ἐξήρτησε τὴν διακοπὴν κοινωνίας τοῦ μὲ τὸν Ὑδρας ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω ΙΕ΄ Κανόνα; Βλέπετε πῶς μετέθεσε τὸ θέμα, καὶ τὸ πῆγε σὲ περιοχὴ πὺ δὲν μποροῦσε τὸ ἀκροατήριόν τοῦ νὰ τὸν παρακολουθήσῃ, καὶ ἢ ὁποία δὲν ἐξέφραζε τὴν θέσιν τοῦ Γέροντος; Ὁ ΙΕ΄ Κανὼν τῆς ΑΒ΄ Συνόδου θὰ εἶχε θέσιν μόνον στὴν περίπτωσιν πὺ ὁ ἴδιος ὁ κ. Ἱερόθεος ἐκήρυττεν αἵρεσιν. Στὴν περίπτωσιν ὅμως πὺ ὁ ἴδιος δὲν κηρύσσει, ἀλλὰ κοινωνεῖ μὲ αἵρεσιν πὺ κηρύσσουσιν ἄλλοι συνεπίσκοποι τοῦ, τότε τὸν κοινωνοῦντα μὲ τὴν αἵρεσιν ἱεράρχην ἢ Ἐκκλησία δὲν τὸν κρίνει βάσει τοῦ ΙΕ΄ Κανόνος, ὁ ὁποῖος ἐγράφη τὸν 9ο αἰῶνα, ἀλλὰ συμφώνως πρὸς τὴν αἰωνόβιον πρᾶξιν καὶ παράδοσιν αὐτῆς, ἢ ὁποία ἔχει βάσιν τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιο, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ὁ κοινωνῶν μετὰ τῆς αἵρέσεως συγκαταδικάζεται μετὰ τοῦ αἵρετικοῦ.

«Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὃ εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω». (Γαλ. 1, 8). «Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονας παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διῆστασθαι». (P.G. 160, 105C). «Ἐχθροὺς γὰρ Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, οὐ μόνον τοὺς αἵρετικούς, ἀλλὰ καὶ

τοὺς τοῖς τοιοῦτοις κοινωνοῦντας μεγάλη καὶ πολλῇ τῇ φωνῇ ἀπεφήνατο» (P.G. 99, 1049A). «Οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν· οἱ δέ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὁμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἵρέσεως συνόλλυνται». (Αὐτ. 1164 A.

«Τοὺς ἅπαξ ἐαλωκότας (συλληφθέντας) τῇ αἵρετικῇ κοινωνίᾳ ἱερωμένους εἶρχθαι (νὰ παύουν) τῆς ἱερουργίας διώριστα, ἕως δηλονότι καιροῦ ἐπισκοπῆς τῆς ἄνωθεν προνοίας... Ποῦ γὰρ φανεῖ τὸ διάφορον τῶν προδωσάντων τὴν ἀλήθειαν καὶ μή; τῶν γενναίως ἐνηθληκότων καὶ τῶν μηδαμῶς ἐλομένων ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τληπαθεῖν; (Αὐτ. 1636D ἐξ.).

Αὐτὴν τὴν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν θεμελιώδη, τὴν πρώτιστον διὰ τὴν περίπτωσιν ποὺ ἐξετάζουμε, ὁ ὁμιλητὴς τὴν παρέβλεψε τελείως, διότι δὲν τὸν συνέφερε καθόλου. Ὁ Γέροντας ὁμως καὶ στίς δύο ἀπολογίες του ἐκ 32 καὶ 9 σελίδων, αἱ ὁποῖαι συντόμως θὰ δημοσιευθοῦν, εἰς αὐτὸ τὸ καίριον καὶ βασικώτατον ἐστηρίζετο, ὥστε νὰ ἀποτευχισθῇ τοῦ ἐπισκόπου του.

Ἐὰν ἐχρησιμοποίησε ὁ π. Χρυσόστομος καὶ τὸν ΙΕ Κανόνα, τοῦτο τὸ ἔκανε, διότι τὸν ἐπικαλοῦνται συνεχῶς διάφοροι ἐπίσκοποι, σὰν τὸν κ. Ἱερόθεον, προκειμένου νὰ συγχύσουν τὰ πράγματα καὶ νὰ καλυφθοῦν ὅπως - ὅπως, μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι «ὁ Κανὼν λέει νὰ κόβωμεν τὸ μνημόσυνον τοῦ κηρύσσοντος αἵρεσιν. Ἐγὼ ὁμως δὲν κηρύσσω αἵρεσιν». Διὰ νὰ ἀνατρέψῃ λοιπὸν ὁ Γέροντας καὶ τὸ ἀνωτέρω σοφιστικὸν ἐπιχείρημά των, ἀνέλυσε ἐν πλάτει τὸν Κανόνα αὐτὸν εἰς τὰ δύο κείμενα τῆς «ἀποτευχισέως» του καὶ ἀπέδειξε καθαρὰ ὅτι καὶ βάσει τοῦ Κανόνος αὐτοῦ ὁ Ὑδρας κρίνεται ἔνοχος, διότι ἡ Σύνοδος ποὺ μνημονεύει καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν περιοδικῶς μετέχει καὶ ὁ ἴδιος ὡς μέλος, δὲν ἔκοψε τὸ μνημόσυνον τοῦ Δημητρίου, ὡς ὄφειλε, καίτοι οὗτος κηρύσσει αἵρεσιν γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ὡς καὶ ὁ προκάτοχός του Ἀθηναγόρας!

Ἀλλὰ μήπως ὁ Ὑδρας μνημονεύει τὸν Πατριάρχην

μόνον ὅταν εἶναι Συνοδικός; Οἱ μισοὶ ἐπίσκοποι τῆς Ἑλλάδος μνημονεύουν κατ' εὐθεΐαν Δημήτριον! Ὅταν συλλειτουργῇ μαζί τους ὑποχρεοῦται νὰ μνημονεύσῃ Δημήτριον! Μόλις τὸν παρελθόντα Νοέμβριον, τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, δὲν ἐμνημόνευσε καὶ ἔψαλλε καὶ τὴν φήμην τοῦ Δημητρίου, καταμολύνας οὕτω τοὺς πιστοὺς τῆς πανηγύρεως;

Ἄφοῦ λοιπὸν ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι κοινωνοῦν μαζί του ὡς τὰ συγκοινωνοῦντα δοχεῖα, οἱ θάλασσοι καὶ οἱ δρόμοι, καὶ διὰ μέσου τῆς κοινωνίας αὐτῆς εἰς τὸ δηλητήριο τῆς αἵρέσεως τοῦ ἐνὸς μετέχουν ἀναγκαστικῶς καὶ οἱ λοιποί, ἐὰν δὲν ἀποτευχισθοῦν ἐγκαίρως, εἶναι φανερὸν ὅτι μὲ τὴν συνεχιζομένην κοινωνίαν των γίνονται αἰτία νὰ κρατύνεται καὶ ἰσχυροποιεῖται ἡ αἵρεσις, ὃ λαὸς νὰ συνηθίζῃ εἰς τὴν κακοδοξίαν, καὶ ἐλπίς θεραπείας τοῦ κακοῦ νὰ ἀπομένουν μόνον οἱ ὀρθοδόξως ἐνιστάμενοι καὶ διακόπτοντες κοινωνίαν, ὡς συνέβη μὲ τὸν π. Χρυσόστομον, τὴν Ἱ. Μονὴν Ἁγίων Πάντων καὶ τοὺς πιστοὺς ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦν, καὶ τοὺς ὁποίους ὁ ἱερὸς Κανὼν ἀποκαλεῖ σωτῆρας τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ οἱ συνεχίζοντες τὴν κοινωνίαν θεωροῦνται σχίσται καὶ μερισταὶ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἐπεκαλέσθη τὸν ἄνωτέρω Κανόνα ὁ Γέροντας τῶν Σπετσῶν, διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι καὶ βάσει αὐτοῦ εἶναι ἔνοχος ὁ ἐπίσκοπός του, καὶ ὄχι διὰ νὰ καλυφθῇ ὁ ἴδιος, τοῦ ὁποίου τὴν ἡρωϊκὴν πρᾶξιν καλύπτει σύμπασα ἡ τῆς Ἐκκλησίας μας Παράδοσις.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ὁ π. Δανιὴλ ἔσπευσε νὰ βαπτίσῃ τὸν ΙΕ' Κανόνα ὡς «μὴ ὑποχρεωτικόν», διὰ νὰ καλύψῃ καὶ μηδενίσῃ, ὡς ἐφαντάζετο, τὴν ἐνοχὴν τοῦ κ. Ἱεροθέου. Ἐτσι κατὰ τὴν λογικὴν τοῦ ἱεροκήρυκος, ὅποιος θέλει μπορεῖ νὰ κόψῃ τὸ μνημόσυνον τοῦ Δημητρίου, ἀλλὰ καὶ ὁ μὴ διακόπτων τοῦτο, οὐδὲν κακὸν πράττει, εἰς οὐδεμίαν ποινὴν

ὑπόκειται. Ὅτι αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀφελές καὶ ἀντορθόδοξον σόφισμα ἀποδεικνύεται εὐκολώτατα ἀπὸ τὰ Πρακτικὰ τῶν Ἱερῶν Συνόδων, τὴν πρᾶξιν δηλαδὴ τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὰς σελίδας τῶν ὁποίων φαίνεται καθαρά, ὅτι ὅσοι ἐπίσκοποι καὶ κληρικοὶ σὲ περίοδον αἰρέσεως ἐσυνέχισαν νὰ κοινωνοῦν μὲ αὐτήν, παρὰ τὰς ἀντιδράσεις ἄλλων συναδέλφων των ποὺ ἠγωνίζοντο κατ' αὐτῆς, κατὰ τὴν ὥραν τῆς δίκης των ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Συνόδου, ἐθρήνουν διὰ τὴν πρᾶξιν των αὐτήν, θεωροῦντες ἑαυτοὺς ὡς τὸν ληστὴν καὶ τὴν πόρνην καὶ ἐκλιπαροῦντες τοὺς Συνοδικοὺς πατέρας νὰ τοὺς κρίνουν ἐπιεικῶς! (Σπ. Μήλια, Τόμ. Β', σ. 729-742).

Πῶς ἦτο δυνατόν ἄλλως τε μιὰ τόσο σοβαρὴ πράξις ἐνὸς ἐπισκόπου, ὡς εἶναι ἡ κοινωνία του μὲ τὴν αἵρεσι, νὰ ἀφήνεται εἰς τὴν κρίσιν ἐνὸς ἐκάστου, ἀφοῦ ἐξ αὐτῆς ἐξαρτᾶται οὐ μόνον ἡ σωτηρία τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ ὑπόστασις αὐτῆς;

Διὰ τοῦτο καὶ ἓνας ἱεράρχης κανονολόγος, ὁ Σέρβος Νικόδημος Μίλας, εἰς εἰδικὴν του μελέτην περὶ τοῦ ΙΕ' Κανόνος γράφει, ὅτι οἱ ἔχοντες αἰρετικὸν προϊστάμενον κληρικοὶ οἰουδήποτε βαθμοῦ, ...«κέκτηνται δικαίωμα ἅμα καὶ ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΝ νὰ ἀποσχοινησθῶσι (= νὰ διακόψουν κοινωνίαν) ΠΑΡΑΥΤΑ» ἀπὸ τοῦ κακοδοξοῦντος». Οἱ Κανόνες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μεθ' ἑρμηνείας, Нови Sad, σελ. 290-1.

Καὶ εἶναι πολὺ φυσικὸ αὐτό, διότι ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας εἶναι κυρίως μυστικὴ καὶ λειτουργικὴ, ἐκφραζομένη διὰ τοῦ ἐνὸς Ποτηρίου τῆς Εὐχαριστίας καὶ τοῦ μνημοσύνου, καὶ ὄχι διοικητικὴ, ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς θέσεως ἐκάστου ἐπισκόπου ἐν τῷ σώματί της. Μὲ βάση αὐτὰ τὰ κριτήρια, ἐν καιρῷ αἰρέσεως, ἀνεξαρτήτως μιᾶς κατ' εὐθείαν ἢ πλαγίας μνημονεύσεως τοῦ αἰρετικοῦ, ΑΠΑΝΤΕΣ οἱ ἐπίσκοποι καλοῦνται νὰ ποῦν τὸ ΟΧΙ εἰς τὴν αἵρεσιν, διαφορετικὰ κρίνονται ἀνάξιοι τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπισκόπου (= ἐπιτηρητοῦ) καὶ φύλακος τοῦ Εὐαγγελίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου

ώρκίσθησαν ὅταν ἐχειροτονοῦντο. Δι' αὐτὸ τὸ ΟΧΙ τοὺς ἔταξε ἡ Ἐκκλησία στὴν θέσιν πού ὑπάρχουν, καὶ ὄχι δι' ἐράνους καὶ κοινωνικὰς δραστηριότητας. Καλὰ βεβαίως καὶ αὐτά, ἀλλὰ στὸν καιρὸ τους καὶ στὴ ἱεραρχικὴ τους τάξη. Πάντοτε θὰ προηγοῦνται τὰ τῆς πίστεως καὶ θὰ ἔπονται ὅλα τᾶλλα.

Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς εὐρίσκεται ἡ ἐνοχὴ καὶ τὸ κατάκριτον τοῦ Σεβ. Ὑδρας, καὶ ὅλων τῶν συναδέλφων του, ὅτι διὰ τῆς κοινωνίας των προδίδουν σιωπῶντες τὴν ἀγίαν Παρακαταθήκην, ἐνῶ συγχρόνως ἔχουν τὴν ἀπαίτησιν νὰ θεωροῦνται καὶ νὰ καλοῦνται ὀρθοδοξότατοι! Ἀκόμη καὶ ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος τὸ παραγγέλει: «Πᾶς ὁ λέγων παρὰ τὰ διατεταγμένα, κἂν νηστεύῃ, κἂν παρθενεύῃ, κἂν προφητεύῃ, κἂν σημεῖα ποιῇ, λύκος σοι φαινέσθω ἐν προβάτου δορᾷ φθορὰν προβάτων κατεργαζόμενος». Διατί λοιπόν, δὲν διακόπτει τὴν μετὰ τοῦ αἵρετικοῦ προΐσταμένου του κοινωνίαν ὁ κ. Ἱερόθεος, ἀφοῦ καὶ ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος τὸ παραγγέλει; Ὅποτε μᾶς συμφέρει θὰ χρησιμοποιοῦμε μερικὰ λόγια τοῦ ἀγίου... διὰ τοὺς ἄλλους, ὅσα δὲ ἀναφέρονται στὴν περίπτωσή μας θὰ τὰ ἀποκρύπτομεν καὶ θάπτομεν ὑπὸ τὸ μῦθον τῆς σιωπῆς;...

Ποῖοι οἱ πραγματικοὶ σχίσται τῆς Ἐκκλησίας

Εἶπαν καὶ λέγουν συνεχῶς τὸν π. Χρυσόστομον σχίστην, ἐπειδὴ δὲν θέλησε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ ἰσοβίως στὴν πορεία τῆς ἀπωλείας των. Τὸ ἴδιο κατηγοροῦσαν παλαιότερον καὶ τοὺς ἀγίους. Γράφει λοιπόν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους ὁμολογητάς, πού τὸν κατηγοροῦσαν καὶ αὐτὸν ὡς σχίστην: «Τὸ νὰ μὴ ἐναντιοῦται κανεὶς εἰς τὰ κακόδοξα ἦθη καὶ λόγια, συμφώνως πρὸς τὸν θεολόγον Γρηγόριον, τυγχάνει προδοσία σαφῆς καὶ παράλυσις τῶν ἱερῶν Κανόνων... διότι ἡ στᾶσις αὐτῇ (δηλ. τῆς μὴ κοινωνίας) δὲν δημιουργεῖ σχίσμα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' ἐπικράτησιν ἀληθείας καὶ διεκδίκησιν τῶν νόμων τοῦ Θεοῦ» (P.G. 99, 997 ἐξ.).

Σχίσμα δημιουργοῦν «οἱ δοκοῦντες ὀρθοδοξεῖν» σὰν τὸν Σεβ. Ὑδρας, οἱ νομίζοντες δηλ. ἑαυτοὺς ὀρθοδόξους, καὶ οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον «πρὸς ἔσχατον ἀσθενείας τὰς ἐκκλησίας κατήγαγον» (ἐπ. 92). Αὐτοὶ ἐφεῦρον καὶ νέαν ἐκκλησιολογίαν. Ὁμολογοῦν δηλ. ὅτι ὁ προϊστάμενός τους εἶναι αἰρετικὸς (πάντοτε βέβαια σὲ κλειστὸ χῶρο γιὰ νὰ μὴ ἀκουσθοῦν καί... παραπέρα!), ἀλλὰ συνεχίζουν νὰ κοινωνοῦν μαζί του, γιὰ νὰ μὴ κάνουν... σχίσμα στὴν Ἐκκλησία. Τὰ ἀντίθετα ἀκριβῶς τῶν ἱερῶν Κανόνων! Πράγματα ὄχι πατερικά, ἀλλά... διαβολικά.

Εἰς ἓνα σημεῖον τοῦ λόγου του, διὰ νὰ δείξη ὁ ἱεροκήρυξ ὅτι ὁ Γέροντας εἶναι ἐπαναστάτης, παρουσίασε στοὺς ἀκροατὰς του τὴν εἰκόνα ἑνὸς καπετάνιου, ὁ ὁποῖος ὀδηγεῖ τὸ πλοῖον του διὰ μέσου ἀγρίας θαλάσσης ἀσφαλῶς εἰς τὸν λιμένα προορισμοῦ του, ὅποτε ξαφνικὰ ὁ ὑποπλοίαρχος ἐπαναστατεῖ ἐναντίον του, ἐννοῶν τὸν π. Χρυσόστομον. «Ἴδου τὸ ἔγκλημα», ἀναφωνεῖ! «Ὁ ἐπίσκοπος Ὑδρας ἔκλεισε ποτὲ μάτι, ἢ πάντοτε ἀγρυπνεῖ, ὥστε νὰ μὴ πέση τὸ πλοῖον στοὺς σκοπέλους τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, Μασονισμοῦ καὶ Μοντερνισμοῦ;»

Λόγια παχειά, χωρὶς ἀντίκρυσμα ἀληθείας! Πότε ὁ Ὑδρας ἐνεφανίσθη δημοσίως μὲ ἐγκύκλιον ἢ ἄρθρον του ἐναντίον τῶν Οἰκουμενιστῶν; ΟΥΔΕΠΟΤΕ! Πότε ἔστω ὠμίλησε, ὠνοματίζων τοὺς πεπτωκότας ἐπισκόπους τοῦ Φαναρίου ἢ τῆς Ἀμερικῆς, ὥστε νὰ ἀντιληφθῇ ὁ λαὸς τὴν ἐπιτελουμένην προδοσίαν εἰς βάρος τῶν ὁσίων του; ΟΥΔΕΠΟΤΕ! Τότε τί ἔκανε στὶς ἀγρυπνίες του; Ἀπλούστατα σκεφτότανε πῶς νὰ μεγαλώσῃ τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, τῶν ἁγίων Σπετσιωτῶν Νεομαρτύρων, καὶ νὰ κυνηγάει τούς... γυμνιστάς, ἀδιαφορώντας γιὰ κείνους ποὺ γύμνωσαν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ τοῦ θεοῦφάντου ἐνδύματος τῆς εὐπρεπείας της, τοῦ ὀρθοῦ δηλαδὴ δόγματος. Καὶ γιὰτί ἀδιαφόρησε γιὰ τὸ δόγμα; θὰ ρωτήσουν ἀσφαλῶς πολλοί. Διότι ὁποῖος ἀγωνίζεται γι' αὐτό... «μυρίζει μπα-

ρούτι»! Ἐὰν ἀντιδροῦσε ὅπως λένε οἱ Πατέρες μας κατὰ τῶν οἰκουμενιστῶν, τότε θὰ τραβοῦσε ὅ,τι τραβάει τώρα ὁ Γέροντας ἀπὸ τὸν ἴδιον, καίτοι δὲν νομίζομεν ὅτι θὰ ἔφθαναν σὲ τόσο ταπεινὰ καὶ πεζοδρομίου μέσα ποὺ χρησιμοποίησε ὁ κ. Ἱερόθεος... Τέτοιες ὅμως φασαρίες δὲν ἀγαπᾶ οὔτε ὁ ἅγιος Ὑδρας, οὔτε οἱ ὁμοιοὶ του συντηρητικοὶ ἐπίσκοποι, γι' αὐτὸ καὶ πιπιλίζουν συνεχῶς τὸ σύνθημα: «δὲν ἦλθε ἀκόμη ἡ ὥρα».

Ὁ ἱεροκήρυξ ὅμως ἔχει διαφορετικὴ γνώμη καὶ πρέπει νὰ ἐμφανίσῃ τὸν κ. Ἱερόθεον ἀγωνιστὴν, διὸ καὶ προσθέτει: «Νὰ γιατί πλανᾶσθε μερικοὶ ἀκούσια ποὺ τὸν ἀκολουθεῖτε τὸν π. Χρυσόστομον». Καὶ ἔτσι σὰν ἄλλος δεξιὸς κόλακας τὴν μετὰ τῆς αἰρέσεως κοινωνίαν τοῦ Ὑδρας ἀποκαλεῖ... ἀγρυπνίαν κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὴν δὲ ἐπαινουμένην ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων ἀντίδρασιν τοῦ Γέροντος θεωρεῖ πλάνην, ἐπανάστασιν καὶ σχίσμα! Ἄς εὐχηθῶμεν ὁ Θεὸς νὰ τοὺς συγχωρήσῃ καὶ αὐτὸ τὸ **μεγάλον ἀμάρτημα**, ὅπως ὁ ἴδιος τὸ ἐχαρακτήρισε, λέγων: «Ἡ διαστροφή εἶναι μέγαλον ἀμάρτημα».

Πρὸς τοὺς ἐσχάτους χρόνους...

Ὡς θὰ ἀντελήφθῃ ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ὁ ἀναγνώστης, δεινὴ ἄγνοια ἐπικρατεῖ στοὺς ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὰ θέματα τῆς πίστεως. Ὅλοι τοὺς ὁμιλοῦν καὶ δημοσιογραφοῦν εὐσεβιστικῶς (τὸ τί σημαίνει αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε παρακάτω), τὸ δὲ πελώριο θέμα τῆς αἰρέσεως παραμένει ἐντελῶς ἀνυποψίαστο γι' αὐτούς, ὅταν βεβαίως δὲν ἐπαινοῦνται κατὰ κόρον οἱ φορεῖς τῆς κακοδοξίας, μέχρι σημείου νὰ γράφεται σὲ περιοδικὸν τῆς Ἱ. Συνόδου γιὰ τὸν Ἀθηναγόραν ὑπὸ θεολόγου Καθηγητοῦ ὅτι ἦτο «ὁ μετὰ τὸν Φώτιον μεγαλύτερος ἴσως ἐκ τῶν Πατριαρχῶν τῆς Κων/λεως»!!! (Θεολογία, 1977, σ. 209).

Γι' αὐτὸ οἱ πιστοὶ πρέπει νὰ ἀντιληφθοῦν πλέον καλῶς, ὅτι μόνον μακρὰν τῆς ὀργανωμένης Ἐκκλησίας θὰ

μπορέσουν ν' αναπνεύσουν τὸν γνήσιον τῆς Ὁρθοδοξίας ἀέρα· Μακρὰν Δημητρίου, Σεραφεῖμ καὶ Ἱεροθέου, ποὺ ἔχουν μείνει μὲ τὰ σύμβολα μόνον τῆς Ὁρθοδοξίας, στὴν δὲ πραγματικότητα πορεύονται πρὸς **Οὐνιτισμόν**, διὰ μέσου τῆς κοινωνίας Ρώμης — Κων/λεως. Τὰ τραγικὰ ὅμως ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς διοικητικῆς ὀργανωμένης Ὁρθοδοξίας, ἴδου πὼς τὰ περιγράφει ἓνα ὀρθόδοξο περιοδικὸ τῆς Θεσ/νίκης.

«Γιατί ὅμως αἰσθάνονται οἱ Χριστιανοὶ τόσο πολὺ ἔντονα τὴν ἀνάγκη νὰ καταφύγουν ὅπωςδήποτε σὲ μιὰ διοικητικῆς ὀργανωμένη Ἐκκλησία; Αὐτὸ γίνεται γιατί ἡ Ἱστορία ἔχει μεγάλη δύναμη στὴν ψυχὴ μας. Ἐπειδὴ τὴν Ἐκκλησία μέσα στοὺς αἰῶνες τὴν γνωρίσαμε ὀργανωμένη σὲ Πατριαρχεῖα καὶ σὲ Συνόδους, τὴν ταυτίσαμε μὲ τὴν ὀργάνωσὴ τῆς αὐτῆς, ξεχνώντας ὅτι, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν αἰρέσεων, ἡ ὀργάνωσις αὐτῆς χανόταν γιὰ τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ γινόταν τὸ ὄπλο τῆς κακοδοξίας ἐναντίον τους. Ὅμως, στοὺς ἀποκαλυπτικοὺς καιροὺς ποὺ ζοῦμε, ἔχουμε ἀφήσει πιά πίσω τὴν Ἱστορία καὶ μπήκαμε στὴν ἐσχατολογία. Ἡ πνευματικὴ μας ἐπιβίωσις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν συνειδητοποίηση αὐτοῦ τοῦ γεγονότος. Ἐπὲσον πιά ὅλα τὰ ἱστορικὰ μας ἀντερείσματα. Ἡ ἀποστασία ἄλλαξε τοὺς ποιμένας σὲ λύκους καὶ ἡ ὀργανωμένη Ἐκκλησία ποὺ ξέραμε εἶναι πιά σήμερα ἀγέλη λύκων καὶ θάνατος προβάτων. Ὁ διάβολος εἶναι πιά λυμένος. Γιὰ νὰ ἐπιβιώσουμε πρέπει νὰ δοῦμε τὴν Ἐκκλησία στὴ μυστικὴ καὶ μυστηριακὴ τῆς οὐσίας, γυμνωμένη ἀπὸ τὴν διοικητικὴ ὀργάνωσις ποὺ γνωρίσαμε στὴν Ἱστορία. Στὴν ἀρένα οἱ μάρτυρες γυμνοὶ ἀντιμετώπιζαν τὰ θηρία. Γυμνὴ καὶ ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία τῶν ἐσχάτων καιρῶν θὰ παλέψει μαζί τους, χωρὶς Συνόδους, χωρὶς Πατριαρχεῖα, χωρὶς σύνδεσμο τῶν κατὰ τόπους μικρῶν Ἐκκλησιῶν ἄλλον ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν κοινωνία τους μὲ τὴν θριαμβεύουσα Ἐκκλησία...

Καὶ ἡ ἐποχὴ τοῦ Ἀντιχρίστου θὰ προχωρεῖ πρὸς τὴν

ἀποκορύφωσή της. Τὸ μικρὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ ὅλο καὶ θὰ μικραίνει. Ὅμως ὅσο πιὸ δυνατὸς ὁ πόνος τῶν ἡμερῶν ποὺ ἔρχονται, τόσο κοντύτερά μας θὰ εἶναι ὁ Κύριος, φθάνει νὰ μείνουμε πιστοὶ μέχρι τὸ τέλος. Τὸ πλοῖο ποὺ μᾶς ἔφερε μέχρι ἐδῶ, ἡ συνοδική, διοικητική, ὀργανωμένη μορφή τῆς Ἐκκλησίας ἐξώκειλε στὰ ρηχὰ τῆς ἀποστασίας καὶ διαλύεται ἀπὸ τὴν βία τῶν κυμάτων... (Ρίζες, Δεκ. '82, σ. σ. 3-4).

Ὅποιες εἶναι λυμένος ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ κόσμου καὶ ἐλεύθερος ἀπὸ σκοπιμότητες καὶ ὑπακοὲς στὰ ἀντικανονικὰ κατεστημένα τῆς ἐποχῆς μας, ὅποιος ποθεῖ ἀλήθειαν καὶ ὑπακοὴν στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων του, αὐτὸς βλέπει καθαρὰ τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν καὶ ἐπικροτεῖ ὅλη καρδιά τοὺς ἀνωτέρω προφητικoὺς λόγους τοῦ περιοδικoῦ, ἀδιαφορῶν διὰ τὰς διαστροφὰς τῶν διαφόρων ἱεροκηρύκων καὶ μεγαλωνύμων Καθηγητῶν... Ἀλλὰ θὰ συνεχίσωμεν στὸ προσεχὲς φύλλον μὲ τὰς ὑπολοίπους θέσεις τῆς ὁμιλίας τοῦ π. Δανιήλ.

2/'84

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΣΤΙΣ ΣΠΕΤΣΕΣ

Β

Συνεχίζομεν καὶ εἰς τὸ παρὸν φύλλον τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὁμιλίας τοῦ π. Δανιήλ. Πρὶν ὅμως ἀρχίσωμεν, θὰ πρέπη ὁ ἀναγνώστης νὰ ξεκαθαρίσῃ μέσα του μερικὰ πράγματα, μερικοὺς ὅρους ποὺ ἔχουν σχέσι μὲ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιον, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν διαστρέβλωσιν τῆς πραγματικότητος ποὺ ἔκανε ὁ ἱεροκήρυξ, προκειμένου νὰ ἐντυπωσιάσῃ καὶ παραπλανήσῃ τὸ ἀκροατήριόν του.

Ἐπάρχουν δύο τύποι Παλαιοημερολογιτῶν: Α) Αὐτοὶ ποὺ κοινωνοῦν μὲ τὶς Ἐκκλησίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, καίτοι οἱ ἴδιοι ἀκολουθοῦν τὸ Παλαιόν. Τέτοιοι εἶναι οἱ τοῦ πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, Ρωσίας, Σερβίας, Ἁγίου Ὄρους κλπ. Ἡ πορεία τους χαρακτηρίζεται ὡς παρδαλή. Β) Οἱ γνήσιοι Παλαιοημ/ται, οἱ ὅποιοι δὲν κοινωνοῦν μὲ τοὺς Νεοημερολογίτας, οὔτε μὲ τοὺς ἀνωτέρω Παλ/τας ποὺ ἔχουν κοινωνίαν καὶ μὲ τὸ νέον. Γνήσιοι παλ/ται σήμερον ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα, Ρουμανία, Ἁγιον Ὄρος (οἱ ζηλωταί), Ρωσία (Ἐκκλησία κατακομβῶν) καὶ οἱ τοῦ Φιλαρέτου, τῆς Ρωσικῆς δηλ. Συνόδου τῆς Διασποράς, ποὺ ἀντιτίθεται στὴν πορεία τῆς Μόσχας, καὶ οἱ ὅποιοι εἶναι διάσπαρτοι σ' ὅλον τὸν κόσμον.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω καιρὸς νὰ ἐξετάσωμεν τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἱεροκήρυκος ἐν λεπτομερείᾳ.

Εἶπε: «Παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ Οἰκουμενισμὸς εἶναι δύο πράγματα τελείως ἄσχετα. Γιατί; Διότι ἡ Ρωσ. Ἐκκλησία ἔχει Οἰκουμενισμὸν ἀλλὰ καὶ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Ἡ

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων συμβαδίζει μὲ τὸ Φανάρι, ἀλλὰ εἶναι μὲ τὸ παλαιόν. Ὁ Ὑδρας ὅμως, ὁ Φλωρίνης, ὁ Ἐλευθερουπόλεως κ.ἄ. πού ἀγωνίζονται ἐναντίον τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον. Τί σημαίνουν αὐτά; Μπορεῖ νὰ εἶναι κανεῖς μὲ τὸ παλαιόν καὶ νὰ εἶναι προδότης τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ νὰ εἶναι μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ νὰ εἶναι ὑπέρμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας».

Τὸ ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι κανεῖς μὲ τὸ παλαιὸν (παρδαλὸ) καὶ νὰ προδίδη τὴν Ὁρθοδοξία, δὲν ἀμφιβάλομεν. Τὸ βλέπουμε καθημερινῶς! Αὐτὸ πού δὲν βλέπομεν, δόξα τῷ Θεῷ, εἶναι νὰ προδίδουν τὴν πίστιν οἱ ἀληθινοί, οἱ γνήσιοι Παλ/ται. Αὐτοὶ προσωπικὲς ἀμαρτίες σὰν ἄνθρωποι ἔχουν, ἀλλὰ τὴν πίστιν τους τὴν φυλάσσουν σὰν κόρη ὀφθαλμοῦ. Γι' αὐτοὺς παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ Οἰκουμενισμὸς εἶναι δύο πράγματα τελείως ἀντίθετα καὶ ἀσυμβίβαστα, ἀκριβῶς διότι ὁ νεοημερολογιτισμὸς εἶναι γνήσιον τέκνον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Τὸ ἄλλο πού πρόσθεσε ἐν συνεχείᾳ ὁ ἱεροκέρυξ εἶναι ἓνα πελώριο ψέμμα, πού θὰ ἐντρέποντο νὰ τὸ ποῦν καὶ οἱ Φαρισαῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Κυρίου. Ποῖο εἶναι αὐτὸ τὸ ἄλλο; Ὅτι δηλ. ὁ Ὑδρας, ὁ Φλωρίνης καὶ ὁ Ἐλευθερουπόλεως, πού πᾶνε μὲ τὸ νέο, εἶναι ὑπέρμαχοι τῆς Ὁρθοδοξίας! Καὶ διὰ μὲν τὴν πορείαν τοῦ Ὑδρας εἶπαμε ἀρκετὰ στὰ προηγούμενα φύλλα. Διὰ τοὺς ἄλλους δύο ἐπισκόπους πού μνημονεύουν Δημήτριον τί νὰ ποῦμε; Γιὰ μᾶς εἶναι ὀπαδοὶ καὶ μαθηταὶ Δημητρίου, οὐδεμία σχέσιν ἔχοντες μὲ τὸ ἀγωνιστικὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας· ὄχι ὑπέρμαχοι αὐτῆς δὲν εἶναι, ἀλλὰ οἱ καλλίτεροι σύμμαχοι τῶν Οἰκουμενιστῶν! Ἄνθρωποι σὰν αὐτοὺς κάνουν τὸ μεγαλύτερο κακὸ σήμερον στὴν Ὁρθοδοξία, διότι ὁ λαὸς πού τοὺς ἔχει ἐμπιστοσύνη γιὰ τὸ ἦθος τους καὶ τὴν κοινωνικὴν δραστηριότητα, ἐφ' ὅσον τοὺς βλέπει νὰ συνεχίζουν ἀδιαμαρτύρητα τὴν μετὰ τοῦ Φαναρίου κοινωνία τους, ἡσυχάζει, ἡρεμεῖ καὶ σκέπτε-

ται ὅτι ὅλα καλὰ πᾶνε! Ἐὰν ὅμως εἶχαν διακόψη κοινωνίαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀθηναγόρου, δὲν θὰ εἶχαμε φθάσει στὰ χάλια τῆς σημερινῆς ἀποστασίας, διότι ὁ λαὸς θὰ εἶχε ξυπνήσει βλέποντας τὴν ἀντίδρασή τους. Ἀντὶ ὅμως τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἀγῶνος τῆς πίστεως, προτίμησαν τὸν ἄλλον ἀγῶνα τῆς... ἐργολαβείας Ἱ. Ναῶν καὶ Παιδικῶν Κατασκηνώσεων, μιὰ καὶ πού ὁ πρῶτος ἦταν γεμᾶτος μὲ δυσκολίες, ταπεινώσεις καὶ ἐξευτελισμούς... Αὐτὸ εἶναι τὸ ὀλέθριο ἔργο τῶν ἀνωτέρω ἐπισκόπων, πού θὰ ἦτο χίλιες φορές καλλίτερο γιὰ τὴν ψυχὴ τους νὰ μὴν εἶχαν βγάλει τὸ ὄνομα τοῦ ἀγωνιστοῦ. Ἐχουν καταντήσει τροχοπέδη ἀληθινὴ γιὰ τὶς ἀγαθὲς ψυχὲς πού τοὺς ἀκολουθοῦν, ψυχὲς πού μὲ ἄλλο γνήσιο ποιμένα θὰ εἶχαν ὁμολογήσει πρὸ πολλοῦ, ὡς ἔπραξε ὁ π. Χρυσόστομος καὶ διὰ μέσου αὐτοῦ οἱ ἀδελφὲς τῆς Μονῆς τῶν Ἀγίων Πάντων καὶ οἱ πιστοὶ πού τοὺς ἀκολουθοῦν.

Στὸν λόγο του ἐτόλμησε ὁ π. Δανιὴλ νὰ χαρακτηρήσει τὸν οἰκουμενισμό παναίρεση. Πολύ ὠραῖα. «Ἐκ τῶν λόγων σου κρινῶ σε», ὡς λέει καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Τί ἔκανε λοιπὸν ὁ ἴδιος μέχρι σήμερα ἐναντίον αὐτῆς τῆς παναιρέσεως; Τί ἔγραψε; Ἀλλὰ πρὸ πάντων τί ἔπραξε στὰ 12 χρόνια πού βλασφημεῖ ὁ Δημήτριος ἀπὸ τὸ Φανάρι; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπολύτως τίποτα! Ὅλα του τὰ βιβλία ὁμιλοῦν περὶ τῆς νεότητος καὶ τὴν ἠθικὴν κρίσιν τῆς ἐποχῆς. Συνεπῶς ποία ἡ στάσις του ἀπέναντι αὐτῆς τῆς παναιρέσεως; Ἀπλούστατα, οὔτε κἂν τὴν ὑποπεύεται. Τὰ παχειὰ αὐτὰ λόγια τὰ λέει στὸν λαὸν γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἔχει πάρει εἶδηση, ἀλλ' αὐτὸς καὶ ὄλοι οἱ συνάδελφοί του μὲ τὴν σύνολο στάση τους δείχνουν ὅτι αὐτὸ πού κατάλαβαν εἶναι ὅτι... «πέρα βρέχει»!

Ἡ μᾶλλον γιὰ νὰ εἴμεθα ἀκριβεῖς, πρὶν μερικὰ χρόνια, ὅταν θήτευε ἀκόμη στὴν θρησκευτικὴ ὀργάνωση ΣΤΑΥΡΟΣ, ξεσήκωσε μὲ τοὺς συνεργάτες του τοὺς ὀπαδοὺς τους μὲ δημοσιεύματα, ὁμιλίαι, συλλογὴ ὑπογραφῶν κλπ. ἐναντίον τοῦ Σεραφεῖμ Ἀθηνῶν, τὸν ὁποῖον ἀπεκάλεσαν καὶ

αίρετικόν, ζητοῦντες «ἐλευθέραν καὶ ζῶσαν Ἐκκλησίαν». Μόλις ὅμως ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοὺς ἀπέιλησε μὲ ἀφορισμόν, ἀμέσως ὅλοι ἐσιώπησαν, ὅλα ξεχάστηκαν, καὶ ὁ Σεραφεῖμ ἐσυνέχισε ἀνενόχλητος τὸ ἔργο του! Αὐτὸς εἶναι ὁ φάκελλος δράσεως τοῦ π. Δανιήλ κατὰ τῆς παναιρέσεως τῶν ἡμερῶν μας. Ἀπὸ κεῖ νὰ καταλάβῃ ὁ ἀναγνώστης πόση σημασία ἔχει ἡ πρᾶξις καὶ ὁποῖα ἡ ὑπεροχὴ τῆς ἀπέναντι τῶν λόγων.

Ἡ πτῶσις τῶν μισθωτῶν ποιμένων

Αὐτοὶ εἶναι οἱ «λοκατζῆδες» τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὡς χαρακτηρίζονται οἱ ἱεροκῆρυκες. Ὅχι μόνον ἀγνοοῦν τὸν ἐχθρὸν ἀλλὰ καὶ διώκουν ὅποιον προσπαθήσῃ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ πυρά του. Ἀλλὰ φταίει καὶ ὁ λαός, διότι ὅταν ἐπὶ 60 χρόνια τώρα φωνάζουν οἱ παλ/ται ὅτι «τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας προσέκρουσε σὲ ὑφαλο καὶ κάνει νερά», κανεὶς δὲν τοὺς ἔδωσε σημασία.

Γι' αὐτὸ γράψαμε στὸ προηγούμενο φύλλο, ὅτι οἱ Νεοσημερολογῖται ἔχουν χάσει πλέον τὴν αἴσθησι τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἔμειναν μόνον μὲ τὰ ἔνδοξα τοῦ παρελθόντος ὀνόματα, χωρὶς ὅμως ἀντίκρουσμα, σὰν μιὰ κάλπικη λίρα. Ἐνας πατὴρ θὰ ἔγραφε γι' αὐτούς: «Εἰσὶ γάρ τινες οὐχ ἡμέτεροι, μόνον τοῦ ὀνόματος κοινωνοί». Ὄνομα ἔχουν ἀγωνιστῶν ἱεραρχῶν, στὴν δὲ οὐσία προδίδουν συνεχῶς ἀπὸ τὸ 1924 ὅ,τι πολύτιμον ἔχει ἡ Ὁρθοδοξία μας, διὰ τῆς ἄνευ ὄρων καὶ ὀρίων κοινωνίας τους μετὰ τοῦ Φαναρίου καὶ λοιπῶν λατινοφρόνων...

Ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἀποτελοῦν τρανὴ ἀπόδειξι, ὅτι ὁ π. Δανιήλ ἀγνοεῖ τελείως «τὰ βαθέα» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος εἰσῆλθε στὴν καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν διὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ πρῶτον ἀπὸ τὰ ἔνδεκα μέσα ποὺ προετείνοντο στὴν Ἐγκύκλιο τοῦ 1920 «πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν».

Μὲ τὴν ἔκδοσι τῆς ἀνωτέρω ἐγκυκλίου ἐπανηγύρισαν

οί αίρετικοί, οί δέ δικοί μας λατινόφρονες, ὅπως ὁ Ἄθηναγόρας Λονδίνου, ἔγραψε προσφάτως: «Ὅλη ἡ οἰκουμενιστική καὶ εἰρηνιστική ἐνέργεια τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου Ἄθηναγόρου οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ ἡ συνέχεια τῆς Ἐγκυκλίου ἐκείνης τοῦ 1920, ἐπεκτεινομένη πρὸς τὰς νεωτέρας ἀνάγκας καὶ πραγματικότητας!» Ὁ δὲ οἰκουμενιστῆς ἐπίσκοπος Περιστερίου, ἀναφερόμενος καὶ αὐτὸς εἰς αὐτήν, ἔγραψε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀποτελῆ «τὸν καταστατικὸν χάρτην τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἀμετακίνητον βάσιν διὰ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν» (Θεολογία 1982, σ. 62 ἐξ.).

Ἐν τούτοις ἡ Ἱεραρχία του ἀντὶ ἐλέγχου καὶ τιμωρίας διὰ τὰς βλασφημίας του τόν... ἐτίμησε ἀποστέλλοντάς τον ὡς ἀντιπρόσωπόν της εἰς τὴν Β΄ Πανορθόδοξον Προσύνοδον τοῦ Σαμπεζύ! Ἐκεῖ κατήντησε ἡ δύσμοιρος Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, νὰ τὴν ἀντιπροσωπεύη εἰς πεπτωκῶς περὶ τὴν πίστιν ἐπίσκοπος... Διὰ τὸν π. Δανιὴλ ὅμως ὅλα αὐτὰ εἶναι τελείως ἄσχετα μὲ τὸν Οἰκουμενισμόν...

Διὰ νὰ ταπεινώσῃ δὲ ἐν συνεχείᾳ τὴν ἐμμονὴ τῶν πιστῶν εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, τοὺς ἀποκαλεῖ «χρονολατρίτας καὶ παλαιοημερολατρίτας». «Τὶς λατρεύουν, λέει, τὶς 13 ἡμέρες σὰν Θεό».

Ἀποροῦμε πὼς δὲν εἶπε ὅτι τὶς ἔχουν κάνει καί... εἰκόνα! Ἡ πραγματικότης ὅμως εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀντίθετος, διότι οἱ νεοημερολογῖται ἔγιναν ἡμερολατρίται καὶ ἔσχισαν τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς χάριν τῶν ἡμερῶν, καίτοι ἀπὸ τὸ 1902 ὁ πατριάρχης Ἰωακείμ τῆς Κων/λεως εἶχε χαρακτηρίσει τὴν ἐτοιμαζομένην ἀλλαγὴν ὡς «ἀνόητον καὶ ἄσκοπον», ἡ δὲ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία προσφάτως (1971), πιεζομένη ὑπὸ τῆς πραγματικότητος, ἔγραψε ὅτι... «μηδενὸς ἐκκλησιαστικοῦ λόγου συνωθοῦντος διωρθώθη τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον»! (Εἰσήγησις... σ. 32). Ποῖος λοιπὸν παρατηρεῖ τὸν χρόνον ἰουδαϊκῶ τῶ τρόπῳ, καὶ ποῖος εἰσάγει «θρησκείαν περιτομῆς», ὁ παλαιοημερολογίτης, πὺ ἔμεινε πιστὸς εἰς τὰ παραδοθέντα ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων, ἢ ὁ νεοημερολογίτης,

πὸ μὲ διαφόρους ἁμαρτωλὰς προφάσεις... ἀστρονομικῆς ἀκριβείας, ἐμπορικῆς καὶ κοινωνικῆς σκοπιμότητος, τῆ βοήθεια δὲ τῆς δικτατορίας τοῦ 1923 ἄλλαζε τὸ ἡμερολόγιον καὶ κατέστρεφε τὴν ἐξωτερικὴν ἐνότητα συμπάσης τῆς Ὁρθοδοξίας; Ποῖος δὲ βλέπει ὅτι ἄλλοι σκοποὶ, οὐδόλως πάντως ἐκκλησιαστικοί, ἔγιναν αἰτία τῆς παραδοχῆς τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου;

Ἡ σημασία τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν

Ὁ ἱεροκήρυξ ὅμως ἐπιμένει στὶς ἀπόψεις του: «Ὁλεθρος καὶ πλάνη εἶναι ἡ λατρεία τοῦ ἡμερολογίου» ἀναφωνεῖ. «Αὐτὸ εἶναι μεγάλη παγίδα τοῦ Διαβόλου».

Ὡστε τὸ νὰ κρατοῦν οἱ πιστοὶ τὶς Παραδόσεις ποὺ παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος, συνιστᾷ πλάνην καὶ παγίδα τοῦ Πονηροῦ; Πλανεμένοι ἦσαν οἱ Πατέρες μας καὶ τόσοι ἅγιοι ποὺ ἡγίασαν ἐπὶ 2.000 σχεδὸν χρόνια μὲ τὸ παλαιόν; Ἀλλὰ μήπως τὰ ἴδια δὲν ἐφλυάρουν καὶ οἱ εἰκονομάχοι τοῦ 8ου αἰῶνος κατὰ τῶν ὀρθοδόξων ποὺ ἤθελαν τὶς εἰκόνες; «Λατρεύουν τὰ εἰδῶλα», «ἔγιναν εἰδωλολάτραι», ὠρῶντο. Μὲ τὸ σύνθημα δὲ αὐτὸ καὶ τὴν πρόφασιν ὅτι πρέπει νὰ γίνη ἡ θρησκεία πνευματικώτερα, ἐπεχείρησαν τὴν κατάλυσιν τῶν παραδεδομένων. Ἔτσι καὶ τὸ 1924· προφάσει μιᾶς δῆθεν ἀκριβεστέρας χρονομετρικῆς ἀκριβείας, στήν δὲ οὐσία ἐκ κακοδόξου διαθέσεως νὰ ἐνωθοῦν μὲ τοὺς αἰρετικούς τῆς Δύσεως, καὶ τῆ στιγμὴν ποὺ ὁ Ἑλληνισμὸς ἐθρῆνει τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν, αὐτοί, μέσα σ' ἐκείνη τὴν θύελλα, ὅπως ὁ λύκος στήν ἀντάρα, κατέλυον αἰωνόβιον τάξιν στὸν ἱερὸν θεσμόν τῆς λατρείας, ἐπὶ πανορθοδόξου πεδίου!

«Ἡ ἀλλαγὴ ὅμως τοῦ ἑορτολογίου ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς κατεδαφίσεως τῶν τειχῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, μιᾶς κατεδαφίσεως ποὺ προετοιμαζόταν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἀκόμη τοῦ Θεοκλήτου Φαρμακίδη. Ἄν οἱ ἀγωνισταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας

ἀπεκλήθησαν Παλαιοημερολογῖτες, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ γεγονός, ὅτι οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπεφάσισαν νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀνατροπὴ τῆς μὲ τὴν εἰσαγωγή τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου. Ἐὰν εἶχαν ἀρχίσει ἀπ' ἄλλου, ἄλλη θὰ ἦταν τὴν ὥρα ἢ μορφή τοῦ ἀγῶνος καὶ ἄλλο τὸ ὄνομα τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας».

Καὶ στὸ Ἅγιον Ὅρος, γύρω στὰ 1770, οἱ ἀντίπαλοι μερικῶν καὶ σοφῶν μοναχῶν, ἐπειδὴ ἤθελαν νὰ κρατήσουν τὶς παραδόσεις τῶν πατέρων τους, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν τέλεσιν τῶν μνημοσύνων καὶ τὴν προσέλευσιν εἰς τὴν Θ. Κοινωνίαν, ἀπεκλήθησαν εἰρωνικῶς **Κολλυβάδες** ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους τους. Αὐτοὶ ὅμως οἱ μακάριοι ἐδέχθησαν μετὰ χαρᾶς τὸ ὄνομα αὐτὸ καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τους ἁγίασαν καὶ τὰ ὀστᾶ τους μοσχοβόλισαν!

«Οἱ παλαιοημερολογῖτες ποτὲ δὲν ἀγωνίσθησαν γιὰ 13 ἡμέρες καὶ τὰ ἡμερολόγια. Ἡ ἀστρονομικὴ ἀκρίβεια ἦταν ἡ δικαιολογία τῶν νεοημερολογιτῶν. Οἱ Ὁρθόδοξοι στὴν Ἑλλάδα εἶδαν νὰ ἀνατρέπεται ἡ λατρευτικὴ ἁρμονία τῆς ἀνὰ τὸν κόσμον Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἁρμονία ποὺ βασίλευε τόσους αἰῶνες. Εἶδαν τὴν περιφρόνηση πρὸς τὶς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας· εἶδαν τὴν συγκριτικὴ ἐρωτοτροπία μὲ τοὺς αἱρετικοὺς τῆς Δύσεως ποὺ ἦταν ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ δυτικοῦ καλενδαρίου.

» Μὲ ἄλλα λόγια ἀντελήφθησαν ὅτι τὸ σκάφος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εἶχε προσκρούσει σὲ ὕφαλο καὶ ἄρχισε νὰ κἀνη νερά. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἦταν ἡ πρώτη μπαλταδιὰ στὸν κορμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ὁποίας τὸ κόψιμο σχεδιαζόταν ἀπὸ μακροῦ. Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι τυφλὸς κανεὶς γιὰ νὰ μὴ δῆ καὶ μὴ καταλάβῃ ὅτι αὐτοὶ ποὺ ἔδωσαν τὴν πρώτη μπαλταδιὰ δὲν θὰ σταματοῦσαν ἀλλὰ θὰ συνέχιζαν. Σκοπὸς τους δὲν ἦταν ἡ πρώτη μπαλταδιὰ, ἀλλὰ τὸ ρήξιμο τοῦ δένδρου. Ὅσοι εἶχαν εὐσέβεια τὸ κατάλαβαν αὐτὸ πολὺ καλὰ καὶ βλέπουμε τὴν ὥρα ὅτι εἶχαν δίκην... Ὅταν οἱ πατέρες προσήρμωσαν τὸ ἑορτολόγιο καὶ τὴν ὑμνολογία

τῆς Ἐκκλησίας ἐπάνω στο ἡμερολόγιο τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἤξεραν πολύ καλά ὅτι τὸ ἡμερολόγιο αὐτὸ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου θὰ χάνη. Τοὺς πατέρες ὅμως δὲν τοὺς ἐνδιέφερε ἡ ἀστρονομικὴ ἀκρίβεια, ἀλλὰ ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ λατρεία τῶν πιστῶν, τὰ ὁποῖα τόσο βάνουσα διεσπάσθησαν ἀπὸ τὸ 1924». (Α. Καλομοίρου, Κατὰ ἐνωτικῶν, σ. 34 ἐξ.).

Ἀλήθεια καὶ ἀριθμοὶ

Ὁ ἱεροκέρυξ ὅμως ἔχει τελείως διαφορετικὰ κριτήρια ἀξιολογήσεως, διὸ καὶ κραυγάζει: «Παλαιοημερολογίται εἶναι ἡ Σερβία, τὰ Ἱεροσόλυμα, τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀλλὰ κοινωνοῦν μὲ ὄλους (τοὺς Νεοημερολογίτας), ἐνῶ οἱ Παλαιοημερολογίται Ἑλλάδος δὲν ἔχουν καμμιά κοινωνία μὲ καμμιά Ἐκκλησία. Διατί; Διότι εἶναι χρονολατρῖτες».

Θαυμάζει ὁ π. Δανιήλ, σὰν ἄλλος παπικός, διότι κοινωνοῦν τὴν Κρατικὴ Ἐκκλησία του ὄλαι εἰ ἀνά τὸν κόσμον ὀρθόδοξοι Ἐκκλησῖαι, ἐνῶ τοὺς Παλαιοημερολογίτας δὲν τοὺς κοινωνεῖ καμμιά. Καὶ εἶναι αὐτὸ ἐπιχείρημα; Μήπως σήμερα οἱ ὀρθόδοξοι ἀνάμεσα στὰ ἑκατομμύρια τῶν ὀπαδῶν τῶν ἄλλων θρησκείων δὲν εἶναι μία μειονότης; Διατί ξεχνᾶ ὅτι «τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς κατασχύνη»; Οἱ ὀρθόδοξοι, οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι, ἦσαν πάντοτε «τὸ μικρὸν ποῖμνιον», πάντοτε χλευαζόμενοι, πάντοτε διωκόμενοι. Ἄλλ' ὁ Κύριος εἶπε: «Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποῖμνιο ὅτι ἠδύοκησεν ὁ Πατὴρ μου δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν». Τί ἦσαν οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ διὰ τοὺς Ἑβραίους ποὺ δὲν πίστεψαν, δηλαδὴ τὴ μεγάλη πλειοψηφία; Τί ἦσαν γιὰ τοὺς αὐτοθαυμαζομένους γιὰ τὴν κοσμικὴ σοφία τους Ἐθνικούς; Ρωτῆστε τὴν συνείδησί σας καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήση: «Ἦταν κάτι σὰν τοὺς σημερινοὺς Παλαιοημερολογίτες».

Ἄλλὰ καὶ ἂν ἦταν λίγοι οἱ διασώζοντες τὴν ἀλήθεια θὰ ἦταν αὐτὸ ἐπιχείρημα ἐναντίον τους; «Κρεῖσσον εἷς ποιῶν

τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ μύριοι παράνομοι». «Εἷς διώξεται χιλιάδας καὶ δύο μυριάδας». «Εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ εὐσεβείᾳ διαμείνωσιν, οὗτοι εἰσὶν Ἐκκλησία καὶ τὸ κῦρος καὶ ἡ προστασία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται, κἂν αὐτοῖς κακοπαθῆσαι δεήσοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας».

Σύμφωνα μὲ τὴν νοοτροπία τοῦ π. Δανιήλ καὶ ὄλων τῶν νεοημερολογιτῶν, «εἶναι ἀδιανόητο νὰ ἐγερθῆ ἓνας ἅγιος λαϊκός, μοναχός ἢ ἱερεὺς ἐναντίον ἑνὸς ἀρχιερέως ποὺ καταπατεῖ τὶς παραδόσεις τῶν Πατέρων. Ἡ Ἐκκλησία — καὶ γι' αὐτοὺς ἢ Ἐκκλησία εἶναι οἱ ἀρχιερεῖς — θὰ πῆ πρὸς τὸν ἅγιο ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ τὴν ἐλέγξῃ: «Ποιός εἶσαι σύ, κύριε; Εἶσαι ἀρχὴ ἀνωτέρα ἐμοῦ; Ἐγὼ κρίνω, ἐγὼ ἀποφασίζω. Ἐγὼ ἔχω τὴν αὐθεντία καὶ ὄχι ἐσύ». Αὐτὲς ὅμως εἶναι κουβέντες ποὺ λέγονται μέσα στὸ λατινικὸ περίβολο· δὲν ἀκούσθηκαν ποτὲ μέσα στὴν Ὁρθοδοξία παρὰ μόνον ἀπὸ τοὺς λατινόφρονες.

» Τὴν αὐθεντία μέσα στὴν Ἐκκλησία δὲν τὴν ἔχουν οἱ ἀρχιερεῖς, τὴν ἔχει τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ὅποιος ἔχει Πνεῦμα Ἅγιον ἔχει τὴν αὐθεντία, ἄς εἶναι καὶ ὁ τελευταῖος σκουπιδιάρης. Αὐτὸς μπορεῖ νὰ βάλῃ στὴ θέση τοὺς χιλιάδες ἀρχιερεῖς». Ὅπως δὲ πολὺ ὠραῖα γράφει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης: «Καὶ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἱεραρχίᾳ, τοῦ ἱερέως καὶ ἱεράρχου ἀτακτοῦντων καὶ κακῶς φρονούντων, καὶ διάκονος καὶ μοναχὸς εὐτακτοῦντες καὶ ὀρθῶς φρονούντες δύνανται νουθετῆσαι καὶ εὐτακτῆσαι αὐτούς, καθὼς τὰ παραδείγματα εἰσι πάμπολλα».

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἀπλοῦς λαϊκὸς ὅλους ἀνακρίνει καὶ αὐτὸς ὑπ' οὐδενὸς ἀνακρίνεται. Ἄν τὸν ἀφορίσουν οἱ ἀρχιερεῖς, ὁ ἀφορισμὸς γυρίζει στὰ κεφάλια τοὺς, γιατί ὁποῖος ἀφορίζει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο ποὺ εἶναι ἡ ἀλήθεια, αὐτὸς διώχνει μακριὰ του τὴ Ζωή.

Μέσα στὴν Ὁρθοδοξία σημασία δὲν ἔχει ποιός συμφωνεῖ καὶ ποιός δὲν συμφωνεῖ μὲ τοὺς ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ

ποιός συμφωνεῖ καὶ ποιός δὲν συμφωνεῖ μὲ τὰ ὄργανα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. (Ἄλ. Καλομοίρου, Τὸ σύγκριμα, σ. 21 ἔξ. Θεσ. 1973).

Ἡ Ὁρθοδοξία ὅταν μιλάη γιὰ τὴν Καθολικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν ἐννοεῖ μόνο τοὺς ἐπισκόπους της, οὔτε ἐννοεῖ μόνον τὴν σημερινὴ ἀνά τὸν κόσμον Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνον ἡ στρατευομένη, αὐτὴ δηλ. ποὺ ἀγωνίζεται τώρα στὴν γῆ ἐναντίον τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ θριαμβεύουσα, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐν οὐρανῷ ἁγίους καὶ σεσωσμένους. Ὅταν λοιπὸν ὠρισμένοι πιστοὶ διαμαρτυρόμενοι σήμερα διὰ τὴν προδοσίαν τῆς πίστεως καὶ προκειμένου νὰ διατηρήσουν τὴν ὑπακοήν τους στοὺς ἁγίους τῆς θριαμβεύουσης Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ἐνομοθέτησαν τὴν πορείαν της, διασποῦν τὴν μετὰ τοῦ πεπτωκότος ἐπισκόπου τους κοινω- νία, ὅχι μόνον σχίσμα δὲν κάνουν ἀλλὰ ἀπεναντίας εἶναι τὰ μόνα γνήσια τέκνα τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὅλοι οἱ ἅγιοι, ἀκόμη καὶ οἱ πλέον ἀσκητικοί, διὰ περιπτώσεις ὡς τὴν σημερινὴν ἐζήτησαν ἀπ' ὅλους τοὺς πιστοὺς ἀνυποχώρητον ἐμμονὴν εἰς τὴν παραδοθεῖσα πίστιν τῶν πατέρων μας. Ἀποτελεῖ βασικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι πάντες «οἱ παρὰ τὴν ἐντολήν ἐπιτάσσοντες ἢ παραφθείροντες, ἢ μολύνοντες τῇ ἐπιμιξίᾳ τοῦ κεκωλυμένου» πρέπει νὰ θεωροῦνται βδελυκτοὶ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς. Ὁ δὲ Μ. Βασίλειος χαρακτηριστικῶς ἀξιοῖ ὅπως ἀπομακρύνονται οἱ πιστοὶ ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ψευδοποιμένας, ἔστω καὶ ἂν παρουσιάζονται οὔτοι ὡς τοῦ Πέτρου γνησιώτεροι, ἢ τοῦ Παύλου λαμπρότεροι, ἢ ὡς ἄγγελοι ἐξ οὐρανοῦ!» (ὄρ. ἐπιτ. ριθ', τγ' λόγ. β' περὶ βαπτισμόν., ἐρωτ. ια').

Θὰ συνεχίσουμε ὁμῶς καὶ θὰ τελειώσουμε στὸ προσε- χὲς φύλλο, ὅπου θὰ ἔχουμε τὴν εὐκαιρία ν' ἀναιρέσουμε καὶ προσωπικὰς ἀπόψεις - κρίσεις τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐπὶ τοῦ φλέγοντος θέματος.

3/84

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΣΤΙΣ ΣΠΕΤΣΕΣ

Γ

Συνεχίζοντες και εις τὸ παρὸν φύλλον τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὁμιλίας τοῦ π. Δανιήλ, ἀρχίζομεν, ἀπὸ τὸ ἐξῆς ἐπιχείρημά του: «Ὁ ἐπίσκοπος γιὰ μερικὰ ἀντικανονικὰ θέματα ἔχει δικαίωμα νὰ μείνη μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ διαμαρτύρεται».

Πρὸς ὑποστήριξη τῆς ἀνωτέρω θέσεώς του ἐπικαλεῖται τὴν ἄδικον καθαίρεσιν τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου, ὅπου ὁ ἅγιος ὡς γνωστὸν, προέτρεψε τοὺς 42 ὁπαδούς του ἐπισκόπους νὰ μείνουν ἐν κοινωνίᾳ μὲ τὸν διάδοχόν του, γιὰ νὰ μὴ σχίσουν τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ μὴ ὑπογράψουν ὅμως τὴν ἄδικον καθαίρεσίν του. Παρομοίως συνεβούλευσε καὶ τὰς μαθητριάς του, καὶ μάλιστα τὴν διακόνισσαν Ὀλυμπιάδα.

Ποῖος εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχη ἀντίρρησιν διὰ τὸ ὀρθὸν τῆς ἀνωτέρω ἐνεργείας τοῦ ἁγ. Πατρός; Τὸ θέμα δὲν ἦτο δογματικῆς φύσεως, ἀλλὰ καθαρῶς διοικητικῆς καὶ ἔπρεπε νὰ ἀποφευχθῆ τὸ σχίσμα. Ὅταν ὅμως τὸ ζήτημα ἔχει σχέσιν μὲ τὴν πίστιν, ὁ ἴδιος ὁ ἅγιος ἰδοὺ τί γράφει: «**Εἰ μὲν περὶ πίστεως, φεῦγε καὶ παραίτησαι, μὴ μόνον ἂν ἄνθρωπος ἦ, ἀλλὰ κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιῶν**». (P.G. 63, 231, A).

Σημειωτέον δὲ ὅτι παρ' ὄλην τὴν προτροπὴν τοῦ ἁγίου, οἱ ἀνωτέρω «Ἰωαννῖται» ἐπίσκοποι δὲν τὸν ἤκουσαν, δημιουργήσαντες τὸ γνωστὸν σχίσμα ποὺ κράτησε δέκα περίπου ἔτη! Περὶ αὐτοῦ ὅμως... μιλιὰ ὁ ἱεροκέρυξ.

Ἀντιθέτως, γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἀντικανονικὴ ἄποψή του πρόσθεσε ἓνα ἀκόμη παράδειγμα, ἀλλὰ πολὺ ἀφελές, ποὺ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι προσέβαλε ὅπωςδῆποτε τὴν νοημο-

σύνην τῶν ἔξυπνων Σπετσιωτῶν. Εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι στὸ σπίτι μου. Γιὰ ἓνα μέλος ἄτακτο, θὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι μου; Ὅχι!» Καίτοι ἐντρεπόμεθα πὺ ἀσχολούμεθα μὲ τὸ ἀνωτέρω ἐπιχείρημα, ὅμως θὰ πρέπη νὰ δοθῆ μιὰ ἀπάντησις: Ἄτακτο μέλος θεωρεῖ ἀσφαλῶς τὸν κηρύσσοντα τὴν αἵρεσιν. Αὐτὸς ὅμως δὲν εἶναι ἄτακτο... παιδί, εἶναι ὁ ἐμπρηστής τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, τὸ ψωραλέο πρόβατο τῆς παραβολῆς. Τὸν ἐρωτᾶμε: Ἐὰν στὸ σπίτι πὺ μένει κάποιος ἦτο πυρομανῆς ἢ λεπρός, θὰ ἐσυνέχιζε νὰ παραμένῃ ἐκεῖ, ἢ θὰ ἀπεμακρύνετο τὸ συντομώτερον, ὥστε ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς κατόπιν νὰ διώξη ἐκ τῆς οἰκίας του τὸν λεπρὸν ἢ πυρομανῆ; Ἐ, λοιπόν, αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται ἀπὸ ὅλους τοὺς κληρικούς, ὅλων τῶν βαθμῶν, ὅταν βλέπουν νὰ πυρπολῆται ἢ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ὑπὸ τῆς κακοδοξίας. Νὰ διακόπτουν ἀμέσως τὴν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν καὶ συγχρόμως ν' ἀγωνίζωνται διὰ τὴν **καθαίρεσιν** καὶ **ἀποβολὴν** τοῦ κακοδόξου. Μόνον οὕτω θὰ ρύουν, κατὰ τὸν Κανόνα, τὴν Ἐκκλησίαν σχισμάτων καὶ μερισμῶν πὺ προκαλεῖ ἢ αἵρεσις, ὅταν ἀφήνεται ἀνεξέλεγκτος καὶ ἐλευθέρα.

Διὰ νὰ δεῖξωμεν ὅμως σαφέστερον ὁποῖαν καθίζησιν σταῖ θέματα τῆς πίστεως ἔχει ὑποστῆ ὁ ἱεροκήρυξ, μεταφέρομεν τὸ ἐξῆς γεγονὸς ἐκ τῆς Ἱστορίας. «Υπεγράφη ὁ ὄρος τῆς ἐνώσεως ἐν Φλωρεντία (1439). Ἐν τούτοις ἡ ἐνωσις δὲν ἐγένετο. Διατί; Ἀντέδρασεν ὁ εὐσεβῆς λαός... Ὅταν ἐξελέγη πατριάρχης Κων/λεως ὁ φιλενωτικὸς Μητροφάνης (1440), ὁ εὐσεβῆς λαὸς ἀντέδρασεν. Ἱερεύς τις περίεργος ὢν, ἀνῆλθεν ἐπὶ ἵππου, διὰ νὰ ἴδῃ μακρόθεν τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ νέου πατριάρχου, χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ κἂν εἰς τὸν Ναὸν ἢ εἰς τὰ πατριαρχεῖα. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐσήμανε τὴν καμπάναν δι' ἐσπερινὸν (ἦτο παραμονὴ τῆς Ἀναλήψεως). Ἄλλ' εἰς μάτην ἀνέμενε τοὺς πιστοὺς. Οὐδεὶς προσῆλθεν! Ὅμοίως καὶ τὸ πρωτὶ εἰς τὸν ὄρθρον καὶ τὴν θ. λειτουργίαν. Ἀπέσχον οἱ πιστοὶ εἰς ἐνδειξιν διαμαρτυρίας πρὸς τὸν ἱερέα των, ὁ ὁποῖος ἀπλῶς μακρόθεν παρηκολούθησεν ἐκ

περιεργείας τὴν ἐνθρόνησιν τοῦ φιλενωτικοῦ πατριάρχου. Ἐχρειάσθη νὰ κάμη ὁμολογίαν πίστεως καὶ νὰ δώσῃ ὑπόσχεσιν ὅτι τοῦ λοιποῦ οὐδεμίαν ἐπικοινωνίαν θὰ ἔχη μετὰ τῶν φιλοπαπικῶν, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ὁ εὐσεβῆς λαὸς εἰς τὸν Ναόν!» Καὶ τὸ ἓνα δέκατο τῆς εὐσεβείας τῶν ἀνωτέρω λαϊκῶν ἂν εἶχον οἱ κληρικοὶ τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας, δὲν θὰ εἶχαμε φθάσει στὸ σημερινὸ κατάντημα νὰ ψέλνεται τὸ μνημόσυνον καὶ ἡ φήμη τοῦ πάπα στὸν πατριαρχικὸν Ναόν! (τὸ γράφομεν καὶ ἀνατριχιάζομεν) καὶ αὐτοὶ ἀντὶ νὰ συγκινηθοῦν διὰ τὴν προδοσίαν νὰ προσπαθοῦν νὰ κοιμήσουν τὸν ἐξεγειρόμενον λαὸν τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν δικαιολογίαν, ὅτι... δὲν συμβαίνει τίποτα!

Συνεχίζων τὸ κήρυγμα τῆς ἀναληθείας, εἰς μίαν στιγμὴν εἶπε: «Καὶ ἐνῶ στὸ φυλλάδιο κατηγορεῖ τὸν Ὑδρας ὅτι ἔχει κοινωνίαν μὲ τὸν ἀ, β' οἴκουμενιστὴν, ὁ ἴδιος μέσα στὸ φυλλάδιο λέει ὅτι ἔχει σχέσεις μὲ τὴν ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία ὅμως καὶ οἴκουμενιστικὴ εἶναι καὶ κοινωνίαν μὲ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἔχει. Τραγέλαφος».

Τέτοιον ὅμως τραγέλαφον οὔτε ὑποστηρίζει οὔτε ἀναφέρει ὁ Γέροντας στὸ φυλλάδιό του, ὅτι δηλαδὴ ἔχει κοινωνίαν ὁ ἴδιος μὲ τὰ Ἱεροσόλυμα. Μόνον ἡ φαντασία τοῦ ὁμιλητοῦ τὸ ἐφεῦρε, ὅπως ἐφεῦρε καὶ ἐκεῖνο τὸ ἄλλο, ὅτι δηλαδὴ ἀφοῦ εἶπε σχισματικὴ τὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ὁ π. Χρυσόστομος θὰ πρέπη τώρα πού γύρισε καὶ ἀκολουθεῖ τὸ παλαιὸν νὰ ξαναβαπτίσῃ τοὺς ὀπαδοὺς του, νὰ ξαναβαπτισθῇ ὁ ἴδιος καὶ νὰ ξαναχειροτονηθῇ! Ὁ π. Χρυσόστομος ὅμως γνωρίζει καλῶς τί γράφει. Ὁ χαρακτηρισμὸς **σχισματικὴ** ἀναφέρεται στὸ δυνάμει, τὸ μὴ κεκριμένον ἀκόμη σχίσμα τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας πού ἐδημιούργησε τὸ 1924 διὰ τῆς ἐτσιθελικῆς ἐπιβολῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου, πλήξασα τὴν λειτουργικὴν ἐνότητα ὀλοκλήρου τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐὰν δὲν τὴν ἐκήρυξαν ἐπισήμως καὶ ἐνεργεῖα σχισματικὴν καὶ ἄλλαι Ἐκκλησίαι πού παρέμειναν μὲ τὸ

παλαιόν, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι τὴν ἔκριναν ὡς ἀθώα, ἀλλ' ὀφείλεται σὲ μεσολάβηση τῶν ἰδίων οἰκουμενιστικῶν παραγόντων· πού ἐπέτυχον καὶ τὴν κυκλοφορίαν τῆς αἰρετικῆς ἐγγκυκλίου τοῦ 1920. Πῶς ἦτο δυνατόν τώρα ν' ἀφήσουν νὰ τιμωρηθῇ ἡ ἐκκλησία πού τοὺς ὑπήκουσε πρώτη; Ὅτι ὁμως τυγχάνει ὑπόδικον τὸ θέμα εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν, ἀσχέτως ἂν ᾧσπου νὰ κριθῇ ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία διὰ τὴν καινοτομίαν της, καὶ αὐτὴ καὶ οἱ μέλλοντες κριταί της θὰ ἔχουν βυθισθῇ κυριολεκτικῶς εἰς τὴν αἴρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ...

Ἄλλὰ καὶ ἐνεργεῖα σχισματικὴ ἐὰν ἦτο ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, καὶ πάλι, οὔτε οἱ ὀπαδοὶ τοῦ π. Χρυσοστόμου, οὔτε ὁ ἴδιος θὰ ἐχρειάζοντο ἀναβάπτισιν, ἀφοῦ κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας μας τὰ μυστήρια τῶν σχισματικῶν δὲν ἐπαναλαμβάνονται. Ἄλλὰ πού νὰ συγκρατηθῇ ἡ δημαγωγὸς γλῶσσα τοῦ π. Δανιήλ· ἄρχισε καί... ὅσους πάρει ὁ χάρος!

Ὅλιγα περὶ εὐσεβισμοῦ

Ἐκεῖνο ὁμως πού δείχνει περισσότερον παντός ἄλλου ὅτι ὁ ἱεροκήρυξ ζῆ σ' ἓνα δικό του κόσμον, ἀγνοώντας τὴν σκληρὴν πραγματικότητά τῆς κηρυττομένης αἰρέσεως, κι ἄς τὴν χαρακτηρίζει ὡς παναίρεση, εἶναι μιὰ φράσι πού εἶπε ὀργισμένα στὸ τέλος τῆς ὁμιλίας του.

«Τόσους νέους χάνουμε, μ' αὐτὰ τώρα θ' ἀσχολούμεθα»;

Γιὰ κάποιον πού δὲν παρακολουθεῖ τὰ θρησκευτικὰ καὶ θεολογικὰ πράγματα, ἡ ἀνωτέρω φράσις μᾶλλον τὸν συγκινεῖ· φαίνεται ἄλλως τε τόσο λογικὴ. Ἐδῶ χάνονται τόσοι νέοι, χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ σταματήσῃ κανεὶς τὸ κακό, καὶ θ' ἀφήσουμε τώρα αὐτὴν τὴν διακονίαν, ἀναφωνεῖ ὁ π. Δανιήλ, καὶ θ' ἀσχοληθοῦμε μὲ τούς... ζηλωτισμοὺς ἐνὸς π. Χρυσοστόμου καὶ τῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Πάντων; Γνωρίζετε πῶς καλεῖται στὴ θεολογικὴ γλῶσσα ἡ στάσις αὐτὴ τοῦ

ιεροκήρυκος; **Εὐσεβισμός.** Ἡ προτεραιότης δηλαδή τῆς ἠθικῆς καὶ ὁ ὑποβιβασμὸς τοῦ δόγματος στὴ ζωὴ τῶν πιστῶν. Αὐτὸ θὰ τὸ προσέξῃ κανεὶς στὸν ἄμβωνα· ἔχει χαθῆ τελείως τὸ δογματικὸ κήρυγμα, πολὺ δὲ περισσότερον τὸ ἀντιαιρετικόν· ὅλοι ὁμιλοῦν περὶ τῶν καλῶν ἔργων, ἐλεημοσύνης, πραότητος καὶ ταπεινοφροσύνης καὶ γενικῶς μιᾶς ἀσπονδύλου δογματικῆς εὐσεβειολογίας, ἣ ὁποία θεωρεῖ τὴν θέωσιν τοῦ ἀνθρώπου ἠθικὴ βελτίωσιν τοῦ χαρακτῆρος του. Τὰ πάντα ἀποβλέπουν σὲ πρακτικὰς κοινωφελεῖς δραστηριότητες, ἐξ οὗ καὶ ἡ μεγάλη δίψα καὶ ὁ συναγωνισμὸς τῶν ἐπισκόπων εἰς ἔργα κοινωνικῆς ὠφελείας, ἀγνοοῦντες ὅτι ἓνα ὄχι στὴν αἵρεση, ἣ ὁ προσωπικὸς των δι' ἀσκήσεως ἀγιασμὸς, ἔχουν πολὺ μεγαλυτέρα σημασία διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπ' ὅλα τᾶλλα.

Ὁ π. Δανιὴλ λοιπόν, ἀγωνιᾷ πῶς νὰ σώσῃ τοὺς νέους καὶ θά... καθυστερῆ τώρα ἀσχολούμενος μ' ἓνα συνάδελφόν του ποὺ θέλησε νὰ ζήσῃ τὴν ἀκρίβεια ἢ μᾶλλον νὰ κἀνῃ τὸ καθῆκον του ἀπέναντι στὴν ἱερωσύνη του καὶ τὸ ποιμνιόν του; Μὲ τέτοιες «θρησκευτικὰς πολυτέλειαις» δὲν ἔχουν συνηθίσει οἱ ἱεροκήρυκές μας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἔχουμε τὸ σύγχρονο κατάντημα. Ἐνῶ στὰ ἠθικὰ ζητήματα ὑπάρχει ὑποκριτικὴ εὐαισθησία, στὰ ζητήματα πίστεως ἐπιδεικνύεται ἀπεριόριστος ἀνοχὴ ἢ ἀδιαφορία. Τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ συλλάβουν ὅτι κοινοῦντες μὲ τὴν αἵρεση, σιγὰ σιγὰ θὰ χάσουν τὴν ὀρθὴν πίστιν, γιὰ νὰ καταντήσουν ἐν συνεχείᾳ καὶ χωρὶς ἠθικὴν, ὅπως συνέβη στὴ Δύση.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω πῶς εἶναι δυνατόν ὁ π. Δανιὴλ, —μέλος μέχρι χθὲς μιᾶς θρησκευτικῆς ὀργανώσεως— νὰ ἔχῃ εὐαισθησίαν σὲ θέματα αἵρέσεως καὶ συνεπῶς νὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὴν ὁμολογιακὴν πρᾶξιν τοῦ Γέροντος; Γι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μέχρι τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας του ἡ διαστροφή ἔδινε τὴν θέσιν τῆς στὴν δημαγωγία καὶ ἡ παρερμηνεία στὴν ἀγνοία. Καὶ μόνον διὰ τὸ κήρυγμά του αὐτὸ εἶναι δυνατόν νὰ ἐξασφαλίσῃ τιμητικὴν διάκρισιν ἐκ

μέρους τῶν... οἰκουμενιστῶν, εἰς τὴν ὁποίαν μεταξὺ τῶν ἄλλων θ' ἀναφέρεται... «ὅτι καὶ ζῆλον ἐπεδείξατο οὐ τὸν τυχαῖον ἐν τῇ καταπολεμήσει τῶν κατὰ καιροὺς ἀκρίτως καὶ ἀμαθῶς κατὰ τοῦ Οἴκ. Θρόνου ἐξεγερθέντων ζηλωτῶν, με ἀποτέλεσμα ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, τοῖς λόγοις του πειθόμενος, νὰ συνεχίσῃ ἀταράχως τὴν μεθ' ἡμῶν κοινωνίαν καὶ συμπόρευσιν πρὸς τὸν σεβάσμιον πρεσβύτερον ἀδελφὸν τῆς Ρώμης πάπαν...».

Τελειώνοντας, με ἱκανοποίησιν, εἶπε πρὸς τὸν λαόν: «Καὶ τώρα πού μάθατε τὴν ἀλήθεια»!.. Αὐτὸ μάλιστα! Ἦταν ὅ,τι ἔλειπε! Ἄν αὐτὰ πού ἐκήρυξε καλοῦνται ἀλήθεια, τότε... μακάριοι οἱ ζῶντες μακρὰν αὐτῆς. Γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος ἐπηρεάσθη σοβαρῶς ἐκ τῶν λόγων του, με ἀποτέλεσμα νὰ τὸν ἐπιλογήσῃ μ' ἓνα... παραμῦθι, πού ἔλεγε τὰ ἐξῆς:

Ἅγιος Νεκτάριος καὶ ν. ἡμερολόγιον

«Μιὰ φορὰ κι' ἓνα καιρό, λίγο προτοῦ κοιμηθῆ ὁ ἅγιος Νεκτάριος, ἐρωτήθηκε ἀπὸ τὶς μοναχές του: «Ποῦ θὰ πᾶμε, ἂν ἐφαρμοσθῆ τὸ νέον ἡμερολόγιον;» Καὶ ἀπήντησε: «Μὲ τὴν Ἐκκλησία». Ἐδῶ τελειώνει τὸ παραμῦθι...

Λυπούμεθα εἰλικρινῶς διότι ὁ Σεβασμιώτατος ἐπρόσβαλε με τόσον βάνουσον τρόπο τὸν σύγχρονον ἅγιον τῆς ἐπαρχίας του. Διότι καὶ ἀποδείξεις ἀψευδεῖς καὶ ἔγγραφοι ἂν ὑπῆρχον, ὅτι εἶπε κάτι τέτοιο, ἐφ' ὅσον ἔγινε πλέον σὲ ὅλους γνωστόν, ὅτι ὁ νεοημερολογιτισμὸς ἴσον οἰκουμενισμὸς καὶ συνεπῶς ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου, ὡς ἐγένετο, εἶναι πρᾶξις **καταδικαστέα** ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως καὶ συνειδήσεως, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἔχουν σοβαρότητα καὶ κῦρος τὰ ἀνωτέρω λόγια τοῦ ἁγίου; Ἦ ἀγνοεῖ ὅτι στὰ θέματα αὐτὰ δὲν ἔχει σημασία ἡ γνώμη ἐνὸς ἀνδρός, ἔστω καὶ ἁγίου, ἀλλὰ ἡ καθολικὴ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας; Ἦ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού ἓνας ἅγιος σφάλλει; Δὲν ἀντιλαμβάνεται ὅτι με τὶς ἀνωτέρω δηλώσεις του παρουσίασε τὸν ἅγιον

ἔχοντα φιλελευθέρας ἀντιλήψεις, καὶ συνεπῶς ἔδωσε ἓνα ἀκόμη ἐπιχείρημα στοὺς ἀδυνατοὺς ἀδελφούς, πού ἐξ αἰτίας ἄλλων, σχεδὸν παρομοίων φράσεων τοῦ ἁγίου, δὲν θέλουν νὰ τὸν παραδεχθοῦν ὡς ἅγιον; Διατί παρεῖδε τόσον ἐλαφρῶς τὸ γεγονός, ὅτι εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ἔχουμε πλῆθος παρομοίων παραδειγμάτων, ἁγίων δηλαδὴ ἀνδρῶν πού ἐξέκλιναν τῆς ἀληθείας εἰς τὸ α΄ ἢ β΄ θέμα, ἡ δὲ Ἐκκλησία δὲν ἠκολούθησε τὸ φρόνημά τους, ἀλλὰ διὰ τὸ καθαρὸν καὶ ὑψηλὸν τοῦ βίου τους δὲν τοὺς ἐστέρησε τὴν τιμὴν τοῦ ἁγίου; «Ἐπιλείπει με ἡ ἡμέρα τοὺς ἄνδρας ἀπαριθμούμενον», γράφει ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κολλυβάδων πολὺς Νεόφυτος ὁ Καυσοκαλυβίτης, «οὓς τῇ μὲν τῶν πατέρων τιμῇ σεμνύνομεν, ἐν οἷς δὲ τῆς ἀληθείας παρηγνήθησαν (= ἐξετράπησαν) οὐ μιμούμεθα».

Ταῦτα τὰ ὀλίγα καὶ ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἐπανέλθωμεν. Καιρὸς ὅμως νὰ δοῦμε, ἔστω καὶ γοργά, μερικὲς ἀπὸ τίς θέσεις τοῦ κ. Ἱεροθέου πάνω στὸ φλέγον θέμα τοῦ Γέροντος, ὅπως ἀναφέρονται στὸ ἐξασέλιδον πού ἐκυκλοφόρησε μὲ ἡμερομηνία 13 Φεβρ. 1984.

Τὸ «μῆλον τῆς ἔριδος καὶ ἡ ἀρετὴ τῆς αὐτογνωσίας

Ἐὰν τὸ διαβάση κανεὶς μὲ προσοχὴ τὸ κείμενο αὐτὸ θὰ διαπιστώσῃ ὅτι αὐτὸ πού τὸν ἐπόνεσε περισσότερο ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία δὲν εἶναι τόσο ὁ π. Χρυσόστομος, ἢ ἡ Καθηγουμένη Ἑλισάβετ μετὰ τῆς συνοδείας της, ὅσο τὸ Μοναστήρι τῶν Ἁγ. Πάντων ὡς περιουσία. Δὲν ἤθελε καθόλου νὰ τὸ χάσῃ. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι καθόλου δίκαιον καὶ ὄσιον.

Τὸ Μοναστήρι ἀπὸ τὸ 1804 μέχρι τὸ 1970 ἦτο ἡσυχαστήριον, πού ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸν μόχθον, τοὺς ἰδρῶτες, τὴν ἀφιέρωσιν καὶ τίς προΐκες τῶν μοναζουσῶν. Μέχρι τὸ 1970 οὐδεὶς ἐπίσκοπος εἶχεν ἐξουσίαν ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε νὰ διατάζῃ ὅπως «ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν (αἱ μονάζουσαι)

παραδώσουν τὴν Ἱ. Μονὴν μεθ' ἀπάσης τῆς κινητῆς αὐτῆς περιουσίας»!!, καθὼς ἔπραξε ὁ ἴδιος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 121/78 τῆς 2 Φεβρ. '84 ἐγγράφου του. Καὶ ἐνῶ ἐφήρμοσε καθαρὰ μεσαιωνικὸν δεσποτισμὸν εἰς τὰς ἐνεργείας του, παρὰ ταῦτα εἰς τὸ ἴδιο κείμενό του ἀναφέρει ὅτι «ἀποφεύγει νὰ χρησιμοποιοῦν πᾶσαν ἄλλην βίαν» λές καὶ τὰ ἀνωτέρω ἦσαν... πατρικαὶ θωπεῖαι! Καὶ κατόπιν εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ μὴ κλείσουν αἱ πύλαι τῆς Μονῆς εἰς πάντα ἀντιπρόσωπόν του. (Διὰ τοὺς φίλους τῆς Μονῆς θὰ εἶναι πάντοτε ἀνοικταί, ὡς πολὺ ὠραῖα τὸ ἐδήλωσε ἡ Γερόντισσα). Τόσο, ἀλήθεια, ἀφελεῖς καὶ δειλές ἐθεώρησε τὶς ἀδελφές, στίς ὁποῖες τὸ ἥρωϊκὸν πνεῦμα τῆς Μπουμπουλίνας δὲν εἶναι κάτι τὸ θεωρητικὸν καὶ ξένον, ἢ δὲ ἕως θανάτου ὁμολογία τῶν τριῶν Σπετσιοτῶν Νεομαρτύρων ἀποτελεῖ συνεχὲς φωτεινὸν ὄροσημον πρὸς μίμησιν, ὥστε νὰ νομίση ὅτι ἀμαχητὶ θὰ τοῦ παρέδιδον τὸ ἱερόν των σεμνεῖον;

Ἐὰν ἀντιθέτως ἦτο νηφάλιος καὶ δίκαιος ἀνὴρ, ἔπρεπε νὰ σκεφθῆ ὡς ἐξῆς: «Καλά, μέχρι τώρα τόσοι ἐπίσκοποι πέρασαν ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν καὶ κανεὶς δὲν ἐπεβλήθη ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν μοναζουσῶν, ἐγὼ διατί τὸ ἀπαιτῶ αὐτό; Τί φοβερίζω τοὺς ἀθῶους μὲ τὸν ἀφορισμὸν τοῦ 31ου Ἀπ. Κανόνος ἐγώ, ὁ ὁποῖος τόσον βαναύσως κατεπάτησα τοὺς ἱ. Κανόνας; Γιατί δὲν βλέπω τὸν 30ὸν Ἀπ. Κανόνα πού ἀφορίζει σφοδρῶς ἐμένα, καὶ ὄχι μόνον ἀφορίζει, ἀλλὰ καὶ καθαιρεῖ, ἐπειδὴ ἔγινα ἐπίσκοπος ἀπὸ ἀντικανονικὴν Σύνοδον;! Ἀντί, λοιπόν, νὰ κυκλοφορῶ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς ἐπαρχίας ἐν πολλῇ ταπεινώσει, κάτω νεύων τὴν κεφαλὴν, ὡς μὴ εἰσελθὼν διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, καὶ ἀντὶ νὰ ποιμαίνω μετὰ πάσης ἰλαρότητος τὸ δοθέν μοι ποιμνιον, ἐγὼ τὸ καταδυναστεύω τόσο ἀπάνθρωπα;»

Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ σκέπτεται ὁ κ. Ἱερόθεος καὶ ὄχι ἐπειδὴ μὲ περισσὴν καπατσωσύνην ἀπέσπασε τὴν ὑπογραφὴν τῆς προηγουμένης ἀπλῆς Γεροντίσεως, καὶ δι' ἐνὸς ἐγγράφου του διεκήρυξε ὅτι «ἰδρῦομεν Μονὴν» (λές καὶ τὴν ἤρχισε...

ἀπὸ τὰ θεμέλια) καὶ ἔτσι ἡ περιουσία τῶν ἀδελφῶν αὐτομάτως περιῆλθεν εἰς τὴν Μητρόπολιν, θὰ πρέπη καὶ ἡ παροῦσα ἀδελφότης νὰ ἀποδεχθῇ αὐτὴν τὴν ἄδικον καὶ τόσον προσβλητικὴν διὰ τὰς ψυχὰς τῶν ἰδρυτριῶν τοῦ Παρθενῶνος πρᾶξιν. Κάθε ἄλλο! Διὰ παντὸς νομίμου μέσου θὰ διεκδικήσουν τὸν ἰδρῶτα τους, καὶ τὴν παντελεῖ ἀκύρωσιν τῆς ἀνωτέρω... «μὲ τὸ γάντι» γενομένης ἐκκλησιαστικῆς πειρατείας, χωρὶς αὐτὸ νὰ τὰς καθιστᾷ «ἀνεντίμους», ὡς γράφει ὁ Σεβασμιώτατος.

Τὸ Μοναστήρι ἀνήκει στὶς μοναχῆς

Ἀποτελεῖ δὲ καθαρὰν δημαγωγίαν τὸ γραφὲν ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι «ἐπιχειρεῖται ληστρικὴ ἄρπαγὴ τῆς Σπετσιώτικης Ἐκκλησίας ἀπὸ τοὺς Παλαιοημερολογίτας», ὥστε νὰ ἐρεθίσῃ τοὺς κατοίκους τῆς νήσου κατὰ τῆς Ἱ. Μονῆς. Ὡς ἠθικὸν δὲ αὐτουργὸν τοῦ ἀνωτέρω ἀνυπάρκτου γεγονότος θεωρεῖ τὸν π. Χρυσόστομον, ὁ ὁποῖος «ἄνοιξε τὶς πύλες τῆς Μονῆς τὶς ἡμέρες αὐτὲς καὶ εἰσέβαλον ἕξαλλοι Ἁγιορεῖτες Μοναχοὶ καὶ Ἱερομόναχοι...». Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι τόσο διαφορετικὴ. Ἀπλῶς τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς (5 Φεβρουαρίου), στὴν ὁμιλία τοῦ Γέροντος, παρέστησαν ὡς ἀκροαταὶ ὁ ὑπογράφων, ὅπου καὶ ὠμίλησε, καὶ εἰς ἀκόμη Μοναχός. Ποῦ εἶδε τὴν ἐξαλλοσύνην τῶν Μοναχῶν; Ἡ ἀκρόασις μιᾶς ὁμιλίας ἐντὸς ἰ. Ναοῦ ἀποτελεῖ ἐξαλλοσύνην; Ἀντιθέτως ἡμεῖς πιστεύομεν, ὅτι ἀπώλεια νηφαλιότητος καὶ ταραχὴν ἐνόχου συνειδήσεως ἀποδεικνύει ἡ ἐνέργεια τοῦ Σεβασμιωτάτου, νὰ ἀποστείλῃ τηλεγράφημα εἰς Ἅγιον Ὅρος διὰ τὴν ἄμεσον ἀπομάκρυνσίν μας ἀπὸ τὶς Σπέτσες, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ ἀπειλὴ τοῦ ἀφορισμοῦ μας ἐκ τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τοῦ κ. Σεραφεῖμ! Μόνον οἱ στερούμενοι δικαίου ἐνεργοῦν παρομοίως, διὰ βίας ἐπιθυμοῦντες νὰ φιμώσουν τὴν ἀλήθειαν...

Σχετικῶς ὅμως μὲ τὴν Σπετσιώτικην περιουσίαν τῆς Μονῆς τὸν πληροφοροῦμαι, ὅτι ἀπλῶς θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν

κατάστασιν πὸ τὴν βρῆκε, ὅταν πρωτοῦλθε στὴν ἐπαρχία του. Θὰ γίνῃ δηλ. καὶ πάλι Ἑσυχαστήριον, καὶ οὐδεὶς ἐπίσκοπος εἶτε τοῦ Νέου εἶτε τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου θὰ ἔχη δικαίωμά τι ἐπὶ τῆς περιουσίας του, πλὴν τῶν φυσικῶν κυριάρχων, τῶν Μοναζουσῶν.

Εἶναι δὲ ἐντελῶς ἀπαράδεκτος, ἄδικος καὶ ἄλογος ἡ ἀπαίτησίς του, ὅτι δηλαδὴ αἱ μοναχαὶ ἔπρεπε νὰ ρωτήσουν προηγουμένως τοὺς κατοίκους τῆς νήσου καὶ τὸν ἴδιον, προκειμένου νὰ διακόψουν τὴν μετ' αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν! Ἀντιθέτως, εἶχαν ὅλο τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν, συμφώνως πρὸς τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας, νὰ διασφαλίσουν ἑαυτὰς ὅσον καλλίτερον μποροῦσαν ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τοῦ αἰῶνος μας, πὸ ἀπὸ τὸ 1920 λυμαίνεται τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ φωνὴ τῶν Πατέρων ἤχουσε συνεχῶς στ' αὐτιά τους: «Φυλάξατε ἔτι ἑαυτὰς τῆς ψυχοφθόρου αἵρέσεως, ἧς ἡ κοινωνία ἀλλοτριώσιν Χριστοῦ». (P.G. 99, 1275C). «Ἔργον δὲ μοναχοῦ, μηδὲ τὸ τυχὸν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον». (Αὐτ. 1049 CD). Γι' αὐτὸ πολὺ ὠραῖα ἡ Γερόντισσα Ἐλισάβετ στὸ ἀνοικτὸ γράμμα της πρὸς τοὺς Σπετσιῶτες, γράφει: «Τὸ βῆμα τοῦ σεβαστοῦ μας Γέροντα δὲν εἶναι τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Εἶναι ἡ παναίρεσις τοῦ Οἴκουμενισμοῦ. Στὸ παλαιὸ ἡμερολόγιον ἐπανῆλθε ὁ Γέροντας καὶ ἡ Μονή, διότι τὸ νέο ἡμερολόγιον εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα τοῦ Οἴκουμενισμοῦ».

Τὸ ἄν ὁ λαὸς ἔδιδε ἢ δίδει ἀκόμη τὸν ὀβολὸν του διὰ τὸ Μοναστήριον, αὐτὸ τὸ πράττει εὐχαρίστως, διότι βρίσκει ἀνταπόκρισιν καὶ ἐξυπηρέτησιν πλήρη, χωρὶς ὅμως αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι αἱ Μοναχαὶ δεσμεύονται ἠθικῶς, ἐκ τῆς α' ἢ β' τυχὸν δωρεᾶς ἢ ἐνισχύσεως πὸ τοὺς προσφέρεται, γιὰ τὸ ποιά στάσι θὰ τηρήσουν ἔναντι τῆς αἵρέσεως. Κανεὶς ἄλλως τε Σπετσιώτης δὲν ἔχει ἢ ἐξέφρασε τέτοια ἄδικον ἐπιθυμίαν. Ἐὰν ὁ κάθε ἀπλὸς πιστὸς εἶναι ἐλεύθερος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν του καθηκόντων, πολλῶν μᾶλλον εἶναι αἱ

μοναχαί, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐκτέλεσιν αὐτὴν θὰ πρέπη νὰ ρυθμίζουσι πάντοτε πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδοξίας μας, καὶ αἱ ὁποῖαι διὰ τοῦτο ὀνομάζονται καὶ **Κανονικαί**, διότι θὰ πρέπη νὰ πολιτεύωνται πάντοτε συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Ἱ. Κανόνων.

Ἀναφορικῶς δὲ μὲ τις ἀπειλὲς τοῦ ἀφορισμοῦ ποῦ ἐπισεῖει συνεχῶς ὁ Σεβ. κατὰ τοῦ Γέροντος, τῶν μοναζουσῶν καὶ τῶν εὐσεβῶν πιστῶν ποῦ τοὺς ἀκολουθοῦν, θὰ ἔπρεπε νὰ γνωρίζη, ὅτι μόνον τότε θὰ εἶχαν ἰσχὺν καὶ κῦρος, εἰάν αὐτὸς ἦταν ἐν τάξει, δηλαδὴ οὔτε εἶχε ἀποδεχθῆ τὴν οἰκουμενιστικὴν καινοτομίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου, οὔτε ἐσυνέχιζε μετὰ ταῦτα τὴν μετὰ τῶν οἰκουμενιστῶν κοινωνίαν, οἱ ὁποῖοι ἔφθασαν σήμερον μέχρι τῆς μετὰ τοῦ πάπα κοινωνίας!! Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ κάθε ἀφορισμὸς ἐναντίον τῶν κληρικῶν ἢ λαϊκῶν ποῦ ἀντιδροῦν κατὰ τῆς αἱρέσεως τοῦ αἰῶνος μας τυγχάνει **ἄδικος καὶ ἀνυπόστατος**, ἐπιστρέφων εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀφορισάντων. «Ὅσοι δὲ ἀδίκως ἀφορισθοῦν, γράφει ὁ ἅγιος Νικόδημος εἰς τὸ Πηδάλιον, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἦτοι τὴν πίστιν, ἢ διὰ τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, ἢ καὶ διὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ, οὗτοι πρέπει νὰ χαίρουσι ἐπειδὴ καὶ εἶναι μακαρισμοῦ ἄξιοι κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου».

Περὶ σσότερα ὅμως ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ εἰς τὸν προσεχῆ «Ἁγιορείτην».

3/84

ΟΤΑΝ ΠΕΦΤΟΥΝ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΕΙΑ...

Ἡ παράνομος κατάληψις τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίων
Πάντων Σπετσῶν καὶ οἱ πρωταγωνισταὶ τοῦ
διωγμοῦ τῶν ὀρθοδόξων μοναζουσῶν.

Μὲ βήματα νευρικὰ καὶ πρόσωπο σκεφτικό, μὲ βλέμμα ἀπλανὲς καὶ σκοτεινὸ πηγαινοερχόταν στὸ μεγάλο διάδρομο τῶν Συνοδικῶν Γραφείων τῆς Μονῆς Πετράκη ἕνας ψηλὸς ρασοφόρος. Εἶχε περάσει πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα ἀφότου ἦλθε καὶ δὲν εἶχε σταματήσει νὰ βηματίζει οὔτε λεπτό.

Τὸ πρωτοβάθμιο Συνοδικὸ Δικαστήριον συνεδρίαζε ἀπὸ τις 5 μ.μ. καὶ ἀκόμη δὲν εἶχε τελειώσει. Γύρω στὶς 8 καὶ 10 ἄνοιξε γιὰ μιὰ στιγμή ἡ δεύτερη πόρτα τῆς αἰθούσης καὶ φάνηκε στὸ ἄνοιγμά της ὁ γραμματεὺς. Πλησίασε γοργὰ τὸν βηματίζοντα κληρικὸ καὶ σκύβοντας ἑλαφρὰ ψιθύρισε: ἔρωτᾷ ὁ ἅγιος Πρόεδρος, ἐπιμένετε καὶ γιὰ τις τρεῖς, ἢ μόνον γιὰ τὴν ἡγουμένη; — Καὶ τις τρεῖς ὀπωσδήποτε, ἀπάντησε γοργὰ καὶ νευρικὰ ἐκεῖνος. Ὁ γραμματεὺς ὑπεχώρησε καὶ ἡ πόρτα ξανάκλεισε γιὰ ν' ἀνοίξη μετὰ ἀπὸ ἕνα ἡμίωρον. Πρῶτος βγῆκε ὁ Σεβ. Ἀντώνιος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Σεβ. Σεβαστιανόν, ὁ ὁποῖος βρέθηκε ἀπέναντι στὸν ἄγνωστο ρασοφόρο, πὺ εἶχε σταματήσει νὰ περπατᾷ καὶ εἶχε πλησιάσει τὴν πόρτα τοῦ Συνοδικοῦ.

— Ἀγίε Ὑδρας, ἔγιναν ὅπως τὰ θέλετε· οὔτε κεραία λιγώτερο.

— Εὐχαριστῶ, ἅγιε Ἐλασσῶνος. Πρέπει νὰ τελειώσει πιά αὐτὴ ἡ ἱστορία τὸ συντομώτερο.

— Ἐὰν κάνετε ὑπομονή, σὲ 20 περίπου λεπτά θὰ ἔχετε στὰ χέρια σας τὴν ἀπόφαση, ὥστε νὰ μὴ ξαναέλθετε.

— Πολὺ καλά. Θὰ περιμένω στὸ χῶλλ.

Πράγματι μετὰ ἀπὸ 20 περίπου λεπτά ξαναεμφανίσθηκε ὁ γραμματεὺς καὶ μ' ἓνα ἔλαφρὸ χαμόγελο τοῦ παρέδωσε τὴν ἀπόφαση μὲ δύο ἀντίγραφα. Ἐπιτέλους! Ἔσφιξε τὸ φάκελλο μὲ λαχτάρα παιδιοῦ ποὺ τοῦ χάριζαν ἓνα μεγάλο δῶρο.

Ἄφοῦ εἶπε ἓνα ξερὸ καληνύχτα κατέβηκε μὲ γοργὰ βήματα τὰ σκαλοπάτια. Αἰσθανόταν τόσο ἔλαφρός! Στὸ μεγάλο χῶλλ τοῦ ἰσογείου συναντήθηκε μὲ τὸν γνωστό του διευθυντὴ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλήθειας».

— Κύριε Χατζηφῶτη σᾶς εὐχαριστῶ καὶ σᾶς γιὰ ὅλα. Τελειώσαμε.

— Ὑποχρέωσή μου, Σεβασμιώτατε, ἀπάντησε κεῖνος φανερὰ κολακευμένος καὶ κλίνοντας ἔλαφρὰ τὸ κεφάλι του· σᾶς εὐχομαι καλὴ ἐπιτυχία. Τὴν εὐχὴ σας.

Τοῦ Κυρίου, ἀκούστηκε ἀπὸ μακρὰ ἢ φωνὴ τοῦ ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος εἶχε δρασκελίσει τὸ κατώφλι καὶ ἔβγαινε στὸν κῆπο τῆς Μονῆς. Σὲ λίγο σταματοῦσε ἓνα ταξί. Μπαίνοντας καλησπέρισε τὸν ὁδηγὸ καὶ ἄνοιξε γοργὰ τὸ φάκελλο. — Γιὰ ποῦ Δέσποτα; ρώτησε ὁ σωφέρ. — Παπάγου, εἶπε ξερὰ χωρὶς νὰ σηκώσει τὰ μάτια του ἀπὸ τὶς κόλλες.

Ὅπως τὸ πεινασμένο γεράκι ραμφίζει τὸ θῦμα του ἔτσι τὰ μάτια του ἔπεφταν ἄπληστα πάνω στὶς λέξεις «ΑΠΟΦΑΣΙΣ 4/1984».

» Τὸ Α/θμιον Ἐκκλησιαστικὸν Συνοδικὸν Δικαστήριον συγκείμενον ἐκ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Τριφυλίας κ. **Στεφάνου** καὶ τῶν Μελῶν αὐτοῦ Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἐλασσῶνος κ. **Σεβαστιανοῦ**, Σιατίστης... κ. Ἀντωνίου, Φιλίππων... κ. **Προκοπίου**, Ν. Κρήνης... κ. **Προκοπίου**, συνελθὸν εἰς συνεδρίαν τῇ 12ῃ Μαρτίου 1984, ἡμέρα Δευτέρα ...ἵνα κρίνη καὶ δικάσῃ τὴν ὑπόθεσιν τῶν:

Ἄρχιμ. Χρυσοστόμου Σπύρου ...κηρύσσει τοὺς κατηγορο-
μένους ἐνόχους κατὰ τὸ κατηγορητήριον καί: 1. Ἐπιβάλλει
εἰς τὸν Ἱερομ. Χρυσόστομον Σπύρου τὴν ὑπὸ τῶν ἱ.
Κανόνων προβλεπομένην ποινὴν τῆς **καθαιρέσεως** καὶ τῆς
ἐπιαναφορᾶς αὐτοῦ εἰς τὴν **τάξιν τῶν λαϊκῶν** μετ' ἀμέσου
ἀπομακρύνσεως... ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως. 2.
Ἐπιβάλλει εἰς τὴν ἡγουμένην Ἐλισάβετ... μοναχὴν Συγκλη-
τικὴν... καὶ Ὀλυμπιάδα... τὴν ποινὴν τοῦ **ἀποσηματισμοῦ**
καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἱ. Μητροπόλε-
ως. 3. Ἐπιβάλλει εἰς τὰς ὑπολοίπους 6 μοναχὰς τὴν ποινὴν
τῆς **ἀποβολῆς** ἀπὸ τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ τοῦ περιορισμοῦ αὐτῶν
εἰς Μονὰς ἐτέρας τῆς αὐτῆς Ἱ. Μητροπόλεως... ἕως πέντε
ἐτῶν...».

Σταμάτησε νὰ διαβάζει καὶ χαμογέλασε ἱκανοποιημέ-
νος. Τὸ πρῶτο καὶ σοβαρὸ βῆμα ἔγινε, σκέφθηκε. Τώρα
ἔμενε ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ σχεδίου· ἡ
κατάληψη τῆς Μονῆς ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ γρήγορα καὶ
ἀθόρυβα, προτοῦ ἀπλώσει ρίζες τὸ δένδρο ποὺ ἄρχισε νὰ
μεγαλώνει ἐκεῖ πάνω, μὲ κηπουροὺς τὸν ἱερομόναχο καὶ τὶς
μοναχές. Ἐπρεπε νὰ ξεριζωθῇ ἀπὸ τὴν ρίζα... Ἀναγκαστικὰ
κατόπιν ὅλοι οἱ ὀπαδοὶ τοὺς θὰ σκορποῦσαν· «πατάξω τὸν
ποιμένα καὶ διασκορπισθήσονται τὰ πρόβατα», ψιθύρισε
μονολογώντας, ὅταν τὸν συνέφερε ἡ φωνὴ τοῦ ὀδηγοῦ.

— Φθάσαμε, δέσποτα. Τὸ ταξὶ σταμάτησε. Κατέβηκε
μὲ γρήγορες κινήσεις καὶ ἀμέσως βρέθηκε μπροστὰ σ' ἓνα
ψηλὸ ἑβδομηντάρη.

— Τὴν εὐχή σας, Σεβασμιώτατε. Καλῶς ἦλθατε.

— Καλησπέρα κ. Ἀνδρέα. Ναί, ἄργησα λίγο, ἀλλὰ
τελειώσαμε...

Ἡ ἐπιχειρήσις... α ἰ σ χ ο ς

Πέμπτη ἀπόγευμα τῆς 2/15 Μαρτίου. Δύο ἑκατοντάδες
περίπου λαοῦ γύρω ἀπὸ τὸν Ναὸν ἁγ. Νικολάου Σπετσῶν
«κατηχοῦνται» τὰ τῆς... καταλήψεως τῆς Μονῆς ἀπὸ ἱερέα

τῆς νήσου. Σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο, ὁ λαὸς θὰ ἔπαιζε τὸ ρόλο τοῦ... διεκδικητοῦ τῆς Μονῆς.

Ὁ κ. Ἱερόθεος τοὺς εἶχε ἤδη κατηχήσει καταλλήλως διὰ λόγου καὶ ἐντύπων, ὅτι «Τὸ Μοναστηράκι τῶν Ἁγίων Πάντων θὰ τὸ μεταβάλη (ὁ π. Χρυσόστομος) σὲ παλαιοημερολογητικὸν φρούριον, στὸ ὁποῖο οὐδεὶς θὰ ἔχη δικαίωμα εἰσόδου πλὴν τῶν “ἡμετέρων”». Ἔτσι ἠρέθισε τὰ πνεύματα καὶ προετοίμασε τὸ ἔδαφος γιὰ τὸ μεγάλο ἄλλοθι, πρὸς κάλυψη τῆς ἐπαισχύντου πράξεως ποὺ θὰ ἀκολουθοῦσε. Ὁ λαὸς πῆρε τὴν Μονήν, θὰ ἐδικαιολογεῖτο· τὴν ἠθελε γιὰ «ν’ ἀνάβη τὸ κεράκι του, νὰ ρίχνη τὸ τάμα του, καὶ νὰ κἀνη τὸ τρισάγιό του». Ὅλα ὅμως αὐτὰ πέφτουν στὸ κενό, ἐφόσον ὑπάρχει τὸ δημόσιο γράμμα τῆς Καθηγουμένης πρὸς τὸν λαὸν τῶν Σπετσῶν ποὺ ἐξηγεῖ ὠραιότατα γιὰ ποιούς ἦταν κλειστὴ ἡ Μονὴ καὶ αὐτὸ μέχρι νὰ δοθῇ ἡ ἀπάντηση τῆς δικαιοσύνης. Ποιὸς ὅμως θὰ προσέξῃ τέτοιες λεπτομέρειες...

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας ἀνακοινώνουν στὶς μοναχὲς τὴν συνοδικὴ ἀπόφαση καὶ τελεσίγραφο ἀναχωρήσεώς των τὰ ξημερώματα! Στὶς 7 τὸ πρωῖ ὁ δικαστικὸς ἐπιμελητὴς τὶς καλεῖ ν’ ἀνοίξουν τὴν πόρτα τῆς Μονῆς. Οἱ μοναχὲς ἀρνοῦνται. «Ὁφείλετε νὰ μᾶς σεβασθεῖτε σὰν πολίτες», ἀπαντοῦν ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς πύλης. «Μᾶς δώσατε διορία μόνο μιὰ νύχτα. Μᾶς ἔχουν κόψει τὸ τηλέφωνο αὐτοὶ ποὺ μᾶς πολιορκοῦν καὶ δὲν εἶχαμε οὔτε τὴ δυνατότητα νὰ ἐπικοινωνήσουμε μὲ δικηγόρο».

Τὸ σχέδιο ὅμως πρέπει νὰ τελειώσῃ χωρὶς ἀναβολές. Οἱ αὐτόπτες δημοσιογράφοι διηγοῦνται: «Στὶς 9 καὶ 30 σπᾶει ἡ πρώτη πόρτα.. Ὅλες οἱ μοναχὲς εἶναι κλειδωμένες στὰ κελλιά τους. Ὁ θρῆνος τοῦ χοροῦ μιᾶς ἀρχαίας τραγωδίας θὰ ταίριαζε ἀπόλυτα γιὰ τὶς σκηνὲς ποὺ ξετυλίγονται καθὼς καλόγριες πάνω ἀπὸ 80. χρόνων χτυπιοῦνται, φωνάζουν, κλαῖνε, ἀρνοῦνται νὰ βγοῦν».

«Ποῦ νὰ πᾶμε; Μπῆκα 14 χρόνων κοριτσάκι ἐδῶ μέσα

καὶ τῶρα εἶμαι 74... Ἕνας θρῆνος ποὺ δὲν φθάνει μέχρι τὸ πλῆθος ποὺ ἀδημονεῖ καὶ φωνάζει «νὰ τελειώσουμε!» Χωρὶς οἶκτο. Οὔτε καὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς παπάδες...». «Οἱ πόρτες σπᾶνε μία-μία. Μὲ λοστούς καὶ μὲ κλωτσιές. Καὶ ὅταν ἔρχεται ἡ στιγμή ν' ἀνοίξει καὶ ἡ πόρτα τῆς 98χρονης Χαριτίνης, ποὺ μετράει τὶς λίγες ὥρες ζωῆς κατάκοιτη ἀπὸ καρκίνο, κανεὶς δὲν ὑπάρχει ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του, νὰ συγκρατήσῃ τὶς κατάρες ποὺ στόχο ἔχουν τὸν Μητροπολίτη...» (Ἐλεύθερος Τύπος, 17/3).

«Μεσημέρι. Οἱ μοναχὲς διώχνονται ἀπὸ τὸ Μοναστήρι ἐνῶ οἱ χωροφύλακες προσπαθοῦν μὲ κόπο νὰ τὶς προστατέψουν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τοῦ Ἱεροθέου ποὺ τὶς μωτζώνουν, τὶς βρίζουν καὶ χτυποῦν μὲ τὶς γροθιές τους πάνω στὸ αὐτοκίνητο ποὺ τὶς φυγαδεύει» (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ὀπαδοὺς τῆς Μονῆς, οἱ περισσότεροὶ τῶν ὁποίων προσηύχοντο ἐντὸς τοῦ Ἱ. Ναοῦ! σ. ἡμ.). «**Ντροπή!** Ὅλο κι ὄλο ποὺ σημαίνει αὐτὴ ἡ λέξη - στάμπα τοῦ περασμένου 24ωρου στὶς Σπέτσες». (Εἰδήσεις, 17/3).

«Ὅ,τι συνέβη χθὲς στὶς Σπέτσες δὲν ἔχει συμβεῖ ποτὲ στὰ ἑλληνικὰ χρονικά. Καὶ οὔτε πρόκειται νὰ ξανασυμβεῖ. Οἱ κινηματογραφικὲς ταινίες, μὲ τοὺς διωγμοὺς τῶν χριστιανῶν ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους, ὑστεροῦν σὲ φαντασία, μ' αὐτὰ ποὺ διαδραματίσθηκαν χθὲς στὸ ὄμορφο νησί τῶν Σπετσῶν. Εἶδα τοὺς παπάδες, τὴν ὥρα ποὺ οἱ χωροφύλακες ἔσερναν ἀπὸ τὰ κελλιὰ τους τὶς γερόντισσες μοναχὲς, νὰ παροτρύνουν τὸν κόσμον καὶ νὰ λάμπουν ἀπὸ εὐτυχία, γιὰ τὴν «ἐπιχείρηση - ἀρετὴ» ἔφτανε σὲ αἴσιο τέλος». (Ἀκρόπολις 17/3).

«Εἰκόνες ἄγριες αὐτὲς ποὺ ζήσαμε στὶς Σπέτσες χθὲς. **Ράπισμα** σοβαρὸ γιὰ τὴν Ἐκκλησία... (Εἰδήσεις, 17/3). **Στὴν αὐλὴ ἐνὸς Μοναστηριοῦ ἔχασε χθὲς τὸ πρωῒ ἡ Ἐκκλησία τὴν ἀνθρωπιά της...**» (Ἐλεύθερος Τύπος, 17/3).

«Ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπιβίβαση τῶν μοναχῶν στὰ αὐτοκίνητα, ἱερεῖς καὶ λαϊκοὶ εἰσέβαλαν στὴν μονὴ ὅπου

σκόρπισαν τὰ τρόφιμα πού βρῆκαν στὰ ψυγεῖα, ἀνέμισαν... νικηφόρα τὰ ρούχα τῶν καλογοριῶν, πού οἱ ἐξωσθεῖσες δὲν πρόλαβαν νὰ πάρουν μαζί τους... Ποιός ὤθησε τὸν λαὸν σ' αὐτὸ τὸ βάρβαρο φανατισμό;» (Ἀπογευματινή, 17/3).

Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἀπλή, ὅταν γνωρίζει κανεὶς δυὸ πράγματα: τὴν σχετικὴ προηγηθεῖσα προπαγάνδα τοῦ κ. Ἱεροθέου, πού ἀναφέραμε προηγουμένως, καὶ τοὺς δυσαρεστημένους κληρονόμους τῆς προηγουμένης Γεροντίσσης Θέκλας.

«Ἡ Θέκλα εἶχε κάτι ἀνίψια πού τὴν εἶχαν ἐξαπατήσει καὶ τοὺς εἶχε κάνει δωρητήριο τὴν περιουσία της 2.400 μέτρα παραλιακὸ μέρος μεγάλης ἀξίας. Αὐτὸ ὅμως εἶναι παράνομο, διότι βάσει τοῦ Μοναχικοῦ Δικαίου, μεγαλόσχημος Μοναχὸς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα οὔτε νὰ πωλεῖ οὔτε νὰ ἀγοράζει, ἀλλὰ ὅλη ἡ περιουσία του περιέρχεται στὴν Μονὴ πού ἐκάρη... Ἡ ὑπόθεση ἔχει φθάσει στὸ ἐφετεῖο... Ὅλοι λοιπὸν αὐτοὶ οἱ δυσαρεστημένοι κληρονόμοι κρύβονται πίσω ἀπὸ τὰ πρόσφατα ἐπεισόδια» (Εἰδήσεις, 20/3), ἐξηγεῖ ἡ Γραμματεὺς τῆς Μονῆς στοὺς δημοσιογράφους. Αὐτὰ εἶναι τὰ πρωτοπαλλήκαρα τοῦ κ. Ἱεροθέου, προσθέτουμε ἐμεῖς, πού ντρόπιασαν τοὺς πατριῶτες τους γιὰ καλὰ.

Καὶ συνεχίζοντας ἡ γραμματεὺς πρόσθεσε: «Αὐτοὶ πού ζήτησαν τὴν κεφαλὴν τοῦ Χρυσοστόμου ἐπὶ πίνακι, ἦσαν οἱ συγγενεῖς τοῦ Σακελλαρίου καὶ ἱερεῖς ὑπὸ τὸν ἱεροκέρυκα Νικόδημο Ἀεράκη, ἡγούμενο τώρα τῆς Μονῆς καὶ παλιὸ ἀνταγωνιστὴ τοῦ Χρυσοστόμου» (Ἀπογευματινή, 20/3).

Τελικὰ πέρασαν τὶς μοναχὲς πού συνέλαβαν στὴν ἀπέναντι παραλία τῆς Πελοποννήσου. Ἡ ἐπιχείρησις... αἶσχος εἶχε τελειώσει. Κατὰ τὴν ἐφημερίδα ὅμως «Ὁρθόδοξος Τύπος» «ἀποκατεστάθη ἡ κανονικὴ τάξις εἰς τὴν Μονήν...» καὶ καλεῖ τὸν π. Χρυσόστομον καὶ τὶς μοναχὲς «νὰ ἐπανέλθουν ἐν μετανοίᾳ καὶ συντριβῇ στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ»! Αὐτὸς εἶναι ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» χωρὶς... προσωπεῖον.

Ἕνας θλιβερός ἀπολογισμὸς

Θα χρειαζόταν ἓνας ὀλόκληρος «Ἀγιορείτης» γιὰ νὰ περιγραφῆ ἡ ἀλυσίδα τῆς καταπατήσεως, νόμων, ἰ. Κανόνων καὶ ἄρθρων τοῦ Συντάγματος, προκειμένου νὰ πεταχθοῦν στοὺς δρόμους αἱ ἀδελφαὶ τῆς Μονῆς Ἁγίων Πάντων. Φαινόμενο μοναδικὸ καὶ μαύρη σελίδα γιὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ τοῦ αἰῶνος μας καὶ τρανὴ συγχρόνως ἀπόδειξη τῆς ἐν λόγοις καὶ μόνον ὑπάρξεως δημοκρατίας ἐν Ἑλλάδι... Οὔτε οἱ Τοῦρκοι δὲν θὰ ἔφθαναν σὲ τέτοια χάλια, γιὰτι καὶ στὴν Τουρκοκρατία ἀκόμη ἐσέβοντο τὰ Μοναστήρια καὶ ὄλα τὰ «βακούφικα». Οὐρσουλίνες καὶ Καπουτσίνοι ἀπολαμβάνουν μεγαλυτέρας θρησκευτικῆς ἐλευθερίας στὴν Πατρίδα μας, παρὰ οἱ κατὰ πάντα νομοταγεῖς καὶ ὀρθόδοξοι Παλαιοημερολογῖται!

Προσπαθῶ νὰ συγκρίνω ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ τὴν κατάληψη τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου Γκύζη ὑπὸ τῶν Κομμουνιστῶν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Πάντων ὑπὸ τοῦ κ. Ἱεροθέου καὶ δὲν βλέπω καμιά σπουδαία διαφορά. Ἡ μᾶλλον, γιὰ νὰ εἴμεθα ἀκριβεῖς, ἐκεῖ μὲν δὲν ἐθίγη ἡ ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια, διότι μόνον τὸ κτίριο κατελήφθη, ἐνῶ ἐδῶ 10 μονάζουσαι κυριολεκτικῶς ἐξευτελίσθησαν καὶ τὸ μοναχικὸν σχῆμα ἐταπεινώθη μὲ τὸν χειρότερον τρόπον.

Ὁ Ὑπουργός(;) ποὺ ἔδωσε τὴν ἄδεια γιὰ τὴν κατάληψη τῆς Μονῆς ἔλαβε ἰκανὸν τίμημα· τὴν ταπείνωσιν τοῦ ἱεροῦ ράσου... Ἡ Ἐκκλησία ἐμισήθη ἀπὸ χιλιάδες ἀνθρώπους γιὰ τὴν κραυγαλέα ἀπανθρωπία της, καὶ ἡ Πολιτεία ἔτσι εἶχε ἓνα πλούσιο ἀμητό... Μπορεῖ νὰ ἔχασαν καὶ οἱ πολιτικοί, διότι ἀπέδειξαν καὶ αὐτοὶ ὅτι παίζουν ἓνα θέατρο, ὅπως ὄλοι οἱ συνάδελφοί τους στὸν κόσμον, ἀλλὰ ἴπιὸ πολὺ ἔχασε ἡ Ἱεραρχία, καὶ αὐτὸ μετροῦσε πολὺ καὶ τοὺς συνέφερε. Ποιὸς θ' ἀκούσει γιὰ τὴν θλιβερὰ αὐτὴ συμμαχία Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας καὶ δὲν θὰ κατηγορήσει τὴν δεύτερη;

Ὁ κόσμος ἔχει γεμίσει μὲ ὑβριστὲς τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν

ιδανικῶν τῆς φυλῆς μας, αἵρετικούς καὶ πάσης φύσεως μαστροπούς τῆς νεολαίας μας, καὶ οἱ ἅγιοι Συνοδικοί συνεδριάζουν γιὰ νὰ ἐξορίζουν καὶ ἀποσχηματίζουν μονάζουσες, γιὰτὶ εἶπαν μετὰ παρρησίας τὸ «στῶμεν καλῶς» καὶ τὸ ὄχι στὴν αἵρεση τοῦ αἰῶνα μας, ὅταν εἶδαν ὅτι ὁ ἐπίσκοπός τους ἐσυνέχιζε ἀπαθῶς νὰ κοινωνεῖ μετ' αὐτῆς!

Εἶναι δυνατόν κατόπιν αὐτοῖ οἱ μεγαλόσχημοι κληρικοί νὰ ἀντιπροσωπεύουν γνησίως τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ; Τί διαφορετικὸ ἔπραξαν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Κυρίου, ὅταν κατεδίκαζαν τὸν ἀθῶον καὶ ἀθῶον τὸν ληστή καὶ φονιά; Ὅντως ἐγκατάλειψη Θεοῦ! Καὶ κατόπιν θυμώνουν καὶ διαμαρτύρονται ὅταν τοὺς χαρακτηρίζουν ὡς ψευδοποιμένες καὶ τοὺς ἐπικρίνουν ἀνελεήμονα καὶ πιστὰ ἀκόμη μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Παραθέτω ἐνδεικτικῶς κάτι τὸ πολὺ πρόσφατο: «Γιὰτὶ δὲν φοβᾶσθε τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος; Γιὰτὶ σὰν πονηροὶ προδότες, σὰν ἀναίσχυντοι ἐπίορκοι καὶ σὰν ψοφοδεεῖς ρισάσπιδες ἐγκαταλείψατε τὸν ὑπέροχο πνευματικὸ ἀγῶνα πανικόβλητοι μπροστὰ στὸ ποικίλο δέλεαρ τοῦ Σατανᾶ καὶ στὴν κοσμικὴ δύναμη τοῦ συγχρόνου Καίσαρα;... Μήπως οἱ ἅγιοι μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ ἐθουσιάσθησαν μόνον γιὰ νὰ σᾶς χαρίσουν τοὺς πλουσίους ἐπισκοπικούς σας θρόνους καὶ νὰ σᾶς κληροδοτήσουν τὸ ἄθλιο κοσμικὸ σας φρόνημα; Δὲν ἀκοῦτε τὸ τίμιο αἷμα τους ποὺ βογγᾶ καὶ τὰ ἱερά ὀστᾶ τους ποὺ τρίζουν, ὅταν σᾶς βλέπουν νὰ ἀφήνετε ἐλευθέρους τοὺς λύκους τοὺς βαρεῖς νὰ κατασπαράζουν τὰ ἀθῶα ἄρνιὰ τῆς ποιμνῆς τοῦ ἐσφαγμένου Ἄρνιου καὶ τοὺς κακοὺς γεωργοὺς νὰ ξερριζώνουν ἀνενόχλητα τὰ νεαρὰ βλαστάρια τῆς ἀμπέλου τοῦ Κυρίου; (Ἐκκλ. Ἄγών, Φεβρ. '84 σ. 6).

Καὶ γιὰ νὰ ἐπανέλθουμε στὸ θέμα μας. Γιὰ τὴν ψυχικὴ καὶ μόνον ὀδύνην ποὺ προκάλεσαν στὶς μονάζουσες καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος ποὺ ἐνήργησαν διὰ τῶν παρανόμων ἀποφάσεών τους καὶ δὴ τῆς ποινῆς τοῦ

ἀποσχηματισμοῦ, αὐτὰ καὶ μόνον εἶναι ἱκανὰ νὰ κολάσουν ὄλους αὐτοὺς ποὺ ὑπέγραψαν τέτοιες ἀποφάσεις, χαριζόμενοι στὶς παράνομες ἀπαιτήσεις ἑνὸς συναδέλφου τους.

Ἡ ἀσκηθεῖσα βία κατὰ τῶν μοναζουσῶν τοὺς κατέστησε αὐτομάτως ὑποδίκους καθαιρέσεως κατὰ τὴν Ζ Οἶκ. Σύνοδον (MANSI, 12, 1115), διότι μόνον οἱ αἰρετικοὶ ἐφήρμοσαν τέτοιες μεθόδους στὴν ἱστορία. Πῶς ἐτόλμησαν νὰ ἐνεργήσουν τόσο ἀστραπιαία καὶ μέ... ἱερὴ ἀγανάκτηση ἐναντίον ὀρθοδόξων κατὰ πάντα μοναχῶν, ἐνῶ σιγοῦν ἀνεπαίσχυντα ἐπὶ ὀλόκληρες δεκαετίες γιὰ κραυγαλέα Κανονικὰ ἐγκλήματα καὶ αἵρέσεις τῶν Προϊσταμένων τους ποὺ πειθήνια ἀκολουθοῦν; Ὅντως «λύκοι βαρεῖς, μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου». Πόσα ἐπιχειρήματα δὲν θὰ ἀντλήσουν οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν διπρόσωπη αὐτὴ διαγωγή τους, ποὺ μοιάζει τόσο πολὺ μὲ τὰ ἀνοσιουργήματα τῆς εἰκονομαχίας καὶ τῆς ἐπὶ Μάουερ Κυβερνήσεως! Μοναχαὶ καὶ τότε ἐρρίπτοντο εἰς τοὺς δρόμους, μακρὰν τῶν Μονῶν των, καὶ διὰ συνοδικῆς ἐγκυκλίου ἐκαλοῦντο νὰ νυμφευθοῦν, ὅσαι ἦσαν κάτω τῶν 40 ἐτῶν!.. Δύσμοιρη Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία σὲ τί χέρια ἔπεσες...

Πῶς εἶναι δυνατόν κατόπιν οἱ ἐπίσκοποι αὐτοὶ νὰ ἡγηθοῦν γιὰ τὴν ἐπάνοδο μιᾶς ζωῆς καὶ ἐλευθέρας ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, ὅταν διὰ τοῦ χωροφύλακος ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπιβληθοῦν στὶς ἀγνὲς ψυχὰς ποὺ δὲν τοὺς θέλουν, διότι εἶδαν τὴν προδοσίαν τῆς πίστεως ποὺ ἐνεργοῦν; Πῶς νὰ μὴ περιμένουμε δεινά, ὅταν ἡ πνευματικὴ ἡγεσία τοῦ τόπου μας ἔχει φθάσει σὲ τέτοιο κατάντημα; Πόσο δίκηο εἶχε ὁ ἅγιος Μελέτιος ὁ Ὁμολογητῆς, ὅταν ἔγραφε, ὅτι «**ὅλα τὰ κακὰ ἐκ τῶν ἐπισκόπων εἰσὶ**»! Τότε ὅμως ὑπῆρχαν καὶ μερικοὶ ἅγιοι καὶ ἤλεγχαν καὶ θρηνοῦσαν τὸ κατάντημα, σήμερα ποιός θὰ θρηνήσῃ τὴν πτώση καὶ θὰ κλαύσῃ τὸν ἔνοχο;

Διώκτης τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τοῦ Μοναχικοῦ σχήματος.

Καὶ ὅλα αὐτὰ ἔγιναν, γιατί ἔπρεπε νὰ ἰκανοποιηθῆ τὸ τρωθὲν γόητρο τοῦ Σεβ. Ὑδρας, τοῦ «ζωντανοῦ ὀσίου», κατὰ τοὺς γλοιώδεις ἐπαίνους τῶν συνεργατῶν του.

Σεβ. Ὑδρας, δὲν θὰ ἦταν χίλιες φορές καλλίτερα νὰ μὴ γινόσουν ἐπίσκοπος, παρὰ αὐτὸ ποὺ ἔκανες; Δὲν θὰ ἦταν μυριάκις προτιμότερο νὰ εἶχες παραιτηθῆ στὰ 10 χρόνια τῆς ἀρχιερατείας σου, ὅπως μοῦ ἔλεγες λίγες μέρες πρὸ τῆς χειροτονίας σου, παρὰ νὰ φθάσεις στὸ σημερινὸ κατάντημα; Πῶς θὰ ἱεουργεῖς μετὰ τὰ γεγονότα τῶν Σπετσῶν; Πῶς θὰ τολμήσεις νὰ μιλήσεις πιά στὸ λαὸ γιὰ ἱερὲς Παραδόσεις, ἀγάπη καὶ δικαιοσύνη, ἐσὺ ποὺ τὰ κατεπάτησες ὅλα αὐτὰ κατὰ τὸν χειρότερο τρόπο προκειμένου νὰ ἰκανοποιήσεις τὴν δῆθεν ὀρθόδοξη ὑπόστασή σου; Πῶς πῆρες στὸ λαιμό σου, τόσο λαὸ τῶν Σπετσῶν, ὑποσχόμενος σ' αὐτὸν ὅτι θὰ ἔχει τὴν «εὐλογίαν τοῦ Κυρίου», ἂν δὲν ἀφήσει τὸ Μοναστήρι νὰ γίνῃ Παλαιοημερολογίτικο, ἀφοῦ ἐγνώριζες πολὺ καλά ὅτι οὔτε τὸ 10% τοῦ λαοῦ αὐτοῦ δὲν ἐκκλησιάζεται, ἀλλὰ ἄλλοι λόγοι μαζί μὲ ἄκριτο φανατισμὸ ποὺ συστηματικὰ καλλιέργησες τὸν ὠδήγησε στὸ σημεῖο νὰ φωνάζει «ἔξω οἱ Καλόγριες», ὅπως οἱ Ἑβραῖοι παλαιὰ τὸ «αἶρε» στὸν Κύριον τῆς δόξης; Δὲν τὸ ἀντελήφθης ὅτι ἔβαλες φωτιὰ στὰ σπίτια τους καὶ τοὺς ἴδιους;

Δὲν ὑπῆρχαν ἄλλα πεδία νὰ δείξης τὴν παλληκαριά σου καὶ τὶς διοικητικὲς σου ἰκανότητες, καὶ ἔπρεπε σὲ 10 ἀδύνατες ὑπάρξεις νὰ ἐφαρμόσεις ὅ,τι μάθαινες τόσα χρόνια σὰν πρωτοσύγκελλος; Οἱ διαφθορεῖς τῆς νεότητος στὶς Σπέτσες ὀργιάζουν καὶ κανέναν δὲν τόλμησες νὰ ἀφορίσεις, παρὰ ἀποσχηματίζεις(!) τὶς ὀρθόδοξες μοναχὲς τῶν Ἁγίων Πάντων!

Γιατί αὐτὸς ὁ οἶστρος σου γιὰ τὸ κτίριο τῆς Μονῆς, Σεβ. Ὑδρας; Μήπως εἶναι καρπὸς ἰδρῶτος σου, ἢ περιουσία τῆς Μητροπόλεώς σου; Τῶν μοναζουσῶν ἦτο καὶ εἶναι

μόχθος καὶ ἰδρώς καὶ προῖκα, παρὰ τὴν ἐνεργηθεῖσαν εἰς βάρος των πρόσφατον ἐκκλησιαστικὴν «μὲ τὸ γάντι»... πειρατεῖαν. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ ἐγνώριζες ὅλα αὐτὰ καὶ εἶδες ὅτι ὅταν τὸ διεκδικουῖσες δικαστικῶς θὰ ἔχανες, προτίμησες τὸν νόμον τῆς ζούγκλας...

Πῶς θὰ τὶς ἀντιμετωπίσεις ὅμως στὴν Κρίση, ὅταν μαζὶ μὲ τὸν πνευματικὸν τοὺς πατέρα θὰ ἐλέγξουν τὶς πράξεις σου καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Κριτοῦ θὰ στραφῆ ἐναντίον σου; Πῶς θὰ ὑποφέρεις ἐν συνεχείᾳ τὸν ἔλεγχον τοῦ τιμίου Προδρόμου, τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ προστάτου τοῦ μοναχικοῦ τάγματος, τὸ ὁποῖον τόσον βαναύσως ἐξευτέλισες διασύρων τὸ ἀγγελικόν του σχῆμα; Ἄλλὰ ἦτο δυνατόν νὰ πράξεις καὶ διαφορετικά; Ἄφοῦ ἦσουν ψευδοποιμὴν ἔτσι ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσεις· μόνον ὁ εἰσελθὼν διὰ τῆς θύρας φεῖδεται τῶν προβάτων καὶ καλεῖ αὐτὰ κατ' ὄνομα καὶ ἐκεῖνα τὸν ἀκολουθοῦν. Πῶς θὰ κυκλοφορεῖς πιά, Σεβ. Ὑδρας, στὴν ἐπαρχία σου, μὲ τὸν παλιὸ ἀέρα τοῦ «δίκαιου» καὶ «ὁσίου», ἀφοῦ ὅλοι, ἐχθροὶ καὶ φίλοι, ἀντελήφθησαν τί ἐκρύπτετο κάτω ἀπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς... ἀγιότητος;

Πόσον ὅμως διαφορετικὰ βλέπουν οἱ Σπετσιῶτες τοὺς ἐξορισθέντας! Ἦδη διὰ ἑκατοντάδων ὑπογραφῶν ζητοῦν τὴν ἐπαναφορὰν τοὺς εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τοὺς, χλευάζοντες τὶς ἀπειλὲς τοῦ ἀφορισμοῦ σου καὶ τὶς ἀντικανονικὲς ποινὲς τῆς παρανόμου συνόδου σου, οἱ ποινὲς τῆς ὁποίας ὡς **ἄδικοι** καὶ ὑπὸ οὐδενὸς ἱεροῦ **Κανόνος προβλεπόμενοι**, ὄχι μόνον δὲν ἔβλαψαν Γέροντα καὶ Μοναχὲς, ἀλλὰ «καὶ στεφάνους ἀκηράτους καὶ ἀθάνατον δόξαν» κατὰ τὸν ἅγιον Φώτιον Κων/λεως τοὺς ἐταμίευσαν εἰς οὐρανοὺς. (Ἐπ. Ἰγνατίου Κλαυδίουπόλεως).

Ἄλλὰ χωρὶς νὰ τὸ θέλεις, Σεβ. Ὑδρας, ἔγινες καὶ ὄργανον τῆς θείας Προνοίας διὰ νὰ ὑμνηθῆ ὁ Μοναχισμὸς γιὰ τὴν ἀρρενωπήν του ἐνστασιν κατὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ αἰῶνος μας ἐν τῷ προσώπῳ τῶν μοναζουσῶν τῆς Μονῆς Ἁγίων Πάντων καὶ τοῦ πνευματικοῦ των πατρός. Διὰ τῆς

στερρᾶς των ὁμολογίας, ὡς ἄλλαι Ἰουδίθ, κατήσχυναν καὶ ἐνέκρωσαν τὸν πνευματικὸν Ὀλοφέρνην τῆς αἰρέσεως, καὶ σένα, τὸν ἀποδειχθέντα «ὕπηρέτην σκοτεινῆς κακοδοξίας» μαζί μ' ὅλη τὴν πολυπληθὴ συμμορία σου, ὑπερακοντήσασαι καὶ τοὺς ἄνδρες στὴν παρρησία, γεγόμεναι οὕτω ἢ καλλιτέρα τιμητικὴ προσφορὰ τῆς γενιᾶς μας πρὸς τοὺς πατέρας μας τοῦ 1924, αὐτούς, πὸ πρὶν 60 ἀκριβῶς χρόνια τὸν ἴδιο μῆνα εἶπαν τὸ ὄχι στὴν ἡμερολογιακὴ καινοτομία τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἴκουμενισμοῦ.

Εἰς αὐτὰς καὶ τὸν π. Χρυσόστομον, πὸ τις ἐδίδαξε τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς ὁμολογίας, ἀνήκει ἔπαινος, τιμὴ καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη ὄλων μας. Αὐταὶ θὰ κρίνουν ὅλες τὶς μοναχὲς καὶ τοὺς μοναχοὺς, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς τῆς ἐποχῆς μας, πὸ τυρβάζουν γιὰ μύρια ἄλλα καὶ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὸ ἓνα καὶ μοναδικό, τὴν ὀρθὴ πίστη καὶ ὁμολογία. Εἰς σὲ ὅμως, Σεβ. Ὑδρας, ἀνήκει τὸ ὄνειδος καὶ ἡ ἐντροπή, διότι ἐζήλωσες δόξα Παντελεήμονος Χίου καὶ Ἀθηνῶν Σπυρίδωνος...

Ἐπάρχει ὅμως, Σεβ. Ὑδρας, καὶ μετάνοια· μὴ λοιπὸν ἀπελπίζου. Πᾶρε ἓνα πρωῖνὸ τὸν ἀνήφορο πρὸς τὴν Μονὴν Ἀγίων Πάντων, χωρὶς μίτρα ὅμως αὐτὴ τὴν φορὰ καὶ χρυσοκέντητα ἄμφια, χωρὶς ράβδο καὶ μικρόφωνο στὸ χέρι, ἀλλὰ μὲ δάκρυα καὶ σποδὸ στὴν κεφαλὴ, καὶ ἀνεβαίνοντας ζήτη συγγνώμην ἀπὸ ὅποιον συναντᾶς στὸν δρόμο σου. Ἰδιαιτέρως γονάτισε μέσα στὸν ναὸν τῶν Ἀγίων Πάντων καὶ ζήτησε διὰ δακρῶν ἀπὸ τοὺς ἁγίους νὰ μεσιτεύσουν στὸν Θεὸν διὰ τὴν σωτηρίαν σου. Ἀποκατάστησον κατόπιν τὴν ἀδελφότητα καὶ τὸν Γέροντα στὶς θέσεις τους — ἂν θέλουν νὰ ἐπιστρέψουν — ἀφήνοντας τὴν δικαιοσύνην νὰ μιλήσῃ γιὰ τὰ περαιτέρω. Καὶ ἀφοῦ ἀσπασθῆς τὰ χέρια ὄλων τῶν θυμάτων σου, καὶ βάλεις μετάνοια στοὺς πιστοὺς τοῦ π. Χρυσοστόμου, πὸ τόσο σκληρὰ ἐπίκρανες, ἄρχισε μετὰ δακρῶν τὸν ἀγῶνα τῆς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἴσως ἔτσι γίνεις σωτήριον παράδειγμα γιὰ πολλοὺς συναδέλφους σου, καθὼς καὶ

στοὺς τελευταίους συνεργάτες σου, πού ὄπας σύ... ἡσυχάζουν μακαρίως πιστεύοντες ὅτι... ὀρθοδοξοῦν!

Τότε νὰ ἐλπίζεις ὅτι θὰ τύχεις ἐλέους ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ θὰ εὐγνωμονεῖς ἐκ καρδίας ὅλους ἐκείνους πού ἔγιναν αἰτία νὰ ὀδηγηθεῖς στὴν ἀνάνηψη καὶ τὸ φῶς.

4/84

ΒΔ ΕΛΥΓΜΑ ΠΑΡΑ ΤΩ, ΘΕΩ, ΠΑΝΤΑ ΑΝΑΠΙΝ
CIC CΦΡΚΩ (Μέγας Βαρεανύσις)

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝ ΔΙΩΓΜΩ

Τί λέγουν οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ Ἱστορία διὰ τὶς «ποινές» τῶν καινοτόμων καὶ κακοδόξων ποιμένων.

Πρωτὶ τῆς 14ης Ἀπριλίου 1926 μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιο. Ἡ πλατεῖα Μητροπόλεως ἔχει γεμίσει μὲ ποικίλο πλῆθος ἀνθρώπων· ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, γέροντες, μοναχοὺς, μοναχές, οἱ ὅποιοι συζητοῦν ζωηρὰ χειρονομώντας καὶ κυττάζοντας πρὸς τὴν ὁδὸν Φιλοθέης, ὅπου καὶ τὰ γραφεῖα τῆς Συνόδου. Σὲ λίγο θὰ ἐδικάζοντο ἀπὸ τὸ Συνοδικὸ Δικαστήριον 4 Μοναχές τῆς Ἱ. Μονῆς Κεχροβουνίου Τήνου, ἡ ἡγουμένη καὶ τρεῖς ἀδελφές, διότι ἐσυνέχιζαν νὰ μὴ δέχωνται τὴν καινοτομίαν τοῦ παπικοῦ Καλενδαρίου. Ὅλο σχεδὸν τὸ Μοναστήριον εἶχε ἀκολουθήσει τὴν ἡγουμένην στὴν ὁμολογίαν της, ἀλλὰ οἱ συνοδικοὶ θὰ ἐδίκαζαν μόνον αὐτές, σὰν «πρωταγωνίστριες τῆς ἀντιδράσεως».

Σὲ λίγο κατέφθασαν καὶ οἱ ἑπτὰ συνοδικοὶ ποὺ θὰ συγκροτοῦσαν «τὴν ἱερὰν ἐξέτασιν» τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν ἔτει 1926 κατὰ 4 Μοναζουσῶν! Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, ὁ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1923 ἐκλεκτός, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος.

Μόλις εἰσῆλθε τελευταῖος εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ Πρόεδρος, ἕνας ἐκ τῶν ἐπισκόπων προέτρεψε τὶς Μοναχές νὰ βάλλουν μετάνοια στὸν Μακαριώτατον. Ἡ ἀπάντησὴ ἦλθε ἀπὸ τὴν Μοναχὴ Εὐπραξία: — Θεωροῦμε ὅτι προτιμώτερον εἶναι ν' ἀρχίσει ἡ δίκη τὸ συντομώτερον· ἐμεῖς μετάνοια σὲ καινοτόμους ἀρχιερεῖς δὲν βάζουμε.

— Τί ἡμερομηνία ἔχουμε σήμερα; ρώτησε ὁ Πρόεδρος

ἀρχίζοντας τὴν δίκη. — Πρώτη Ἀπριλίου, τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ἀπήντησαν ἀμέσως οἱ κατηγορούμενες. Οἱ σύεδροι χαμογέλασαν. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Πρόεδρος ἔλαφρὰ παραγμένος τοὺς ἀνέπτυξε τοὺς λόγους τῆς ἀλλαγῆς καὶ τὶς ἐκάλεσε νὰ ξεχάσουν «τὰ παλιὰ ἡμερολόγια καὶ τὰ τοιαῦτα». Τότε ἡ Γερόντισσα Μελάνη δὲν ἄντεξε καὶ ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τὰ ράσα της τὸ Πηδάλιο, καὶ μὲ φωνὴ παρρησίας εἶπε: — Πῶς θέλετε ν' ἀκολουθήσω τὸν νεωτερισμὸ αὐτόν, ἀφοῦ τοῦτο ἐδῶ τὸ Ἱερὸ Πηδάλιο ἀναφέρει ὅτι ὁ Θεὸς δὲν τὸν θέλει;

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Πρόεδρος ἔκαμε διάλειμμα τῆς δίκης. Τότε διάφοροι ἐπιτήδαιοι, γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι, κατάφεραν νὰ πείσουν τὴν ἡγουμένη νὰ ζητήσῃ συγγνώμη καὶ νὰ ἐπανέλθῃ στὴ Μονή, πρᾶγμα ποὺ δυστυχῶς ἐκείνη, μετὰ ἀπὸ δισταγμούς, τὸ ἀπεδέχθη. Ἔτσι μὲ τὴν ἐπανάληψη τῆς δίκης, ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου ἀφοροῦσε μόνο τὶς τρεῖς Μοναχῆς, Εὐπραξία, Μελάνη καὶ Κασσιανήν. Τὴν ποινὴν τους, ἡ ὁποία ἦταν ἡ ἐσχάτη τῶν ποινῶν, ἀπήγγειλε σὲ νεκρικὴ σιγὴ τοῦ ἀκροατηρίου ὁ καινοτόμος ἀρχ/πος μετὰ στόμφου: ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ, δηλαδὴ τοῦ λοιποῦ θὰ ἐθεωροῦντο «ἀποβεβλημένοι ὄχι μόνον τῶν μοναχικῶν τάξεων καὶ γεγυμνωμένοι παντὸς σχήματος, ἀλλὰ καὶ ἀποκεκομμένοι τῆς Ἐκκλησίας», ὡς ἔλεγε τὸ σχετικὸν ἔγγραφον.

Στὸ ἄκουσμα τῆς ποινῆς οἱ Μοναχῆς σταυροκοπήθηκαν καὶ ψιθύρισαν: Σ' εὐχαριστοῦμε Κύριε, ποὺ μᾶς ἀξίωσες νὰ ζήσουμε αὐτὴ τὴ μεγάλη στιγμὴ! Σὲ λίγο βγῆκαν ἀπὸ τὸ κτίριο τῆς ὁδοῦ Φιλοθέης ἤρεμες καὶ χαριέστατες, ἐνῶ τὸ πλῆθος ποὺ τὶς περίμενε ἀπ' ἔξω ἠσπάζετο τὰ ράσα καὶ τὰ χέρια τους! Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ὁ φύλαξ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, εἶχε νικήσει. Γιὰ τὸν λαὸν αὐτόν, ἡ Μοναχὴ Κασσιανὴ (Κώνστα), Μελάνη (Μινάρδου) καὶ Εὐπραξία (Φιλιππίδου) ποὺ «ἀφωρίσθηκαν» γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία ἀπὸ τοὺς σχισματικούς, θὰ τιμῶνται σὰν ὁμολογήτριαι ἀπὸ τὴν

μαρτυρική Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν στοὺς αἰῶνες.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ ἔδῳ, ὅτι ἀπὸ τοὺς συνοδικοὺς δικαστάς, ὁ μὲν Ἡλείας Ἀντώνιος καθηρέθη ἀργότερον ὡς κομμουνιστής, ὁ Χίου Παντελεήμων δὲν ἔλυωσε, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ψυχορραγῶν ἐκαλοῦσε ἀγωνιωδῶς τὸν ἄξιον ποιμενάρχην τῶν Παλ/τῶν κυρὸν Χρυσόστομον Καβουρίδη, τὸν ὁποῖον εἶχε καθαιρέσει καὶ ἐξορίσει, νὰ «συγχωρεθοῦνε», ὁ δὲ Τήνου Ἀθανάσιος ἀπέθανε μετὰ τριετίαν εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν ἀπὸ ἀνίατη ἀσθένειαν. Ἀντιθέτως αἱ ὁμολογήτριαι Μοναχαὶ ἐκοιμήθησαν ἐν πολλῇ εἰρήνῃ, μὲ πλήρη διάλυσιν τοῦ σώματός των καὶ μὲ ὅστ᾽ ἀστίλβοντα κατὰ τὴν ἀνακομιδὴν των, εἰς ἀπόδειξιν ὅτι ὁ ἄδικος ἀφορισμὸς ἐκ μέρους τῶν νεωτεριστῶν ἐπέστρεψε εἰς τὰς κεφαλὰς των, κατὰ τοὺς λόγους τῶν ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. (Πρβλ. Τὰ Πάτρια, 1979, σ. 31 ἔξ.).

Παλαιὸν τὸ κακόν.

Ὁ κατὰ τῆς ἀληθείας διωγμὸς ὑπὸ τῶν ἐργατῶν τοῦ ψεύδους καὶ τῆς πλάνης ἔχει πολὺ παλαιὰν ἱστορίαν. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Κυρίου μας, ὅταν οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι εἶδαν ὅτι δὲν κατῴρθωσαν νὰ ἐμποδίσουν τὸν λαὸν ἀπὸ τοῦ νὰ παρακολουθεῖ καὶ θαυμάζει τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐπειδὴ δὲν μπόρεσαν διὰ τοῦ διαλόγου ν' ἀποδείξουν τὸν Κύριον λαοπλάνον, ὡς ἤθελαν, κατέφυγαν εἰς τὴν βίαν. Ἀπεφάσισαν δηλαδὴ «νὰ γένηται ἀποσυναγωγος» ὅποιος ὁμολογήσει τὸν Ἰησοῦν ὅτι εἶναι ὁ Χριστός. Μὲ ἄλλα λόγια τὸν ἀφώριζαν, ὥστε νὰ μὴ ἔχει δικαίωμα νὰ συμπροσευχηθῆ μὲ τοὺς ἄλλους χωριανούς του εἰς τὴν συναγωγὴν, οὔτε νὰ προσφέρει θυσίαν εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἱεροσολύμων κλπ.

Παρὰ ταῦτα ἡ ἔλξη τῆς ἀληθείας δὲν τοὺς ἄφηνε. Χιλιάδες Ἰουδαῖοι, ζῶντος τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων, ἄρχισαν νὰ γίνωνται Χριστιανοί,

χλευάζοντες τις κατάρες τῶν Φαρισαίων καὶ τοὺς ἀφορισμούς των. Καὶ τοῦτο διότι «ἡ ἀλήθεια μεγάλη καὶ ἰσχυροτέρα παρὰ πάντα». (Ἔσδρας, Α', 4, 35). Ἐκτοτε, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν παύση τῶν διωγμῶν, ἡ ποικίλη κακοδοξία τῶν διαφόρων αἰρετικῶν ἄρχισε νὰ πολεμᾷ δυνατὰ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἄνδρες ποὺ λαλοῦσαν διεστραμμένα καὶ δὲ «ἐφείδοντο» τοῦ ποιμνίου, ὅπου ἔβλεπαν ὅτι ἡ πλάνη καὶ αἵρεσή τους εὔρισκε ἀντίδραση ἀπὸ τὰ γνήσια τῆς Ἐκκλησίας τέκνα, ἐφήρμοζαν τὴν βίαν καὶ τὸν διωγμὸν προκειμένου νὰ ἐπικρατήσουν.

Α') Ἔτσι ὅταν ὁ πατριάρχης Κων/λεως Νεστόριος (8 αἰῶν) ἄρχισε νὰ κηρύττει βλάσφημα κατὰ τῆς Θεοτόκου, ἀμέσως κλῆρος καὶ λαὸς διεμαρτυρήθησαν δημοσίᾳ, διακόψαντες πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν, προτοῦ κἂν νὰ συνέλθῃ σύνοδος διὰ νὰ τὸν κρίνει. Ὁ Νεστόριος ἀντέδρασε δι' ἀφορισμῶν, καθαιρέσεων, μαστιγώσεων, φυλακίσεων, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσει τίποτα (Σπ. Μήλια, Πρακτικὰ Συνόδων, α' σ. 442 ἔξ.). Καὶ τοῦτο, διότι ἀγρυπνοῦσαν ἄλλοι καλοὶ ποιμένες, οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν μὲ ζῆλον καὶ αὐταπάρνηση νὰ συμμαχήσουν μὲ τὸ εὐσεβὲς ποιμνιον καὶ νὰ καθαιρέσουν ἐν συνεχείᾳ τὸν ὑβριστὴν τῆς Παναγίας (MANSI, 4, 1081 ἔξ.).

Β) Τὸ ἴδιο ἔγινε ἀργότερα, μὲ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου. Ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἁγίου, Θεόφιλος Ἀλεξανδρείας, ἦλθε εἰς τὴν Κων/λιν καὶ συνεργάσθηκε μὲ φανεροὺς ἀντιπάλους τοῦ καλοῦ ποιμένος καὶ ὅλοι μαζὶ συνεκρότησαν μίαν «σύνοδον» καὶ καθήρεσαν τὸν ἅγιον, χωρὶς νὰ ὑπάρχει ὁ παραμικρὸς λόγος. Οἱ ὀρθόδοξοι ὅμως τῆς Κων/λεως δὲν ἐλογάρισαν τὴν ἄδικον ἀπόφασιν τῆς ληστρικῆς αὐτῆς συνόδου καὶ ἐβεβαίωσαν τὸν Βασιλέα ὅτι «Ἰωάννης οὐ καθήρηται». Τὸ ἴδιο ἔπραξε καὶ ὁ πάπας Ρώμης Ἰννοκέντιος, ἀπορρίψας τὴν ἄδικον ἀπόφασιν τῆς συνόδου ἐκείνης. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν οἱ μὲν ἐχθροὶ τοῦ ἁγίου νὰ καταισχυνοῦν, αὐτὸς δὲ νὰ λαμπρυνθεῖ ἔτι περισσότερο.

Γ) Τὴν ἐποχὴν τῆς εἰκονομαχίας (8ος αἰὼν) ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐπίσκοποι τοῦ Βυζαντίου ἠκολούθησαν τὸν εἰκονομάχον-αὐτοκράτορα καὶ ἐδίωξαν τοὺς ὀλίγους ὀρθοδόξους κληρικούς καὶ λαϊκοὺς ποὺ ἀντεστάθησαν στὴν αἵρεσή τους. Ἐπειδὴ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς διὰ ἰσχυρῶν λόγων τοῦ ἐπολέμησε τὴν κακοδοξία, στὴν σύνοδο ποὺ ἔκαναν οἱ εἰκονομάχοι τὸ 754 τὸν ἀναθεμάτισαν μὲ τοὺς ἐξῆς λόγους: «Μανσοῦρ τῷ κακωνύμῳ καὶ σαρακηνόφρονι, ἀνάθεμα. Τῷ εἰκονολάτρῃ καὶ φалσογράφῳ Μανσοῦρ, ἀνάθεμα. Τῷ τῆς ἀσεβείας διδασκάλῳ καὶ παρερμηνευτῇ τῆς θείας Γραφῆς, ἀνάθεμα». (MANSI, 13, 356). Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ γιὰ τὸν ἅγιον Γερμανὸν Κων/λεως.

Δ) Τὸν 18ον αἰῶνα ἐπίσης στὸ Ἅγιον Ὄρος, μοναχοὶ μεγάλης ἀρετῆς καὶ παιδείας, ἀποκληθέντες ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους τοὺς χλευαστικῶς **Κολλυβάδες**, ἀφορίσθηκαν αὐτοὶ καὶ οἱ ὀπαδοὶ τους ἀπὸ τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον ἀντικανονικῶς, καίτοι ἀκολουθοῦσαν πιστῶς τὴν Ἱ. Παράδοση. Οἱ πνευματικοὶ ἀρχηγοὶ τῶν Κολλυβάδων Μακάριος Κορίνθου καὶ Νικόδημος Ἁγιορείτης ἀγίασαν καὶ ἄλλων τὰ ὀστᾶ εὐωδίασαν, ὡς τοῦ πνευματικοῦ τοῦ Ὁρους Παρθενίου, ἐνῶ ἄλλοι ἀνεδείχθησαν κορυφαῖοι διδάσκαλοι τοῦ Γένους, ὡς ὁ Νεόφυτος Κausοκαλυβίτης καὶ Ἀθανάσιος ὁ Πάριος.

Ε) Τὸ 1930, γιὰ νὰ ἔλθουμε στὶς ἡμέρες μας, ὁ Χρυσόστομος τιμωρεῖ καὶ πάλιν 9 Μοναχὲς τῆς αὐτῆς Μονῆς Κεχροβουνίου. Τρεῖς μὲν ἐξ αὐτῶν, τὰς Μοναχὰς **Καλλιστράτην**, **Πελαγίαν** καὶ **Μαγδαληνήν**, ἐπειδὴ τὸν ἤλεγξαν σθεναρῶς κατὰ τὴν δίκην (6 Ἀπρ. 1930), μὲ ἀποβολὴ τοῦ μοναχικοῦ σχήματος, τὰς δὲ ὑπολοίπους ἕξι μὲ ἐξορίαν εἰς διαφόρους Μονὰς τῆς Χώρας, ἣ ὁποία οὐδέποτε ἐπραγματοποιήθη.

ΣΤ) Ὁ αὐτὸς ἀρχ/πος μὲ τὴν σύνοδόν του τὸ 1935 καθήρεσε καὶ ἐξώρισε τὸν πρῶτον ἡγέτην τῶν παλ/τῶν, τὸν πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομον Καβουρίδην, διότι ὁμοῦ μετ' ἄλλων δύο ἱεραρχῶν ἀπεκήρυξαν τὴν καινοτόμον

Ἐκκλησίαν τοῦ Παπαδοπούλου. Ἀδιαφορήσας οὗτος διὰ τὰς «καθαιρέσεις» τῶν σχισματικῶν, ἐξηκολούθησε ἐπὶ μίαν εἰκοσαετίαν νὰ ποιμαίνει τὸ ποίμνιον τῶν γνησίων Ὁρθόξων μετὰ πάσης πραότητος καὶ στοργῆς, προγνωρίσας καὶ τὸν θάνατόν του. (†1955).

Ζ) Τὸ δὲ 1974 τὸ Οἶκ. πατριαρχεῖον ἐπιβάλλει τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως καὶ τοῦ ἀποσχηματισμοῦ εἰς τὸν ἡγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου Ἀθανάσιον, ὡς ἐπίσης καὶ τὸν ἀποσχηματισμὸν εἰς τρεῖς συνεργάτας του Μοναχούς, τὸν Ἐφραίμ, Χαρίτωνα καὶ Κυριακόν, λόγῳ τῆς σθεναρᾶς των ἀντιδράσεως κατὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Σύνολον σχεδὸν τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀντιδρᾷ διὰ τὴν ἱερόσυλον αὐτὴν ἀπόφαση τοῦ Πατριαρχείου, τὸν ἀποσχηματισμὸν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ματαιωθῇ ἡ ἐφαρμογὴ του.

Ἀπὸ τὰ ὀλίγα παραδείγματα ποὺ ἀναφέραμε γίνεται ὀλοφάνερο ὅτι ὅπου ὑπάρχει βία, ἐκεῖ συντροφιά εἶναι τὸ ψεῦδος καὶ ἡ κακοδοξία. Ὁ Χριστὸς εἶπε: «ὅστις ἠέλει» οἱ σχισματικοὶ νεοημερολογῖται τὸν διορθῶνουν καὶ διὰ τῆς βίας φωνάζουν: «Θέλεις δὲν θέλεις θὰ μὲ ἀκολουθεῖς, διαφορετικὰ θὰ σὲ ἀφορίσω, καθαιρέσω καὶ μὲ συνεργασία τοῦ Καίσαρα θὰ σὲ ἐξορίσω!» Ἴδου οἱ καρποὶ τῆς καινοτομίας καὶ κακοδοξίας: διαστροφή τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὃ ὁποῖος δι' αὐτῶν βλασφημεῖται ἐνώπιον ἐθνικῶν καὶ αἰρετικῶν στίς ἡμέρες μας.

Αἱ «ποιναὶ» τῶν ψευδοποιμένων κρινόμεναι ὑπὸ τῶν ἁγίων.

«Ὡσπερ ὄρνεα πέτονται καὶ στρουθοί, οὕτως ἀρὰ ματαῖα οὐκ ἐπελεύσεται οὐδενί». (Παροιμ. 26, 2). Αὐτὰ λέει ἡ Ἁγ. Γραφή περὶ τῶν ἀδίκων ἀφορισμῶν καὶ ποινῶν, ὅτι «αἱ ἄδικοι ἀραὶ καὶ ἀναθέματα», ὅπως λέει καὶ ὁ λαὸς μας «δὲν πιάνουν», ἔστω καὶ ἂν συνυφαίνωνται τεχνηέντως μὲ ἀγιογραφικὰ ρητά. Ὁμοιάζουν κατὰ τὴν Γραφήν μὲ μαῦρα καὶ γαμπώνυχα ὄρνεα, τὰ ὁποῖα πεινῶντα πετοῦν ἀνὰ τοὺς

αἰθέρας, ἀλλὰ τελικῶς ἐπιστρέφουν εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκείνου, ὅστις τόσον ἀφρόνως ἐκφέρει αὐτάς».

Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ συμβαίνει διαφορετικά; Ἀλλοίμονο ἂν τὸ Θεῖον ὑπηρετοῦσε τὰς ἀνόμους ἐπιθυμίας τῶν ἐπισκόπων. Ὁ ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης γράφει: «Τοὺς μὲν οὖν ἐνθέους ἱεράρχας, οὕτω καὶ τοῖς ἀφορισμοῖς καὶ πάσαις ταῖς ἱεραρχικαῖς δυνάμεσι χρηστέον, ὅπως ἂν ἡ τελετάρχης αὐτοὺς θεαρχία κινήσει». Ἐρμηνεύων ταῦτα ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς γράφει: «Ἐὰν παρὰ τὸν σκοπὸν ἀφορίση ὁ Ἱεράρχης, δὲν θὰ ἔχη σύμφωνον τὸ θεῖον κρῖμα, διότι μόνον ἐν συμφωνία μὲ τὸ Θεῖον πρέπει νὰ ἀφορίζη, καὶ ὄχι κατὰ τὸ θέλημά του». (Πηδάλιον, σ. 36). Καὶ ὁ «ἀτρόμητος ὁμολογητὴς τῶν θεανθρωπίνων ὀρθοδόξων ἀληθειῶν», ὁ μέγας Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, προσθέτει: «Οὐδεμία ἐξουσία ἔχει δοθῆ σι τοὺς ἱεράρχες νὰ παραβαίνουν τοὺς ἱ. Κανόνες, παρὰ μόνον νὰ συμφωνοῦν μὲ τὰ νομοθετηθέντα καὶ νὰ ἀκολουθοῦν τὰ καλῶς προηγηθέντα. Καὶ τὸ νὰ δένουν καὶ νὰ λύνουν, δὲν ἔχουν ἐξουσίαν νὰ τὸ πράττουν ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ μόνον ὅταν εἶναι σύμφωνον μὲ τὸν γνώμονα τῆς ἀληθείας». (P.G. 99, 985). Καὶ προσθέτουν αἱ Ἀποστολικαὶ Διαταγαί: «Ὡσπερ ἡ πεμπομένη εἰρήνη, μὴ εὐροῦσα ἄξιον ὑποδοχέα, ἐπιστρέφει εἰς αὐτοὺς ποὺ τὴν ἔστειλαν, ἔτσι, μᾶλλον δὲ καὶ πολὺ περισσότερον ἢ κατάρρα, μὴ ὑπάρχοντος ἀξίου πρὸς τὸν ὁποῖον ἐστάλη, λόγῳ τῆς ἀθωότητός του, ἐπιστρέφει εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀδίκως αὐτὴν ἀποστείλαντος» (Βιβλ. Γ. κφ. ιε).

Ὁ δὲ ἅγιος Φώτιος γράφει: «Ἦτο κάποτε φοβερόν τὸ ἀνάθεμα, ὅταν ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπὸ τοὺς κήρυκας τῆς εὐσεβείας ἐναντίον τῶν ἐνόχων τῆς ἀσεβείας. Ἀφ' ὅτου δὲ ἡ ἀδιάντροπος τῶν ἀσεβῶν παραφροσύνη, τὸ ἀνάθεμα τὸ ὁποῖον ἔχουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των ἐζήτησαν νὰ γυρίση ἀθαδῶς ἐναντίον τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας... τὸ φρικτὸν αὐτὸ ἀνάθεμα κατήντησε παιχνίδι, μᾶλλον δὲ καὶ τὸ προτιμοῦν οἱ εὐσεβεῖς, ἐφ' ὅσον

ἐκφέρεται ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν». (Πρὸς Ἰγνάτιον Κλαυδιουπόλεως).

Τὰ ἀνωτέρω ἐβεβαίωσε καὶ ἡ Ζ' Οἰκ. Σύνοδος, διακηρύξασα εἰς τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης, ὅτι τὸ ἀνάθεμα τὸ ὁποῖον ἐξεφώνησαν οἱ 339 κακόδοξοι ἐπίσκοποι ἐναντίον τοῦ ἁγίου Δαμασκηνοῦ καὶ λοιπῶν εἰκονοφίλων πιστῶν, ἔμεινεν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των εἰς τὸν αἰῶνα. «Τὸ γὰρ ἀνάθεμα ὃ αὐτοὶ ἐληρώδησαν ἐν αὐτοῖς μένει εἰς τὸν αἰῶνα!» (MANSI, 13, 341).

Οἱ δικασταὶ τῶν ὁμολογητῶν τῶν Σπετσῶν.

Ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ 1924, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ κατέστη σχισματικὴ. Ἐκτοτε ἡ Ἱεραρχία αὐτῆς δὲν παρέμεινε μόνο εἰς τὴν πτώση τοῦ ἀνωτέρω σχίσματος (ἀνεξαρτήτως ἂν τοῦτο χαρακτηρίζεται ὡς δυνάμει ἢ ἐνοχὴ του δι' αὐτὸ τὴν βαρύνει ἐξ ὀλοκλήρου), ἀλλὰ κοινωνοῦσα «ἀγαλλομένω ποδὶ» μετὰ τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου καὶ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας (παρὰ τὴν γενομένην ἀντικανονικὴν «ἄρση» τῶν ἀναθεμάτων μεταξὺ Φαναρίου - Ρώμης καὶ τὸ κοινὸν Ποτήριον Μόσχας - Ρώμης) κατέστη καὶ κοινωνὸς τοῦ αἰρετικοῦ Βατικανοῦ!

Συνεχίζουσα δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ 1924 ἀρξαμένη ἀντορθόδοξον πορείαν τῶν Μεταξάκη - Παπαδοπούλου καὶ διώκουσα δι' ἀφορισμῶν, καθαιρέσεων, ἐξοριῶν καὶ ποικίλων ἄλλων βιασμῶν τοὺς εὐσεβεστάτους παλαιοημερολογίτας, πού ὡς γνήσια τέκνα τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνθίστανται στὴν αἵρεση τοῦ αἰῶνα μας, ἀπέδειξε ἑαυτὴν σκοτεινὸν ὑπηρέτιν τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, κηρύττουσα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ τοῦτον. Οἱ ἐπίσκοποί της διὰ τὴν ἀνωτέρω διαγωγὴν των τυγχάνουν ἄξιοι καθαιρέσεως (MANSI 12, 1115) καὶ συνεπῶς οὐδεμία «ποινή» των κατὰ τῶν ὀρθοδόξως ἐνισταμένων κληρικῶν, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχει τὴν παραμικρὰν σημασίαν καὶ βαρύτητα διὰ τοὺς τιμωρη-

μένους», ὡς ἐπίσης καὶ διὰ ὄλους ἐκείνους ποὺ κοινωνοῦν καὶ συνεργάζονται μετὰ τῶν ἀνωτέρω ὁμολογητῶν, προσπαθοῦντες νὰ συγκρατήσουν ὅ,τι ἀπεμπολοῦν καὶ κρημνίζουν οἱ ἀνωτέρω ψευδεπίσκοποι.

Καὶ ὅτι τυγχάνουν ὄντως ψευδεποϊμένες ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν τελευταία τους συνοδικὴ ἀπόφαση ἐναντίον τῶν ὁμολογητῶν τῶν Σπετσῶν, εἰς τὴν ὁποίαν, μεταξὺ τῶν ἄλλων, μὲ περισσὴν θεατρικὴν ὑποκρισίαν ἰσχυρίζονται, ὅτι ἡ Ἑλλαδικὴ Ἱεραρχία οὐδεμίαν «παναίρεσιν» ἀκολουθεῖ, οὐδὲ τυγχάνει «ἐνοχος σχίσματος», καθόσον «τέτοια κατηγορία δὲν ἔχει ἀπασχολήσει μηδεμίαν ἐκκλησιαστικὴν δικαστικὴν ἢ ἄλλην ἀρχὴν ἢ ἀποδειχθεῖσαν ἢ ἔστω κατ' ἐνδειξιν διαπιστωθεῖσαν ἐκ τῆς προκειμένης ἢ ἄλλης τινὸς διαδικασίας»! Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ γράφουν προκειμένου ν' ἀποσείσουν τὰς ἀνωτέρω κατηγορίας τὰς ὁποίας σαφῶς καὶ τεκμηριωμένα ὁ Ἀρχιμ. π. Χρυσόστομος Σπύρου ἀπηύθυνε πρὸς τὸν κ. Ἱερόθεον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του.

Τὴν ὅλως ὑποκριτικὴν τῶν αὐτῶν ἀθωότητα καὶ δῆθεν ἄγνοιαν ξεγυμνώνει ἀνελέητα ἓνας νῦν σύμμαχός του, ὁ ὁποῖος σὲ κατάστασι νηφαλιότητος ἔγραφε τὸ 1980: «Οὐσιαστικά, τὸ 1965, ἔγινε “ἡ ἄρση τῆς ἀκοινωνησίας” μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Φράγκων, ἔγινε ἀθόρυβα ἡ «ἔνωσις» τῶν Ἐκκλησιῶν, σύμφωνα μὲ τοὺς παραπάνω ὑπολογισμοὺς τῶν λατίνων τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῶν Οὐνιτῶν τοῦ Φαναρίου. Μετὰ ἀπὸ αὐτό, θεωρητικὰ Ὁρθόδοξοι καὶ Φράγκοι εἴμαστε ἐνωμένοι σὲ μιὰ Ἐκκλησία. Καὶ μπορούμε ἐλεύθερα νὰ ἔχουμε μυστηριακὴ κοινωνία»!!! (Ι. Ἀθωνίτης, «Ὁρθόδοξος Τύπος» τῆς 5.9.'80).

Τί ἔχουν ν' ἀπαντήσουν στὰ ἀνωτέρω οἱ καταφρονηταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας; Πρέπει νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν καλῶς ὅτι ἔπесαν πλέον τὰ προσωπεῖα των, καὶ ὁ Ὁρθόδοξος λαὸς καθημερινῶς καὶ περισσότερο ἀντιλαμβάνεται τὴν εἰς βάρος τῶν ὁσίων του τελουμένην προδοσίαν. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δι' ὄλους τοὺς εὐσεβεῖς πιστοὺς, ὁ ἀρχιμ. Χρυ-

σόστομος Σπύρου καὶ αἱ Μοναχαὶ Ἑλισάβετ, Συγκλητική, Ὀλυμπιάς, Εὐφημία, Χάρις, Ἰωάννα καὶ Θεοδότῃ τυγχάνουν ὁμολογήτριαι τῆς πίστεως καὶ ἀληθινοὶ φρυκτωροὶ τῶν ὀρθοδόξων Παραδόσεων. Αἱ κατ' αὐτῶν «ποιναὶ τῶν καινοτόμων ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ κ. Σεραφεῖμ ὡς πτηνὰ πετόμενα ἐπιστρέφουν κατὰ τὸν τῆς θείας Γραφῆς λόγον εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἰδίων.

Διὰ δὲ τὴν τόλμην τῶν ἐπισκόπων τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου νὰ τιμωρήσουν ἔστω καὶ στὰ «χαρτιά τους» διὰ τῆς ἀνυπάρκτου ποινῆς τοῦ ἀποσχηματισμοῦ τὸν π. Χρυσόστομον καὶ τὴν Ἡγουμένην Ἑλισάβετ (Βρονταμίτου) καὶ τὰς Μοναχὰς Συγκλητικὴν (Μέξια) καὶ Ὀλυμπιάδα (Κολυβᾶ), οἱ ἐπίσκοποι αὐτοὶ ἔγιναν σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ἱερόσυλοι, ἀποδείξαντες συγχρόνως τὸ μεσαιωνικὸν σκότος ποὺ ἐπικρατεῖ εἰς τὰ συνοδικὰ των γραφεῖα. Πῶς ἀγνόησαν τὴν ἐν προκειμένῳ διδαχὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀπαγορεύει τὸν ἀποσχηματισμὸν τῶν μοναχῶν διὰ τοῦ 19ου Κανόνος τῆς Ζ Οἰκ. Συνόδου; Σχολιάζων τὸν ἀνωτέρω Κανόνα ὁ καθηγητῆς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν κ. Κ. Μουρατίδης γράφει: «Οἰαδήποτε ἐπομένως διάταξις, ἀντιτιθεμένη εἰς τὸν παρόντα Κανόνα εἶναι ἀντικανονικὴ καὶ ἐν Ἑλλάδι ἀντισυνταγματική». Καὶ καταλήγει ὡς ἐξῆς: «Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω φρονουμένων, ὅτι ἡ ἐπιβολὴ τῆς ποινῆς τοῦ ἀποσχηματισμοῦ τοῦ μοναχοῦ καὶ ἡ ἐπαναγωγὴ τούτου εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν εἶναι ΑΔΥΝΑΤΟΣ ὡς ἀντικανονικὴ καὶ ἀντισυνταγματικὴ, καθ' ὅτι τὸ ἀνεξάλειπτον τῆς μοναχικῆς ἰδιότητος ἀποκλείει παντελῶς ταύτην».

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω ὅμως ψευδοποιμένας αὐτὰ εἶναι... παραμύθια, γι' αὐτὸ δὲν ἀρκοῦνται στὴν ἱερόσυλο αὐτὴ ἀπόφασί τους, ἀλλὰ προσθέτουν καὶ τὴν ποινὴν τῆς ἐξορίας εἰς τοὺς ὁμολογητὰς τῶν Σπετσῶν, ὥστε νὰ ἡσυχάσουν μιὰ καὶ καλὴ μαζί τους. Πόσο πλανῶνται! Τὸ μόνο ποὺ ἐπιτυγχάνουν μὲ ὅλα αὐτὰ εἶναι νὰ διακηρύττουν μόνοι

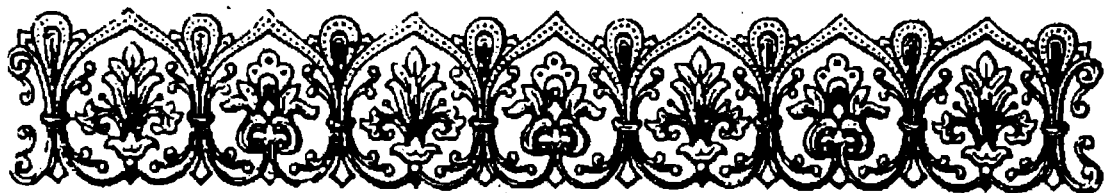

τους, ὅτι ἔπαυσαν νὰ εἶναι οἱ ἀληθινοὶ ἀντιπρόσωποι τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ἀληθινοὶ ποιμένες τῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ. Ἐρωτῶμεν: Γιατί δὲν δείχνουν τὴν ἴδια δραστηριότητα καὶ γιὰ τοὺς ἀναρίθμητους αἵρετικούς καὶ ἀθέους ποὺ κυκλώνουν κυριολεκτικῶς τὴν Ἑλλάδα μας, μὲ ἀποτέλεσμα χιλιάδες ψυχὲς νὰ χάνονται ἐξ αἰτίας των; Ἴδου πῶς ἓνα ἀπὸ τὰ πνευματικά τους παιδιά τοὺς ἐλέγχει πρόσφατα γι' αὐτὴ τὴν προδοσία: «Ἐσεῖς, οἱ ἅγιοι Πατέρες, ποὺ βλέπετε τὸ Κράτος νὰ καταληστεύει τὴν πνευματικὴ ἐξουσία σας πάνω στὸ ποίμνιό σας καὶ μὲ τοὺς θεομάχους νόμους του νὰ σᾶς γελοιοποιεῖ... δὲν ἔχετε οὔτε ἵχνος ἀνδρισμοῦ καὶ ἀξιοπρεπείας γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῆτε καὶ νὰ ἀμυνθῆτε; Γιατί δὲν προστατεύετε τὰ χριστιανικὰ δόγματα;... Γιατί συνηγορεῖτε στὴν διακοπὴ καὶ τὴν κατάργηση τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως; Πῶς θὰ κατορθώσει ἡ λυχνία τῆς προσωπικότητός σας νὰ φωτίσει καὶ νὰ κατευθύνει τὰ Ἑλληνόπουλα στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, ὅταν σᾶς ἐγκατέλειψε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα;» (Ἐκκλ. Ἄγών, Φεβρ. '84, σ. 6).

Κατόπιν τούτου πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Θεὸς νὰ ὑπακούει καὶ νὰ συνεργάζεται στὶς διάφορες «καθαιρέσεις», «ἀποσχηματισμοὺς» καὶ ἐξορίες τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ἀφοῦ οἱ πράξεις τους εἶναι μιὰ συνεχῆς πρόκληση καὶ προσβολὴ τῆς θείας δικαιοσύνης;

«Δόξα οὖν καὶ τιμὴ παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τῷ ἀγαθῷ», κληρικῷ μοναχῷ ἢ λαϊκῷ, ποὺ στὶς ἡμέρες μας ὁμολογῶν μετὰ παρρησίας τὴν Ὁρθοδοξίαν, «καθαιρεῖται», «ἀποσχηματίζεται» καὶ ἐξορίζεται ἀπὸ τοιοῦτους ψευδοποιμένας. Νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην θ' ἀκούσει ἀπὸ τὸ στόμα τὸ ἀψευδές: «εὐ̄ δοῦλε πιστέ... εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου Σου», ὁ δὲ «στέφανος τῆς ζωῆς» καὶ «ἡ στολὴ ἢ λευκὴ» θὰ τὸν καλλύνουν ἐν τῷ Παραδείσῳ τοῦ Θεοῦ εἰς αἰῶνας αἰώνων.

5/'84

Ο ΑΓΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ο ΣΤΟΥΔΙΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΖΗΛΩΤΙΣΜΟΣ

Είναι δυνατόν να γράφη κάποιος δοκίμιο περί Ὁρθοδοξίας και να περιέχη κακοδοξίες· να γράφη περί ὁμορφιάς με τελείως ἄσχημο τρόπον· να κηρύττη περί ἀληθείας με σωρείαν ψευμάτων· να βιογραφῆ ἓνα ἅγιον και να παραποιῆ τοὺς ἀγῶνας του, διότι δέν... ταιριάζουν στο πιστεύω του!

Τὸ τελευταῖο τὸ βλέπουμε να γίνεται συχνὰ στις ἡμέρες μας. Συνεχῶς διαβάζουμε ἐκκλησιαστικὰ μηνύματα γεμᾶτα κακοδοξίες· ἄρθρα σὲ ἐκκλησιαστικὰ ἔντυπα ὕβριστικὰ γιὰ τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας· «ἀντιοικουμενιστικὰ» ἄρθρα ποὺ ὑποστηρίζουν τὴν πλάνη και συγχέουν τὰ ὄρια Ὁρθοδοξίας και αἰρέσεως! Και ὅλα αὐτὰ προερχόμενα ἀπὸ γραφίδες «ὀρθοδόξων»...

Στὸ παρὸν ἄρθρον θ' ἀσχοληθοῦμε με ἓνα βιβλίο ποὺ παραποιεῖ και ἀλλοιώνει μιὰ κρίσιμη φάσι τῆς ζωῆς ἐνὸς ἁγίου. Διατί; Διότι ἐπιθυμεῖ να ταπεινώση, ὡς πιστεύει, ἀγωνιζομένους πιστοὺς ποὺ ἀκολουθοῦν τὰ ἴχνη τοῦ ἁγίου πάση θυσία, και οἱ ὅποιοι παρὰ τις προσωπικές τους ἀτέλειες και ἁμαρτίες ἀποτελοῦν σήμερα μοναδικὴ ἐλπίδα και νησίδα καθαρῆς Ὁρθοδοξίας.

Πρόκειται γιὰ τὸ βιβλίο τοῦ θεολόγου κ. Β. Τσίγκου, «Ἐκκλησιαστικὲς θέσεις τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου — Αὐθεντία και πρωτεῖο» Θεσ/νίκη 1999, σσ. 406. Προτοῦ ἀσχοληθῆ ὁ συγγραφεὺς με τις ἐκκλησιαστικὲς θέσεις τοῦ Ὁσίου προτάσσει τὸν βίον του και ἀκριβῶς ἐδῶ γίνεται ἡ

παραποίησις! Ἄς δοῦμε, ὅσο τὸ δυνατὸ συντομώτερα, πῶς ἔχουν τὰ γεγονότα.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης (759-826) ὑπῆρξε μιὰ ἐπιφανῆς μοναστικὴ προσωπικότης μὲ ἐξαιρετικὰ ποιμαντικὰ προσόντα καὶ ἀρτίαν θεολογικὴν παιδείαν. Ὡς καθηγούμενος τῆς περιωνύμου Μονῆς τοῦ Στουδίου ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῶν ἱερῶν Παραδόσεων καὶ τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας, ἐξορισθεὶς τρεῖς φορές ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του.

Τὶς δυὸ φορές ἐξωρίσθη διότι δὲν ἐδέχετο τὸν παράνομο γάμον τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου, ἐνῶ τὴν τρίτην διὰ τὰς ἱεράς εἰκόνας.

Ὁ αὐτοκράτωρ εὔρε ἀνθρώπον «κατὰ τὴν καρδίαν» του, τὸν ἠγούμενον Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος εὐλόγησε τὸν παράνομον γάμον του.

Ὁ ἅγιος Θ. διέκοψε ἀμέσως τὴν μετὰ τοῦ Ἰωσήφ κοινωνίαν καθὼς ἐπίσης καὶ μὲ ὅσους τὸν ἐκοινώνουν. Οἰκονομικῶς συνέχιζε νὰ μνημονεύη τοῦ πατριάρχου, ἀποφεύγων ὁμως πᾶσαν μετ' αὐτοῦ προσωπικὴν κοινωνίαν, ὅπως συλλεΐτουργα, χειροτονίας μοναχῶν του, κλπ. Αἱ σχέσεις ἀποκατεστάθησαν πλήρως μόνον μετὰ τὴν ἐπιστροφήν ἐκ τῆς πρώτης ἐξορίας τοῦ Ὁσίου (Αὔγ. 797), ὅταν ὁ Ταράσιος καθήρεσε τὸν Ἰωσήφ ἀκυρώσας καὶ τὸν παράνομον γάμον.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ταρασίου (806) ἀνέρχεται στὸν θρόνον ὁ Νικηφόρος. Μὲ ἐπιθυμία καὶ ἐντολὴ τοῦ αὐτοκράτορος ὁ πατριάρχης συνεκάλεσε Σύνοδον καὶ ἀποκατέστησε στὴν θέσιν του τὸν Ἰωσήφ, «κατ' οἰκονομίαν». Ὁ ἅγιος συνεχίζει νὰ μὴ κοινωνῇ μετὰ τοῦ Ἰωσήφ καὶ ὅσους τὸν ἐδέχοντο εἰς κοινωνίαν, ἐνῶ μετὰ τοῦ Νικηφόρου διατηρεῖ τὴν ἰδίαν στάσιν πού ἐκράτησε καὶ στὸν Ταράσιον. Πέρασαν ἔτσι δύο χρόνια, ὅποτε τελικῶς ὁ αὐτοκράτωρ ἐξορίζει τὸν Ὁσιον στὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Σεργίου.

Τὸ 809 κατὰ αὐτοκρατορικὴ ἀπαίτηση συγκαλεῖται νέα Σύνοδος ἡ ὁποία ἀποφασίζει τὴν ἐκ νέου ἀποκατάστασιν τοῦ

Ἰωσήφ καὶ τὴν ἐξορίαν τοῦ ὀσίου εἰς Χάλκην.

Ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου

Τὴν ἐπομένη τῆς Συνόδου ὁ ἅγιος Θεόδωρος γράφει στὸν πατριάρχη καὶ τὸν προειδοποιεῖ, ὅτι ἂν δὲν καθαιρεθῆ ὁ Ἰωσήφ «ὀδηγεῖ τὴν Ἐκκλησία σὲ μεγάλο σχίσμα». «Καλλίτερα, τονίζει, νὰ διώξης τὸ ψωραλέο πρόβατο (Ἰωσήφ), παρὰ νὰ μολυνθῆ ὅλη ἡ Ἐκκλησία». (1008 c).

Φορεὺς τῆς μολυσματικῆς ἀσθενείας εἶναι ὁ Ἰωσήφ καὶ ὄχι τὸ τυχὸν σχίσμα ποὺ θὰ δημιουργηθῆ ἐξ αἰτίας του, ὡς παρατηρεῖ ἀτυχῶς ὁ κ. Τσ. (σ. 80).

Ὁ ἅγιος εὐθὺς ἀμέσως διακόπτει τὴν ἀναφορὰν τοῦ ὀνόματος τοῦ πατριάρχου Νικηφόρου σ' ὅλες τὶς ἀκολουθίες καὶ μάλιστα τὴν Θ. Λειτουργίαν. Τὸ σχίσμα ἔχει συντελεσθῆ. Αὐτὸ τὸ σημεῖον, τῆς τελείας διακοπῆς κοινωνίας μετὰ τοῦ πατριάρχου ὁ κ. Τσ. τὸ ἀποσιωπᾶ τελείως, ἐμφανίζων τὸν ἅγιον νὰ διατηρῆ τὴν ἰδίαν στάσιν ποὺ ἐτήρει καὶ πρὸ τῆς Συνόδου τοῦ 809! Γράφει:

«Ἀποτελεῖ ἀναντίρρητον πραγματικότητα καὶ ἀμετακίνητη βεβαιότητα ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ παράδοση δὲν θὰ τιμοῦσε σχισματικό, ἐπὶ τόσους αἰῶνες, ὡς ἅγιος τῆς ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας. Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης δὲν ἦταν σχισματικός ἢ ἔστω πρόσκαιρα σχισματικός, ποὺ ἀργότερα μετανόησε. Πρὸς ἐπίρρωση τῶν προαναφερθέντων θὰ πρέπει νὰ σημειωθῆ πὼς δὲν καταδικάσθηκε ἀπὸ καμία ἔγκυρη σύνοδο τῆς ἐποχῆς του. Ἐξίσου ἀληθὲς εἶναι ὅτι σὲ κανένα κείμενό του δὲν παρουσιάζεται νὰ εὐλογεῖ ἢ νὰ ὑποκινεῖ καὶ νὰ προτρέπει σὲ σχίσμα καὶ ἀνταρσία κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Στὶς ὀξύτατες διαμαρτυρίες του ποὺ συχνότατα προέβαλλε, δὲν παρασύρθηκε ὥστε νὰ «ἐξέλθει» ἀπὸ τὴν μάνδρα τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἀνεξάρτητες ἐκκλησιαστικὲς φατρίες καὶ ὀμάδες...

Ἡ στάση τοῦ ἱεροῦ πατρὸς ἔναντι ὄλων τῶν πνευματικῶν του προΐσταμένων κινεῖται ἐντὸς τῶν παραδοσιακῶν

ἐκκλησιαστικῶν πλαισίων. Εἶναι μία στάση ἰδιαιτέρως ἐπιφυλακτικὴ καὶ προσεκτικὴ καὶ προφανῶς καθοδηγητικὴ γιὰ παρόμοια φαινόμενα ἢ στάσεις ποὺ ἐμφανίζονται καὶ στὶς μέρες μας». (σ. 91-2).

Πρὶν ἀναφέρωμε τὸν ἀντιθετικὸν μας λόγον στὶς παραπάνω ἀναληθεῖς προτάσεις τοῦ συγγραφέως, παραθέτομε τὶς θέσεις τοῦ ἰδίου ἁγίου Θεοδώρου, τὶς ὁποῖες ἀπέκρυσεν ὁ κ. Τσίγκος.

Γράφων ὁ ἅγιος πρὸς τὸν ἡγούμενον Θεόφιλον, λίγο μετὰ τὴν μοιχοσύνοδον τοῦ 809, τονίζει:

«Χαλεπὴ κακοδοξία ἐκηρύχθη ὡς δόγμα στὴν Ἐκκλησία μας. Αὐτὴ ἡ μοιχειακὴ αἵρεσις, ἡ ὁποία ὁμοῦ μὲ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοὺς θείους Κανόνας διαλύσασα, διὰ τῆς ἀθώσεως ὑπὸ τῶν ἰδίων τοῦ καθηρημένου μοιχοζεύκτου. Διότι ἂν τὸ Εὐαγγέλιον ἠθέτησαν, πολὺ λίγο τοὺς ἐνδιέφερε νὰ φροντίζουν διὰ τὴν τήρησιν τῶν ἱ. Κανόνων.

Ταῦτα λοιπὸν θεώρησα ἀναγκαῖον νὰ γνωρίσω στὴν ὀσιότητά σου, ὥστε γνωρίσασα ὅτι κηρύσσεται αἵρεσις νὰ τὴν ἀποφύγη, δηλαδὴ νὰ ἀποφύγη τοὺς αἵρετικούς. Ὡστε οὔτε νὰ κοινωνῇ μὲ αὐτούς, οὔτε νὰ τοὺς μνημονεύῃ στὴν εὐαγεστάτη Μονὴ ἐπὶ τῆς Θ. Λειτουργίας. Καὶ τοῦτο, διότι ἔχουν ἐκφωνηθῆ μεγάλαι ἀπειλαὶ ὑπὸ τῶν ἁγίων σὲ ὅσους συγκαταβαίνουν πρὸς τὴν αἵρεσιν, μέχρι ἀκόμα καὶ στὸ συντρώγειν (μὲ τοὺς αἵρετικούς).

Ἐὰν δὲ παρατηρεῖ ἡ Ὀσιότης σου πῶς δὲν τὰ εἶπαμε αὐτὰ πρὸ τῆς λεηλασίας, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐμνημονεύαμε τῶν ἐπισκόπων τοῦ Βυζαντίου, ἃς γνωρίζῃ τοῦτο: αὐτὸ ἐγένετο διότι δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμα ἡ ἀνωτέρω Σύνοδος, οὔτε εἶχε δημοσία κηρυχθῆ τὸ πονηρὸ δόγμα καὶ τὸ ἀνάθεμα.

Καὶ ἀκριβῶς προτοῦ νὰ γίνουν τὰ ἀνωτέρω, δὲν ἦτο ἀσφαλὲς νὰ διακόψῃ κάποιος κοινωνίαν μετὰ τῶν παρανομούντων πλήρως· (ἄρκετὸν ἦτο) νὰ ἀποφεύγῃ τὴν μετ' αὐτῶν προσωπικὴν κοινωνίαν καὶ κατὰ λόγον οἰκονομίας νὰ τοὺς

μνημονεύη μέχρι ἓνα ὄρισμένο διάστημα.

Ἄφοῦ ὅμως εἰς τὸ φανερόν ἐξῆλθε ἡ αἵρετικὴ ἀσέβεια διὰ τῆς συνόδου, πρέπει πιά καὶ ἡ ὁσιότης σου μαζί με ὄλους τοὺς ὀρθοδόξους νὰ ἀντιδράσῃ μετὰ παρρησίας διὰ τῆς διακοπῆς πάσης προσωπικῆς κοινωνίας μετὰ τῶν κακοδόξων, ὡς ἐπίσης, καὶ διὰ τῆς μὴ ἀναφορᾶς τοῦ ὀνόματος παντὸς εὐρεθέντος στὴν μοιχοσύνοδον ἢ τῶν συμφωνούντων με αὐτήν. Διότι ἀσφαλῶς εἶναι δίκαιον, ὅσιν πάτερ, ἀφοῦ εἶσαι ὄνομα καὶ πρᾶγμα Θεόφιλος, ν' ἀγαπᾶς καὶ στὸ σημεῖον αὐτὸ τὸν Θεόν. Διότι ὁ Χρυσόστομος, ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνον τοὺς αἵρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς κοινωνοῦντας με αὐτοὺς ἰσχυρῶς διεκήρυξεν». (Ἐπιστ. Θεοφίλω ἡγουμένῳ. 1048-9).

Οἱ χωριζόμενοι τῶν κακοδόξων ἄξιοι τιμῆς

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν ἡλίου φαινότερον παρουσιάζεται ἡ νέα στάσις τοῦ ἁγίου μετὰ τὴν σύνοδον τοῦ 809· πλήρης διακοπὴ κοινωνίας με τὸν πατριάρχην καὶ ὅσους κοινωνοῦν τὸν μοιχοζεύκτην Ἰωσήφ. Ἀντιθέτως διὰ τὸν κ. Τσ. ὁ Ὅσιος «παρὰ τίς ὀξύτατες διαφωνίες καὶ συγκρούσεις μαζί τους (Ταράσιον καὶ Νικηφόρον, σ. ἡμ.) δὲν τοὺς εἶχε ἀποκηρύξει καὶ ὅπως ὑποστηρίζει ὁ ἴδιος οὐδέποτε εἶχε διακόψει τὸ μνημόσυνό τους»! (σ. 193).

Τὰ ἀνωτέρω ἰσχύουν μόνον διὰ τὸν πατριάρχην Ταράσιον· ἐπὶ Νικηφόρου ἡ διακοπὴ ἦτο τελεία. Καὶ ἐρωτῶμεν: ἡ μελέτη τοῦ κ. Τσίγκου «καρπὸς πολυετοῦς ἐνασχολήσεως» πῶς παρέλειψε ν' ἀναφέρῃ τὸ οὐσιῶδες αὐτὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει τὸν ἅγιον τελείως διαφορετικὸν ἀπ' ὅ,τι ὁ ἴδιος προσπαθεῖ νὰ τὸν ἐμφανίσῃ;

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ πρέπη νὰ τονισθῇ καὶ τὸ ἐξῆς σημαντικὸν ποὺ φανερῶνει τὴν μεροληψίαν καὶ τὸν ἀντιεπιστημονικὸν τρόπον ἐρεύνης τοῦ κ. Τσ.

Ἄντι νὰ συγκρίνη Ὅσιον καὶ ζηλωτὲς πρὸς δύο ἴσα μεγέθη, τὴν αἵρεσιν δηλ. τῆς εἰκονομαχίας καὶ τὴν αἵρεσιν

τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐξαντλεῖ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ Ὁσίου, μόνον στὸν παράνομον γάμον τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν συγκρίνει μὲ τὴν στάσιν τῶν παλ/τῶν καὶ ζηλωτῶν ἔναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (τὸ ἡμερολογιακὸν εἶναι ἢ ἀπαρχή), ὥστε νὰ τοὺς ἀποδείξει φανατικοὺς καὶ μὴ ἔχοντας σχέσιν πρὸς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ὁσίου!

Ἄλλὰ καὶ στὸ σημεῖον αὐτό, ὅπως εἶδαμε, παραποίησε τὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα! Ἔτσι δημιουργεῖ δύο σοβαρὲς πλαστογραφίες στὴν εἰκόνα δράσεως τοῦ ἁγίου προκειμένου νὰ ταπεινώσῃ καὶ προσβάλῃ τὸ σύγχρονο κίνημα τῶν παλ/τῶν καὶ ζηλωτῶν Ἑλλάδος!

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ἡ ἐξῆς: Ὅπως ἀντέδρασαν στὸν ἀντικανονικὸν γάμον ὁ Ὁσιος, ἀντέδρασαν καὶ οἱ Παλ/ται στὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν· καὶ ὅπως ἠγωνίσθη κατὰ τῆς εἰκονομαχίας, ἀγωνίζονται σήμερα οἱ ἐνιστάμενοι ζηλωταὶ κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Ἡ ταυτότης *mutatis mutandis* εἶναι πλήρης καὶ τελεία.

Ὁ ἅγιος Θ. διὰ τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου τοῦ ἐπισκόπου του δὲν φοβᾶται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς σχισματικός. Ὁ ἱ. πατὴρ δὲν κατέχεται ὑπὸ τῆς κομπλεξικῆς νοοτροπίας τῶν συγχρόνων «συντηρητικῶν» οἱ ὅποιοι φοβοῦνται νὰ ἀποκηρύξουν τοὺς κακοδόξους προϋσταμένους τους, μήπως καὶ «ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν μάνδραν τῆς Ἐκκλησίας»! Ἐγνώριζε σαφῶς ὅτι ἡ στάσις του ἐκαλύπτετο πλήρως ὑπὸ τῆς ἱ. παραδόσεως, γι' αὐτὸ καὶ θὰ τονίζῃ: «Παραγγελίαν γὰρ ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου, ἐάν τις δογματίζη ἢ προστάσῃ ποιεῖν ἡμᾶς, παρ' ὃ οἱ Κανόνες ὀρίζουσιν, ἀπαράδεκτον αὐτὸν ἔχειν καὶ μηδὲ λογίζεσθαι αὐτὸν ἐν κλήρῳ ἁγίων». (998 Α).

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ διακόπτων κοινωνίαν μὲ αἵρετικούς ἢ καταφρονητὰς τῶν τῆς Ἐκκλησίας ἱερῶν Παραδόσεων, δὲν γίνεται ποτε σχισματικός, ἀλλὰ κατὰ τὸν ἅγιον Νικόδημον, ἐρμηνεύοντα τὸν σχετικὸν Κανόνα: «... οἱ χωριζόμενοι αὐτοί, ὅχι μόνον διὰ τὸν χωρισμὸν δὲν καταδικάζονται,

ἀλλὰ καὶ τιμῆς τῆς πρεπούσης, ὡς ὀρθόδοξοι, εἶναι ἄξιοι, ἐπειδὴ, ὅχι σχίσμα ἐπροξένησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὸν χωρισμὸν αὐτόν, ἀλλὰ μᾶλλον ἠλευθέρωσαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ σχίσμα καὶ τὴν αἴρεσιν τῶν ψευδεπισκόπων αὐτῶν».

Φοβούμενος, λοιπόν, «ἐνθα οὐκ ἦν φόβος», ὁ κ. Τσ. ἀγωνιᾷ ν' ἀπαλλάξῃ τὸν Ὅσιον τῆς ἀνυπάρκτου μομφῆς τοῦ σχισματικοῦ! Ἀντιθέτως διὰ τοὺς ζηλωτὰς δὲν ἔχει κανένα προβληματισμὸν καὶ ἀγωνία πῶς θὰ τοὺς χαρακτηρίσῃ γι' αὐτόν εἶναι «ἐκτὸς ἐκκλησίας», καίτοι ἠγωνίσθησαν διὰ θέματα πολὺ σπουδαιότερα τοῦ μοιχικοῦ γάμου ἐνὸς αὐτοκράτορος! Ὡς αὐστηρὸς, λοιπόν, κριτῆς των θὰ σχολιάσῃ:

Ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ

«Εἶναι γεγονὸς ὅτι στὴ χώρα μας οἱ ζηλωτὲς καὶ οἱ παλαιοημερολογίτες, γιὰ πολλοὺς λόγους συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἀγνοίας, θεωροῦν τὸν ἅγιο Θεόδωρο ζηλωτὴ καὶ ἐπαναστάτη κατὰ τοῦ «ἐπισκοπικοῦ κατεστημένου», ἀκόμη καὶ σχισματικὸ χάριν τῆς ἀληθείας. Ὅπως ἤδη ἀναφέρθηκε, δὲν ἦταν τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, μὲ τὴν ἔννοια τὴν ὁποία ἀποδίδουμε στοὺς χαρακτηρισμοὺς αὐτοὺς σήμερα». (σ. 92, σημ. 1).

Ἡ ἀνωτέρω παρατήρησις τοῦ κ. Τσ. δὲν εἶναι μόνον ψευδὴς ἀλλὰ καὶ διαστροφικὴ. Οἱ παλαιοημερολογίται καὶ γενικῶς ὅλοι πού σέβονται τοὺς ἀγῶνες τῶν ἁγίων, θεωροῦν τὸν ἅγιον Θ. Ζηλωτῶν πατρικῶν παραδόσεων, ἡρωϊκῶς ἀντισταθέντα στὶς παράνομες ἀξιώσεις τῶν καινοτόμων καὶ κακοδόξων «ψευδεπισκόπων» τῆς ἐποχῆς του. Οὐδέποτε ὅμως θὰ τὸν τιμοῦσαν, ἐάν, σὰν τοὺς προτεστάνες, ἠρνεῖτο τὴν ἐπισκοπικὴν ἱεραρχίαν ἢ γενικῶς τὴν ἐθεώρει κάτι τὸ μὴ καλόν. Ἡ φράσις «ἐπισκοπικὸν κατεστημένον» οὐδέποτε ἐγράφη καὶ ὡς μομφὴ ἀπεδόθη στοὺς νεοημερολογίτας ὑπὸ τῶν παλ/τῶν στὰ 76 χρόνια τῆς κατὰ Θεὸν ἐνστάσεώς των!

Συνεπῶς ὁ κ. Τσ. διαστρέφει τὴν ἀλήθειαν, προκειμένου νὰ σπιλώσῃ τὸ ὁμολογιακὸν πρόσωπον τῶν παλ/τῶν.

Ἡ δὲ ἑτέρα παρατήρησις τοῦ ὅτι ὁ ἅγιος Θ. θεωρεῖται ὑπὸ τῶν παλ/τῶν «σχισματικὸς χάριν τῆς ἀληθείας» εἶναι ἐν μέρει σωστή, διότι ὁ ἅγιος ἐφήρμοσε στὴ ζωὴ του τὸ πατερικόν: «Ἔστι σχισθῆναι καλῶς καὶ ὁμονοῆσαι κακῶς». Ἐξ ἄλλου ἡ λέξις σχισματικὸς φορτισμένη πάντοτε μὲ ἀρνητικὸν περιεχόμενον δὲν κυριολεκτεῖται εἰς πράξεις σὰν τὴν παροῦσαν.

Κατὰ τοὺς ἰ. Κανόνας οἱ διακόπτοντες κοινωνίαν μετὰ τῶν κακοδόξων δὲν χαρακτηρίζονται ὡς σχισματικοὶ «ἐπειδὴ ὄχι σχίσμα ἐπροξένησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μετὸν χωρισμὸν αὐτόν, ἀλλὰ μᾶλλον ἠλευθέρωσαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ σχίσμα καὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ψευδεπισκόπων αὐτῶν» (ἅγ. Νικόδημος). Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ὁ ἅγιος θὰ γράψῃ στὸν ἀδελφὸ του καὶ συναγωνιστὴν Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά:

«Ἀσφαλῶς ἐξ αἰτίας ἐνὸς ἀνθρώπου δὲν ἀποσχίζομαστε ἀπὸ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία, πλὴν ὅμως ἀποσχίζομαστε ἀπὸ ὅσους ἐπεκύρωσαν τὴν πρᾶξιν τῆς μοιχείας. Γιατὶ αὕτη δὲν εἶναι Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου.

Ἐὰν εἶναι Ἐκκλησία, τότε πράγματι εἴμαστε ἀποσχισμένοι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ἐξαιτίας ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἐνώθηκε μ' αὐτὴν καὶ δὲ δεχόμεθα τὸν μοιχοζεύκτη. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτοὶ δὲν εἶναι Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, οἱ ἴδιοι πραγματικὰ ἀποσχίζονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ἐξαιτίας ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἐνώθηκε μ' αὐτούς» σ. 88. (Μετάφρ. κ. Τσ.).

Ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Ὁσίου διὰ τὴν Σύνοδον τοῦ 809 εἶναι φοβερὸς· δὲν ἀποτελοῦν τὰ μέλη τῆς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ! Καὶ τοῦτο διότι αἱ πράξεις των δὲν ἔχουν καμμία σχέσιν πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἀργότερα ὁ ἅγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς θὰ ἐκφράσῃ τὰ ἀνωτέρω ἐπιγραμματικῶς: «Οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς ἀληθείας εἰσὶν· καὶ οἱ μὴ τῆς

ἀληθείας ὄντες, οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσί».

Συνεπῶς ὁ συγγραφεὺς τῆς διατριβῆς ἀγνοεῖ καὶ συγχέει τὸ σκεπτικὸν τῆς ἱεροκανονικῆς τάξεως καὶ πράξεως τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ δὲν βλέπει τίποτα τὸ κοινὸν μεταξὺ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου καὶ παλ/τῶν. Πιστεύει ἀπόλυτα ὅτι ὁ ἅγιος Θ. ἦτο μὲν ζηλωτῆς, ἀλλὰ χωρὶς τὸν φανατισμὸν τῶν συγχρόνων ζηλωτῶν. Ἄς τὸν παρακολουθήσομε:

Ἡ ταυτότης τῶν δύο ζηλωτισμῶν

«Ἀπὸ πολλοὺς ἐρευνητὲς ὁ Θεόδωρος Στουδίτης θεωρήθηκε ζηλωτῆς ἢ ἡγέτης τῆς μερίδος τῶν ζηλωτῶν, προβάλλοντας τὴν ἀρνητικὴν πλευρὰ τοῦ ζήλου, ὅταν αὐτὸς ἐκδηλώνεται μὲ ἐνέργειες ποὺ ὀδηγοῦν στὸν φανατισμὸν. Πολλοὶ μάλιστα στὶς ἡμέρες μας προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν κάποια «πρότυπα» ζηλωτῶν, ὥστε αὐτοὶ νὰ «τεκμηριώσουν» τὶς ἐκάστοτε ἀπόψεις τους. Ἡ ἐκτίμησή μας εἶναι πῶς, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἱερὸ πατέρα, ἐνῶ πράγματι ἐπεδείκνυε ἀξιοθαύμαστο ζῆλο σ' ὅλες του τὶς δραστηριότητες, δὲν ἦταν ὅμως ζηλωτῆς μὲ αὐτὴ τὴ σημασία ποὺ χαρακτηρίζεται κάποιος σήμερα. Συνεπῶς ἡ «ἐτικέτα» τοῦ ζηλωτοῦ τὸν ἀδικεῖ καὶ δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα» (σ. 127, σημ. 1).

Εἶναι ὅμως ἔτσι τὰ πράγματα; Ὁ ἅγιος δὲν ἔχει ὄντως κοινὰ σημεῖα μὲ τοὺς συγχρόνους ζηλωτάς; Πιστεύομεν ἀπολύτως ναί!

Διότι ἐὰν ὁ Ὅσιος γιὰ ἓνα παράνομον γάμον καὶ μάλιστα βασιλικόν, διέκοψε κοινωνίαν μετὰ τοῦ ἐπισκόπου του — ὅταν ἡ σύνοδος ἀθῶωσε τὴν πρᾶξιν καὶ τὸν ἱερέα ποὺ εὐλόγησε τὸν γάμον —, πολλῶ μᾶλλον ἐδικαιοῦντο νὰ μιμηθοῦν τὸν ὄσιον οἱ ζηλωταὶ στὴν περίπτωσιν τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, ποὺ κυριολεκτικῶς συνετάραξε καὶ ἐξωτερικῶς ἐδίχασε ὀλόκληρον τὴν Ὁρθοδοξίαν!

Καὶ ὅταν ἐπὶ εἰκονομαχίας τὸ 98% τῶν ἐπισκόπων τοῦ

Βυζαντίου χειροκροτοῦσε τοὺς εἰκονομάχους, τὴν ἴδια ὥρα ὁ ἅγιος Θ. ἐμαστιγοῦτο καὶ ἐσύρετο εἰς ἔξοριαν, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη καὶ στοὺς ζηλωτὰς τὸ 1924! Τότε οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ἑλλάδος ἀδιαφόρησαν διὰ τὴν πρώτην πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὸ νέον ἡμερολόγιον, διὰ νὰ καταλήξουν σήμερα νὰ κοινωνοῦν καὶ νὰ ἐπικροτοῦν κορυφαίους οἰκουμενιστὰς τῶν ἡμερῶν μας! Ἰδού, λοιπόν, ἡ ταυτότης πορείας Ὁσίου καὶ ζηλωτῶν τὴν ὥραν τῆς κακοδοξίας!

Διατί συνεπῶς μεροληπτεῖ καὶ κακοποιεῖ τὴν ἱστορίαν ὁ συγγραφεὺς τῆς διατριβῆς;

Βεβαίως ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι δὲν ἔχομεν τίποτα κοινὸν στὴν κριτικὴν μας αὐτῇ, ἀφοῦ ἐκεῖνος καὶ τοὺς θιασώτας καὶ κήρυκας τῆς συγχρόνου παναιρέσεως ἀθῶνει καὶ ἀπαθῶς δέχεται ὡς ποιμένας του, ἐνῶ τοὺς ἀγωνιζομένους κατὰ τῆς αἵρέσεως θεωρεῖ «ἐκτὸς Ἐκκλησίας»! Λυπούμεθα εἰλικρινῶς διότι τίποτα δὲν ὠφελήθη ἀπὸ τὴν πολυετῆ μελέτην τῶν συγγραμμάτων τοῦ ἱεροῦ πατρὸς καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸν ὁμολογιακὸν βίον του!..

Γράφομεν τὰ ἀνωτέρω διότι εἶναι καταφανῆς ἡ προσπάθειά του νὰ παρουσιάσῃ τὸν ἅγιον τελείως ξένον ἢ διάφορον πρὸς τοὺς σημερινοὺς ζηλωτὰς, οἱ ὅποιοι δικαίως τὸν ἔχουν ὡς παράδειγμα στοὺς ἀγῶνες τους. Αὐτὸ τὸ γνωρίζει ὁ κ. Τσ. γι' αὐτὸ πάσῃ θυσίᾳ προσπαθεῖ, ματαίως βέβαια, ν' ἀποδείξῃ τὸν μὲν Ὁσιον βαδίζοντα τὴν βασιλικὴν ὁδόν, τοὺς δὲ ζηλωτὰς φανατικοὺς καὶ ὀπαδοὺς τῶν ἄκρων! Γράφει λοιπόν στὸ ἔργον του καὶ τὰ κατωτέρω ἀνεπιτυχῆ.

«Δὲ (sic) θεωρεῖται καθόλου τυχαῖο τὸ γεγονὸς ὅτι στὴν Ἑλλάδα πολλοὶ ἀντιοικουμενιστὲς ζηλωτὲς καὶ παλαιοημερολογίτες στὸ πρόσωπον τοῦ ἱεροῦ πατρὸς ἀναγνωρίζουν τὸν ὑπέρμαχον τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτονομίας, τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς ἀκριβείας περὶ τὴν πίστη καὶ τοὺς ἱεροὺς κανόνες. Στὸ θέμα ὅμως τῶν ἀπόψεων του γιὰ τὴν ἐκκλησία τῆς Ρώμης παραδόξως σιωποῦν καὶ δὲν ἀναφέ-

ρονται καθόλου σ' αὐτόν, ἐπειδὴ προφανῶς τὸν θεωροῦν φιλοπαπικὸ καὶ ἄρα ἀποκλίνοντα καὶ παρεκτραπέντα ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη πατερικὴ παράδοση» (σ. 260).

Τὸ συμπέρασμά του τυγχάνει τελείως ὑποκειμενικόν! Ἡ πραγματικότης εἶναι πολὺ διαφορετικὴ. Οἱ ζηλωταὶ καὶ γενικῶς οἱ ἐνιστάμενοι κατὰ τῆς αἵρέσεως παλ/ται οὐδέποτε διενεώθησαν ὅτι ὁ ἱερός πατήρ διὰ τῶν φιλοφρόνων ἐκφράσεών του παραχωροῦσε **πρωτεῖον ἐξουσίας** εἰς τὸν ἐπίσκοπον Ρώμης. Συνήθιζε ὁ ἅγιος νὰ προσφωνῇ παρομοίως καὶ ἄλλους πατριάρχας, ὅπως π.χ. τὸν Ἱεροσολύμων: «σὺ πρῶτος πατριαρχῶν...» κλπ.

Ἐξ ἄλλου ὁ Ρώμης δὲν εἶχε ἐκφράσει μέχρι τότε τὰς δοξομανεῖς καὶ αἰρετικὰς ἀπαιτήσεις του, ὅπως τὸ πρωτεῖον, τὸ ἀλάθητον, τὸ φιλιόκβε κλπ. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ ἅγιος Θ. γράφει ὅπως γράφει καὶ οἱ ζηλωταὶ δὲν τὸν... κατακρίνουν. Ἐξ ἄλλου σ' αὐτὸ συμφωνεῖ μαζί τους καὶ ὁ κ. Τσ., ἀφοῦ τονίζει τὰ ἐξῆς σὰν συμπέρασμα στὴν ὑπ' ὄψει διατριβὴν του.

«Ἀπὸ τὴν ἐνδελεχῆ μελέτη τῶν σπουδαιτικῶν συγγραμμάτων δὲν τεκμηριώνεται ἡ ἀναγνώριση παπικοῦ πρωτείου μὲ τὴν μεταγενέστερη βατικάνεια ἔννοια καὶ ἔκταση...» (σ. 365). Συνεπῶς διατί προσπαθεῖ πάση θυσίᾳ νὰ κατηγορήσῃ τὸν ζηλωτισμόν;

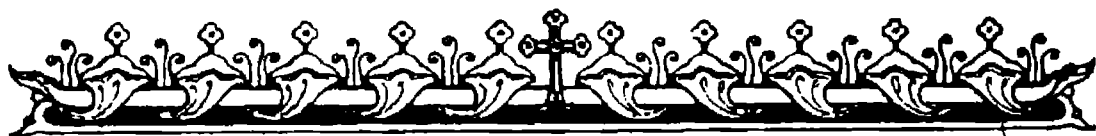
Πρὶν ἀκριβῶς 30 χρόνια (1969) ἐκυκλοφορήθη εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἡ διδακτορικὴ διατριβὴ τοῦ Χαρ. Τζώγα: «Ἡ περὶ μνημοσύνων ἔρις ἐν Ἀγίῳ Ὁρει κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα», ἡ ὁποία, δυστυχῶς, ἐχαρακτήριζε τὸ κίνημα τῶν Κολλυβάδων ὡς «φανατικὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ζηλωτισμοῦ»! Δυστυχῶς ὁ κ. Τσιγγκος ἀκολουθῶν τὴν μέθοδον τῆς ἀνωτέρω διατριβῆς προσεπάθησε νὰ παρουσιάσῃ στὴν διατριβὴν του τὸ νέον παραδοσιακὸν κίνημα τῶν ἀνθενωτικῶν ζηλωτῶν ὡς προῖον καὶ αὐτὸ τοῦ φανατισμοῦ! Λυπούμεθα διὰ τὴν συγγραφὴν του αὐτῆ ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὸν καθηγητὴν τῆς Θεολ. Σχολῆς Θεσ/νίκης ποὺ τὸν ἐπέβλεπε καὶ καθωδήγει στὴν

σύνταξίν της. Βεβαίως δὲν κατηγοροῦμεν τὶς λοιπὲς ὀρθὲς θέσεις τοῦ ἔργου.

Ἡ ἀντικολληβαδικὴ διατριβὴ οὐδεμίαν εἶχεν ἀπήχησιν, οὔτε στὸν λαόν, οὔτε στὴν θεολογικὴν σκέψιν, ἡ ὁποία στὴν πλειονότητά της συνέχισε νὰ τιμᾷ τοὺς Κολληβάδες. Πιστεύομεν ὅτι τὸ αὐτὸ θὰ συμβῆ καὶ διὰ τὰ γραφόμενα κατὰ τοῦ ζηλωτισμοῦ στὸ ἔργον τοῦ κ. Τσίγκου. Τὰ γεγονότα ἐξ ἄλλου τὸν διαψεύδουν καθημερινῶς, ἀφοῦ δικαιῶνουν θεωρητικῶς καὶ πραγματικῶς τὴν ἀνθενωτικὴν στάσιν τῶν ἐνισταμένων παλ/τῶν. Καὶ ὅσον περνᾷ ὁ καιρὸς, τόσο θὰ δικαιῶνται καὶ περισσότερο, ἀφοῦ ἡ ἀλήθεια πάντοτε νικᾷ καὶ οὐδὲν αὐτῆς ἰσχυρότερον...

8/99

ΣΥΝΑΞΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΡΗΜΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Στις ημέρες μας είναι συνηθισμένο φαινόμενο οι θεολογικές Συνάξεις και τὰ Συνέδρια, τοπικά ἢ διορθόδοξα. Ἐπίσης συνηθισμένοι εἶναι οἱ πανηγυρικοὶ λόγοι τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας στοὺς ἱ. ναοὺς καὶ τὶς αἵθουσες. Ἀπ' ὅλα ὅμως αὐτὰ ἀπουσιάζει τὸ ἀκραιφνὲς τῆς Ὁρθοδοξίας πνεῦμα· κυριαρχεῖ ὁ κενὸς λόγος, ἀφοῦ ἀπουσιάζει ἡ πράξις ποὺ τὸν βεβαιώνει. Στὸ παρὸν ἄρθρον θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τρεῖς τέτοιες συναντήσεις ποὺ ἔγιναν στὴν Ἀθήνα.

Α'. Ἡ πρώτη ἐξ αὐτῶν ἦτο τὸ Ὅγδοον Παν-Ἀλλήνιον Θεολογικὸν Συνέδριον (3-5 Σεπτ. '99) καὶ εἶχε ὡς θέμα: «Ἡ Ἐκκλησία ἐνώπιον τῶν μεγάλων κοινωνικῶν προβλημάτων». Ἐξετάσθησαν ποικίλα ὄντως κοινωνικά προβλήματα, ἀλλ' ἀπουσίαζε τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐνδιαφέρον τοὺς πιστοὺς θέμα: ἡ παρουσία τῆς αἵρέσεως σήμερα. Οὐδεὶς ἐκ τῶν συνέδρων ἀνεφέρθη εἰς τὰ προβλήματα ποὺ δημιουργεῖ τὸ πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως μὲ τὶς συμπροσευχὲς καὶ συλλειτουργίες τοῦ μετὰ τῶν αἰρετικῶν τῆς Δύσεως· μὲ τὰς ἀναγνωρίσεις τῶν Μονοφυσιτῶν ὡς Ὁρθοδόξων (1990) καὶ τοῦ παπισμοῦ ὡς ἰσοκύρου πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν Ἐκκλησίας (1993), ἔχοντας δηλαδὴ Θεῖαν Χάριν καὶ συνεπῶς ἐξασφαλίζοντος τὴν σωτηρίαν στοὺς ὀπαδοὺς του!

Τὸ ἀνωτέρω Συνέδριον προσεφέρετο ὡς μία λαμπρὰ εὐκαιρία εἰς ὅλους τοὺς συνέδρους, ὥστε νὰ ὁμολογήσουν ἐν συνάξει τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, καταδικάζοντας συγχρόνως τὰς οἰκουμενιστικὰς ἐνεργείας τῆς Ἐκκλησίας των. Θὰ παρατηρήσῃ κάποιος· μὰ εἶναι δυνατόν ὁ σιγῶν ὅλον τὸν χρόνον καὶ ἀδιαφορῶν διὰ τὴν συντελουμένην

προδοσίαν νὰ γίνῃ ὁμολογητῆς στὶς ἡμέρες τοῦ Συνεδρίου; Κατὰ κανόνα ὄχι, ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἡ περίπτωση αὐτὸς ποὺ δειλιᾷ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀλήθειαν μόνος, νὰ τὸ πράττῃ, ὅταν συνυπογράφουν τοῦτο καὶ ἄλλοι πολλοί. Δυστυχῶς οὔτε αὐτὸ ἔγινε, διότι ἔλειπε τὸ ὁμολογιακὸν πνεῦμα ἀπὸ τὴν Ὀργανωτικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Συνεδρίου. Χιλιάδες θεολόγοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ οὐδεμία διαμαρτυρία κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ αἰῶνος μας!

Τί θὰ ἔλεγαν οἱ ἀνωτέρω σύεδροι, ἐὰν σὲ περίοδον φοβερᾶς πανώλους συνήρχετο πανελλήνιον ἱατρικὸν συνέδριον μὲ θέμα τὴν ὠφέλειαν τῆς πρωϊνῆς γυμναστικῆς; Κάτι παρόμοιον ἔπραξαν καὶ αὐτοί, παρὰ τοὺς προφορικοὺς τοὺς ἐπαίνους πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν. Ἡ δύναμις καὶ ἡ τιμὴ αὐτῆς οὐκ ἐν λόγοις, ἀλλ' ἐν δυνάμει πράξεως καὶ μαρτυρικῆς ἐνστάσεως κατὰ τοῦ θανασίμου αὐτῆς ἀντιπάλου, τῆς αἵρέσεως. Ἐχασαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκφρασθοῦν συλλογικὰ καὶ νὰ ἐλκύσουν τὴν προσοχὴν τοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον ἰδιαιτέρως συγκινεῖ ὁ ἔμπρακτος λόγος.

Τί νὰ ὠφελήσῃ τὸν πιστὸν ἢ θριαμβολογία τῶν ὁμιλητῶν γιὰ τὴν Πατερικὴν θεολογίαν καὶ πῶς νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὄντως συνιστᾷ «πνευματικὴν ἐποποιῖαν», ὅταν βλέπῃ τοὺς θεράποντας τῆς θεολογίας αὐτῆς νά... ὑπνώττουν ἐνώπιον τῆς αἵρέσεως; Ὅταν χειροκροτοῦν τοὺς συγχρόνους οἰκουμενιστάς, οἱ ὁποῖοι χλευάζουν τὸν πατερικὸν λόγον, ἐνεργώντας ἀντίθετα πρὸς αὐτόν; Ἄν ὁ σπουδαστῆς τοῦ πατερικοῦ λόγου δὲν ἔχει ὑποστῆ τὴν μεταμορφωτικὴν αὐτοῦ δύναμιν, ἀλλ' ἀντιθέτως τὸν εὐτελίζει, ἀφοῦ πράττει ἀντίθετα πρὸς αὐτόν, τότε πῶς θὰ τὸν σεβασθῆ ὁ λαός; Ἐὰν ἡ σιγὴ τῆς ἀληθείας «κρύπτει Χριστὸν ἐν τάφῳ», διατί νὰ μὴ συνέβῃ τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸ παρὸν Συνέδριον;

Β'. Τὸ αὐτό, δυστυχῶς, ἀμάρτημα διέπραξαν οἱ ὀργανώσαντες τὸ ἀνωτέρω Συνέδριον, ὅταν ἀργότερα, τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ 2000, προσεκάλεσαν νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας τὸν Σεβ. ἐπίσκοπον

Πρεβέζης κ. Μελέτιον Καλαμαράν. Αὐτὸν ποὺ ἐσκανδάλισε πολλάκις τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα μὲ λόγους καὶ ἔργα. Τὸ ἐσκανδάλισε α) τὸ 1990 ὑπογράψας ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν Κοινὴν Δήλωσιν μὲ τοὺς Μονοφυσίτας, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχαμε μὲ αὐτοὺς ἐπὶ 1500 χρόνια τὴν «αὐτὴν αὐθεντικὴ Χριστολογικὴ πίστις καὶ τὴν ἀδιάκοπη συνέχεια τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως»! Προκειμένου δὲ νὰ στηρίξη τὴν ἀνωτέρω ἀντορθόδοξον θέσιν, εἰρωνεύθη καὶ δριμύτως ἤλεγξε ὄσους ἐτόλμησαν νὰ δημοσιογραφήσουν κατὰ τῆς ἀνωτέρω κακοδόξου Συμφωνίας!

β) Τὸ ἐσκανδάλισε μὲ τὴν ὑπεράσπιση ποὺ ἔκανε ἐπανειλημμένως τῆς «Ἁγίας Ἐπιστολῆς», ἐνὸς κειμένου διατρήτου δογματικῶς.

γ) Τὸ ἐσκανδάλισε, ὅταν ἐπέβαλε στοὺς ἱερεῖς τῆς ἐπαρχίας του νὰ διαβάσουν τὶς εὐχὲς τῆς Γουγκλισίας καὶ τῶν Θεοφανείων στὴν δημοτικὴν!

δ) Τὸ ἐσκανδάλισε, τέλος, μὲ τὸ περὶ Ἀντιχρίστου βιβλίον του καὶ τὰς ἀντιπαραδοσιακὰς καὶ ἀντιγραφικὰς θέσεις ποὺ ὑποστηρίζει εἰς αὐτό!

Τὸ νὰ κηρύττη ἐν συνεχείᾳ ὅτι ἀπειλή γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία εἶναι «ἡ ἁμαρτία τοῦ Κλήρου. Ἡ δική μου. Τῶν ἀρχιερέων. Τῶν ἱερέων. Ἐμεῖς δὲν ὀδηγοῦμε τὸν λαὸ σωστά», δὲν ὠφελεῖ. Δὲν ὠφελεῖ, διότι θέλει καὶ τὴν συμφωνία τῶν ἔργων. Ἀπαιτεῖται ἔμπρακτος μετάνοια καὶ ἀλλαγὴ πλεύσεως. Δυστυχῶς ὅμως γίνεται τὸ ἀντίθετον! Πῶς νὰ τὸν ὀδηγοῦν σωστά τὸν λαόν, ὅταν ἀναγνωρίζουν ἱερωσύνην στοὺς παπικούς καὶ τὴν ἀρνοῦνται στοὺς παλαιομερολογίτας; Ἡ φθορὰ ἔχει προχωρήσει πολὺ, ἀφοῦ ἓνα αἰῶνα σχεδὸν ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία καὶ οἱ θεολόγοι τῆς ἐπικροτοῦν τὸ ξεπούλημα τῆς Ὀρθοδοξίας ποὺ ἐνεργεῖ ψυχρὰ τὸ Φανάρι!

Γ. Ἡ τρίτη Σύναξις ἐπραγματοποιήθη ἀπὸ 4 ἕως 8 Μαΐου ἐ.ἔ. ὡς Διορθόδοξον Συνέδριον μὲ τίτλον: Ἡ

Ἐκκλησία ἐνώπιον τῆς τρίτης χιλιετηρίδος. Τὸ συνεκάλεσε καὶ ὠργάνωσε ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὅπως καὶ τὸ ὄγδοον Πανελλήνιον Συνέδριον Θεολόγων ἐξέτασε καὶ αὐτὸ τὰ ποικίλα προβλήματα ποὺ δημιουργοῦν στὴν Ἐκκλησίαν αἱ προκλήσεις τῆς ἐποχῆς μας. Διτηρήθη ὅμως ἐπιμελῶς εἰς τὸν «καταψύκτην» τὸ θέμα τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ποὺ ταλανίζει τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ 1920. Ἀντιθέτως, εὐκαίρως, ἀκαίρως, ἠκούοντο ἔπαινοι διὰ τοὺς πατριάρχας τῆς Κων/λεως τῶν τελευταίων ἐτῶν, λές καὶ εἶχαν εὐεργετήσει τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἐκκλησίας!..

Πενήντα χρόνια Ἀθηναγόρας, Δημήτριος καὶ Βαρθολομαῖος ξεπουλοῦν τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐδεὶς τολμᾷ νὰ τοὺς ἀναχαιτήσῃ... Καὶ κατόπιν ὁμιλοῦμεν περὶ ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων... Ὡς ἐπιστέγασμα δὲ τῶν ἀνωτέρω ἦλθαν οἱ λόγοι τοῦ ἐπισκόπου Ἑλβετίας κ. Δαμασκηνοῦ, ὁ ὁποῖος ἄνευ συστολῆς τινος ἢ διπλόης ἐπρότεινε, ὅτι πρέπει νὰ παύσῃ πλέον «ἡ Φαρισαϊκὴ ἐπίδειξις τίτλων Ἐκκλησίας»... Ἐμιμήθη ἐπιτυχῶς τὸν συνάδελφόν του Περγάμου κ. Ἰωάννην, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ 1988, τὴν Κυριακὴν τῆς Ἐκκλησίας στὸ Φανάρι, εἶχε ὁμιλήσει περὶ «ναρκισσευομένης Ἐκκλησίας»!

Ἐρωτῶμεν: Εἶναι δυνατόν οἱ ἀνωτέρω ρασοφόροι νὰ μὴν ὑπογράψουν τὴν μετὰ τῶν παπικῶν «ἀδελφῶν» των ἔνωσιν, ἀφοῦ ἤδη τοὺς ἀνεγνώρισαν ὡς κανονικὴν Ἐκκλησίαν; Τὸ ἐπόμενο βῆμα εἶναι ἡ ἐπισφράγισις τῶν ἀνωτέρω κακοδοξιῶν διὰ τῆς ἐτοιμαζομένης Πανορθόδοξου Συνόδου.

Καὶ γὰρ νὰ ἐπανέλθωμεν στὸ Συνέδριον· ὅταν κάποιος ἐκ τῶν εἰσηγητῶν τολμοῦσε μὲ ὑπονοούμενα νὰ θίξῃ τὰ πρωτεῖα τοῦ Φαναρίου στὴν Διασπορά, ἀμέσως ἄρχιζε τὸ προεδρεῖον ἢ ἄλλοι Ἕλληνες σύνεδροι πλῆθος ἐρωτήσεων, ζητοῦντες ἐπεξηγήσεις ἀπὸ τὸν εἰσηγητήν. Τέλειοι ὑποτακτικοὶ τοῦ κ. Βαρθολομαίου, τοῦ ὑβριστοῦ τῶν ἁγίων Πατέρων!..

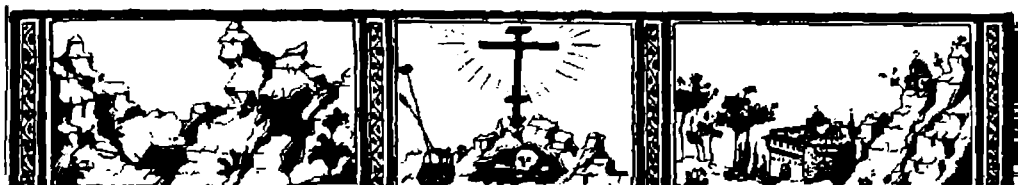
Ὅταν δὲ ἓνας ἐκ τῶν συνέδρων ἀμφισβήτησε τὸν

τίτλον τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας στὸν παπισμόν, ὁ καθηγητῆς κ. Βλ. Φειδᾶς ἔσπευσε νὰ τονίσῃ: «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν τὴν ἔχει πῆ αἵρεση» (δηλαδή τὴν παπικὴ ἐκκλησία, σημ. ἡμ.). Ἄπαντες δὲ οἱ συνέδριοι ἀπεδέχθησαν τὴν γνώμην τοῦ καθηγητοῦ, τὴν βλάβημον καὶ ἀνιστόρητον, χωρὶς οὐδεμίαν διαμαρτυρίαν...

Ταλαίπωρη Ὁρθοδοξία, ὁποίας ταπεινώσεις ἔχεις ἀκόμη νὰ ὑποστῆς ἀπὸ τοὺς μεγαλοσχήμους θεολόγους σου!... Καὶ μόνον τὸ Πηδάλιον ἂν εἶχε μελετήσῃ ὁ κ. Φειδᾶς, θὰ ἔπρεπε νὰ θυμᾶται τὴν κρίσιν τοῦ μεγάλου συντάκτου του καὶ ἀγίου, Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου, ποὺ συνοψίζων τὸ πιστεύω τῶν πρὸ αὐτοῦ Πατέρων καὶ Συνόδων τόνισε: «Οἱ Λατῖνοι εἶναι παμπάλαιοι αἰρετικοί... εἶναι ἀβάπτιστοι».

Ἄλλὰ καὶ τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον τοῦ 1948 στὴν Μόσχα διεκήρυξεν ὅτι ἀπὸ «μυστικὸν σῶμα τοῦ Χριστοῦ» μετεβλήθη ἡ Ἐκκλησία τοῦ ζῶντος Θεοῦ ὑπὸ τῶν Παπιστῶν εἰς μίαν γηϊνὴν πολιτικὴν ὀργάνωσιν». (Καρμίρη, ΣΣΜν, τόμ. Β, σ. 949). Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖον τῆς ἀποφάσεως. «Ἡ ἀπόφασις ἡμῶν αὕτη, ἡ καταδικάζουσα τὸν Παπισμόν, δὲν εἶναι τυχαία, ἀλλ' ἀπορρέει ἀπὸ τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τῆς ἀρχαίας καθολικῆς Ὁρθοδοξίας... ἀπλῶς ἐπαναλαμβάνει τὴν Ὁμολογίαν τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς, οἵτινες ἔγραφον τὸ 1723, ὁμοίως τὸ 1894...». «Διὰ ταῦτα, οὐχὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ τὰ εὐσεβῆ χεῖλη τῶν πατέρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καταδικάζουσι νῦν τὸν Ρωμαϊκὸν Παπισμόν δι' ὅλα τὰ καινοφανῆ ρωμαϊκὰ δόγματα...». (Πρβλ. ὠραίαν μελέτην τοῦ π. Ἐμμ. Καλύβα: Ἡ καταδίκη τοῦ Παπισμοῦ, Ἀθῆναι 1999, σσ. 88).

Δυστυχῶς τὸ Συνέδριον αὐτὸ πιὸ ἐνδιαφέρον ἔδειξε γιὰ τὴν... οἰκολογίαν, παρὰ διὰ τὴν αἰμάσσουσαν Ὁρθοδοξίαν· ἓνα ἀκόμη δεῖγμα τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν συνέδρων διὰ τὰ ἐπίγεια καί... ἀναλώσιμα, οὐχὶ δὲ τὰ οὐράνια καὶ αἰτῖα ποὺ ἐξασφαλίζει ἡ γνησία Ὁρθοδοξία...

«Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΑΣ»

Σ τὴν ἀποκαλυπτικὴ ἐποχὴ μας πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀναφερόμενα ὑπὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἐσχατολογικὰ γεγονότα ἐκπληροῦνται μὲ ἀπόλυτον ἀκρίβειαν. Ἡ ἀποστασία δογματικὴ καὶ ἠθικὴ καλπάζει σὲ λεωφόρους καὶ ἐξοχές, σχολεῖα καὶ Ναοὺς, πόλεις καὶ χωριά... Ἡ παρουσία της γίνεται ἀκόμη πιὸ ἐκδηλῆ λόγῳ τῆς ἐφαρμάτου σιγῆς τῶν ὑπευθύνων ἐπισκόπων, κληρικῶν καὶ μοναχῶν, οἱ ὅποιοι ἀσχολοῦνται μόνον μὲ μισθοὺς, προαγωγὰς καὶ ἀνακαινίσεις τῶν ἱ. Μονῶν τους, ἐνῶ ἡ ἀκαδημαϊκὴ θεολογία εἶναι σὰν νὰ μὴν ὑπάρχει...

Εὐτυχῶς ποὺ ἀγρυπνοῦν μερικοὶ ἐκ τῶν λαϊκῶν καὶ Μοναχῶν καὶ γενικῶς ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς τοῦ πατρῶου ἑορτολογίου, οἱ ὅποιοι ἀγωνίζονται νὰ διατηρήσουν ἑαυτοὺς μακρὰν τῆς ἀποστασίας, ἐνῶ συγχρόνως διὰ τῆς βιοτῆς τῶν δίδουν τὸ καλὸ παράδειγμα στοὺς καλοπροαιρέτους.

Ἄλλὰ ἡ ἀποστασία δὲν περιορίζεται μόνον στὸν θρησκευτικὸ χῶρο. Ὡς ἐγράφη ἐπιτυχῶς: «Ἐπάρχει ἓνα σχέδιο νὰ εἰσέλθει ἡ Ἀμερικὴ καὶ ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς σὲ μιὰ **Νέα Παγκόσμια Τάξη** — ἡ μυστικὴ κωδικὴ ἀποκρυφιστικὴ φράση τῆς ἐνιαίας Παγκόσμιας Κυβέρνησης... Ἔτσι ἡ πολιτικὴ, οἰκονομικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου θὰ πρέπει νὰ συγκεντρωθεῖ κάτω ἀπὸ αὐτὴν τὴν κεντρικὴ ἐξουσία, δηλαδὴ τὸν Ὀργανισμὸν Ἑνωμένων Ἐθνῶν» (Ο.Η.Ε.).

Τὰ ἀνωτέρω σημαίνουν ὅτι τὰ γραφέντα πραγματοποιοῦνται καὶ τὰ βήματα τοῦ Ἀντιχρίστου ἀντηχοῦν ἤδη

στὸν ἐσχατολογικὸ θάλαμο τῆς Ἱστορίας... Αὐτὰ τὰ βήματα, τὰ καταλυτικὰ διὰ πᾶσαν ἔννοιαν θρησκείας καὶ πατρίδος περιγράφει τὸ βιβλίον τοῦ ἀμερικανοῦ D. Kinman «Ὁ τελευταῖος Παγκόσμιος δικτάτορας» (Ἐκδόσεις «Στερέωμα», Θεσ/νίκη, τηλ. 274.313), ἀπάνθισμα τοῦ ὁποῦ παραθέτομεν κατωτέρω.

Ὁ λαὸς σὲ θανάσιμο κίνδυνο

«Ὁ ΟΗΕ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀπάτη τῆς Ἱστορίας. Στόχος του εἶναι νὰ καταστρέψει τὶς ΗΠΑ». (Τζὼν Ράνσκιν, Γερουσιαστὴς τῶν ΗΠΑ).

«Ἡ ἐποχὴ τῶν ἐθνῶν πρέπει νὰ τερματισθῇ... οἱ κυβερνήσεις τῶν ἐθνῶν ἔχουν ἀποφασίσει νὰ παραχωρήσουν τὶς κυριαρχίες τους σὲ μιὰ παγκόσμια κυβέρνηση στὴν ὁποία θὰ παραδώσουν τὰ ὄπλα τους». (Διάταγμα ΟΗΕ, 1992).

«Στὶς ἱερὲς ἀρχές, ποὺ φυλάσσονται εὐλαβικὰ στὸν Χάρτη τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, ὑποσχόμεθα ἀπὸ ἐδῶ καὶ στὸ ἐξῆς ὑποταγῆν» (Τζὼρτζ Μπούς, Κτίριο ΟΗΕ, 1 Φεβρ. 1992).

Ἡ Γερουσία μὲ συνοπτικὴ συζήτηση καὶ χωρὶς τὴν ὀνομαστικὴ ψηφοφορία, στὶς 2 Ἀπριλίου 1992 — ἡμέρα τῆς αἰώνιας ἐντροπῆς — καὶ ἐνῶ τὰ ἐλεγχόμενα ΜΜΕ ἔκαναν τὰ στραβὰ μάτια, ἐπεκύρωσε μιὰ συνθήκη ποὺ ἐπιτρέπει στὴν «ἀστυνομία σκέψης» τοῦ ΟΗΕ νὰ μπαίνει στὴ χώρα καὶ νὰ μπορεῖ νὰ σᾶς κατηγορήσει γιὰ ἐγκληματικὴ πράξη, ἂν τὰ λεγόμενά σας θεωρηθοῦν καταδικαστέα ὡς μὴ πολιτικῶς ὀρθά... Στὶς 3 Μαΐου 1994 ὁ πρόεδρος ὑπέγραψε τὸ ἐκτελεστικὸ Διάταγμα PDD 25 ποὺ παρέδιδε καὶ τοὺς πέντε κλάδους τῶν Ἀμερικανικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων στὴν Διοίκηση τοῦ ΟΗΕ! Αὐτὸ ἀποτελεῖ κατάφωρη παραβίαση τοῦ Συντάγματος τῶν ΗΠΑ!..

Ἡ Γενικὴ Συμφωνία Δασμῶν καὶ Ἐμπορίου (GATT) προωθήθηκε καὶ ψηφίστηκε ὑπὸ τὴν μορφή τοῦ κατεπί-

γοντος στο Κογκρέσσο των ΗΠΑ τον Νοέμβριον του 1994. Αποτελεῖ οὐσιαστικὰ μιὰ Παγκόσμια Οἰκονομικὴ Κυβέρνηση... ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σημαντικὲς τελικὲς πράξεις πρὶν ἀπὸ τὴν ὀλοκληρωτικὴν παράδοση τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας τῶν ΗΠΑ στὴ **Νέα Παγκόσμια Τάξη...**

Τὸ τμῆμα 742 τοῦ Νομοσχεδίου τῆς GATT ὑποχρεώνει κάθε νεογέννητο βρέφος νὰ ἔχει ἀριθμὸ Φορολογικοῦ Μητρώου ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς γέννησής του...

Ἡ Ἀμερικὴ πλέει πλέον ἐπικίνδυνα κοντὰ στο γκρεμὸ καὶ στὴν ἄβυσσο μιᾶς ἐνιαίας παγκόσμιας Κυβέρνησης...

Τὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας τοῦ ΟΗΕ ἀπλῶς θὰ πληροφορήσει ὅλα τὰ κράτη καὶ τοὺς λαοὺς τῆς Γῆς, ὅτι ἀπὸ ἐδῶ καὶ μπρὸς θὰ ἀγνοηθεῖ σὰν ξεπερασμένη ἡ ἐθνικὴ τους κυριαρχία καὶ ὅτι τὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας ἔχει πλήρη νομικὴ, στρατιωτικὴ καὶ οἰκονομικὴ δικαιοδοσία σὲ ὅποια-δήποτε περιοχὴ τοῦ κόσμου, καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ δικαιοδοσία θὰ ἐπιβληθεῖ μὲ τὴν πολιτικο-οἰκονομικὴ ἰσχὺ τῶν μεγάλων κρατῶν τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη θὰ ἔχουμε εἰσέλθει κάτω ἀπὸ τὸν πλήρη ἔλεγχο τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν, — τὸ πιὸ τυρανικὸ καθεστῶς πὺ γνόρισε ποτὲ τὸ ἀνθρώπινο γένος... Οἱ πολιτικοὶ ἡγέτες ἔχουν προδώσει τὸν Ἀμερικανικὸ λαό!

Τὰ διακριτικὰ τῶν ΗΠΑ καὶ οἱ Ἀμερικανικὲς σημαῖες ἀφαιροῦνται τώρα ἀπὸ τὶς στρατιωτικὲς στολές, τὰ ἀεροσκάφη, τὰ ὀχήματα καὶ τὰ πολεμοφόδια. Ἡ Κυβέρνηση Κλίντον παραδίδει μὲ ραγδαίους ρυθμοὺς τὸν ἔλεγχο τῶν ἐνόπλων δυνάμεων στὸν ΟΗΕ...

Τὸ Fincen εἶναι τὸ πρόγραμμα πὺ σχεδίασαν ἀπὸ κοινοῦ ΗΠΑ καὶ ΟΗΕ γιὰ ἔρευνες ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι καὶ κατασχέσεις περιουσιακῶν στοιχείων καὶ ὄπλων «ἰδιαίτερα ἐκείνων πὺ θὰ θεωρηθοῦν ἀπὸ τὴν κυβέρνηση ὡς ἐπικίνδυνοι γιὰ τὴν τάξη καὶ τὴν ἀσφάλεια», ἐπειδὴ δὲν θὰ εἶναι διατεθειμένοι νὰ συνεργασθοῦν στὴν ἐγκαθίδρυση τῆς **Νέας Παγκόσμιας Τάξης...**

Οἱ ὑπερασπιστὲς τοῦ Συντάγματος θὰ ἀρχίσουν νὰ ἐμφανίζονται στὴ λίστα προγραφοῦν σὰν «ὑποπτοὶ ἀνατροπεῖς»...

Ἡ σημαία τοῦ ΟΗΕ θὰ ἐκτίθεται σὲ ὄλα τὰ σκάφη, ἀεροσκάφη καὶ δορυφόρους τῆς γῆς... Ὅλες οἱ ἐθνικὲς γιορτὲς θὰ συγχωνευθοῦν στὴν ἡμέρα τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν... Τὸ Σύνταγμα τῶν ΗΠΑ καθὼς καὶ ὄλων τῶν ἄλλων ἐθνῶν θὰ μετατραποῦν σὲ ἀνίσχυρα κουρελόχαρτα...

Ἡ τραγωδία τῆς ἐκπαιδεύσεως

Ὁ «Θεὸς μέσα μου» δὲν εἶναι Θεὸς τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀλλὰ ἓνας Θεὸς πανθεϊστικὸς ὅπου μέσῳ τῆς μετενσάρκωσης τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα μετατρέπονται σὲ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφές... «Θὰ ἔχετε τὴν δύναμη νὰ μεταλλάσσεσθε σὲ κατώτερες μορφὲς ζωῆς. Θὰ ἔχετε τὴν δύναμη νὰ ξαναγεννηῖσθε σὲ ἀνώτερες μορφὲς ποὺ εἶναι θεϊκὲς»...

Αὐτὸ εἶναι τὸ ψέμμα ποὺ προβάλλεται καὶ στὰ βιβλία τοῦ Κὰρλ Γιούγκ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὸν Φρόυντ ἔθεσαν τὰ θεμέλια ὀλόκληρης τῆς σύγχρονης ψυχολογίας καὶ ψυχιατρικῆς. Ὁ Κὰρλ Γιούγκ δήλωνε: «Ποιὸς εἶμαι ἐγώ! Εἶμαι πραγματικὸς Θεός· ἐσὺ εἶσαι Θεός.»... Ἡ οὐσία τοῦ κοσμικοῦ οὐμανισμοῦ εἶναι ὁ ἀθεϊσμός. Εἶναι ἡ ἐκθρόνιση τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ θεοποίηση τοῦ ἀνθρώπου... Ἡ οἰκουμενιστικὴ πνευματικὴ εἶναι πανθεϊστικὴ, Μονιστικὴ καὶ πολυθεϊστικὴ. Ἀγκαλιάζει μὲ ἀδημονία ὄλες τὶς θρησκευεῖς, ἐκτὸς ἀπὸ μία, τὸν Χριστιανισμόν.

Κάτω ἀπὸ τὸν εὐφημιστικὸ ὄρο «τροποποίηση συμπεριφορᾶς» τὰ παιδιὰ μας διδάσκονται στὰ δημόσια σχολεῖα καθοδηγούμενη ἀπεικόνιση καὶ ἐνόραση, ποὺ στὴν πραγματικότητα συνιστοῦν ἐπαφὴ μὲ ἀπόκρυφες - δαιμονικὲς πνευματικὲς δυνάμεις. Ἐπίσης διδάσκονται μεταλλαγμένες καταστάσεις συνειδητότητας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ὁ νοῦς τῶν παιδιῶν ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ δαιμονικὲς δυνάμεις ἢ ἀποκρυφιστικὰ ὄντα. Αὐτὲς οἱ Νεοεποχίτικες

τεχνικές προέρχονται στην πραγματικότητα από τις διδασκαλίες της Ίνδουϊστικής θρησκείας. Δέν επιτρέπεται να έχουμε την Άγία Γραφή στα σχολεία μας... Διδάσκουν σεξουαλική διαπαιδαγώγηση και άκατονόμαστες εφαρμογές... Διαπιστώσαμε σε εκείνη τη σύσκεψη ότι, στο Γυμνάσιο του Μήντ ὄντως διδάσκονταν στους μαθητές να κάνουν ἔρωτα με πτώμα, ὅπως και στις πρακτικές της κτηνοβασίας και της ὁμοφυλοφιλίας...

Εἶναι δυνατόν να παραμένουμε ἀπαθείς θεατές καθὼς ἡ Μαγεία ἀντικαθιστᾷ τὸν Χριστιανισμό στα σχολεία μας; Ἐντὶ γιὰ τὴν ἐτήσια Χριστουγεννιάτικη γιορτὴ, τὰ παιδιά θὰ ἔπρεπε νὰ συμμετέχουν σὲ μιὰ νέα γιορτὴ τοῦ Χειμερινοῦ Ἡλιοστασίου...

Ἡ εἰδωλολατρικὴ αὐτὴ τελετὴ, ἀπὸ ἱστορικὴ ἄποψη, εἶναι πασίγνωστη σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ καθιερωμένες σατανικὲς καὶ μαγικὲς γιορτές... Σὲ μιὰ φάση τοῦ προγράμματος τὰ παιδιά μπῆκαν μέσα στὴν αἴθουσα σταμπαρισμένα με ραβδωτοὺς κώδικες (Bar Codes) πάνω στα μέτωπά τους...

Οἱ σχολικὲς τάξεις σήμερα γίνονται τάξεις ἀπὸ ὅπου ἡ Ἅγία Γραφή ἔχει ἐξοβελισθῆ, ἐνῶ ἀντίθετα γίνονται ἀποδεκτὰ βιβλία γιὰ τὴν μαγεία καὶ τὸν σατανισμό... Μιὰ διεφθαρμένη κοινωνία, ὅπου ἐννεάχρονα ἀγόρια διδάσκονται πῶς νὰ κάνουν πρωκτικὸ σέξ, καὶ ὅπου τὰ προφυλακτικὰ μοιράζονται ἐλεύθερα καὶ δωρεὰν στους μαθητὲς τοῦ Λυκείου. Μιὰ κοινωνία στὴν ὁποία οἱ μαθητὲς τοῦ Γυμνασίου διδάσκονται πῶς νὰ κάνουν κτηνοβασία.

Ἡ βαβυλωνιακὴ πανθησκεία

Ὁ κ. Gary Kah στὸ βιβλίο του «καθ' ὁδὸν πρὸς τὴν παγκόσμια δικτατορία» μᾶς λέει, ὅτι μετὰ ἀπὸ ἐπίμονες ἔρευνες ἀνεκάλυψε ὅτι ὑφίσταται σχέδιο συγχώνευσης τοῦ κινήματος τῆς Νέας Ἐποχῆς, τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ καὶ τοῦ ἐνὸς δισεκατομμυρίου Καθολικῶν. Ἐπίσης μέσω τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν προωθείται ἡ σιωπη-

ρὴ συνένωση τῶν κυριοτέρων προτεσταντικῶν δογμάτων μετὸ Βατικανό...

Τὸ Τάγμα (τῶν πεφωτισμένων) ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποτελέσει τὸ Βατικανὸ τὴν πηγὴ καὶ τὸ ἐπίκεντρο τῆς Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας, καὶ ἐπιθυμεῖ ἐπίσης νὰ γίνῃ ὁ Ποντίφικας τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀνώτατος Ἀρχιερεὺς ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου. Θὰ εἶναι ὁ αὐτοκράτορας - ἀρχιερεὺς ποὺ θὰ ἐλέγχει τὶς πνευματικὲς δυνάμεις ὅλου τοῦ πλανήτη. Ὅλες οἱ θρησκείες θὰ ἐνοποιηθοῦν σὲ μία, καὶ ὡς παγκόσμιος ἡγέτης θὰ ἔχει θεόσταλτη ἐξουσία καὶ ἀπόλυτα δικαιώματα...

Στὸ βιβλίον «Τὰ κλειδιὰ αὐτοῦ τοῦ αἵματος» ὁ Μαλάτσι Μάρτιν, ἓνας παπικὸς ἱερέας, κάνει ἀναφορὰ σὲ μιὰ δήλωση τοῦ πάπα Ἰωάννη - Παύλου Β΄.

«Στὰ τέλη αὐτῆς τῆς δεκαετίας (2000) θὰ ζήσουμε κάτω ἀπὸ τὴν πρώτη ἐνιαία Παγκόσμια Κυβέρνηση ποὺ ὑπῆρξε ποτὲ στὴν κοινότητα τῶν ἐθνῶν,... μιὰ κυβέρνηση μετὸ ἀπόλυτη ἐξουσία γιὰ νὰ ἀποφασίσῃ γιὰ τὰ βασικὰ ζητήματα τῆς ἀνθρώπινης ἐπιβίωσης»... «Μιὰ ἐνιαία παγκόσμια κυβέρνηση εἶναι ἀναπόφευκτη». Τὸ βιβλίον αὐτὸ ὑποστηρίχθηκε θερμὰ ἀπὸ τὸ Βατικανό.

Καὶ ὅταν τὰ σχέδια αὐτὰ πραγματοποιηθοῦν, ὅλοι ὅσοι ἀρνοῦνται νὰ συμμετάσχουν σὲ αὐτὴ τὴν πολύχρωμη Βαβυλωνιακὴ ἔνωση, θὰ περιθωριοποιηθοῦν καὶ θὰ συκοφαντηθοῦν «σὰν ἀπροσάρμοστοι καὶ φανατικοὶ ἐξτρεμιστές»...

Εἶναι ἀπίστευτο! Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος τοῦ 20οῦ αἰῶνα, ἡ πιὸ φωτισμένη καὶ μορφωμένη ἀνθρώπινη γενιά ποὺ ἔζησε ποτέ, μετὸ ὀλοκλήρη τὴν προηγμένη τεχνολογία μας, ἐπιστρέφει ξανά στὴν ἐποχὴ τῆς μαγείας, στὴν ἐποχὴ τῆς λατρείας τοῦ ἡλίου, τῶν ἄστρον καὶ τῆς Μητέρας Γῆς... Ὑστερα ἀπὸ 4000 χρόνια ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς τοῦ αἰῶνα μας ἔχει διαγράψῃ ἓνα πλήρη κύκλο. Ἡ σύγχρονη θεὰ του, ἡ μητέρα Γῆ ἢ Γαία, ἔχει τὸ τριπλὸ ἐξάρι ὡς

σύμβολό της ἀπὸ τὴν ἀρχαία Βαβυλῶνα. Στὴν δεκαετία τοῦ 1990 οἱ ὁμάδες Wicka ποὺ ξεφυτρῶνουν σὰν τὰ μανιτάρια κατὰ χιλιάδες σὲ ὀλόκληρη τὴν Ἀμερική, κάθονται σὲ κύκλους καὶ σὲ ὁμάδες **τριῶν ἑξαριῶν** καὶ λατρεύουν τὴν μητέρα θεά τους...

Ἡ ἡμέρα τῆς Γῆς 1990 ἦταν ἡ ἡμέρα τῶν Σατανιστῶν ὅλης τῆς γῆς. Τὸ σύμβολό τους ἄστραψε σὲ ὅλες τὶς τηλεοπτικὲς ὀθόνες τοῦ κόσμου μὲ 2,5 δισεκατομμύρια θεατές. Ποιό σύμβολο; Τὸ **τρίγωνο**, τὸ Βαβυλωνιακὸ σύμβολο τῆς σατανικῆς τριάδας τῆς ἀρχαίας Βαβυλώνας, μιᾶς εἰρωνείας τῆς Ἁγίας Τριάδος...

Τὸ **τρίγωνο** μέσα στὸν κύκλο εἶναι τὸ ὑπέρτατο σύμβολο τοῦ Σατανᾶ...

Ὁ Κρέμ, ὁ γνωστὸς κήρυκας τοῦ ψευδοχριστοῦ τῆς Νέας Ἐποχῆς Μαϊτρέγια, συνδέει ἄμεσα τὸ τρίγωνο μὲ τὸν ἐπερχόμενο παγκόσμιο ἠγέτη. Δηλώνει: «**Ὁ Χριστὸς θὰ εἶναι γνωστὸς ὡς τὸ σημεῖο μέσα στὸ τρίγωνο**».

Τὸ τρίγωνο συμβολίζει τὶς τρεῖς σατανικὲς θεότητες τῆς ἀρχαίας Βαβυλώνας. Οἱ Βαβυλώνιοι λάτρευαν τὸν Ἐωσφόρο μὲ τὴν μορφή τοῦ θεοῦ Ἡλίου, τοῦ παγκοσμίου δικτάτορά τους Νεβρώδ καὶ τῆς Μητρὸς θεᾶς Γῆς...

Τὸ τρίγωνο εἶναι τὸ ὑπέρτατο σύμβολο τοῦ παγκοσμίου περιβαλλοντικοῦ κινήματος. Ὁ ΟΗΕ υἱοθέτησε τὴν «**Μεγάλη Ἐπίκληση**» ὡς τὴν ἐπίσημη προσευχὴ στὸν ἑορτασμὸ τῆς ἡμέρας τῆς Γῆς, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1990. Ἡ Μεγάλη Ἐπίκληση εἶναι ἡ ἀποκρυφιστικὴ προσευχὴ ποὺ καλεῖ τὸν Ἐωσφόρο νὰ ἐγκαθιδρύσῃ τὸ βασίλειό του στὴν γῆ...

Ἐπάρχει μιὰ αἶθουσα διαλογισμοῦ στὸ κτίριο τοῦ ΟΗΕ. Ἔχει τὸ σχῆμα κούλουρης πυραμίδας, ἀπὸ τὴν ὁποία λείπει τὸ ἐπιστέγασμα - ὀροφή. Οἱ πεφωτισμένοι πιστεύουν ὅτι ὅταν ἔλθῃ ἡ κορωνίδα - ὁ κορυφαῖος λίθος τῆς πυραμίδας, ὁ θεὸς τους Ἐωσφόρος θὰ ἔλθῃ νὰ βασιλεύσῃ στὴν γῆ.

Ἐπίσης στὴν ἴδια αἶθουσα τοῦ ΟΗΕ ὑπάρχει μιὰ μεγάλη μαύρη πέτρα. Κάποια μέρα ὅλη ἡ ἀποστατημένη ἀνθρωπότητα θὰ λατρέψει αὐτὸν τὸν μαῦρο λίθο πὸ στὴν πραγματικότητα δὲν συμβολίζει τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Σατανᾶ. Βασικὰ εἶναι τὸ ἐπιστέγασμα τῆς πυραμίδας: ὁ Υἱὸς τῆς Ἀπωλείας. Ὅταν αὐτὸς παρουσιασθῇ στὸ παγκόσμιο προσκῆνιο, θὰ ἀπευθυνθῇ πρὸς ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς ἀπὸ τὸ κτίριο τοῦ ΟΗΕ καὶ ἔπειτα ἀναμφίβολα θὰ γονατίσει μπροστὰ στὸν μεγάλο λίθο...

Ἡ αἶθουσα διαλογισμοῦ ἔχει ἓνα Ἴνδὸ γκουροῦ πὸ διδάσκει ὅτι ὁ ἀριθμὸς 666 εἶναι ἱερός... Ἀκριβῶς 13 τετράγωνα πιο πέρα ἀπὸ τὸν Λευκὸ Οἶκο στὴν Οὐάσιγκτων βρίσκεται ὁ μεγάλος Μασονικὸς ναὸς πὸ ἐπίσης στεγάζει ἓνα μεγάλο μαῦρο λίθο. **Συμπέρασμα:** Αὐτὸς ὁ μεγάλος μαῦρος λίθος πὸ βρίσκεται στὸν ΟΗΕ καὶ στὸν ναὸ τοῦ 33ου βαθμοῦ στὴν Οὐάσιγκτων ἀντιπροσωπεύει τὸν θεόν τους, τὸν Ἑωσφόρον.

Ὁ Μπέντζαμιν Κρέμ, ὁ κορυφαῖος ἠγέτης τοῦ κινήματος τῆς Νέας Ἐποχῆς στὴν Β. Ἀμερικὴ γράφει: «Ὅταν ἔλθει ἡ Νέα Ἐποχή, θὰ ζήσουμε ὡς θεοὶ καὶ δὲν θὰ πεθάνουμε. Ὁ Ἑωσφόρος λέει σὲ αὐτὴ τὴ φωτισμένη Ὑψηλῆς τεχνολογικῆς γνώσης γενιά: «Ἐγώ, ὁ Ἑωσφόρος, γυιὸς τῆς Αὐγῆς, θὰ σᾶς ὀδηγήσω στὸν χρυσὸ αἰῶνα. Ὁ ἄνθρωπος θὰ μεταβληθῇ σὲ μιὰ νέα φυλὴ θεοποιημένων ἡλιακῶν ὄντων, μιὰ φυλὴ ὑπερανθρώπων. Ὁλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος θὰ ἐνοποιηθῇ. Ὁ ΟΗΕ θὰ γίνῃ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ· ὁ κοσμικὸς Χριστὸς θὰ καθίσῃ στὸν χιλιετῆ θρόνο τοῦ κόσμου».

Στὴν πραγματικότητα, ὅταν αὐτὸ τὸ σχέδιο πραγματοποιηθῇ, ἡ ἀνθρωπότητα θὰ καταντήσῃ μιὰ φυλὴ δαιμονισμένων ὄντων, πὸ θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ πάρῃ τὸ χάραγμα τοῦ Θηρίου καὶ ἔτσι θὰ σφραγισθῇ αἰώνια στὸ βασίλειο τοῦ Σατανᾶ, τὴν Κόλαση... ἐξαπατημένη καὶ πεπλανημένη ἀπὸ τὸ μεγάλο ψεῦδος, λατρεύοντας ἓνα κοσμικὸ Χριστὸ πὸ δὲν

εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἡ Ἁγία Γραφή ἀποκαλεῖ τὸ **θηρίον**, τὸν ἴδιο τὸν Ἄντίχριστο»!

Ὁ Ράνταλ Μπάερ ἦταν ἓνας νέος ποὺ μεσουράνησε στὸ στερέωμα τῆς Νεοεποχίτικης ἱεραρχίας τῆς Ἀμερικῆς. Χιλιάδες νεοεποχίτες μαζεύονταν γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν. Τὰ βιβλία του ἔγιναν μπεστ σέλλερ καὶ σύντομα ἔγινε διεθνῶς εἰδικὸς στὶς κρυσταλλικὲς δυνάμεις. Ἐνα νεοεποχίτικο περιοδικὸ τὸν χαρακτήρισε ὅτι βρίσκεται «ἔτη φωτὸς μπροστὰ ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες ὀντότητες». Ὄταν τὸν ἐπεσκέφθη ἡ θεία Χάρις καὶ μετενόησε πιστεύσας εἰς τὸν Χριστόν, ἔγραφε: Εἶναι δύσκολο νὰ βυθομετρήσῃ κανεὶς τὴν ὑπερτάτη ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ ποὺ μπόρεσε νὰ συγχωρέσει τὰ τόσο μεγάλα ἁμαρτήματά μου...

Λίγο πρὶν ἀρχίσει μία περιοδεία ὁμιλιῶν καὶ τηλεοπτικῶν ἐμφανίσεων τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ράνταλ Μπάερ βρέθηκε γκρεμοτσακισμένο σὲ μιὰ ὄρεινὴ περιοχὴ τοῦ Κολοράντο... Προτοῦ δολοφονηθῆ ἔγραψε τὰ ἑξῆς λόγια:

«Ὁ Σατανᾶς εἶναι ὁ ἐμπνευστὴς τῆς Νέας Ἐποχῆς. Τὸ θλιβερότερον ὅλων εἶναι, ὅτι ἑκατομμύρια νεοεποχιτῶν σήμερα δὲν ὑποψιάζονται κἂν ὅτι εἶναι παγιδευμένοι σὲ μιὰ ἰδιοφυῆ, πανίσχυρη ἀλλὰ καὶ πανούργα ἀπάτη, ποὺ δὲν ὀδηγεῖ πουθενὰ ἀλλοῦ παρὰ μόνο στὴν γέεννα τοῦ πυρός. Σήμερα ἡ καρδιά μου ραγίζει, ὅταν σκέπτομαι ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἄνθρώπους, νέους καὶ μεσήλικες, ποὺ συγκεντρώνονται γύρω ἀπὸ τὸ ἀστραφτερὸ ἀλλὰ ψεύτικο φῶς τῆς Νέας Ἐποχῆς, ὅπως οἱ πεταλοῦδες γύρω ἀπὸ τὴν φλόγα».

Τὸ θηρίον τῶν Βρυξελλῶν

Ὁ γιγαντιαῖος ὑπερυπολογιστὴς ὅλου τοῦ κόσμου βρίσκεται ἐγκατεστημένος στὸ Λουξεμβούργο, λίγο πιὸ ἔξω ἀπὸ τὶς Βρυξέλλες, τὴν πρωτεύουσα τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης. Σήμερα οἱ Βρυξέλλες εἶναι ἡ οἰκονομικὴ πρωτεύουσα τοῦ κόσμου. Ὁ ὑπερυπολογιστὴς αὐτὸς ἐπονομάζεται σήμερα «τὸ θηρίον». Αὐτὸ εἶναι γεγονός.

Ἔχουμε τεκμηριωμένες ἀποδείξεις ὅτι οἱ τραπεζικοὶ διευθυντὲς τῆς Τράπεζας τῆς Ἀμερικῆς ἔχουν πρόσφατα ἐνημερωθῆ γιὰ τὸ ὅτι ὅλες οἱ συναλλαγές θὰ περνοῦν πρῶτα ἀπὸ τὸν ὑπερυπολογιστὴ τῆς Εὐρώπης...

Ὁ Λάρρυ Γκόσχορν πού εἶναι πρόεδρος τῆς ἐταιρείας Διεθνoῦς Ρομποτικῆς... ἀποκαλύπτει ὅτι: «Ἄν ἔχετε τώρα πιστωτικὴ κάρτα καὶ τὴ βάλετε σὲ ὅποιαδήποτε αὐτόματη μηχανὴ εἰσπραξῆς, σὲ ὅποιαδήποτε τράπεζα τοῦ κόσμου, θὰ σᾶς συνέδεε αὐτόματα μὲ τὸν ὑπερυπολογιστὴ τῆς Εὐρώπης καὶ τὰ πρῶτα τρία ψηφία πού θὰ ἐνεργοποιοῦσαν τὴν κάρτα σας θὰ ἦταν ὁ ἀριθμὸς 666!

(Παρακαλῶ μὴν τρέξετε νὰ ρωτήσετε τὸν τραπεζίτη σας. Οἱ περισσότεροὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν πλήρη ἄγνοια).

Πρόσφατα, ἓνας προσωπικὸς μου φίλος μοῦ εἶπε ὅτι πῆγε σὲ μιὰ τράπεζα ἐδῶ στὴν Ἀμερικὴ καὶ ρώτησε ἂν θὰ μποροῦσε νὰ ἐξαργυρώσει μιὰ ἐπιταγὴ ἐξωτερικοῦ. Ὁ ταμίας τοῦ εἶπε: «Κανένα πρόβλημα. Θὰ τὴν βάλω στὸ κομπιούτερ». Πρὸς ἔκπληξή του ἦταν σὲ θέση νὰ ἀντιπαραβάλλῃ τὴν ὑπογραφή τῆς ἐπιταγῆς πού ἦταν ὑπογεγραμμένη σὲ ξένη χώρα, μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα. Τὸ κομπιούτερ εἶχε ρωτήσῃ τὸ τερματικὸ τῶν Βρυξελλῶν καὶ ἡ εἰκόνα τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἀτόμου αὐτοῦ ἐμφανίστηκε στὴν ὀθόνη. Εἶναι ἄραγε σύμπτωση ὅτι:

Τὸ ἔμβλημα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης εἶναι 666;

Τὸ σύμβολο τῆς Παγκόσμιας Τράπεζας εἶναι 666;

Τὸ σύμβολο τῆς Τριμεροῦς Ἐπιτροπῆς εἶναι 666;

Τὸ σύμβολο τῆς θρησκείας τῆς Νέας Ἐποχῆς εἶναι 666;

Ἄντι κάθε ἄτομο στὸν βιομηχανικὸ κόσμον ἔχει ἓνα προσωπικὸ δεκαοκταψηφιο ἀριθμὸ στὸν ὑπερυπολογιστὴ τῆς Εὐρώπης πού ἀρχίζει ἀπὸ 666;»

Ἐπιλεγόμενα

Ἄντι κανεὶς ἔχει ὑπ' ὄψει τοῦ τ' ἀνωτέρω, ἀντιλαμβά-

νεται πολὺ εὐκόλα ποῦ ἀποβλέπουν αἱ συνθῆκαι Μάαστριχτ καὶ Σένγκεν γιὰ τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἑλλάδα εἰδικώτερον. Εἶναι ἐπανάληψις τοῦ σχεδίου ἐφαρμογῆς τῆς Νέας Παγκοσμίου Τάξεως, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν Ἕθνη καὶ θρησκεῖαι πρέπει νὰ ἐνωθοῦν.

Ὅργανον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐνώσεως ὄχι μόνον τῶν χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν ἀλλὰ καὶ τῶν Θρησκευτῶν τυγχάνει τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, τὸ ὁποῖον δεκαετίες ὀλόκληρες διαφθείρει προοδευτικῶς τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, μὲ ὄργανα τοὺς ἐκάστοτε ἀρχηγοὺς τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ πρωτίστως τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου.

Ἡ ἐν προκειμένῳ εὐθύνη τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εἶναι μεγίστη, διότι ἦτο ἡ μόνη ποὺ μποροῦσε νὰ σταματήσῃ τὸν κατήφορο τοῦ Φαναρίου. Αὐτὴ ὅμως προτίμησε νὰ ἐπικροτῇ συνεχῶς τὸ φθοροποιὸν ἔργον του, ἐγκαταλειπομένη διὰ τοῦτο συνεχῶς καὶ περισσότερον ὑπὸ τῆς Θείας Χάριτος, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὴν καινοτομίαν τοῦ 1924, ὅπου καὶ ἐπρωτοστάτησεν.

Καὶ ἡ ἀποστασία συνεχίζεται! Στὶς ἡμέρες μας αἰρέσεις αἰῶνων, ὅπως ὁ παπισμὸς καὶ ὁ μονοφυσιτισμὸς, θεωροῦνται ὑπὸ τῶν δῆθεν Ὁρθοδόξων «ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι», ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία τῶν Παραδόσεων τοῦ πατρῶου ἔορτολογίου ἀποκαλεῖται σχισματικὴ καὶ αἰρετικὴ!...

Δι' ἡμᾶς ἕτερον δεῖγμα ἀποστασίας καὶ ὀρθοδόξου ἀφασίας ἦτο καὶ ὁ ἐνθρονιστήριος λόγος τοῦ νέου προκαθημένου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ζωηρῶς ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν του πότε νὰ πάη στὸ Φανάρι γιὰ ν' ἀσπασθῇ τὸν λατινόφρονα Βαρθολομαῖον καὶ νὰ πάρῃ τὴν εὐλογίαν του!... Ἐζήτησε ἐπίσης ἐξ ὀνόματος τῶν συγχρόνων του συγγνώμην ἀπὸ τὴν νεολαίαν διὰ τὸ κακὸ παράδειγμα ποὺ τῆς πρόσφεραν πρὸς μίμησιν, ἐνῶ ὁ ἴδιος συνεχίζει νὰ τῆς τὸ προσφέρῃ, ἀφοῦ τὴν προτρέπει νὰ θαυμάζῃ τοὺς ἀποστάτας, τοὺς ἐπαινέτας καὶ συλλειτουργ-

γούς τῶν κακοδόξων, ἀποκαλῶν οὕτω τὸ σκότος φῶς καὶ τὸ πικρὸν γλυκύ...

Συγγνώμην ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ, —καὶ μάλιστα διὰ δακρύων— ἀπὸ τοὺς ἀγίους πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ὁποίων τοὺς ἀγῶνας, τὰς συγγραφὰς καὶ τὴν αἱματηρὰν ὁμολογίαν ἐπὶ δεκαετίας τώρα καταφρονεῖ, κοινωνῶν ἀδιαφόρως μὲ αὐτοὺς ποὺ ἐκεῖνοι διὰ βίου ἐπολέμησαν!

Ἡ πτῶσις του ὅμως αὐτῆ ἦτο φυσική, ἀφοῦ θαυμάζει καὶ μιμεῖται τοὺς πεπτωκότας οἰκουμενιστάς, ἀσπαζόμενος εὐχαρίστως ἓνα καρδινάλιν ποὺ θεωρεῖ «σεβάσμιον ἀδελφόν», παρὰ ἓνα κληρικὸν τοῦ πατρώου ἑορτολογίου. Καὶ ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἀντιδράσουν στὸν οἰκουμενισμόν, κληρικούς καὶ Μοναχοὺς τῆς ἐπαρχίας του, ἐδίωξε ἀπηνῶς διὰ καθαιρέσεων καὶ ἀφορισμῶν...

Καιρὸς πλέον νὰ τὸ συνειδητοποιήσωμε ὅλοι μας ὅτι οἱ οἰκουμενισταὶ καὶ Νεοεποχῖται «ἐν πάσῃ ἀπάτῃ» θὰ προσπαθήσουν νὰ πλανέσουν «εἰ δυνατὸν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς», ἐπικαλούμενοι τὴν «κανονικὴν τάξην» ποὺ μᾶς παρέδωσε ἡ Ἱστορία κ.λ.π. «Ὅμως στοὺς ἀποκαλυπτικούς καιροὺς ποὺ ζοῦμε, ἔχουμε ἀφήσει πιά πίσω τὴν Ἱστορία καὶ μπήκαμε στὴν Ἐσχατολογία... Ἡ ἀποστασία ἄλλαξε τοὺς ποιμένας σὲ λύκους καὶ ἡ ὀργανωμένη Ἐκκλησία ποὺ ξέραμε εἶναι μιὰ ἀγέλη λύκων καὶ θάνατος προβάτων...

Καὶ ἡ ἐποχὴ τοῦ Ἀντιχρίστου θὰ προχωρεῖ πρὸς τὴν ἀποκορύφωσίν της. Τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ ὅλο καὶ θὰ μικραίνει... Τὸ πλοῖο ποὺ μᾶς ἔφερε μέχρις ἐδῶ, ἡ συνοδική, διοικητικὴ, ὀργανωμένη μορφή τῆς Ἐκκλησίας ἐξώκειλε στὰ ρηχὰ τῆς ἀποστασίας καὶ διαλύεται ἀπὸ τὴν βία τῶν κυμάτων» (Περιοδικὸ Ρίζες, Δεκ. '82).

Εὐτυχῶς ποὺ ὑπάρχει ἡ Κιβωτός, ἡ Ἐκκλησία τοῦ πατρώου ἑορτολογίου. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν τὴν σωτηρίαν των, ἄς προσδράμουν εἰς αὐτήν, προτοῦ τοὺς καλύψουν τὰ κύματα τῆς ἀλμυρᾶς ἀποστασίας τῶν ἡμερῶν μας.

5/98

«Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ ΚΑΙ Η “ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ” ΤΩΝ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΩΝ»

Καθημερινῶς, δυστυχῶς, αἱ πτώσεις σέ θέματα πίστεως, τηρήσεως Ἱερῶν Κανόνων καὶ Λειτουργικῆς εὐταξίας πληθαίνουν στήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία. Τὸ πλέον πρόσφατον ἐξ αὐτῶν, ἡ κατάπτυστος προδοτικὴ συμφωνία τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1990 ἐν Σαμπεζὺ τῆς Γενεύης μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Μονοφυσιτῶν αἰρετικῶν, ἢ ἄλλως Ἀντιχαλκηδονίων λεγομένων. Τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἀντεπροσώπευσαν: ὁ ἐπίσκοπος Νικοπόλεως **Μελέτιος Καλαμαρᾶς** καὶ ὁ πρωτοπρεσβύτερος Ἰωάννης **Ρωμανίδης**, ἀμφοτέρωτεροι πολλὰ περὶ Ὁρθοδοξίας συγγράψαντες, οὐδὲν ὅμως περὶ Αὐτῆς πράξαντες, καθόσον: «οὐ γὰρ ἐν λόγῳ ἢ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐν δυνάμει».

Εὐτυχῶς τὴν ἀνωτέρω προδοτικὴν ἐνέργειαν τῶν ὀρθοδόξων οἰκουμενιστῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἠλεγεξελίαν ἐπιτυχῶς ὁ ἐπίσκοπος Πενταπόλεως τοῦ πατρίου ἑορτολογίου κ. **Καλλιόπιος** μὲ τρία συνεχῆ ἔντυπα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ τελευταῖο μὲ τίτλον: Ὁρθόδοξοι καὶ Μονοφυσῖτες, Ἀθῆναι 1991 σ. 80 ἀποτελεῖ ἀποστοματικὴν ἀπάντησιν στὸν Μητροπολίτη **Μελέτιο Καλαμαρᾶ**, ὁ ὅποιος ἠθέλησε ὄχι μόνον νὰ δικαιολογήσῃ τὰ ἀδικαιολόγητα, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑβρίσῃ καπηλικῶς τοὺς ἐλέγξαντας αὐτόν!

Σκοπὸς ὅμως τοῦ παρόντος ἄρθρου δὲν εἶναι νὰ ἀναλύσῃ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀνωτέρω ἐργασίας τοῦ κ. **Καλλιοπίου**, τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι πρέπει νὰ

ἀποκτήσουν (Δ/σις συγγραφῆς: Γαλαξειδίου 14, 185 43 Πειραιᾶ, τηλ.: 4906.088), ἀλλὰ νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἄγνωστη στοὺς πολλοὺς μελέτη τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου καὶ Καθηγητοῦ στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης π. **Θεοδώρου Ζήση**: «Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς καὶ ἡ Ὁρθοδοξία τῶν Ἀντιχαλκηδονίων». (Γρηγόριος Παλαμᾶς, Ὀκτ. 92, σσ. 1133-1144). Πράττομε τοῦτο μετὰ χαρᾶς, διότι στίς ἡμέρες μας ἀποτελεῖ φαινόμενον ἀκαδημαϊκὸς διδάσκαλος νὰ ὀρθοτομῇ τὸν λόγον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ τὸν ὁμολογῇ παρρησία...

Ὅπως καὶ ἐκ τοῦ τίτλου φαίνεται καὶ μόνον μὲ τὰς συγγραφὰς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ οἱ Μονοφυσῖτες ἀποδεικνύονται αἱρετικοί! Ἀντιθέτως «ὁ διάλογος στὸ ἐπίπεδο τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς ποὺ τὸν διεξάγει», γράφει ὁ π. Θεόδωρος, «ἔχει καταλήξῃ σὲ συμφωνία, ἀπὸ τὴν ὁποία προκύπτει ὅτι δῆθεν δὲν μᾶς χωρίζε τίποτε στὴν πίστη, ὅτι οἱ θεωρούμενες μέχρι τώρα διαφορὰς ὀφειλόταν σὲ παρανόηση καὶ παρεξήγηση τῆς θεολογικῆς ὀρολογίας, ποὺ τὴν κατάλαβαν τώρα καλύτερα οἱ εἰδικοὶ θεολόγοι ἐπιστήμονες ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρας, καὶ ὅτι ἡ ἀρχικὴ ἀπόσχιση τῶν Ἀντιχαλκηδονίων ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία δὲν ὀφειλόταν σὲ θεολογικοὺς ἀλλὰ σὲ πολιτικοὺς λόγους».

«Υπῆρχαν μάλιστα καὶ πρόσωπα, μέλη τοῦ διαλόγου καὶ ἐκπρόσωποι τῶν ἐκκλησιῶν, ποὺ πίστευαν ὅτι ἡ «Ὁρθοδοξία» τῶν Ἀντιχαλκηδονίων εἶναι ἀναμφίβολος καὶ ἐκτὸς πάσης ἀμφισβητήσεως, περιττεύει ἐπομένως καὶ ὁ θεολογικὸς διάλογος, ποὺ θὰ περιπλέξει περισσότερο τὰ πράγματα. Συνιστοῦσαν γι' αὐτὸ καὶ ἐπρότειναν νὰ προχωρήσουν οἱ ἐκκλησίες σὲ ἀπλῆ διακήρυξη τῆς ἐνώσεως, γιὰτὶ οἱ δεκαπέντε αἰῶνες χωρισμοῦ ἦσαν ἀδικαιολόγητοι, καὶ ἐπομένως κατὰ τὸ σκεπτικὸ αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία βρισκόταν ὅλους αὐτοὺς τοὺς αἰῶνες σὲ πλάνη, καὶ ἔκαναν λάθος οἱ ἑκατοντάδες τῶν μεγάλων καὶ ἐπιφανῶν καὶ σοφῶν καὶ

φωτισμένων αγίων Πατέρων που αγωνίσθηκαν και έγραψαν έναντίον τῶν Μονοφυσιτῶν, Ἰακωβιτῶν, Ἀκεφάλων, Σεβηριανῶν κλπ., ἀλλά και τὸ πλῆθος τῶν ἀπλῶν ἀλλὰ φωτισμένων αγίων γερόντων, οἱ ὅποιοι, ὅπως φανερώνουν οἱ πάμπολλες διηγήσεις στὰ Γεροντικά, οὔτε νὰ συνομιλήσουν δεχόταν μὲ Ἀντιχαλκηδόνιους, μέχρις ὅτου ἀποκηρύξουν τὴν αἵρεση και ἀναγνωρίσουν τὶς ἀποφάσεις τῆς Δ' ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῆς Συνόδου» (σ. 1133).

»... Καρπὸς πάντως αὐτοῦ τοῦ καλλιεργηθέντος θεολογικοῦ σχετικισμοῦ και συγκρητισμοῦ, ἦταν και ἡ ὠραιοποιημένη εἰκόνα γιὰ τὶς διαφορὲς μας μὲ τοὺς Μονοφυσίτας, οἱ ὅποιοι δὲν ὀνομάζονται πλέον ἔτσι, ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν Ἀντιχαλκηδόνιοι, κατόπιν Προχαλκηδόνιοι ἢ Ἀρχαῖοι Ἀνατολικοί, τώρα δὲ και Ὁρθόδοξοι, ἀφοῦ γκρεμίσαμε, τὰ ὄρια και τὰ σύνορα, παρὰ τὴν σύσταση «μὴ μεταίρειν ὄρια αἰῶνια ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες ἡμῶν», και ἐπιτρέψαμε στοὺς ἐπὶ δεκαπέντε αἰῶνας στὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας αἱρετικοὺς Μονοφυσίτας, χωρὶς ἐπιστροφή και μετάνοια, νὰ γίνουν συγκληρονόμοι τῆς Ὁρθοδοξίας και νὰ ὀνομάζονται ἀπὸ μᾶς τοὺς ἴδιους Ὁρθόδοξοι! Εἶναι πράγματι ἐκπληκτικὴ ἡ θεολογικὴ σύγχυση και ἀνάμειξη, τὸ γκρέμισμα ὄλων τῶν ὀρίων». (σ. 1134).

Και συνεχίζει μετὰ παρρησίας ὁ καθηγητὴς κ. Ζήσης: «Τὶς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων θεωροῦμε οἱ Ὁρθόδοξοι ὡς ἀλάθητες, διότι ἐλήφθησαν τῇ ἐπιστασίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος και ἀνεγνωρίσθησαν ἀπὸ τὴν συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας ὄλων τῶν αἰῶνων. Μὲ ἐρμηνεῖες λοιπὸν και θεολογικὲς σοφιστεῖες θὰ προσβάλλουμε τὸ κῦρος και τὴν αὐθεντία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων και θὰ προκαλέσουμε σχίσμα στὴν διαχρονικὴ ἐνότητα και καθολικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπιβάλλοντας στοὺς Ὁρθοδόξους τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος νὰ πιστεύουν διαφορετικὰ γιὰ τοὺς Ἀντιχαλκηδόνιους ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους τῶν προηγουμένων γενεῶν, ὅταν μάλιστα ἐκείνη τὴν πίστη κατοχύρωσαν

καὶ τὴν ἐδίδαξαν φωτισμένα καὶ ἅγια πρόσωπα; Δὲν εἶναι εὐκόλο πρᾶγμα ἢ θεολογία, γιὰ νὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ παίξει καὶ νὰ διαπραγματεύεται μὲ στόχο νὰ δημιουργεῖ προσωπικὲς καὶ κοινωνικὲς σχέσεις. Ἐν γκρεμίσεις κάτι, γκρεμίζεται ὅλο τὸ οἰκοδόμημα. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες τὸ ἐγνώριζαν πολὺ καλὰ αὐτό, γι' αὐτὸ καὶ ὡς μόνη ὁδὸ καὶ μέθοδο ἐνώσεως τῶν αἰρετικῶν ὑποδεικνύουν τὴν ἀποκήρυξη τῆς αἰρέσεως καὶ τὴν ἀποδοχὴ τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας. Ἐμεῖς τώρα ἀποκλείσαμε ἐκ τῶν προτέρων αὐτὴν τὴν μέθοδο, ἀφοῦ τοὺς ἀναγνωρίσαμε ἤδη ὡς Ὀρθοδόξους καὶ τοὺς ἐβάλαμε μέσα στὴν αὐλὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀλαθῆτως καὶ θεοπνεύστως τοὺς ἐξέβαλαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες μὲ ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων» (σ. 1136).

Συνεχίζων ὁ π. Θεόδωρος τονίζει ὅτι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι εἶναι Μονοφυσῖται κατὰ τὸν σαφῆ χαρακτηρισμὸν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ. Παρὰ ταῦτα «ἔχουν γραφῆ καὶ λεχθῆ τόσα πολλὰ περὶ τοῦ ὅτι δὲν εἶναι μονοφυσῖται στὴν σύγχρονη θεολογικὴ οἰκουμενιστικὴ βιβλιογραφία, ὥστε ὅλοι διστάζομε νὰ χρησιμοποιοῦμε αὐτὸν τὸν ὄρο πού τείνει νὰ ἐξαλειφθεῖ. Καὶ ἐρχόμαστε στὴν περιλάλητη ἔκφραση: «οἱ προφάσει τοῦ ἐν Χαλκηδόνι συντάγματος τοῦ τόπου ἀποσχίσαντες τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας... τὰ δὲ ἄλλα πάντα ὀρθόδοξοι ὑπάρχοντες». Στὸ πρῶτο τμῆμα τῆς φράσεως λέγεται σαφῶς ὅτι πρόκειται περὶ σχισματικῶν πού δὲν ἀνήκουν στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία: «τοῦ τόπου ἀποσχίσαντες τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας». Εἶναι λοιπὸν ἐκτὸς τοῦ χώρου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ αἰτία τῆς ἀποσχίσεώς τους ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ὁ δογματικὸς ὄρος, τὸ σύνταγμα τῆς Χαλκηδόνας, καὶ ὄχι οἱ ποικίλοι ἱστορικοὶ καὶ πολιτιστικοὶ λόγοι πού ψάχνουν νὰ βροῦν οἱ σύγχρονοι θεολόγοι καὶ ἱστορικοί, ἀκολουθοῦντες μέθοδο μὴ θεολογικὴ, παντελῶς ξένη πρὸς τὴν πατερικὴ μέθοδο καὶ τὴν αὐτοσυνειδησία τῆς Ἐκκλησίας». «Προφάσει τοῦ ἐν Χαλκη-

δόνι συντάγματος». Ἡ χρήση τοῦ προφάσει ἐκ μέρους τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἐπιβαρύνει τὴν θέση τῶν Ἀντιχαλκηδονίων καὶ ἐνισχύει τὴν αὐθεντία καὶ τὸ κύρος τῆς Δ' ἐν Χαλκηδόνι Οἰκ. Συνόδου. Μὲ ἄλλα λόγια θέλει νὰ πεῖ ὅτι ἡ πίστη τῆς Χαλκηδόνας εἶναι σαφεστάτη καὶ κρυστάλλινη καὶ δὲν χρειάζεται ἐρμηνεῖς καὶ ἐξηγήσεις, ὅπως κάνομε σήμερα στὸ διάλογο· ἡ ἀπόρριψή της εἶναι πρόφαση γιὰ νὰ προχωρήσουν στὸ σχίσμα καὶ στὴ διαίρεση, ὅπου τοὺς ὀδηγεῖ ἡ διαφορετικὴ πρὸς τὸν ὄρο τῆς Χαλκηδόνας πίστη τους.

» Ποιό εἶναι τὸ νόημα τότε τοῦ δευτέρου μέρους τῆς φράσεως: «Τὰ δὲ ἄλλα πάντα ὀρθόδοξοι ὑπάρχοντες», ποὺ προκαλεῖ σύγχυση; Ἀπλούστατα ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ἀντιπαραθέτει στὸ μεγάλο θεολογικὸ ὀλισθημα τῆς ἀπορρίψεως τῆς Χαλκηδόνας, ποὺ θέτει τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους αὐτομάτως ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἐκ μέρους τους διατήρηση στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ στὰ λοιπὰ τῆς πίστεως, διδασκαλιῶν, λειτουργικῶν ἐθῶν καὶ ἐθίμων, ὡς πρὸς τὰ ὁποῖα εἶναι ὀρθόδοξοι, συμφωνοῦν δηλαδὴ μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ὅλοι γνωρίζουν ὅτι ἡ ἐνότης προϋποθέτει ἐνότητα στὴν πίστη, στὴν λατρεία καὶ στὴν διοίκηση, ἰδιαίτερα μάλιστα στὰ θέματα πίστεως ἢ ἐνότης ἐξικνεῖται μέχρι καὶ τῶν μικρῶν, διότι λόγῳ τῆς συνοχῆς καὶ ἀλληλουχίας καὶ τοῦ ἐσωτάτου δεσμοῦ τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως «ὁ καὶ μικρὸν λυμαινόμενος τὸ πᾶν λυμαινεται». Καὶ ἀσφαλῶς τὸ δόγμα τῆς Χαλκηδόνας περὶ τῆς ὑποστατικῆς τῶν δύο φύσεων ἐνώσεως ἐν τῷ ἐνὶ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ θεμελιακὴ δογματικὴ διδασκαλία, ἡ ἀπόρριψη τῆς ὁποίας συνιστᾷ ἐμφανῆ αἵρεση, ἔστω κι' ἂν οἱ ἀπορρίπτοντες ὡς πρὸς «τὰ ἄλλα πάντα ὀρθόδοξοί εἰσι». Αὐτὴ εἶναι ἡ θέση τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ποὺ προσεπιβεβαιώνεται καὶ ἀπὸ τὴν συνέχεια τοῦ παραθέματος καὶ ἀπὸ ἄλλες του θέσεις» (σ. 1140).

Ἐν συνεχείᾳ τοῦ ἔργου του περὶ αἵρέσεων ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἀναφέρει τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Μονοφυσιτῶν: Διόσκορον, Ἰάκωβον, Θεοδόσιον Σευῆρον, τονίζων ὅτι ὅλοι τους ἦσαν «σκαιοὶ καὶ ματαιόφρονες», «τὸ τῆς κοινῆς ἀρνούμενοι σωτηρίας μυστήριον», καὶ ὅτι ὅλα ὅσα ἔγραψε τὸ ἔκανε πρὸς ἔλεγχον «τῆς ἀθέου αὐτῶν καὶ παμμιαρᾶς αἵρέσεως».

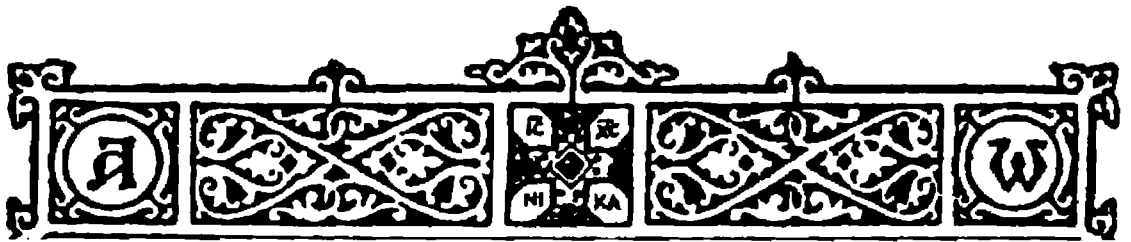
Σχολιάζων σχετικῶς ὁ καθηγητὴς Ζήσης σημειώνει: «Μεταφερόμενα αὐτὰ στὴ σύγχρονη θεολογικὴ πραγματικότητα σημαίνουν τὰ ἑξῆς: Δὲν ἀμφιβάλλει ὁ ἅγιος Ἰωάννης γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς καταδίκης τοῦ Διοσκοῦρου, πού τὸν ἀθώνει πλεόν καὶ πολλοὶ Ὀρθόδοξοι, διότι συνηγόρησεν ἐν συνόδῳ στὴν αἵρεση τοῦ Εὐτυχοῦς. Τὸ «οὐ διὰ πίστιν καθηρέθη Διόσκορος» πού εἶπεν ὁ πατριάρχης Ἀνατόλιος καὶ πού ἔγινε στὸν διάλογο σύνθημα, ὅπως καὶ τό: «τὰ δὲ ἄλλα πάντα ὀρθόδοξοι ὑπάρχοντες», δὲν σημαίνει ὅτι ἀνεγνωρίσθη ἡ Ὀρθοδοξία του, ἀλλὰ ἀπλῶς, ἐπειδὴ, κληθεὶς νὰ ἔλθῃ στὴν σύνοδο, δὲν ἦλθε, καθηρέθηκε γιὰ τὸ κανονικὸ του αὐτὸ παράπτωμα καὶ «οὐ διὰ πίστιν...». Ἐὰν ἐρχόταν ὅμως θὰ καθηρεῖτο διὰ πίστιν, διότι ἦτο αἵρετικός». (σ. 1141).

«Ὁ χωρισμὸς καὶ ἡ διαίρεση καὶ ἡ ἀπόσχιση ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννη τὸν Δαμασκηνὸ σημαίνει στέρηση τῆς δυνατότητος σωτηρίας. Οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι μὲ τὴν διδασκαλία τους ἀρνοῦνται «τὸ τῆς κοινῆς σωτηρίας μυστήριον». Οἱ παρασυρθέντες καὶ παρασυρόμενοι στὴν αἵρεσή τους, ὅπως καὶ σὲ κάθε αἵρεση, ἀπόλλυνται, χάνουν τὴν σωτηρία, ὀδηγοῦνται στὴν ἀπώλεια. Καὶ ἐνῶ ὅλοι δεχόμεστε καὶ διδάσκομε ὅτι πυρήνας καὶ στόχος τῆς δογματικῆς διδασκαλίας καὶ τῶν ἀγώνων τῶν ἀγίων καὶ τῶν πατέρων δὲν ἦσαν οἱ φιλολογικὲς καὶ ἐρμηνευτικὲς διαμάχες καὶ οἱ ἐννοιολογικὲς διασαφήσεις, ἀλλὰ ἡ ἐξασφάλιση τῆς δυνατότητος σωτηρίας πού τὴν καταστρέφουν οἱ αἵρέσεις, καὶ γι' αὐτὸ γίνεται ὅλος ὁ ἀγώνας, ὄχι γιὰ

τὴ νίκη αὐτῆς ἢ τῆς ἄλλης γνώμης, ἀλλὰ γιὰ νὰ μποροῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ σώζονται, στοὺς σημερινούς θεολογικοὺς διαλόγους τείνει νὰ κυριαρχήσῃ ἡ θέση ὅτι ὅλοι ἀποτελοῦμε ἐκκλησίες καὶ ὅλοι σώζονται μέσα σ' αὐτὲς τὶς ἐκκλησίες· εἴμαστε ἀδελφές ἐκκλησίες ἢ οἰκογένειες ἐκκλησιῶν ποὺ δὲν ἔχουμε μεγάλες διαφορὲς στὴν πίστη, ἀπλῶς δὲν συνεννοοῦμαστε στὴν ὀρολογία καὶ ἐρμηνεύομε διαφορετικὰ μερικὰ πράγματα... Καμμία ἐπίπτωση δὲν ἔχουν αὐτά, οὔτε εἶχαν μέχρι σήμερα στὴ σωτηρία, καὶ ἔκαναν λάθος οἱ ἅγιοι πατέρες καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ποὺ βλέπουν τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους νὰ χάνονται στὴν αἵρεση, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, καὶ προσπαθοῦν ὄχι νὰ τοὺς κολακεύσουν ἀλλὰ νὰ τοὺς ἐπιστρέψουν στὴν αὐτὴ τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ διεξάγοντες τὸν διάλογο σήμερα ἀντιθέτως γράφουν: «κατενοήσαμεν τώρα σαφῶς ὅτι ἀμφοτέραι αἱ οἰκογένειαι διετήρησαν πάντοτε πιστῶς τὴν αὐτὴν ἀθηντικήν Ὁρθόδοξον Χριστολογικὴν πίστιν καὶ τὴν ἀδιάκοπον συνέχειαν τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως, καίτοι ἐχρησιμοποίησαν χριστολογικοὺς ὄρους κατὰ διάφορον τρόπον»!! (σ. 1144).

Πιστεύομεν ὅτι ὁ π. Θεόδωρος ἐξέθεσε τὰ πράγματα σαφῶς καὶ ἀπέδειξε ἱκανῶς τὴν γενομένην προδοσίαν πίστεως ὑπὸ τῶν οἰκουμενιστῶν Ὁρθοδόξων εἰς τὸ Σαμπεζὺ τῆς Ἑλβετίας τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1990. Τί ἔχουν νὰ παρατηρήσουν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὶς θέσεις τοῦ κ. καθηγητοῦ; Μήπως καὶ αὐτὸς εἶναι «κρυπτοπαλαισημερολογίτης» καὶ ἀπηχεῖ τὶς ιδέες τους; Δυστυχῶς ὅταν λείπει ἡ ταπείνωσις καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν ἱερὰν παράδοσιν καὶ νομίζομε, ὅτι διὰ τοῦ ὀρθολογισμοῦ καὶ τῶν ἱκανοτήτων μας διακονοῦμεν ἐπιτυχῶς τὴν Ὁρθοδοξίαν, καταλήγομεν ἀντίπαλοι τῆς σωζούσης πατερικῆς ἀληθείας καὶ φίλοι τῶν «ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ»...

10/93

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΠΕΡΙ ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΩΝ

Ἐνῶς τόσα ἐγράφησαν κατὰ τῆς «Κοινῆς Δηλώσεως» τοῦ 1990 μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ Μονοφυσιτῶν, μιᾶς δηλώσεως καὶ συμφωνίας καθαρὰ ἀντορθόδοξου, Φανάρι καὶ Σαμπεζύ, ἀδιαφορώντας τελείως διὰ τὰς διαμαρτυρίας, συνεχίζουν τὴν ἀντιπαραδοσιακὴ διακονία τους. Ἔτσι τὸν Νοέμβριον τοῦ 1993 συνῆλθε στὸ Σαμπεζύ ἡ Μικτὴ Ἐπιτροπὴ Ὁρθοδόξων καὶ Μονοφυσιτῶν μὲ σκοπὸν «τὴν ἐξέτασιν τῆς διαδικασίας ἀποκαταστάσεως τῆς πλήρους κοινωνίας των»! Ὁ πρόεδρος μάλιστα τῶν Ὁρθοδόξων, Μητροπολίτης Ἑλβετίας κ. Δαμασκηνός, ἀκολουθῶν τὴν τακτικὴν τοῦ Ἀθηναγόρου, ὠμίλησε περὶ τοῦ «ἀναγκαίου συντονισμοῦ ὄλων μας πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν μεγάλων πατερικῶν μορφῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν πρώτων αἰώνων». Τὸ πῶς δὲ ἐννοεῖ αὐτὸν τὸν συντονισμόν τὸ ἀποδεικνύουν αἱ προτάσεις «τῆς Κοινῆς Δηλώσεως». Οὕτω μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρεται ὅτι «... ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων καὶ τῶν καταδικῶν τοῦ παρελθόντος δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπ' αὐτῶν κοινῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ γεγονότος ὅτι αἱ Σύνοδοι καὶ οἱ πατέρες, οἱ ὅποιοι ἀναθεματίσθησαν ἢ κατεδικάσθησαν κατὰ τὸ παρελθόν, εἶναι ὀρθόδοξοι ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αὐτῶν». Καὶ τοῦτο, διότι «ἀμφότεραι αἱ οἰκογένειαι (Ὁρθόδοξοι καὶ Μονοφυσιῖται) ἐτήρησαν πιστῶς τὴν αὐθεντικὴν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν καὶ τὴν ἀδιάκοπον συνέχειαν τῆς Ἀποστολικῆς παραδόσεως, καίτοι ἐχρησιμοποίησαν χριστολογικοὺς ὄρους κατὰ διαφόρους τρόπους»!!! (Ἐπίσκεψις, 30 Νοεμ. '93, σ. 6).

Μὲ ἄλλα λόγια οἱ Ὁρθόδοξοι πρέπει νὰ ἀναγνωρίσουν τοὺς καταδικασθέντας ὡς αἱρετικούς ἀρχηγοὺς τῶν Μονοφυσιτῶν (Διόσκουρον, Σεβῆρον κ.λ.π.) ὡς ὀρθοδόξους! Καὶ τοῦτο, διότι ἡ καταδίκη τους ἐκ μέρους τῶν Οἰκ. Συνόδων ἦτο **ἄδικος**, ἀφοῦ οἱ πατέρες δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐννοήσουν ὅτι λένε τὰ ἴδια πράγματα! Οὕτως οἱ ἅγιοι Πατέρες ἐμφανίζονται ἀνόητοι καὶ ἄνευ ποιμαντικῆς συνέσεως, μὴ δυνάμενοι νὰ ἀντιληφθοῦν τί πιστεύει ὁ συνομιλητῆς τους. Συγχρόνως ὅμως εἶναι καὶ πλάσματα δυστυχῆ καὶ ἐπικίνδυνα, ἀφοῦ ἀναθεματίζουν ἀθώους ὀρθοδόξους ποὺ πιστεύουν ὅπως καὶ αὐτοί! Ἄν δὲ ληφθῆ ὑπ' ὄψει ὅτι τὸ πράττουν αὐτὸ οἱ πατέρες τεσσάρων Οἰκ. Συνόδων, τότε δικαίως οἱ Προτεστάνται ἀπορρίπτουν τὴν πατερικὴ παράδοσιν καὶ διδασκαλίαν. Ἔτσι καταργεῖται καὶ τὸ ἀλάθητον τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῶν Οἰκ. Συνόδων καὶ μαζί μ' αὐτὸ ἡ δυνατότης τῆς ὀρθῆς ἐρμηνείας τῶν θείων ἀληθειῶν! Ἄλλὰ τὸ θλιβερὸν αὐτὸ κείμενον ἔχει καὶ τὴν ἀκόλουθον συνέχειαν:

«Ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων δέον ὅπως γίνῃ ὁμοφώνως καὶ συγχρόνως ὑπὸ τῶν **Προκαθημένων** ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν δύο μερῶν... ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ διακηρύσσεται ὑφ' ἑκατέρας πλευρᾶς ὅτι ἡ ἑτέρα εἶναι **κατὰ πάντα ὀρθόδοξος**! Καὶ συνεχίζει: «ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων πρέπει νὰ συνεπάγεται ὅτι ἀποκαθίσταται ἀμέσως ἡ πλήρης κοινωνία τῶν δύο πλευρῶν» καὶ «οὐδεμία κατ' ἀλλήλων καταδίκη τοῦ παρελθόντος, συνοδικὴ ἢ προσωπικὴ, εἶναι πλέον ἐνεργός»!

Οὐδεμία ὅμως ἄρσις ἀναθέματος εἶναι δυνατὴ διὰ τοὺς ἐν αἵρέσει ἀποθανόντας, οὔτε διὰ τοὺς διαδόχους των, ἐφ' ὅσον παραμένουν ἀμετανόητοι. Πῶς εἶναι δυνατόν ἀφοῦ παρέμειναν ἀκλόνητοι στὴν πλάνη τους «νὰ εἶναι **κατὰ πάντα ὀρθόδοξοι**», ἐπειδὴ ἀπλῶς θὰ τὸ θελήσουν οἱ προκαθήμενοι(!) τῶν Ἐκκλησιῶν; Οὔτε Οἰκ. Σύνοδος, σεβομένη τὰς πρὸς αὐτῆς συνόδους καὶ στοιχοῦσα τῷ αὐτῷ μὲ αὐτὰς πνεύματι εἶναι εἰς θέσιν νὰ τοὺς ἀποκαλέσῃ ὀρθοδό-

ξους καὶ νὰ συνάψη μετ' αὐτῶν κοινωνίαν, ἐφ' ὅσον παραμένουν ἀμετακίνητοι εἰς τὴν κακοδοξίαν των.

Παρὰ ταῦτα διὰ τὸν Οἶκ. πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον οἱ Μονοφυσῖται (καίτοι ἀπορρίπτουν τὰς οἶκ. Συνόδους Δ', Ε', ΣΤ', Ζ') ἔχουν κοινήν παρακαταθήκην πίστεως μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους! Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει τοῦ μονοφυσίτου πατριάρχου τῆς Αἰθιοπίας Παύλου καὶ τῆς συνοδείας του στὸ Φανάρι τὴν 6.12.1993, τοὺς προσεφώνησε ὡς ἑξῆς: «Μὲ χαρὰν καὶ τιμὴν ὑποδεχόμεθα σήμερον οὐχὶ μόνον ὡς ἀδελφοὺς ἠγαπημένους ἐν Χριστῷ, ἀλλὰ καὶ ὡς οἰκείους ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ ζωῇ καὶ συνειδήσει τῆς ἀρχεγόνου ἀνατολικῆς παραδόσεως, τῆς ἀποτελούσης κοινήν παρακαταθήκην καὶ πολῦτιμον θησαυρὸν διὰ τὰς δύο ἡμῶν Ἐκκλησίας»!!

Κατόπιν τούτου πῶς εἶναι δυνατόν ὁ ἀνωτέρω μονοφυσίτης νὰ συνειδητοποιήσῃ ὅτι εἶναι αἰρετικός; Δυστυχῶς θὰ συμβῆ μὲ αὐτοὺς ὅ,τι συνέβη μὲ τὸν παπισμὸν, ὁ ὁποῖος ἐγένετο δεκτὸς ὡς ἀδελφὴ Ἐκκλησία, μὲ κοινήν ἱερωσύνην καὶ μυστήρια, καὶ ἃς ἀποτελεῖ «ταμεῖον αἱρέσεων» καὶ «ἀπὸ Θεοῦ χωρισμὸν»! Καὶ ὅμως ὑπάρχουν ἀρχιερεῖς, ὅπως ὁ **Πρεβέζης Μελέτιος καὶ Ἄγιορεῖται καθηγούμενοι**, οἱ ὁποῖοι στηρίζουν καὶ ἐπικροτοῦν τὴν κακόδοξον τακτικὴν τοῦ πατριάρχου. Τὸ ἐρώτημα ἐγείρεται μόνο του: Οἱ σεβόμενοι τὰς ἀγίας Παραδόσεις τῆς Ὀρθοδοξίας, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, μέχρι πότε θὰ τοὺς ἀκολουθοῦν; Μέχρι πότε θὰ γίνωνται **συνυπεύθυνοι** διὰ τὴν προδοσίαν εἰς βάρος τῆς ψυχικῆς των σωτηρίας;

4/94

Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΙΣΜΟΥ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Υπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐκυκλοφορήθη πρὸ μηνῶν ἡ ἀνωτέρω περισπούδαστος μελέτη τοῦ διαπρεποῦς θεολόγου Ἰ. Α. Δελήμπαση, ὡς ἀναφέραμεν καὶ εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ. Λόγω τῆς μεγάλης σπουδαιότητος καὶ ἐπικαιρότητος τοῦ ἔργου παραθέτομεν κατωτέρω πρὸς χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας χαρακτηριστικὰς σελίδες, πού κατὰ τὴν παροιμίαν «ἐξ ὄνουχος τὸν λέοντα», πιστοποιοῦν τοῦ λόγου μας τὸ ἀληθές.

«Ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κλίματος τοῦ διωγμοῦ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας (ὁ συγγραφέας ἀναφέρεται εἰς τὸν διωγμὸν τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων Διοδώρου) καὶ τῆς ἀντιχρίστου συνενώσεως τῶν αἰρετικῶν μετὰ προεκτάσεώς των πρὸς τὰς ψευδοθρησκείας, προωθήθη περαιτέρω ὑπὸ τῶν οἰκουμενιστῶν ἡ ἐν λόγῳ μονοφυσιτικὴ ψευδένωσις. Τὸ καὶ μονοφυσιτικὸν πλέον Φανάριον, ἀκολουθοῦν τακτικὴν ταχύρρυθμον οἰκουμενιστικῆς συσπειρώσεως, καὶ παρακάμψαν τὸ ἐμπόδιον τῆς ὀρθοδόξου ὁμολογίας τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων δι' ὁδοῦ ἀναιδοῦς ἀπιστίας καὶ ἀδιαντρόπου παρανομίας, ἐχώρησεν ἀκάθεκτον εἰς τὴν ὀλοκλήρωσιν τῆς πτώσεώς του εἰς τὸν Μονοφυσιτισμόν. Ἀπὸ 1-6/11/1993 συνεκάλεσε ἐν Σαμπεζὺ τῆς Γενεύης τὴν λεγομένην Ἐπιτροπὴν Διαλόγου μετὰ τῶν Μονοφυσιτῶν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐκεῖ ἀντιπροσώπου του Ἑλβετίας Δαμασκηνοῦ, ἥτις ἐξέδωκε προτάσεις περὶ τὴν ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων, τὰ ὅποια θεωροῦνται ὑπὸ τῶν οἰκουμενιστῶν ὡς τὸ κύριον καὶ τελικὸν ἐμπόδιον τῆς μονοφυσιτικῆς των ψευδενώσεως.

Οὕτως, ὑπὸ τὸ φῶς, λέγουσιν οἱ τοιοῦτοι, τῶν

προτέρων Κοινῶν Δηλώσεών των, «συμφωνοῦν ὅτι ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων καὶ τῶν καταδικῶν τοῦ παρελθόντος δύναται νὰ πραγματοποιηθεῖ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπ' αὐτῶν κοινῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ γεγονότος, ὅτι αἱ Σύνοδοι καὶ οἱ Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἀνεθεματίσθησαν ἢ κατεδικάσθησαν κατὰ τὸ παρελθόν, εἶναι ὀρθόδοξοι ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αὐτῶν»!! (Ἐπίσκεψις, 30.11.'93). Ἡ συμφωνία αὕτη συνιστᾷ κυρίως τὴν αἵρεσιν τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, καθ' ὅτι ἀναγνωρίζει τὴν ἐπίμονον θέσιν τούτου, ὅτι οἱ Μονοφυσιῖται, ὄχι μόνον «δὲν εἶναι αἰρετικοί», ἀλλ' οὗτοι εἶναι καὶ «ὀρθόδοξοι ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αὐτῶν», ἤτοι τῇ μονοφυσιτικῇ! Τοῦτέστιν, ἡ αἵρεσις τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ εἶναι δῆθεν Ὁρθοδοξία καὶ οἱ ἀμετανόητοι Μονοφυσιῖται, παρόντος καὶ παρελθόντος, ὀρθόδοξοι! Οὕτως, καὶ οἱ μονοφυσιῖται πλέον τοῦ Φαναρίου ἀρνοῦνται τὴν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ὀρθόδοξον διδασκαλίαν, ὅτι οἱ Μονοφυσιῖται δὲν εἶναι ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ αἰρετικοί, κατακεκριμένοι καὶ ἀναθεματισμένοι ἀμετακλήτως, μάλιστα οἱ ἀποθανόντες ἀμετανόητοι ἐν τῇ αἵρέσει των, καὶ ὁμολογοῦν τοιοῦτοτρόπως Μονοφυσιτισμόν!

» Λέγουσιν, πάλιν, οἱ ὑπὸ τὰ ἀναθέματα τῆς Ἐκκλησίας κείμενοι πλέον νεομονοφυσιῖται τοῦ Φαναρίου: «Ἐπὶ τὸ φῶς», ὄχι τῶν θεοφόρων Πατέρων καὶ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀλλὰ «τῶν τεσσάρων ἀνεπιστήμων Συναντήσεών των (1964, 1967, 1970, 1971) καὶ τῶν ἀκολουθησασῶν τριῶν ἐπιστήμων Συνελεύσεών των (1985, 1989, 1990) κατενόηθη ὅτι ἀμφότεραι αἱ οἰκογένειαι (Μονοφυσιτῶν καὶ Ὁρθοδόξων) ἐτήρησαν πιστῶς τὴν αὐθεντικὴν ὀρθόδοξον χριστολογικὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν ἀδιάκοπον συνέχειαν τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως, καίτοι ἐχρησιμοποίησαν χριστολογικούς ὄρους κατὰ διαφόρους τρόπους»! (Ἐπίσκεψις, 30.11.'93).

Ἀπροκαλύπτως λοιπὸν οὗτοι ἀγνοοῦσι καὶ ἀθετοῦσι τὰς Ἁγίας Οἰκουμενικὰς Συνόδους καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρας

τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα τὰς ἑαυτῶν «συνελεύσεις» στήσωσιν ὑπεράνω τῶν Οἴκουμενικῶν Συνόδων(!) καὶ ἐπιβάλωσιν, αἱ ὁποῖαι ἀντίκεινται πρὸς τοὺς Ἁγίους, λέγουσαι τὰ ἀντίθετα πρὸς τὰς ἀληθείας ἐκείνων ψεύδη!...

Λέγουσιν, πάλιν, οἱ νεομονοφυσῖται τοῦ Φαναρίου καὶ οἱ ἐπόμενοι τούτοις, ὅτι «ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων δέον ὅπως γίνῃ ὁμοφώνως καὶ συγχρόνως ὑπὸ τῶν Προκαθημένων ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν δύο μερῶν διὰ τῆς ὑπογραφῆς εἰδικῆς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως, ἐν τῇ ὁποία θὰ διακηρύσσεται ὑφ' ἑκατέρας πλευρᾶς, ὅτι ἡ ἕτέρα εἶναι κατὰ πάντα ὀρθόδοξος»! (Ἐπίσκεψις, αὐτ.). Πῶς, ὅμως, θὰ εἶναι διὰ τῆς γυμνῆς ἀποδείξεων διακηρύξεως ταύτης κατὰ πάντα ὀρθόδοξος ἢ μονοφυσιτικὴ «πλευρά», ἢ γουν ὁ Μονοφυσισμός, ἐφ' ὅσον ἀποδεδειγμένως δὲν εἶναι; Καὶ πῶς ὁ Μονοφυσισμός θὰ μετατραπῇ εἰς Ὁρθοδοξίαν, δι' ὁμοφώνου καὶ συγχρόνου «ὑπογραφῆς εἰδικῆς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως» ὑπὸ τῶν σημερινῶν Προκαθημένων ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν», ἢτοι ἐν στιγμῇ χρόνου, ὅτε οὗτος ἀποδεικνύεται καὶ κηρύσσεται καὶ κατακρίνεται καὶ ἀναθεματίζεται μετὰ τῶν ὀπαδῶν του ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς μεγάλη αἵρεσις ἀνά τοὺς αἰῶνας, ἀντιλεγόντων εἰς ταῦτα, ἀναποδείκτως καὶ κακοπίστως, μόνων τῶν ἀμετανοήτων Μονοφυσιτῶν, παλαιότερων καὶ σημερινῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν λόγῳ νεομονοφυσιτῶν;...

Λέγουσι, πάλιν, οἱ νεομονοφυσῖται τοῦ Φαναρίου, ἐν πλήρει ἀπειθείᾳ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν: «Ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων πρέπει νὰ συνεπάγεται ὅτι: α) ἀποκαθίσταται ἀμέσως ἢ πλήρης κοινωνία τῶν δύο πλευρῶν». Ἐφ' ὅσον ὅμως ὀρθοδόξως ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων τούτων κατὰ τῶν ἀμετανοήτων Μονοφυσιτῶν δὲν γίνεται, ἀδύνατος εἶναι καὶ ἡ «κοινωνία» αὐτῶν μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων, καὶ μάλιστα «πλήρης» καὶ δὴ «ἀμέσως»! Διὸ οἱ τοῦ Φαναρίου, χάριν τῆς κοινωνίας των μετὰ τῶν ἀναθεματισμένων αἵρετικῶν Μονοφυσιτῶν, μετεπήδησαν ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν αἵρεσιν

τοῦ νεομονοφυσιτισμοῦ, εἰς ἣν προσπαθοῦσι νὰ προσηλυτίσουν ὅλους τοὺς Προκαθημένους τῶν Ἐκκλησιῶν, διὰ νὰ πράττωσιν ὅ,τι θέλουσιν, πρὸς «κόλασιν αἰώνιον»! Καὶ συνεχίζοντες λέγουσιν: «β) οὐδεμία κατ' ἀλλήλων καταδίκη τοῦ παρελθόντος συνοδική ἢ προσωπική, εἶναι πλέον ἐνεργός»! Ὁρθοδόξως ὅμως καὶ ἀληθῶς, πᾶσα καταδίκη τῶν ἀμετανοήτων Μονοφυσιτῶν τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος ὑπὸ τῶν Ἁγίων Οἴκ. Συνόδων καὶ τῶν θεοφόρων Πατέρων εἶναι ἀείποτε ἐνεργός καὶ ἰσχύουσα, ὅχι μόνον διὰ τούτους, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ψευδοαίροντας ταύτην νεομονοφυσίτας, ὡς ὑποκειμένους διὰ τοῦτο εἰς αὐτήν. Καὶ ἐπὶ πλέον λέγουσιν οἱ τοιοῦτοι: «Πρέπει νὰ συμφωνηθῇ κατάλογος Διπτύχων τῶν Προκαθημένων, ὁ ὁποῖος θὰ χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν λειτουργικὴν πρᾶξιν»! Ἄλλ' ὅμως, δίπτυχα ὀνομάτων Μονοφυσιτῶν δὲν εἶναι δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τῆς μονοφυσιτικῆς αἵρέσεως, ἣ ὁποία οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Λατρείαν, ἥτις ἀκολουθεῖ τῷ κανόνι τούτῳ». «Τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν (τῶν αἰρετικῶν) ὄντα ἄπιστα, οὐκ ἔδοξέ μοι ἐγγράψαι. Ἄλλὰ μηδὲ γένοιτό μοι αὐτῶν μνημονεύειν, μέχρις οὗ μετανοήσωσιν», ὡς λέγει Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος (ΒΕΠΕΣ, 2, 280).

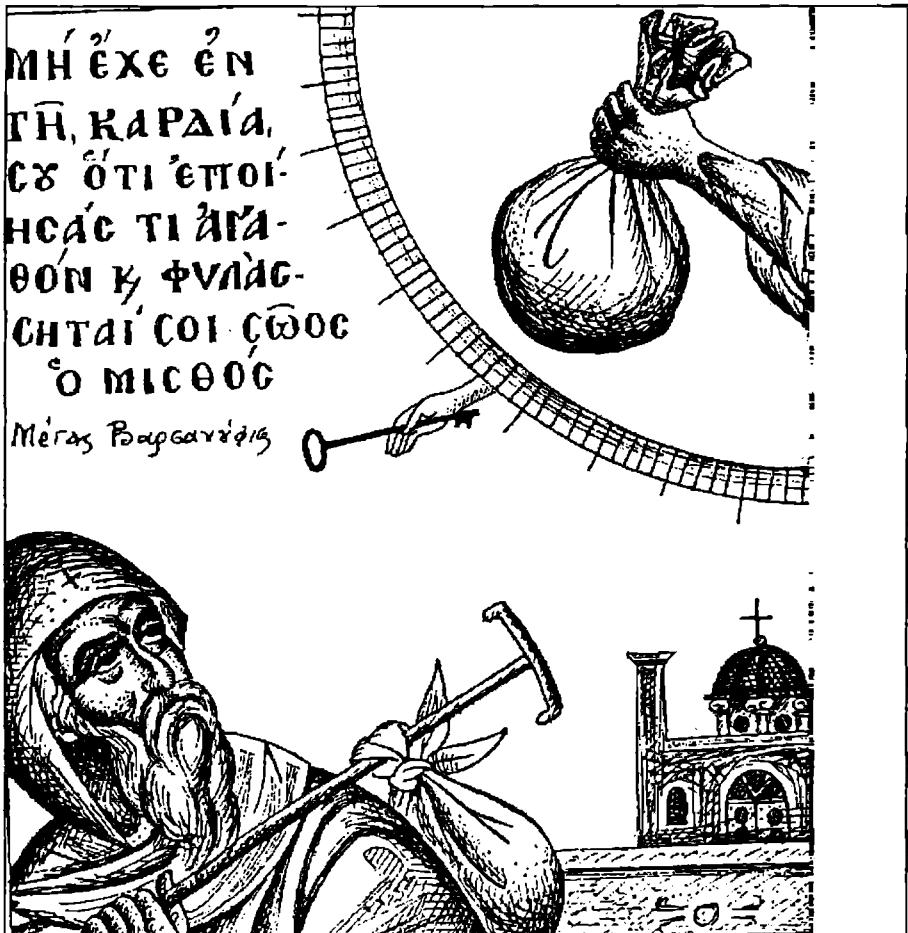
Τέλος, οἱ προτείνοντες τὰ ἀνωτέρω φρικώδη, διακατεχόμενοι ὑπὸ ἐνοχῆς ἐν ἀμετανοησίᾳ, αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην ἐκπονήσεως «καταλλήλων συγγραμμάτων διὰ τὴν ἐξήγησιν τῆς κοινῆς «ὑπ' αὐτῶν» κατανοήσεως τῆς πίστεως, ἣ ὁποία ὠδήγησε τούτους εἰς τὴν λεγομένην ὑπ' αὐτῶν «ὑπέρβασιν τῶν διαιρέσεων τοῦ παρελθόντος» κλπ.

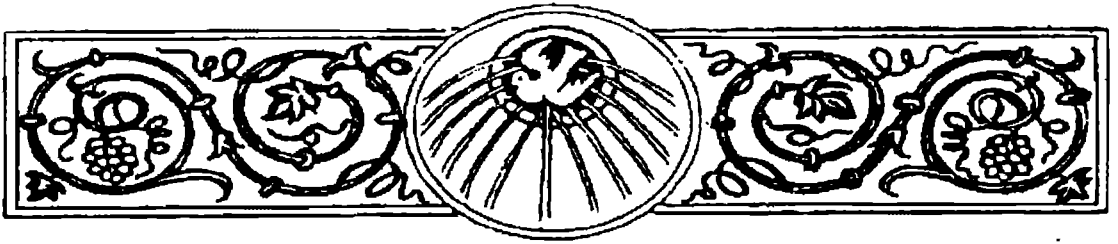
Γνωστός ὁ ὅρος «ὑπέρβασις», καθ' ὅτι οὗτος προέρχεται ἐκ περιοχῶν σκότους, χρησιμοποιεῖται ὑπὸ ἀφελῶν ὀπαδῶν τῆς λεγομένης «νέας ἐποχῆς», κατὰ τὴν προφητείαν περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου, «καὶ ὑπονοήσει τοῦ ἀλλοιωῦσαι καιροὺς καὶ νόμον». (Δαν. ζ. 27). Ἐν προκειμένῳ τὰ βυσσοδομούμενα δὲν ἀποτελοῦσιν ἀπλῶς «ὑπέρβασιν τῶν διαιρέσεων τοῦ παρελθόντος», ἀλλὰ κυρίως ἐκμετάλλουσιν

τούτων καὶ πρόφασιν στροφῆς ἀπὸ κοινοῦ Μονοφυσιτῶν καὶ ἀποστατούντων Ὁρθοδόξων πρὸς τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ...

Τὰ ἀνωτέρω συνιστῶσι μεγάλην πτώσιν ἐν πίστει Ὁρθοδόξων ἀγνωμόνων πρὸς τὴν θείαν Χάριν τοῦ Βαπτίσματος, τὸ ὁποῖον ἔλαβον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν των. Δηλαδή πτώσιν εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ ὑπὸ μορφήν νεομονοφυσικῆς οἰκουμενιστικῆς ἐκφορᾶς, ἐν παναιρετικῇ παπικῇ ἀρχηγίᾳ» (σσ. 229-236).

12/94

Η ΑΛΥΣΙΔΑ ΤΩΝ ΠΤΩΣΕΩΝ

Ἀπὸ τὸ 1920 τὸ πατριαρχεῖο Κων/λεως ἀντὶ νὰ φρυκτωρῇ τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ εἶναι ἀληθινὰ Φανάρι γιὰ τοὺς ἐν τῷ σκότει τῆς αἵρέσεως εὐρισκομένους, αὐτὸ ἀντιθέτως θαυμάζει τὴν... παπικὴν αἵρεσιν, τὴν ἐγκωμιάζει καὶ τέλος γίνεται ἓνα μὲ αὐτὴν!

Μετὰ τὴν ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων μεταξὺ Κων/λεως καὶ Ρώμης καὶ τὰ διάφορα «συλλεΐτουργα», τὸ Φανάρι προχώρησε καὶ στὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἱερωσύνης τῶν παπικῶν καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῶν μυστηρίων των, τὴν πρωτοκαθεδρίαν τοῦ πάπα ἐν τῇ πενταρχίᾳ τῶν πατριαρχῶν καὶ συνεπῶς τὴν πλήρην ἐξίσωσιν αὐτοῦ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν! Καὶ ἐπειδὴ τὰ ἀνωτέρω ἔπρεπε νὰ λάβουν καὶ τὸ χρίσμα τῆς θεολογίας, συνῆλθαν τὸν παρελθόντα Ἰούνιον οἱ θεολόγοι τῶν Ὁρθόδοξων καὶ τῶν παπικῶν εἰς τὸν Λίβανον καὶ ἐξέδωκαν νέαν προδοτικὴν ἀπόφασιν, ὡς εἶχαν πράξει πρὸ τριετίας εἰς τὴν Ἑλβετίαν μὲ τοὺς Μονοφυσίτας. Κατ' αὐτὴν:

«Ἐκατέρωθεν ἀναγνωρίζεται ὅτι ὅσα ἐνεπιστεύθη ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του — ὁμολογία τῆς Ἀποστολικῆς πίστεως, μετοχὴ εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια, κυρίως εἰς τὴν μίαν ἱερωσύνην τὴν τελοῦσαν τὴν μίαν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῶν ἐπισκόπων — δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀποκλειστικὴ ἰδιοκτησία μιᾶς τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιῶν. Εἶναι σαφὲς ὅτι ἐντὸς τοῦ πλαισίου τούτου ἀποκλείεται πᾶς ἀναβαπτισμὸς. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς τὸν λόγον ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζουν ἑαυτὰς ἀμοιβαίως ὡς ἀδελφὰς Ἐκκλησίας,

ἀπὸ κοινοῦ ὑπευθύνους διὰ τὴν τήρησιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ»!!

Ἦτο ἡ ἐπιβράβευσις τοῦ Παπισμοῦ διὰ τὰ παλαιὰ καὶ σύγχρονα ἐγκλήματα τοῦ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ὁρθοδόξων! Ἐνταῦθα θὰ πρέπη νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι ἡ ἀνωτέρω συμφωνία τοῦ Μπελεμέντ ἔχει μίαν σαφεστάτην οἰκουμενιστικὴν συνέπειαν: ἀφοῦ κατὰ τοὺς οἰκουμενιστὰς ὀρθοδόξους θεολόγους καὶ κληρικοὺς ἔχουν οἱ παπικοὶ μυστήρια, καὶ συνεπῶς εἶναι ἐκκλησία Χριστοῦ, διατί νὰ μὴ θεωρηθῆ ὁ παπισμὸς ἀδελφὴ Ἐκκλησία παρέχουσα τὴν σωτηρίαν στοὺς πιστοὺς; Ἀπὸ τὴν ἄλλην ὅμως μεριὰ οἱ ἅγιοι Πατέρες ἔγραψαν γιὰ τὸν Παπισμὸν ὅτι ἀποτελεῖ «ἀπὸ Θεοῦ χωρισμὸν» καὶ συνεπῶς πῶς ἔγινε τώρα «ἀδελφὴ Ἐκκλησία», ἄνευ μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν Κανονικότητα; Ἀπλούστατα διότι αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ νέα τάξις πραγμάτων· ἡ ἐνωμένη Εὐρώπη πρέπει νὰ ἔχη τὸν θρησκευτικὸν ἀρχηγὸν τῆς μετὰ συλλειτουργοῦς τοῦ τοῦς Ὁρθοδόξους, τοὺς Μονοφυσίτας, τοὺς Ἀγγλικανοὺς καὶ μετ' ὀλίγον τοὺς λοιποὺς ἀνὰ τὸν κόσμον Προτεστάντας! Αὐτὸ πιστεύουν οἱ ἀνὰ τὸν κόσμον Οἰκουμενισταὶ καθὼς καὶ ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος καὶ αὐτὰς τὰς αἵρέσεις περιπτύσσεται νοερῶς στὰ πρὸς αὐτοὺς κείμενά του, καὶ πραγματικῶς, κατὰ τὰς ἐπισκέψεις του στὰ διάφορα ἐκκλησιαστικὰ κέντρα τῆς Δύσεως. Εἶναι οἱ πεφιλημένοι σεβάσμιοι ἀδελφοί του, ἐνῶ οἱ Παλαιομερολογῖται ἀποτελοῦν τοὺς θανασίμους ἐχθροὺς του, ἀκριβῶς ὅπως αἰσθάνεται δι' αὐτοὺς καὶ ὁ πάπας. Ὅποια σύμπτωσις!...

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διὰ λόγους σκοπιμότητος δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἀνωτέρω συμφωνίαν. Μέχρι σήμερα ὅμως οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐπισκόπων ἢ θεολόγων τῆς διεμαρτυρήθη διὰ τὴν νέαν προδοσίαν. Ἀποροῦμεν ἰδιαιτέρως μετὰ τὴν σιωπὴν τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Θεολόγων. Ἀγνοοῦν ὅτι ἡ σιγὴ ἀποτελεῖ συγκατάθεσιν κατὰ τοὺς Πατέρας καὶ συνεπῶς μετέχουν ἐκόντες ἄκοντες τῆς εὐθύνης; Ἀκόμη

καὶ ὁ π. Θεόκλητος Διονυσιάτης, ὁ γνωστὸς διὰ τὰ ἀντιπαραδοσιακὰ κείμενά του ἐναντίον τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων γράφει σὲ πρόσφατο κείμενό του: «Ἄλλὰ ὅταν νοθεύεται ἡ ὀρθόδοξη διδαχὴ, ποὺ αὐτὴ μόνη σώζει, ἀφοῦ “οὐδεὶς στεφανοῦται, ἂν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ”, εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ σιωποῦμε». (Ἐκκλ. Ἀλήθεια, 1 Ὀκτ. '93, σ. 2).

Βεβαίως ὁ ἴδιος ἔχει ἀρνηθῆ καταγορηματικῶς τὰ ἀνωτέρω, διὰ τῆς πολυετοῦς σιγῆς του ἐνώπιον τῆς βοώσης αἱρέσεως, συμπλεύσας μὲ τὸ λοιπὸν Ἅγιον Ὅρος καὶ ἐπικροτήσας τὴν πατριαρχεῖαν Δημητρίου καὶ νῦν τὴν τοῦ Βαρθολομαίου διὰ τῆς σιγῆς του. Ὁ ἀνωτέρω ὅμως λόγος του εἶναι ἀληθὴς καὶ αὐτὸς θ' ἀποτελέσῃ τὸ μέτρον κρίσεώς του, ὅπως καὶ τῆς Π. Ε. Θεολόγων, ἡ ὁποία καίτοι πιστεύει ὡς «παναίρεσιν» τὸν Οἰκουμενισμόν, ἐν τούτοις τὸν ἀκολουθεῖ ἀδιαμαρτυρήτως!

Κατόπιν τῆς παρατήρουμένης ἀδιαφορίας κληρικῶν καὶ θεολόγων ἐνώπιον τῆς συγχρόνου ἀποστασίας, ὁ κάθε πιστὸς πρέπει μόνος του πλέον νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του, ὥστε νὰ μὴ παρασυρθῆ καὶ αὐτὸς στὴν δίνη τῆς αἱρέσεως. Ὁ καιρὸς τῆς ἀναμονῆς ἔχει πρὸ πολλοῦ παρέλθει. Ἡ ψυχικὴ του σωτηρία ἀσφαλίζεται μόνον μὲ τὸ ἀκοινωνήτον τῆς αἱρέσεως, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἴδιος προσωπικὰ δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν κακοδοξίαν. Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ὁ μέγας ὁμολογητὴς ἐπὶ εἰκονομαχίας, εἶναι πολὺ σαφὴς ἐν προκειμένῳ: «Ἄλλοι μὲν ἐναυάγησαν περὶ τὴν πίστιν τελείως· ἄλλοι δέ, καίτοι ἐσωτερικῶς δὲν ἀσπάσθησαν τὴν κηρυττομένην κακοδοξίαν, συναπωλέσθησαν ὅμως μὲ τοὺς λοιπούς, λόγω τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ποὺ εἶχαν μαζί τους». (Ε.Π. 99, 1164Α).

11/'93

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ

Ἐχει πολλάκις τονισθῆ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἀκαδημαϊκὴ Θεολογία παραμένει μέχρι σήμερα, «προσηλωμένη στὰ πρότυπα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἐπιστημονισμοῦ», ἀγνοήσασα, «τόσο τὰ κριτήρια τῆς ὀρθόδοξης πατερικῆς καὶ λειτουργικῆς παραδόσεως, ὅσο καὶ κάθε ἀνάγκη ἀναφορᾶς τῆς Θεολογίας στὴ ζωὴ καὶ τὴν πνευματικότητα τῆς Ἐκκλησίας».

Τέκνο τῆς ἀνωτέρω θεολογίας τυγχάνει καὶ ὁ καθηγητῆς Ἰωάνν. Καρμίρης, ὁ ὁποῖος στὴν δῆθεν «Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία» του (σ. 241) ἀναφέρει τὰ ἐξῆς οἰκουμενιστικά, ἀναφερόμενος εἰς τὸ μέγα θέμα τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας: «Ὅπως λοιπὸν ὑπάρχει εἰς Θεὸς - Πατὴρ καὶ εἰς Χριστὸς καὶ ἓν Πνεῦμα Ἅγιον, τοιουτοτρόπως δυνάμει τῆς ἐνότητος ταύτης, καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία καὶ μοναδικὴ καὶ ἡνωμένη ἐνώπιον τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου βαπτίζονται πάντα τὰ μέλη αὐτῆς, ἀποκτῶντα οὕτω τὴν δικαίωσιν ἑαυτῶν, ἀνεξαρτήτως εἰς ποίαν ὁμολογίαν ἀνήκουσιν, ἐνούμενα μετὰ Χριστοῦ καὶ μετ' ἀλλήλων εἰς ἓν σῶμα, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ μερίζηται εἰς πλείονα σώματα»! Καίτοι ἠλέγχθη ἰδιωτικῶς καὶ δημοσίως οὐδὲν ἐνήργησεν πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς πτώσεώς του. Ἀντιθέτως εἰς δημοσιευθὲν ἄρθρον του τρία χρόνια ἀργότερον (Ἐκκλησία 1976, σ. 379-81) θὰ ἐπαναλάβῃ καὶ πάλιν τὴν πίστιν του εἰς τὴν ἀνωτέρω κακόδοξον «θεωρίαν τῶν κλάδων», ὑποστηρίζοντας τὰ ἐξῆς ἀπίστευτα. «Διότι, κατὰ τὴν ἡμετέραν ταπεινὴν γνώμην, διαρκοῦντος τοῦ μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως ἐκκλησιαστικοῦ σχίσματος, ὡς καὶ τῶν μετέπειτα ἀπὸ τοῦ ΙΣΤ αἰῶνος νεωτέρων ἐκκλησιαστι-

κῶν σχισμάτων, δὲν δύνανται νὰ συγκροτήσωσι γνησίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον μονομερῶς αἱ νῦν διηρημέναι Ἐκκλησίαι. Τοῦτο θὰ δυνηθῆ νὰ πράξῃ ἡ μέλλουσα ἐπανενωθησομένη οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πρὸς τὴν ὁποίαν καθοδηγεῖ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τὰς διίσταμένας ἀπ' ἀλλήλων χριστιανικὰς Ἐκκλησίας»!!

Μετὰ ταῦτα (1980) εἰς ὁμιλίαν του εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν «Περὶ τῆς παγκοσμιότητος τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας» καταξιώνει πλήρως τὸν οἰκουμενισμὸν τῶν ἡμερῶν μας, ἰσχυριζόμενος μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀντορθοδόξων θέσεων του καὶ τὰ ἑξῆς:

«Πολλῶ δὲ μᾶλλον παρέχει τὴν σωτηρίαν ὁ πανάγαθος Θεὸς εἰς τοὺς βαπτισθέντας εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος ἑτεροδόξους καὶ αἰρετικούς, τοὺς οὕτω τὴν δικαίωσιν ἀποκτήσαντας καὶ ἐσωτερικῶς ζῶντας ἐν τῇ καταστάσει τῆς χάριτος, τῆς ἐκρευσάσης ἐκ τῆς θείας σαρκώσεως καὶ τῆς ἰλαστικῆς θυσίας τοῦ σταυροῦ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας πάντων τῶν ἀνθρώπων, τῆς ἀναφερομένης ἄρα μυστικῶς καὶ πρὸς τοὺς ἐν πλάνῃ, πλὴν καλῇ τῇ πίστει, διατελοῦντας βεβαπτισμένους χριστιανούς τῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν, τῶν κατεχουσῶν «Elementa ἢ Vestigia Ecclesiae». (Θεολογία 1980, σ. 689).

Ἐνα ἔτος ἀργότερον ἀπὸ αὐτὸ τὸ βῆμα τῆς Ἀκαδημίας, θὰ ἀναπτύξῃ τὸ θέμα: «Ἡ σωτηρία τῶν ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ», εἰς τὴν ὁποίαν θὰ τονίσῃ καὶ τὰ ἀκόλουθα, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἀντιπαραδοσιακῶν καὶ εὐσεβιστικῶν ρημάτων: «Τοιοτοτρόπως πάντες οἱ χριστιανοὶ λογίζονται ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἐν εὐρυτάτῃ ἐννοίᾳ Ἐκκλησίαν, νοουμένην καὶ οὔσαν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἓν, ἄρα δὲ καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία, ὡς ὀρίζει αὐτὴν τὸ ἱερόν Σύμβουλον τῆς πίστεως Νικαίας - Κωνσταντινουπόλεως. Τῷ ὄντι, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία εἶναι «σῶμα Χριστοῦ», ἦτοι αὐτὸς ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας παρατεινόμενος, ὁ δὲ Χριστὸς «δὲν μερίζεται», εἶναι

προφανές, ὅτι καὶ οἱ ἑτερόδοξοι ἀνήκουσιν εἰς τὴν μίαν ἡνωμένην οὐσιωδῶς Ἐκκλησίαν του, ἐν ἧ δύνανται νὰ τύχῃσι τῆς σωτηρίας»!! (Πρακτικὰ Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Λόγοι, 1981, σ. 404-5).

Τὸ θλιβερώτερον εἶναι ὅτι οὐδεὶς τῶν συναδέλφων του ἢ τῶν λογίων κληρικῶν ἤλεγξε τὰς ἀνωτέρω ἀντορθοδόξους θέσεις του. Ἀντιθέτως μάλιστα σὲ πρόσφατον ἐπιστημονικὸν μνημόσυνόν του, τρεῖς ἀκαδημαϊκοὶ θεολόγοι τὸν ἐπήνεσαν ἱκανῶς ὡς γνήσιον «ὀρθόδοξον ἐκκλησιολόγον»! (Θεολογία, 1992, σ. 288 ἐξ.).

Κατόπιν τούτων ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ φθάσωμε καὶ στὴν «βαπτισματικὴ Θεολογία» τῶν οἰκουμενιστῶν τῶν ἡμερῶν μας, τὴν ὁποίαν πιστῶς ὑπηρετεῖ ὁ ἐπίσκοπος Περγάμου κ. Ἰωάννης Ζηζιούλας. Κατ' αὐτόν: «Τὸ Βάπτισμα δημιουργεῖ ἓνα ὄριον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν». Τὸ Βάπτισμα, Ὁρθόδοξον ἢ μὴ, ὀριοθετεῖ τὴν «Ἐκκλησίαν», ἢ ὁποία περιλαμβάνει Ὁρθοδόξους καὶ ἑτεροδόξους. Ὑφίστανται «βαπτιστικὰ ὄρια τῆς Ἐκκλησίας» καὶ «ἐκτὸς βαπτίσματος δὲν ὑπάρχει Ἐκκλησία». Ἀντιθέτως «ἐντὸς τοῦ βαπτίσματος, ἔστω καὶ ἂν ὑπάρχη μία διάσπασις, μία διαίρεσις, ἓν σχίσμα, δυνάμεθα νὰ ὁμιλῶμεν διὰ Ἐκκλησίαν»! «Ὁ Περγάμου κ. Ἰωάννης ὑπερέβαλε κατὰ πολὺ τοὺς αἰρετικοὺς Ἀγγλικανοὺς εἰς τὸν δογματικὸν συγκρητισμὸν καὶ μινιμαλισμὸν, καθόσον ἐκεῖνοι μὲν βάσει τοῦ «Τετραπλεύρου τοῦ Λάμπεθ» (1888) περιορίζουν εἰς τέσσερα τὰ «οὐσιώδη γνωρίσματα τῆς Ἐκκλησίας» «Vestigia Ecclesiae: Ἁγίαν Γραφήν, Σύμβολον τῆς Πίστεως, Βάπτισμα καὶ Εὐχαριστίαν, Ἐπισκοπᾶτον), αὐτὸς δὲ περιστέλλει ταῦτα εἰς ἓνα καὶ μοναδικόν: τὸ Βάπτισμα»!

Καὶ ὡς νὰ μὴ ἦτο ἀρκετὴ ἡ θεωρητικὴ ἀνατίναξις τοῦ περὶ βαπτίσματος, πιστεύω τῆς Ὁρθοδόξου Δογματικῆς, ἔρχεται καὶ ἡ σύγχρονος πρακτικὴ βεβήλωσις τοῦ Μυστηρίου, διὰ τῆς καταργήσεως τῶν τριῶν καταδύσεων καὶ ἀναδύσεων τοῦ βαπτιζομένου!!!

10/93

ΟΤΑΝ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ

Δεκαετίες τώρα τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἐμπαίζει τοὺς Ἄγιορείτας. Ἐνῶ προδίδει τὴν Ὁρθοδοξίαν, συγχρόνως ἐγκωμιάζει —εὐκαιρίας δοθείσης— καὶ τὰς ὀρθοδόξους Παραδόσεις σὲ ἐπιστολές της πρὸς αὐτούς, οἱ ὅποιοι ἀφορμὴ ζητοῦν νὰ δικαιολογήσουν τὸ Φανάρι, ὥστε νὰ μὴ πάρουν θάρρος οἱ Ζηλωταί! Ἔτσι ἐπὶ δεκαετίες παίζεται ἓνα διπλὸ παιχνίδι εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας· τὸ Φανάρι κοροϊδεύει τοὺς Ἄγιορείτας καὶ οἱ Ἄγιορεῖται τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, ἐλαχιστοποιοῦντες τὶς κακοδοξίες τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ μεγαλοποιοῦντες τὰς ἀτελείας τοῦ ἀνθενωτικοῦ μετώπου. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ διώκουν καὶ τοὺς συμμοναστάς των ζηλωτὰς πατέρας, προσφέροντες οὕτω «λατρεία τῷ πατριάρχῃ των»... Εἴμεθα ὁμῶς περίεργοι πῶς θὰ δικαιολογήσουν τὴν πλήρη ἀναγνωρίσιν τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῆς Οὐνίας ὡς «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν» στὸ Μπελεμέντ τοῦ Λιβάνου τὸν Ἰούνιον τοῦ 1993!

«Ἀδελφές», λοιπόν, Ἐκκλησίες πλέον ὁ Παπισμὸς καὶ ἡ Ὁρθοδοξία! Ἀλλὰ τὸ κακὸ ἔχει καὶ συνέχεια. «Ἀδελφές Ἐκκλησίες» ἀνεγνωρίσθησαν καὶ οἱ Οὐνιτικές, οἱ ὅποιες κατὰ δηλώσεις τῶν πατριαρχικῶν στὴν Ρώμη (1991), καὶ στὸ Φανάρι (1992) ἔχουν δικαίωμα ὑπάρξεως, ἐνῶ ἡ Κων/λις ἀπὸ τὸν Μάϊον τοῦ 1992 «ἔστειλε ἀντιπρόσωπό της σὲ Οὐκρανικὴ Σύνοδο Οὐνιτῶν στὴν Λεόπολι τῆς Οὐκρανίας, ὁ ὅποιος ἔργῳ καὶ λόγῳ διεσάλπισε καὶ τὸ δικαίωμα ὑπάρξεως τῶν Οὐνιτῶν, καὶ τὴν πλήρη ἐκκλησιαστικότητα αὐτῶν, καὶ τὴν ταύτισιν Οὐνιτῶν καὶ Ὁρθοδόξων»! («Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», Σεπτ. /93, σ. 36).

Ὁ ἐπίσκοπος αὐτὸς εἶναι ὁ Σκοπέλου Παγκράτιος, Οὐκρανικῆς καταγωγῆς, ὑπεύθυνος τῶν Οὐκρανικῶν Ὀρθοδόξων ἐνοριῶν Ἀμερικῆς καὶ Καναδᾶ. Οὗτος ἐξεφώνησε λόγον εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (26.5.92), τὸν ὁποῖον προσφάτως εἶχαν ἀρπάξει βιαίως οἱ Οὐνῖται ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους! Ὁ λόγος του ἀνατρέπει καθ' ὀλοκληρίαν «τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν περὶ τῆς Οὐκρανικῆς Οὐνίας καὶ τῆς ἐπιβολῆς της κατὰ τὴν περίφημο «ένωτικὴ» - προδοτικὴ Σύνοδο τῆς Βρέσδης (1596)· κηρύττει οὐνιτικὴ ὁμολογία· ἀποδέχεται πλήρως τὴν παπικὴ ἐκδοχὴ περὶ Οὐνίας· δὲν εὐρίσκει τίποτε πού νὰ χωρίζει Ὀρθοδόξους καὶ Οὐνίτας· ἐγκωμιάζει σὲ ὑψηλοὺς τόνους τοὺς Οὐνίτας καὶ τὴ «μαρτυρία» τους· ἀναγνωρίζει πλήρως τὴν ἐκκλησιαστικότητα τῶν Οὐνιτῶν· ἰσοπεδώνει τὰ πάντα..» (Αὐτ. σ. 39).

Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρουμε τὴν κατάληξιν τοῦ λόγου: «Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ἐδῶ καὶ τετρακόσια χρόνια, ὅπου ἓνας ἱεράρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως σᾶς ἀπευθύνει τὸν λόγο, σὲ σᾶς τοὺς Ἑλληνο-Καθολικοὺς Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κιέβου. Διατηρεῖτε ἓνα ἐκκλησιαστικὸ θησαυρό, ὁ ὁποῖος ἀνήκει σὲ ὅλους μας. Ἡ Σύνοδός σας εἶναι ὁ κληρονόμος τῶν μητροπολιτῶν τοῦ Κιέβου. Ἡ δομὴ σας δίνει τὴν δυνατότητα ἀποκαταστάσεως τῆς διηρημένης Κιεβικῆς μας Ἐκκλησίας. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἔχετε μεγάλη εὐθύνη. Ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως πάντοτε προσπαθοῦσε, ὅσο τὸ δυνατόν, νὰ βοηθῇ τοὺς Οὐκρανοὺς. Εἶναι ἐτοίμη νὰ βοηθήσῃ τὴν Οὐκρανία σήμερον. Ἡμουν ἰδιαιτέρως εὐτυχῆς, διότι προσευχηθήκαμε μὲ σᾶς κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Συνόδου αὐτῆς...»! (Αὐτόθι).

Ἴδου τὸ κατάντημα τῶν Φαναριωτῶν! Καθαρὸ ξεπούλημα Ὀρθοδοξίας, ἐνῶ συγχρόνως διατυμπανίζουν ὅτι ἀγωνίζονται κατὰ τῆς Οὐνίας καὶ μόνο μετὰ τὴν κατάργησίν της θὰ συνεχισθῇ ὁ Θεολογικὸς Διάλογος μὲ τὴν Ρώμην!.. Ὡ τῆς ὑποκρισίας! Ἔως πότε, ἀδελφοὶ ρασοφόροι

τοῦ νέου ἡμερολογίου, κληρικοὶ καὶ μονάζοντες, θὰ ἐμπαίζεσθε καὶ θὰ ἐμπαίζετε ἑαυτοὺς καὶ τὰ ποίμνιά σας; Ἴδού, ἦλθε πλέον ἡ ὥρα νὰ ἀντιληφθῆτε καὶ σεῖς, ἔστω πολὺ καθυστερημένα, ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον δὲν γυρίζει πίσω ἀπὸ τὴν πρὸς τὰς ἀγκάλας τοῦ Παπισμοῦ πορεία του, καὶ ὅσοι τὸ ἀκολουθοῦν ὑποχρεωτικῶς θὰ γίνουν Οὐνῖται! Καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι θανατηφόρο καὶ ἄδικο γιὰ τὶς ψυχές σας, διότι γνωρίζουμε πολλοὺς ἀπὸ σᾶς, ὡς καὶ ἀπὸ τὸ τάγμα τῶν μοναζουσῶν, ὅτι δὲν ἐπιδοκιμάζετε τὰς προδοτικὰς αὐτὰς ἐνεργείας. Ναί, ἀλλὰ ἀρκεῖ αὐτό; Οὐδέποτε, οὐδαμῶς! Πάντοτε στὸ παρελθόν, μόνον ἡ πρᾶξις διέσωσε τὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀλήθειαν, ἡ πρᾶξις τῆς ἀντιδράσεως καὶ ἀρνήσεως νὰ κοινωνήσῃ ὁ ὀρθόδοξος ρασοφόρος ἢ λαϊκὸς μὲ τὴν αἵρεσιν. Οἱ λόγοι ἔχουν τὴν θέσιν τους σὰν διαμαρτυρία στὴν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ, μήπως καὶ οἱ κακοδοξοῦντες συνέλθουν, ἢ πλανώμενοι γνωρίσουν τὴν ἀλήθειαν καὶ μετανοήσουν. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἔχουν παρέλθει δεκαετίες καὶ ἡ κακοδοξία προάγεται καὶ θριαμβεύει, μὲ ποῖο δικαιολογητικὸ θὰ συνεχίσετε νὰ διαμαρτύρεσθε μὴ ἀκούομενοι; Διατί λησμονεῖτε τὸ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου τοῦ «ἀτρομήτου ὁμολογητοῦ τῶν θεανθρωπίνων ὀρθοδόξων ἀληθειῶν» κατὰ τὸν Ἰ. Πόποβιτς, ὅτι: «Ἐχθροὺς γὰρ ὁ Χρυσόστομος, οὐ μόνον τοὺς αἵρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοῖς τοιοῦτοις κοινωνοῦντας μεγάλη καὶ πολλῇ τῇ φωνῇ ἀπεφήνατο»; «Διὸ ὑπομιμνήσκω, ὡς ἐλάχιστος ἀδελφὸς καὶ τέκνον, μὴ σιγήσωμεν, ἵνα μὴ ὑπόδειγμα τοῖς λαϊκοῖς προτιθέμενοι αἵρέσεως καὶ αἵρετικῆς συγκοινωνίας, τῆς ὑπὲρ αὐτῶν ἀπωλείας λόγον ὑφέξομεν» (Αὐτ. 1129 C).

Μὴ σᾶς ρίχνουν στάκτη στὰ μάτια μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία δὲν μετέσχε τοῦ τελευταίου Θεολογικοῦ Διαλόγου μὲ τὴν Ρώμην. Ἐσκεμμένως ἐμεθοδεύθη ἡ ἀπουσία της, διὰ νὰ μὴ ἐπαναληφθοῦν αἱ διαμαρτυρίαι, ὡς ἐγένοντο ἐπὶ Μονοφυσιτῶν. Ἐὰν δὲν συμφωνοῦν, διατί δὲν τὸ διακηρύττουν; Διατί τὰ δημοσιογραφικὰ τῶν ὄργανα, ὅχι

μόνον δὲν καταδικάζουν τὴν ἀπόφασιν Ἰούδα τοῦ 1993 εἰς Λίβανον, ἀλλὰ οὔτε κἂν τὴν ἀναφέρουν; Διατί σιγοῦν οἱ ραδιοφωνικοὶ τοὺς σταθμοί, οἱ λαλίστατοι κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν; Ἀπλούστατα διότι τὴν ἔχουν ἀποδεχθῆ, ὡς ἀπεδέχθησαν καὶ τὴν τοῦ 1990 διὰ τοὺς Μονοφυσίτας. Θὰ ἐπανέλθωμεν ὅμως, διότι μόλις τώρα ἀρχίζει ὁ ἐπίλογος τῆς ἐνώσεως, πὺ ἀρχισε μὲ τὴν ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων τὸ 1965.

1/94

«ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΔΕ ΦΥΛΑΚΤΕΟΝ ΗΜΙΝ, ΜΗ,
ΠΡΟΦΑΣΕΙ ΜΙΑΣ ΕΝΤΟΛΗΣ
ΕΤΕΡΑΝ ΦΑΝΩΜΕΝ ΚΑΤΑΛΥΟΝΤΕΣ»

Ὁ Ἀγαπητὴ Μαρία, χαῖρε ἐν Κυρίῳ.

Καὶ τὸ νέο σου γράμμα μοῦ προκάλεσε ἀθυμία, διότι δὲν μπόρεσες μέχρι σήμερα νὰ ἐκτιμήσης δεόντως τὴν ἀξίαν τῆς ὀρθοδόξου ὁμολογίας καὶ τοῦ καθαροῦ θυσιαστηρίου της, ποῦ δὲν τὸ μολύνει ἡ κοινωνία μὲ τὴν αἵρεσιν. Στὴν ἐποχὴ μας αὐτὸ τὸ θυσιαστήριον λάμπει ὅπως ἡ καθαρότης τῆς παρθενίας, ἐνῶ ἡ ἀδιάφορος κοινωνία μετὰ τῶν οἰκουμενιστῶν ὁμοιάζει μὲ τὸν γάμον ποῦ μολύνει ἡ τοῦ τρίτου προσώπου παρεμβολή...

Θὰ προσπαθῆσω ὅμως μὲ τάξη νὰ ἐκθέσω τὶς σκέψεις μου, διότι τὸ θέμα αὐτὸ εἶναι σοβαρὸ καὶ ἀπαιτεῖται πολλὴ προσοχὴ ἐκ μέρους σου ἄπροκειμένου ν' ἀντιληφθῆς τὴν σοβαρότητα τῆς πτώσεως τῶν κληρικῶν, ποῦ κοινωνοῦν μὲ τὴν σύγχρονη αἵρεσιν, τὸν οἰκουμενισμόν.

Πολλοὶ κληρικοὶ στὶς ἡμέρες μας μὲ βίον ἐνάρετον καὶ ἀξιόλογον δρᾶσιν, ἐνῶ ἀναγνωρίζουν ὅτι ἡ ἐκκλησία τους δὲν πορεύεται καλῶς, συνεχῶς ἐναγκαλιζομένη τὴν αἵρεσιν καὶ ἀδελφοὺς θεωροῦσα τοὺς αἰρετικούς, ἐν τούτοις παραμένουν «ἐντὸς» τῆς ἐκκλησίας, ὡς λέγουν, διότι μακρὰν αὐτῆς πιστεύουν ὅτι δὲν θὰ μπορέσουν νὰ προσφέρουν καμμία διακονία στὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ.

Ἐν πρώτοις «ἐντὸς» ἐκκλησίας δὲν εἶναι ὁ κοινωνῶν μὲ ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς, ἀλλὰ ὁ ἐν ἀληθείᾳ Ὁρθοδοξίας πορευόμενος. «Οἱ τῆς ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας εἰσὶ»,

γράφει ὁ μέγας Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς. Συνεπῶς ὅταν μία ἐκκλησία κοινωνεῖ μὲ τὴν κακοδοξίαν ποὺ εἶναι τὸ ψεῦδος, ὁ κληρικὸς καὶ ὁ πιστὸς ποὺ θέλει νὰ παραμείνη μακρὰν τῆς αἵρέσεως, πρέπει νὰ διακόψῃ τὴν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν. Αὐτὸ προστάσσουν οἱ ἱεροὶ κανόνες καὶ ἡ σεβασμία τῆς Ὁρθοδοξίας παράδοσις. Ὁ ἅγ. Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς συνοψίζει ὡς ἑξῆς τὰ λεχθέντα: «Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, πᾶσαι αἱ θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονas παραινουῖσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διῦστασθαι». (P.G. 160, 105 C).

Ἄν τοὺς ἐρωτήσης τοὺς κληρικοὺς αὐτοὺς τί περισσό-
τερον θέλουν νὰ δοῦν (ᾧστε νὰ διακόψουν κοινωνίαν), ἀπ' ὅ,τι ἔχει γίνει μέχρι σήμερα στὶς οἰκουμενικὰς συναντήσεις καὶ προδοτικὰς κοινὰς ἀποφάσεις μεταξὺ ὀρθοδόξων καὶ παπικῶν καὶ μονοφυσιτῶν, θὰ δῆς ὅτι δὲν ἔχουν τί νὰ ἀπαντήσουν. ΟΛΑ ΕΧΟΥΝ ΓΙΝΕΙ. Τὸ φανερὸν συλλεί-
τουργο ποὺ ἀπομένει εἶναι δευτερεῦον μπροστὰ στὶς ΚΟΙ-
ΝΕΣ ὁμολογίαι πίστεως ποὺ ἔχουν ὑπογράψει καὶ διακηρύξει ὅτι ΔΕΝ ΔΙΑΦΕΡΟΥΝ καθόλου Ἀνατολικοὶ καὶ Δυτικοὶ καὶ ὅτι οἱ δύο μαζί ἀποτελοῦν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ! Τὸ νὰ συνεχίζουσιν κατόπιν αὐτῶν νὰ κοινωνοῦν μὲ τοὺς οἰκουμενιστὰς ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς ποὺ ἐνεργοῦν τὰ ἀνωτέρω, ἀλλὰ καὶ τοὺς λοιποὺς ποὺ μὲ σιγὴ τὰ ἀποδέχονται, συνιστᾷ προδοσίαν τῆς ἀληθείας καὶ ἀπώ-
λειαν τοῦ ποιμνίου των. Ὁ ἅγιος Θεόδωρος εἶναι σαφέστα-
τος ἐν προκειμένῳ: «Οὐδ' ἂν ὅλα τὰ χρήματα τοῦ κόσμου παρέξει τις καὶ κοινωνῶν εἴῃ τῇ αἵρεσει, φίλος Θεοῦ οὐ καθίσταται, ἀλλ' ἐχθρός». (1205 A). Ἀκοῦς τί λέει ὁ Ἅγιος; Καμμιά ἐλεημοσύνη δὲν σὲ σώζει, ἐφ' ὅσον κοινωνεῖς μὲ τὴν αἵρεσιν! Συνεπῶς ὅ,τι καὶ ὅσο κοινωνικὸν ἔργον νὰ κάνῃ ἓνας ἱερεὺς ἐφ' ὅσον συνεχίζει συγχρόνως νὰ κοινωνῇ μὲ τὴν αἵρεσιν, τὸ μόνο ποὺ κατορθώνει εἶναι νὰ ὀδηγῇ τὸ ποίμνιόν του στὸν πνευματικὸν θάνατον! Μὴν ἀπορεῖς. Στὸν πιστὸν πάντοτε «μετράει» τὸ παράδειγμα, ὁ βίος. Ἐφόσον ὁ

ποιμένας του προσκυνεῖ καὶ μνημονεύει τοῦ ἐπισκόπου του, ὁ ὁποῖος ἐπίσκοπος ἀποδέχεται σιωπηρῶς, ἢ πολὺ χειρότερον, ἐπικροτεῖ μὲ λόγον ἢ ἔργον τὴν αἵρεσιν, τὸ ποιμνιον εἰρηνεύει, διότι πιστεύει ὅτι ὅλα πηγαίνουν καλὰ. Ἔτσι ἡ διαγωγή τοῦ ἱερέως αὐτοῦ γίνεται αἰτία δύο κακῶν: ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ συμμαχῇ πρὸς τὴν ἀντικανονικὴν πορείαν τοῦ ἐπισκόπου του καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ διατηρῇ ἑαυτὸν καὶ τὸ ποιμνιὸν του ἐντὸς τῆς κακοδοξοῦσης ἐκκλησίας!

Προσοχὴ ἐπίσης στὸ ἐξῆς: Ὁ Θεὸς οὐδέποτε θέλει νὰ παραβαίνωμε μίαν ἐντολὴν του προκειμένου νὰ τηρήσωμε μιὰ ἄλλη. «Πανταχοῦ δὲ φυλακτέον ἡμῖν», γράφει ὁ Μ. Βασίλειος, «μὴ, προφάσει μιᾶς ἐντολῆς, ἑτέραν φανῶμεν καταλύοντες». (ΒΕΠΕΣ, 53, 163). Ὁ Θεὸς δὲν θέλει ἐλεημοσύνην ἀπὸ κλοπιμαῖα χρήματα, οὔτε πραότητα ποὺ γίνεται αἰτία νὰ προοδεύῃ τὸ κακόν. Ἔτσι καὶ ἐδῶ. Ἡ διακονία τῶν ἀνωτέρω κληρικῶν εἶναι σὰν τὴν θυσίαν τοῦ Κάϊν, ἐφ' ὅσον κοινωνοῦν μὲ τὴν κακοδοξίαν. Οἱ ὁμολογηταὶ τῆς πίστεως τότε ἐδοξάσθησαν καὶ τὸ κήρυγμά τους διέτρεξε τὴν οἰκουμένην, ὅταν ἐδάρησαν καὶ ἐφυλακίσθησαν. Δὲν ἐνήργησαν μὲ ὑπολογισμούς. Μόλις συνειδητοποιοῦσαν τὴν κακοδοξίαν, διέκοπτον τὴν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν. Τὸ ἔπραττον αὐτὸ μετὰ χαρᾶς καὶ δὲν ἐσκέπτοντο τί θὰ γίνῃ τὸ ποιμνιὸν των ἢ τὸ ὠραῖο Μοναστήρι τους ποὺ εἶχαν κάνει μὲ θυσίες καὶ κόπους πολλούς. «Διότι βλέπετε ποῦ εὐρίσκεσθε», γράφει ὁ ἅγιος Θεόδωρος. Δὲν εἴσθε ἐν ἐξορίᾳ καὶ διωγμῷ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ; Δὲν λάβατε καὶ προηγουμένως πείραν φυλακῶν; Δὲν χύσατε αἷμα ἔνεκα ραβδισμῶν καὶ μαστιγώσεως; Μήπως δὲν ἀπέθανον θάνατον μαρτυρικὸν μερικοὶ ἐκ τῶν ἀδελφῶν μας; Αὐτὸ εἶναι τὸ καύχημά μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς». (Κατ. 72).

Ἐχει μεγάλη σημασία ἐν προκειμένῳ ἡ πρόθεσις τοῦ ἀνθρώπου, τὸ κίνητρον δηλαδὴ τὸ ἐσωτερικὸν κάθε μας

ἐνεργείας. Πρέπει νὰ εἶναι καθαρὸν, ἄδολον, εἰλικρινές. «Καὶ ὁ Κάϊν δῶρα προσέφερε», γράφει ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης, «καὶ τὰ δῶρα του ἦσαν τὰ πρῶτα ποῦ γεννήθηκαν στὸ ποιμνίό του. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς προσέχων στὴν κακὴ του γνώμην καὶ ὑστεροβουλίαν δὲν τὰ ἐδέχθη». (P.G. 78, 325). Καὶ ὁ ἅγιος Βαρσανούφιος: «Ὁφείλει τὸ ἔργον εἶναι πάντοτε καθαρὸν· ἐὰν οὖν ἔχη τὸ γινόμενόν τι τοῦ ἰδίου θελήματος τοῦ ποιούντος, ἐρρυπώθη τὸ ἔργον καὶ οὐκ ἔστιν ἀρεστὸν τῷ Θεῷ» (ἀποκρ. 401). Καὶ πράγματι, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ προσβλέπη ὁ Θεὸς εὐαρέστως σὲ μιὰ διακονία ποῦ γίνεται αἰτία νὰ μεγαλύνεται ἡ αἵρεσις καὶ οἱ πιστοὶ νὰ πέφτουν ὡς πτηνὰ στὴν παγίδα τῆς ἐξ αἰτίας τοῦ ποιμένου των;

Γι' αὐτό, ἀγαπητὴ Μαρία, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπικροτήσω τὴν διαγωγὴν τῶν ἀνωτέρω κληρικῶν καὶ ἀσφαλῶς οὔτε τὴν δραστηριότητα τοῦ Ἀγιορείτου ἱερομονάχου π. Ἐφραὶμ στὶς Ἡν. Πολιτεῖες καὶ τὸν Καναδά, τὴν δημιουργίαν δηλ. Μονῶν ὑπὸ τοὺς κακοδόξους ποιμένας τῶν περιοχῶν. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ διακονία τοῦ ποιμένου πρέπει νὰ ἔχη τὴν πληρότητα ποῦ ἀπαιτεῖ ὁ Θεός: νὰ κηρύσση ἔργῳ καὶ λόγῳ τὸν ὀρθὸν βίον καὶ τὸ ἀληθὲς δόγμα. Ἐὰν εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ δύο ἀποτύχη, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ὁ πνευματικὸς θάνατος τοῦ ποιμνίου του. Ἴδου ἡ ἐν προκειμένῳ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας. «Προσῆκει γάρ, εἰ βουλοίμεθα καὶ γεέννης ἐλευθερωθῆναι καὶ βασιλείας ἐπιτυχεῖν, ἀμφοτέρωθεν κοσμεῖσθαι, καὶ δογμάτων ὀρθότητι καὶ βίου ἐπιμελείᾳ» (Ἰω. Χρυσ. ὁμ. ιγ εἰς Γεν.).

Θὰ μοῦ ἀντείπης, ἴσως, ὅτι δὲν βλέπεις νὰ κηρύττουν κανένα στρεβλὸν δόγμα οἱ ἐπίσκοποι τοῦ νέου. Συμφωνῶ, ὅτι διὰ τὸν μὴ ἔχοντα θεολογικὰς γνώσεις δὲν εἶναι εὐκόλον ν' ἀντιληφθῇ τὴν αἵρεσιν. Ὑπάρχει ὅμως καὶ τὸ θέμα τῆς κοινωνίας μὲ «ἐκκλησίες» διεφθαρμένων δογμάτων, ὅποτε εὐκόλα φαίνεται ἡ πτώσις τῶν κοινωνούντων μὲ αὐτές. Διότι, ὅταν ἐγκωμιάζουν τὸν παπισμὸν μὲ τὶς δεκάδες τῶν

κακοδοξιῶν, οἱ δῆθεν ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι τοῦ νέου, καὶ ἐν συνεχείᾳ συμπροσεύχονται μετ' αὐτοῦ, οἱ δὲ ἱερεῖς των τοὺς ἀκολουθοῦν ἀδιαμαρτύρητα καὶ ὁ λαὸς ἀκολουθεῖ τοὺς ἱερεῖς, αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ προδοσίαν τῆς ἀληθείας; Εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἀνεύθυνοι οἱ κληρικοὶ αὐτοὶ ποὺ ὀδηγοῦν τὸ ποίμνιόν τους στὸ στόμα τοῦ λύκου; Γράφει σχετικῶς ὁ ἅγιος Θεόδωρος: «Ὅσοι διὰ πρώτην φοράν ἀνεκαλύφθησαν ὅτι ἐκοινώνησαν μὲ τὴν αἵρεσιν, ἐὰν μὲν εἶναι ἱερωμένοι, ἀπεφασίσθη νὰ σταματήσουν νὰ λειτουργοῦν... Διότι πῶς θὰ φανῆ ἡ διαφορὰ τῶν προδοσάντων τὴν ἀλήθειαν καὶ μή; τῶν ἀγωνισθέντων γενναίως καὶ τῶν μὴ ἐπιθυμούντων οὐδὲν κακὸν νὰ πάθουν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ;» (1636 D).

Βλέπεις ὅτι ἡ κοινωνία συνιστᾷ προδοσίαν πίστεως καὶ ἔνταξιν στὸ στρατόπεδο τῆς αἵρέσεως;

Πολὸν ἐπίσης τονίζεις στὴν ἐπιστολὴ σου τὴν πρα-
ότητα τοῦ π. Ἐφραὶμ καὶ τὴν ἀγάπη του πρὸς τοὺς
ἁμαρτωλοὺς. Δὲν ἀμφιβάλλω. Ἀλλὰ οἱ ἄ, τὲς αὐτὲς
γίνονται κακίες, ὅταν διακονοῦν τὴν αἵρεσιν! Τὸ διατὶ
περιγράφεται ὠραῖα σ' ἓνα πρόσφατο βιβλίον. Σοῦ ἀντιγράψω
τὴν σχετικὴν θέσιν.

«Ἐνταῦθα θὰ πρέπει νὰ ἀναφερθῶμεν ἐν συντομίᾳ καὶ
εἰς μίαν ἐτέραν κατηγορίαν ἡγουμένων καὶ «θεοφορομέ-
νων» μοναχῶν, οἱ ὅποιοι μὴ ἀρκούμενοι εἰς τὰς ἐνταῦθα
ὑποχρεώσεις των, περιέρχονται ἐσωτερικόν τε καὶ ἐξωτερι-
κόν, καὶ μάλιστα ὅπου ἀνθεῖ τὸ παλαιοημερολογητικόν
στοιχεῖον, ὥστε νὰ προκαλέσουν καὶ ἐκεῖ φθορὰν καὶ
σύγχυσιν στοὺς ἀπλοϊκοὺς ἀφοῦ καὶ ἐκεῖνοι «μὲ τὸ παλαιὸν
πᾶνε», καταδικάζουν τὸν Οἰκουμενισμόν, ἀλλὰ δὲν διακό-
πτουν τὸ μνημόσυνον καὶ τὴν κοινωνίαν μὲ τὸν πατριάρχην,
διὰ νὰ μὴ βρεθοῦν «ἐκτὸς Ἐκκλησίας»...

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ξέρουσαν νὰ λέγουν ὠραῖα καὶ
ἀληθινὰ πράγματα γιὰ τὴν ζωὴ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς
ἀσκήσεως, ἀλλὰ ὅταν τοὺς ρωτήσῃ κανεὶς γιὰ ζητήματα
πίστεως, λέγουν ὅτι τὰ θέματα αὐτὰ δὲν κάνουν καλὸ στὴν

πνευματική ζωή και ὅτι οἱ χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ ἀσχολοῦνται μὲ αὐτά. Σὰ νὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρξη χάρις Θεοῦ χωρὶς ὀρθόδοξο φρόνημα... Αὐτοὶ κάνουν τὸ μεγαλύτερο κακὸ στὶς ἀπλὲς καὶ καλοπροαίρετες ψυχές, τὶς ὁποῖες πείθουν νὰ κλείσουν τὰ μάτια καὶ νὰ ἀκολουθοῦν χωρὶς ἐρωτήσεις «τὸν πατριάρχη» καὶ τὴν «Ἐκκλησία». Αὐτοὶ εἶναι οἱ πρὸ ἀποτελεσματικοὶ σύμμαχοι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ φοβερὴ αὐτὴ αἵρεση δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ πιάση ρίζες χωρὶς αὐτούς, γιατί αὐτοὶ ἀφοπλίζουν αὐτοὺς ἀκριβῶς πὺ θὰ μποροῦσαν νὰ εἶναι οἱ πρὸ ζωντανοὶ μαχηταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας» (Α. Καλόμοιρου, Τὸ Σύγκριμα, σ. 16).

Συνεπῶς, ἀγαπητὴ Μαρία, ἐν καιρῷ αἵρέσεως, τὸ μόνο πὺ ἔχει σημασία μαζί μὲ τὸν ὀρθὸ βίον εἶναι ἡ ὀρθὴ πίστις καὶ ἡ μὴ κοινῶνία μετὰ τῆς αἵρέσεως. Τὰ κηρύγματα, αἱ ἐλεημοσύναι, ἡ πραότης κ.λ.π. δὲν ἔχουν καμμία θέσιν, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῶν προδίδεται ἡ ἀλήθεια· ἀντιθέτως ἀπὸ ἀρεταὶ γίνονται κακίαι πὺ ὁδηγοῦν εἰς τὴν αἰωνίαν κατάκρισιν! Ταῦτα πρὸς τὸ παρὸν καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ἀπαντήσω στὶς τυχὸν ἀπορίες σου.

2/94

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΠΟΛΕΜΟΥΜΕΝΗ ΚΑΙ ΑΠΟΔΗΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Α΄

Ο θεολόγος κ. Ν. Σωτηρόπουλος πού επισκέπτεται συχνά τούς ἀποδήμους ἀδελφούς μας Ἀμερικῆς καὶ Αὐστραλίας, πέρυσι ἔδωσε διάλεκτο στὸν Καναδᾶ περὶ Ἐκκλησίας. Εἰς αὐτὴν, μεταξὺ ἄλλων, ἀναφέρει ὀρθῶς, ὅτι κεφαλὴ αὐτῆς εἶναι ὁ Χριστός, ἐνῶ ὁ πιστὸς λαὸς μὲ τὸν κλῆρον ἀποτελοῦν τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐτόνισε, ἐπίσης, ὅτι ὁ λαὸς εἶναι «ὁ φρουρὸς τῆς Ἐκκλησίας» συμφώνως πρὸς τὴν Ἐγκύκλιον τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν τοῦ 1848. Ἀκολουθῶς ἀνέφερε ὅτι ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ θεία Χάρις, καὶ ὅτι ἐκτὸς αὐτῆς δὲν ὑπάρχει σωτηρία, διότι εἶναι ἡ Κιβωτὸς τῆς σωτηρίας μας.

Μέχρις ἔδῳ καλά. Ἡ συνέχεια ὅμως εἶναι ἄκρως θλιβερὰ. Γράφομεν τοῦτο, διότι ἐνῶ ἀπευθύνετο σὲ πιστοὺς πού θέλουν νὰ ὑπερασπίζωνται τὴν πίστη τους καὶ οἱ ὅποιοι πολλάκις ἀντιμετωπίζουν οἰκουμενιστὰς καὶ μασόνους ἐπισκόπους, —ὡς καὶ ὁ ἴδιος ἀνέφερε καθαρὰ σὲ ἄλλη ὁμιλία του στὸ αὐτὸ ἀκροατήριον—, καὶ ὅτι πολλάκις οἱ Σύνοδοι σφάλλουν καὶ ἀφορίζουν ἀθῶους, ἐν συνεχείᾳ ἔρχεται νὰ ἀναιρέσει τὰ ἀνωτέρω διὰ τῶν ἑξῆς: Ἐὰν κάποιος, ταξιδεύει στὸν ὠκεανὸ «καὶ βγῆ ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ πηδήσει στὸν ὠκεανό, θὰ τὸν φᾶνε οἱ καρχαρίες». Πολὺ σωστά. Καὶ συνεχίζει: «Ἐτσι καὶ κάποιος πού βγαίνει ἀπὸ τὴν Κιβωτόν, θὰ τὸν φᾶνε οἱ νοητοὶ καρχαρίες, οἱ δαίμονες»! Ἀσφαλῶς ὅποιος διακόψει κάθε σχέση μὲ τὴν

Ἐκκλησία, αὐτὸς πεθαίνει πνευματικῶς καὶ μόνον διὰ μετανοίας δύναται νὰ σωθῆ.

Ἐνταῦθα ὅμως ὁ ὁμιλητῆς ἔπρεπε νὰ ξεχωρίσει τὰ πράγματα καὶ νὰ τονίσει, ὅτι αὐτὰ πού λέει ἰσχύουν μόνον ὅταν ὁ πιστὸς σκανδαλίζεται γιὰ ἠθικὰς παραβάσεις τῶν κληρικῶν καὶ ἀφήνει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πηγαίνει στὸν Χιλιασμὸν ἢ τὶς διάφορες ἄλλες αἵρέσεις. Ὅταν ὅμως ὁ ποιμένας του κηρύσσει αἵρεσιν ἢ ἐπικροτεῖ τὴν αἵρεσιν, τότε δὲν ἰσχύουν τὰ ἀνωτέρω. Τὸ πιστὸν ποίμνιο, κλῆρος καὶ λαός, πρέπει νὰ ἀπομακρυνθοῦν τοῦ κακοδόξου ποιμένου, ἀφοῦ τὸν ἐλέγξουν προηγουμένως μιὰ καὶ δυὸ καὶ τρεῖς φορές χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὁ λαὸς αὐτός, ὅπως διδάσκουν οἱ ἱεροὶ Κανόνες, ἀπομακρυνόμενος τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ κακοδόξου, ΣΩΖΕΙ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὰ σχίσματα καὶ γίνεται ἄξιος πολλῶν ἐπαίνων! (15ος Κανὼν τῆς Πρωτοδευτερας Συνόδου). Ὁ Σέρβος Κανονολόγος Ἐπίσκοπος Νικόδημος Μίλας γράφει: «Ἐὰν Ἐπίσκοπος ἢ Μητροπολίτης ἢ Πατριάρχης ἄρξηται νὰ διακηρύττῃ δημοσίᾳ ἐπ' Ἐκκλησίας αἰρετικὴν τινα διδαχὴν ἀντικειμένην πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν, τότε οἱ ὑποτασσόμενοι αὐτῷ κέκτηνται δικαίωμα ἅμα καὶ χρέος νὰ ἀποσχοινισθῶσι **πάραυτα** ἐκείνου..., διὸ οὐ μόνον εἰς οὐδεμίαν θέλουσιν ὑποβληθῆ κανονικὴν ποινήν, ἀλλὰ θέλουσι καὶ ἐπαινεθῆ εἰσέτι, καθ' ὅσον διὰ τούτου, δὲν κατέκριναν καὶ δὲν ἐπανεστάτησαν ἐναντίον τῶν νομίμων ἐπισκόπων, ἀλλ' ἐναντίον **ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων**· οὔτε καὶ ἐδημιούργησαν τοιουτοτρόπως σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ἀντιθέτως **ἀπήλλαξαν** τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν ὧσιν ἠδυνήθησαν μέτρῳ, τοῦ σχίσματος καὶ τῆς διαιρέσεως». (Pravila Pravoslavne Czorve S Tumacenjima, II, Novi Sad, 189, 66, 290-1).

Ὁ ὁμιλητῆς ἔπρεπε ἐπίσης νὰ φέρει παραδείγματα ἐκ τοῦ πλουσίου θησαυροφυλακείου τῆς πατερικῆς σοφίας, ἢ ὅποια συμφωνεῖ ἀπολύτως μὲ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἱ. Κανόνος. Ἔτσι ὁ Μ. Ἀθανάσιος γράφει: «Πᾶς ἄνθρωπος τὸ

διακρίνειν παρὰ Θεοῦ εἰληφώς, κολασθήσεται ἑξακολουθήσας ἀπείρω ποιμένι καὶ ψευδῆ δόξαν ὡς ἀληθῆ δεξάμενος. (ΒΕΠ. 33, 214). Καὶ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτὸς πατήρ: «Συμφέρον γὰρ ἄνευ αὐτῶν (τῶν κακοδοξούντων) συναθροίζεσθαι εἰς εὐκτήριον οἶκον, ἢ μετ' αὐτῶν ἐμβληθῆναι, ὡς μετὰ Ἄννα καὶ Καϊάφα, εἰς τὴν γέεναν τοῦ πυρός». (ΒΕΠ, 33, 199). Ὁ δὲ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας γράφων πρὸς τοὺς πιστοὺς τῆς Κων/λεως, οἱ ὅποιοι καὶ πρὸ συνοδικῆς ἀποφάσεως εἶχον διακόψει τὴν κοινωνίαν μετὰ τοῦ αἵρετικὰ κηρύσσοντος πατριάρχου Νεστορίου, γράφει: «Τοῖς δέ γε τῶν κληρικῶν ἢ λαϊκῶν διὰ τὴν ὀρθὴν πίστιν κεχωρισμένοι, ἢ καθαιρεθεῖσι παρ' αὐτοῦ, κοινωνοῦμεν ἡμεῖς. (MANSI 4, 1096). Ὁ δὲ ἅγιος Χρυσόστομος εἶναι ἀκόμη ἐκφραστικώτερος: Ἀναφερόμενος στὸ ἀποστολικὸ «πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ἡμῶν καὶ ὑπέικετε», γράφει: «Πῶς οὖν Παῦλος φησὶν πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ἡμῶν καὶ ὑπέικετε; Ἀνωτέρω εἰπὼν ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, τότε εἶπε πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ἡμῶν καὶ ὑπέικετε.

Τί οὖν φησὶν, ὅταν πονηρὸς ἢ καὶ μὴ πειθώμεθα; Πονηρὸς πῶς λέγεις; εἰ μὲν πίστεως ἔνεκεν φεῦγε καὶ παραίτησαι· μὴ μόνον ἂν ἄνθρωπος ἦ, ἀλλὰ κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιῶν»! (ὁμ. λς πρὸς Ἑβρ.). Καὶ συμπληρῶνει ὁ ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός: «Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, πᾶσαι αἱ θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονas παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διῖστασθαι» (P. G. 160, 105C). Καὶ συμπληρῶνει πάντα τὰ ἀνωτέρω ὁ πολὺς Θεόδωρος ὁ Στουδίτης: «Διότι ἐχθρὸς Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, ὄχι μόνον τοὺς αἵρετικούς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ποὺ κοινωνοῦν μὲ αὐτοὺς μὲ φωνὴ μεγάλη διεκήρυξε». (P.G. 99, 1049a). Καὶ προσθέτει: «Παραγγελίαν γὰρ ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου, ἕάν τις δογματίζη ἢ προστάσῃ ποιεῖν ἡμᾶς, παρ' ὃ οἱ Κανόνες τῶν κατὰ καιροὺς Συνόδων, καθολικῶν τε καὶ τοπικῶν ὀρίζουσιν, ἀπαράδεκτον αὐτὸν ἔχειν καὶ μηδὲ λογίζεσθαι αὐτὸν ἐν

κλήρω ἁγίων». (99, 988Α). Ὁ ὁμιλητὴς ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἀνωτέρω πατερικὴν διδασκαλίαν, θεωρεῖ κάθε σκανδαλιζόμενον ἀπὸ τοὺς κακοὺς ποιμένας του πιστὸν «διεφθαρμένον» καὶ τὸν ἐξισώνει μὲ τὸν προκαλέσαντα τὸ σκάνδαλον κληρικόν!

Ἔτσι μὲ τὸ κήρυγμα αὐτὸ ὁ κ. Σωτηρόπουλος ἦταν σὰ νὰ ἔλεγε στοὺς πιστοὺς τοῦ Καναδᾶ πὺ σκανδαλίζονται γιὰ τὶς κακοδοξίες τοῦ ἐπισκόπου των Σωτηρίου καὶ λοιπῶν οἰκουμενιστῶν. «Μὴ ἀπομακρύνεσθε τοῦ ἐπισκόπου σας, γιὰτὶ θὰ γίνετε κατάβρωμα τῶν δαιμόνων!» Ἐγκωμιάζων μάλιστα καὶ τὸν δρῶντα εἰς Καναδᾶ ἁγιορείτην Ἱερομόναχον Ἐφραὶμ τὸν Φιλοθεΐτην, καὶ ὀνομάζων αὐτὸν «δεύτερον Κοσμᾶν Αἰτωλόν», τί ἄλλο κάνει παρὰ νὰ προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ ὑπακούουν ἐν παντὶ στὸν ἐπίσκοπόν τους Σωτήριον, τὸν ἐπαινέτην τοῦ Βαρθολομαίου καὶ σύμμαχον τοῦ Στυλιανοῦ Αὐστραλίας; Διότι ὅταν ὁ π. Ἐφραὶμ ὑπακούει καὶ κοινωνεῖ μὲ τὸν Σωτήριον χωρὶς νὰ διαμαρτύρεται καθόλου, τί παράδειγμα θὰ πάρει ὁ πιστὸς λαός, ὅταν θελήσει νὰ γίνει «φρουρός» τῆς πίστεώς του;

Ἔτσι ὁ ἀτυχὴς λαὸς τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ, ἔχων διδάσκαλον ἓνα λαϊκόν(!), συνεχίζει νὰ ὑπακούει σὲ ψευδοποιμένες τύπου Ἰακώβου, Στυλιανοῦ, Σωτηρίου κ.λ.π., διότι φοβᾶται ν' ἀντιδράσει. Γιατί φοβᾶται; Διότι θὰ τὸν φᾶνε οἱ καρχαρίες οἱ νοητοί, οἱ δαίμονες, ἀφοῦ κάθε διακοπὴ κοινωνίας μὲ τὸν ποιμένα τους θὰ τοὺς βγάλει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ θὰ τοὺς στείλει στὸ στόμα τῶν... δαιμόνων! Ὅποια παραποίησις τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως! Οἱ μὲν ἅγιοι Πατέρες καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες νὰ ἐπαινοῦν τοὺς ἀποτειχιζομένους ἀπὸ τὸν κακόδοξον ποιμένα τους καὶ ὁ κ. Σωτηρόπουλος νὰ τοὺς θεωρῇ κατάβρωμα τοῦ Σατανᾶ!

Ἐκεῖνος, ἐπίσης, ὁ μακάριος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, πὺ τυγχάνει νὰ ἦτο καὶ αὐτὸς Φιλοθεΐτης, καταριώτανε τοὺς παπικούς, ἐνῶ ὁ κ. Σωτήριος τοὺς ἔχει ἐν Χριστῷ ἀδελφούς! Πῶς λοιπὸν κοινωνῶν μαζί του ὁ π. Ἐφραὶμ γίνεται νέος

Κοσμᾶς Αἰτωλός; Διατί κ. Σωτηρόπουλε ὀδηγεῖτε τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ στὸ στόμα τῶν λύκων; Ἡ ἀπάντησις ὅμως εἶναι ἀπλή. Διότι ἂν δεχθεῖ ὅτι εἶναι λύκοι οἱ ποιμένες τοῦ πιστοῦ λαοῦ, καὶ συνεπῶς ἀφοῦ εἶναι φρουρὸς τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ἀντιδράσει, καὶ νὰ διακόψει τὴν μετ' αὐτῶν κοινωνίαν, τότε πρέπει καὶ αὐτὸς νὰ κόψει κοινωνίαν μὲ αὐτούς, θὰ πρέπει καὶ ὁ Γέροντάς του, ὁ Σεβ. κ. Αὐγουστῖνος νὰ διακόψει κοινωνίαν, πράγμα πού θὰ ἔχει ὡς συνέπειαν τὸν διωγμὸν καὶ τὶς καθαιρέσεις. Τί θὰ γίνουν τότε οἱ θρόνοι, οἱ ἀδελφότητες, τὰ τυπογραφεῖα, τὰ ταξίδια καὶ ἡ ποικίλη δρᾶσις; Καὶ μόνον ἀπὸ τὴν στάση ὅλων τῶν Ἀδελφοτήτων ἀπέναντι στὴν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὴν παροῦσα ὁμιλία τοῦ κ. Σωτηρόπουλου καὶ τὶς τελευταῖες δραστηριότητες τοῦ γνωστοῦ Ἰβηρίτου καθηγουμένου πού ἡγεῖται τῆς ὁμάδος τῶν ἔξι ἡγουμένων, πού θέλουν νὰ καθυποτάξουν τὸ Ὅρος στὸν λατινόφρονα πατριάρχην Βαρθολομαῖον, αὐτὴ καὶ μόνον ἡ πράξις των εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀποδείξει ὅτι δὲν μυρίζουν Ὁρθόδοξον παράδοσιν οἱ ἀδελφότητες. Εὐσεβιστικὲς δραστηριότητες ἔχουν, ὄχι ὅμως ὁμολογιακές... Καὶ ἔτσι κοιμίζουν τὸν λίγο λαὸν πού ἀγωνίζεται καὶ θέλει τὴν Ὁρθοδοξίαν τῶν πατέρων του νὰ παραμένει μὲ τοὺς λυκοποιμένας, μὴ ἀναλογιζόμενοι τὸ φοβερό τους ἁμάρτημα, διὰ τὸ ὁποῖον γράφει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής: «... ἀλλ' ὁμολογῶν μὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, μὴ ἀποκρύπτειν δὲ τὴν τοῦ Θεοῦ ἀλήθειαν, ἵνα μὴ ὑπόδικοι γενόμενοι μετὰ τῆς τῶν ἐντολῶν παραβάσεως καὶ τῆς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ παρεξηγήσεως».

Σύνθημά τους εἶναι: «Πρέπει νὰ μένουμε μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ ἀγωνιζώμεθα γιὰ τὴν Ἐκκλησία. Αὐτὸς ἔχει τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ἄν θέλης νὰ σωθῆς, δὲν θὰ ἀρνηθῆς τὴν Ἐκκλησίαν». Τὰ ἀνωτέρω μεταφραζόμενα σημαίνουν: Ἄν θέλετε νὰ σωθῆτε, δὲν θὰ χωρισθῆτε ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς καὶ ἐπισκόπους σας, ἀσχέτως ἂν κηρύττουν αἵρέσεις ἢ κοινωνοῦν μετὰ τῶν αἵρετικῶν. Ἐτσι μόνον θὰ

ἔχετε τὴν εὐλογίαὶν τοῦ Θεοῦ!!! Ἴδου ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τῆς ἡ Ὁρθοδοξία τῶν Ὁργανώσεων...

Τὸ μικρὸν ποίμνιον», οἱ οἰκουμενισταὶ ποιμένες καὶ ἡ ὀργανωμένη Ἐκκλησία

Οἱ φιλενωτικοὶ ὁμως ρασοφόροι ἔχουν δική τους ἐκκλησιολογία, βάσει τῆς ὁποίας καὶ οἱ αἵρετικοὶ εἶναι ἀδελφοὶ καὶ μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ! Σ' αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν τοὺς προτρέπετε κ. Σωτηρόπουλε νὰ παραμείνουν; Λησμονεῖτε «ὅτι οἱ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἀληθείας εἰσὶν» κατὰ τὸν μέγαν Παλαμᾶν καὶ συνεπῶς χωρὶς ἀλήθεια εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας, στὴν ἴδια μάνδρα μὲ τοὺς αἵρετικούς; Ἄν ἀκολουθοῦσαν τὸ σύνθημά σας οἱ ἀπ' αἰῶνος ὀρθόδοξοι πιστοὶ καὶ κοινωνοῦσαν μὲ τοὺς ἐκάστοτε κακοδόξους ποιμένας των, σήμερα θὰ εἴμεθα... εἰδωλολάτραι, ἀφοῦ ἡ ὑπακοὴ εἰς τοὺς κακοδόξους ποιμένας θὰ εἶχε μετατρέψει τὴν Ἐκκλησίαν σὲ παγκόσμια ἔκθεσιν δογμάτων καὶ βλασφημιῶν! Διατί ἀρνεῖσθε νὰ ὑπακούσετε στὸ ἀλάθητο διδασκαλεῖο τῆς Ἐκκλησίας καὶ προχειρολογεῖτε εἰς βάρος τῶν ἀθανάτων ψυχῶν τῶν ἀκροατῶν σας; Ποῖος καὶ πότε ἐκήρυξε ὅπως ἐσεῖς, ὅτι οἱ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας μέχρι σήμερα ἀντιδράσαντες στὴν αἵρεση πιστοὶ καὶ διακόψαντες τὴν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν πρὸ Συνοδικῆς ἀποφάσεως ἔγιναν τροφὴ τῶν... δαιμόνων; Διατί δὲν ἀναφέρατε οὔτε μία Πατερικὴ ἀπόδειξη τῶν λόγων σας; Ἄλλὰ καὶ ποῦ νὰ τὴν βρεῖτε; Οἱ ἅγιοι διδάσκουν ΤΑ ΑΚΡΙΒΩΣ ΑΝΤΙΘΕΤΑ!

Πῶς εἶναι δυνατόν ἓνα ποίμνιο ποὺ θὰ ἐφαρμόσει τοὺς λόγους σας νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ «φρουρὸς τῆς Ἐκκλησίας», ἀφοῦ θὰ πρέπει νὰ κάνει ὑπομονὴ στὸν λυκοποιμένα του καὶ φθορέα τῆς Ἐκκλησίας; Πῶς ἐπίσης καὶ πότε θὰ θυσιασθεῖ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ «θὰ πεθάνῃ μυριάκις ὑπὲρ αὐτῆς», ὅπως πολιτικῶς κραυγάζετε στὶς ὁμιλίες σας, ὅταν θὰ φοβᾶται νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν κακόδοξον ποιμένα του, διότι θὰ βρεθῇ αὐτομάτως «ἐκτὸς Ἐκκλη-

σίας», λεία τῶν φοβερῶν δαιμόνων;

Εἶναι ἀξίωμα ἐκκλησιολογικό, ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχει ταυτότης πίστεως μεταξὺ Ἐπισκόπου καὶ Ὁρθοδόξου ἀληθείας, ὅπως ἐπίσης καὶ μεταξὺ ποιμνίου καὶ ποιμένος.

Δὲν εἶναι, λοιπόν, τῆς Ἐκκλησίας οἱ κακοδοξοῦντες, οὐδὲ ποιμένες, «ἀλλὰ λύκοι ἐν προβάτου δορᾶ φθορὰν προβάτων κατεργαζόμενοι», ἔστω καὶ ἂν τιτλοφοροῦνται ἀρχιποιμένες, παναγιώτατοι καὶ οἰκουμενικοί. «Καὶ τοσοῦτον μᾶλλον ἂν καὶ σφῶν αὐτῶν καταψεύδοιντο», συνεχίζει ὁ μέγας πατήρ, «ποιμένας καὶ ἀρχιποιμένας ἱεροῦς ἑαυτοῦς καλοῦντες καὶ ὑπ' ἀλλήλων καλούμενοι· μηδὲ γὰρ προσώποις τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλ' ἀληθεία καὶ ἀκριβεία πίστεως χαρακτηρίζεσθαι μεμυήμεθα». (Γρ. Παλαμᾶς, Συγγράμ. Β', 627).

Διὰ τοῦτο ἔχει δίκη νὰ γράψει ἓνας Ρῶσος πρεσβύτερος: «Πολὺ συχνὰ τὸ μέτρον τῆς ἀληθείας εἶναι ἡ μαρτυρία τῆς μειοψηφίας. Εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι Καθολικὴ Ἐκκλησία τὸ μικρὸν ποίμνιον. Ἴσως ὑπάρχουν περισσότεροι ἑτερόδοξοι παρά ὀρθόδοξοι. Εἶναι δυνατόν νὰ ἐξαπλωθοῦν οἱ αἰρετικοὶ παντοῦ καὶ νὰ καταλήξῃ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸ περιθώριον τῆς Ἱστορίας ἢ νὰ ἀποσυρθῇ εἰς τὴν ἔρημον. Αὐτὸ συνέβη κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὴν Ἱστορίαν καὶ εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ συμβῇ καὶ πάλιν... Τὸ καθῆκον τῆς ὑπακοῆς παύει ὅταν ὁ ἐπίσκοπος παρεκκλίνει ἀπὸ τὸν καθολικὸν κανόνα καὶ ὁ Λαὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κατηγορήσῃ, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ τὸν καθαιρέσῃ». (Γ. Φλωρόφσκυ, Ἁγία Γραφή, Ἐκκλησία, παράδοσις, σ. 71, 75).

Αὐτὰ ὅμως φαίνεται ὅτι εἶναι ἀσήμαντες λεπτομέρειες γιὰ τὸν κ. Σωτηρόπουλο, διὸ καὶ τονίζει στὴν ὁμιλία του. «Ὁ πιστὸς διαμαρτύρεται γιὰ κάθε κακὸ ποῦ γίνεται στὴν Ἐκκλησία καὶ ἀγωνίζεται γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ καλλίτερη Ἐκκλησία ἀπὸ ἀνθρωπίνης πλευρᾶς. Αὐτὸς ἔχει τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ».

Τὸ σύνθημά του εἶναι χαρακτηριστικόν: «ὁ πιστὸς

διαμαρτύρεται», οὐδέποτε διακόπτει κοινωνίαν με τὸν κακόδοξον ποιμένα του. «Πρέπει νὰ μένωμε μέσα στὴν Ἐκκλησία», τονίζει συνεχῶς, ἀδιαφορῶν ἂν αὐτὴ ἢ Ἐκκλησία ὀδηγεῖ στὴν πλάνη καὶ τὴν αἵρεσι διὰ τῶν ψευδοποιμένων της!

Ἐδῶ ὅμως εὐλόγα ἐγείρεται τὸ ἐρώτημα: «Γιατί ὅμως αἰσθάνονται οἱ Χριστιανοὶ τόσο πολὺ ἔντονα τὴν ἀνάγκη νὰ καταφύγουν ὅπωςδήποτε σὲ μιὰ διοικητικὰ ὀργανωμένη Ἐκκλησία; Αὐτὸ γίνεται γιατί ἡ Ἱστορία ἔχει μεγάλη δύναμη στὴν ψυχὴ μας. Ἐπειδὴ τὴν Ἐκκλησία μέσα στοὺς αἰῶνες τὴν γνωρίσαμε ὀργανωμένη σὲ Πατριαρχεῖα καὶ σὲ Συνόδους, τὴν ταυτίσαμε με τὴν ὀργάνωσή της αὐτὴν, ξεχνώντας ὅτι, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν αἱρέσεων, ἡ ὀργάνωση αὐτὴ χανόταν γιὰ τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ γινόταν τὸ ὄπλο τῆς κακοδοξίας ἐναντίον τους. Ὅμως στοὺς ἀποκαλυπτικούς καιροὺς ποὺ ζοῦμε, ἔχουμε ἀφήσει πιά πίσω τὴν Ἱστορία καὶ μπήκαμε στὴν Ἐσχατολογία. Ἡ πνευματικὴ μας ἐπιβίωση ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν συνειδητοποίηση αὐτοῦ τοῦ γεγονότος. Ἐπὲςαν πιά ὅλα τὰ ἱστορικά μας ἀντερίσματα. Ἡ ἀποστασία ἄλλαξε τοὺς ποιμένας σὲ λύκους καὶ ἡ ὀργανωμένη Ἐκκλησία ποὺ ξέραμε εἶναι πιά σήμερα ἀγέλη λύκων καὶ θάνατος προβάτων. Ὁ διάβολος εἶναι πιά λυμένος. Γιὰ νὰ ἐπιβιώσουμε πρέπει νὰ δοῦμε τὴν Ἐκκλησία στὴν μυστικὴ καὶ μυστηριακὴ τους οὐσία, γυμνωμένη ἀπὸ τὴν διοικητικὴ της ὀργάνωση ποὺ γνωρίσαμε στὴν Ἱστορία. Στὴν ἀρένα οἱ μάρτυρες γυμνοὶ ἀντιμετώπιζαν τὰ θηρία. Γυμνὴ καὶ ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία τῶν ἐσχάτων καιρῶν θὰ παλέψει μαζί τους, χωρὶς Συνόδους, χωρὶς Πατριαρχεῖα, χωρὶς σύνδεσμο τῶν κατὰ τόπους μικρῶν Ἐκκλησιῶν ἄλλον ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν κοινωνία τους με τὴν θριαμβεύουσαν Ἐκκλησία». («Οἱ Ρίζες, Δεκ. 1982, σ. 3).

Ἡ ἀποκήρυξη τῶν ψευδοποιμένων

Ἐπειδὴ ὅμως πολλάκις χρησιμοποιοεῖται τὸ ἐπιχείρη-

μα: «Καλῶς, νὰ διακόψωμε κοινωνία μὲ τοὺς λατινόφρονas, ἀλλὰ ποῦ νὰ πᾶμε; οἱ παλαιοημερολογῖται εἶναι 3 - 4 κομμάτια», ἀπαντοῦμε τὸ ἐξῆς. Ἄν δὲν σᾶς ἀναπαύουν οἱ κληρικοὶ τοῦ παλαιοῦ οἱ ὅποιοι, παρὰ τὶς ἀδυναμίες καὶ τὰ πάθη τους, δὲν ἔχουν καμμία κοινωνία πρὸς τὴν αἵρεση, τότε μιμηθεῖτε τὰ παράδειγμά τους, ὥστε ἱερεῖς καὶ πιστοὶ μαζὶ νὰ συγκροτήσετε τὸ «μικρὸ ποίμνιο», τὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ὥρα γι' αὐτὸ ἔχει σημάνει πρὸ πολλοῦ! Αὐτὸ ποὺ ἀπαιτεῖ ὁ Θεὸς ἀπὸ ἐμᾶς εἶναι ν' ἀρνηθοῦμε τὴν κοινωνία τῆς αἵρέσεως· τὰ λοιπὰ θὰ ἔλθουν μόνα τους.

«Αὐτὴ τὴν ἄρνηση τοῦ ψεύδους καὶ τῶν παραποιήσεων θὰ τὴν πραγματοποιήσουμε ἐκεῖ ποὺ βρισκόμαστε, διακόπτοντας ἀπλὰ κάθε κοινωνία μαζὶ της. Καὶ τότε, ὅταν θὰ ἔχομε κάνει τὸ πρῶτο βῆμα ποὺ περιμένει ἀπὸ ἐμᾶς ὁ Θεός, θὰ ἔλθει ὁ Ἰδιος σὲ συνάντησή μας, καὶ θ' ἀνοίξει τὰ μάτια μας, ποὺ μέχρι τότε ὄνομα εἶχαν ὅτι βλέπουν, ἀλλὰ ἦταν ἀνίκανα νὰ δοῦν τὸν ἀληθινὸ Χριστό. Καὶ ὅταν τὸν δοῦμε θὰ τρέξουμε στὸν πιὸ ἀκριβὸ μας φίλο, ὅπως ἔτρεξε ὁ Φίλιππος στὸν Ναθαναήλ, καὶ θὰ τὸν καλέσουμε νὰ ἔλθει νὰ δεῖ κι' αὐτός... Ἔτσι σχηματίζεται «τὸ μικρὸ ποίμνιο», ἡ μικρὴ τοπικὴ Ἐκκλησία. Οἱ ἀληθινοὶ Ἰσραηλίτες βρίσκουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ ἔρχονται μαζὶ στὸν Χριστό, λαϊκοὶ καὶ ἱερεῖς καὶ ἐπίσκοποι». (Αὐτόθι).

Καὶ διὰ νὰ καταλήξουμε συμπερασματικά. Ὁ σχολιασθεὶς ὁμιλητὴς τοῦ Καναδᾶ, ἀντίθετα πρὸς τὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση, ἐκήρυξε στὸ ἀκροατήριό του ὑπακοὴ στοὺς οἰκουμενιστὰς ποιμένας του, «μέχρι νὰ γίνῃ ἡ ἔνωσις»! «Τότε, εἶπε, θὰ ἀντιδράσωμεν», λησμονῶν ἢ ἀγνοῶν, ὅτι, ἀφ' ἑνὸς μὲν αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀντιπατερικὴ διδαχὴ, ὡς ἀπεδείξαμεν, καὶ ἀφ' ἑτέρου, ὅτι αὐτὰ ποὺ ἔχουν γίνῃ μέχρι τώρα εἶναι χειρότερα ἑνὸς συλλειτούργου! Εἶναι ἐπίσημοι, γραπταὶ διαβεβαιώσεις καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς αἵρέσεως καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν Ὁρθοδόξων, ὅτι δὲν διαφέρουν!

Ἐρωτῶμεν: μετὰ ποίων αἵρετικῶν συλλειτουργήσαν οἱ Ἄρειοι, Νεστόριοι, Εὐτυχεῖς καὶ Εἰκονομάχοι διὰ νὰ ἀποκηρυχθοῦν ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων; Δὲν ἀπεκηρύχθησαν διὰ τὴν αἵρεσίν των καὶ μόνον; Ἔτσι καὶ σήμερα. Ὁ κηρυττόμενος συγκρητισμὸς εἶναι ἢ πλεον ἀπαισία αἵρεσις. Οἱ ἔνωτικοὶ εἶναι συγκρητισταί. Δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ἢ συγχώνευσις, ἀλλὰ ἢ συνύπαρξις. Ὅλοι στὸ Θεὸ πηγαίνουμε, «ὁ καθένας ἀπὸ τὸν δικό του δρόμο». Αὐτὸ τὸ μασονικὸ μοτίβο εἶναι ἢ πεμπουσία τοῦ συγκρητισμοῦ...».

«Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἓνας δρόμος, δὲν εἶναι ἴσως ὁ δρόμος. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι δρόμοι ἐξ ἴσου καλοί. Δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ συγχώνευση. Ὁ καθένας ἄς κρατήσῃ τὸν δρόμο του. Φθάνει νὰ μὴν εἶναι φανατικός, νὰ μὴ νομίζει πὼς μόνο ἢ Ὁρθοδοξία ὑπάρχει στὸν κόσμον καὶ τίποτε ἄλλο. Νὰ μὴ νομίζει πὼς μόνο οἱ Ὁρθόδοξοι ἐπίσκοποι εἶναι ἐπίσκοποι καὶ οἱ αἵρετικοὶ δὲν εἶναι τίποτε. Νὰ μὴ νομίζει πὼς μόνο ἐν Χριστῷ γνωρίζει κανεὶς τὸ Θεὸ καὶ ὅτι τόσα ἑκατομμύρια Ἑβραῖοι, Μωαμεθανοί, Βουδισταὶ κ.λ.π. εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεόν». (Α. Καλόμοιρου, Τὸ Σύγκρισμα, σ. 24-5).

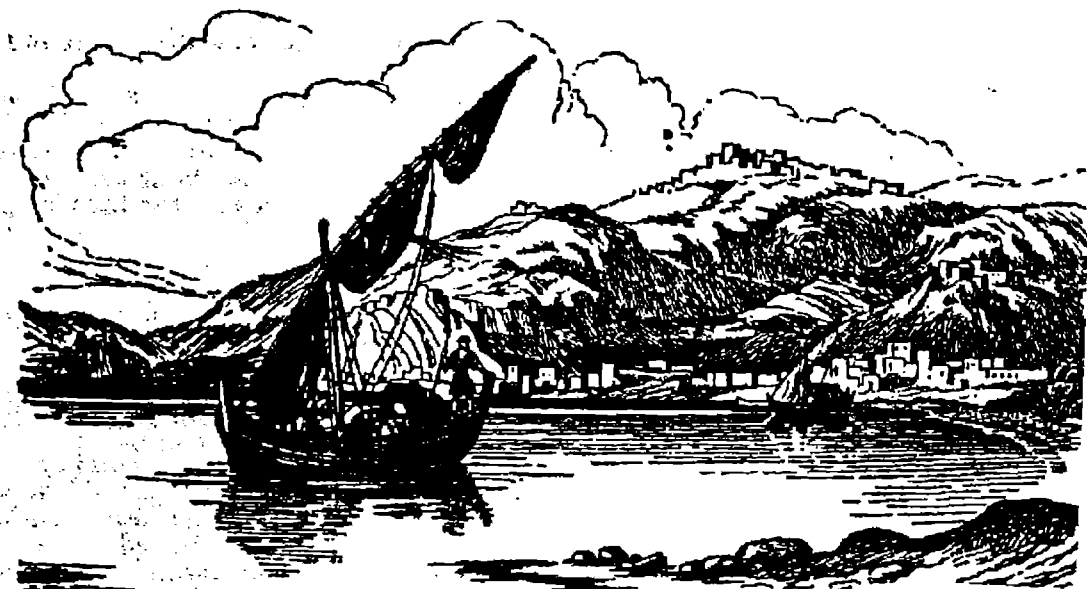
Αὐτὴ εἶναι ἢ αἵρεση μὲ τὴν ὁποία παλεύουμε καὶ ὄχι κάποια ἔνωση ποὺ δὲν ἔγινε ἀκόμη, τουλάχιστον ἐπισήμως. Εἶναι ἢ αἵρεση ποὺ κηρύσσει ὕπουλα καὶ σατανικὰ τὴν ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας του.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ θέμα εἶναι μέγα θὰ ἐπανέλθουμε ἐπ' αὐτοῦ, ἀφοῦ ἀκούσαμε προηγουμένως τὶς ἀντιρρήσεις τοῦ κ. Σωτηρόπουλου. Ἐλπίζουμε δὲ ὅτι θὰ μᾶς δοθῇ ἢ εὐκαιρία νὰ ἐξηγήσουμε καὶ διὰ ζώσης φωνῆς στὸ ἀκροατήριον τῶν ἀποδήμων Ἑλλήνων, τὸ πόσον ἀντορθόδοξον καὶ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας ἀναιρετικὸν τυγχάνει νὰ ὑπακούει σὲ τέτοια κηρύγματα ποὺ ἔρχονται σὲ καταφανῆ ἀντίθεση μὲ τὴν μακραίωνα Παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας.

Καὶ ὅλα αὐτὰ γίνονται διότι ὁ πιστὸς λαὸς ἀγνοεῖ τὰ δικαιώματα καὶ τὶς ὑποχρεώσεις του, ἀγνοεῖ τὶς Ἱερές

Παραδόσεις βάσει τῶν ὁποίων ὁ κάθε διδάσκαλος κρίνεται ἂν ὀρθοτομεῖ ἢ **καρατομεῖ** τὴν ἀλήθειαν, ὅπως ὁ κ. Σωτηρόπουλος. Εἶναι ἀδικαιολόγητος ἡ στάσις του, διότι 75 χρόνια τώρα ἡ αἵρεση χορεύει, οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι ἀγωνίζονται καὶ διώκονται καὶ ἐκεῖνος τοὺς θεωρεῖ... ἐκτὸς Ἐκκλησίας! Καὶ ὅτι σύντομα αὐτὸς καὶ οἱ ὅμοιοί του θὰ μετανοήσουν διὰ τοὺς καρποὺς τῆς τακτικῆς των εἶναι βέβαιον· τί πταίει ὅμως ὁ ἀπλὸς λαὸς νὰ παραμένει στὸ στόμα τῶν λυκοποιμένων, φοβούμενος τὶς ἀπειλές του μήπως πέσει στὸ στόμα τῶν... δαιμόνων; Περὶ αὐτῶν ὅμως θὰ ἐπανέλθωμεν.

6/95

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΠΟΛΕΜΟΥΜΕΝΗ ΚΑΙ ΑΠΟΔΗΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Β

Αγαπητέ μοι κ. Λιβανέ, πρόεδρε τῆς ἀδελφότητος: «Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος» εἰς Τορόντο Καναδᾶ, χαίρετε ἐν Κυρίῳ.

Ἔλαβα τὴν «ἀνοικτὴ ἐπιστολή» σας διὰ τῆς ὁποίας προσπαθεῖτε ν' ἀπαντήσετε στὸν προηγούμενον «Ἀγιορείτην» (No 12). Πρέπει νὰ τονισθῇ ἐξ ὑπαρχῆς, ὅτι ὁ διάλογος αὐτὸς τυγχάνει ἰδικῆς σας ἐπιλογῆς, καθ' ὅσον ἐγὼ διὰ γνωστοῦ μου σᾶς εἶχα εἰδοποιήσει ὅτι δέχομαι νὰ ὁμιλήσω στὴν ἀδελφότητά σας, ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑλικῆς ἐπιβαρύνσεως εἰσιτηρίων κλπ., ὥστε νὰ γνωρίσουν οἱ πιστοὶ τὴν θέσιν τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως διὰ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀπερρίψατε τὴν πρότασίν μου, διότι δὲν σᾶς ἄρεσε ἡ γραμμὴ τοῦ «Ἀγιορείτου»...

Ἔχω ὅμως μιὰ ἀπορία: δὲν σᾶς προβλημάτισε τὸ ὅτι ὁ κ. Ν. Σωτηρόπουλος ἀπέφυγε τὸν διάλογον; Τὸ νὰ θελήσετε διὰ τῆς ἐπιστολῆς σας νὰ τὸν ὑπερασπισθῆτε, ἐπιβαρύνει ὑμᾶς καὶ τὴν ἀδελφότητά σας διὰ δευτέραν φοράν, διότι ἀποδεικνύεσθε φίλος Σωτηροπούλου καὶ ὄχι τῆς ἀληθείας! Ἡ σχεδὸν ἀνύπαρκτος ἀντίστασις ἐκ μέρους τῶν νεοημερολογιτῶν στὴν αἵρεσι τοῦ αἰῶνος μας, ὀφείλεται πλὴν τῶν ἄλλων, καὶ στὸν λόγο τῆς **προσωπολατρίας** ποὺ θέτει ὑπεράνω τῆς ἀληθείας τὴν γνώμην τοῦ οἰουδήποτε πνευματικοῦ συμβούλου. Ἐνα ἀκόμη προϊόν τοῦ ὀργανωσιακοῦ κήπου... Αὐτὸ ἐφάνη ἀνάγλυφα στὴν προκειμένη περίπτωσι,

διότι καίτοι παρέθεσα γνώμες τῶν ἁγίων Πατέρων, πού ὁμιλοῦν σαφέστατα τί πρέπει νά πράξη ὁ πιστός ἐν καιρῷ αἵρέσεως, ἐσεῖς ἀδιαφορήσατε πρὸς αὐτάς, λόγῳ ἀκριβῶς τῆς προσκολλήσεώς σας στήν διδαχὴν τοῦ κ. Ν. Σ. καὶ τὴν προκατάληψίν σας κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Δὲν ἔχω τὴν ἀπαίτησιν νά γνωρίζετε καλῶς τὴν Ἱ. Παράδοσιν, ἀλλὰ ἔπρεπε νά εἴσθε «ἀνοιχτός» πρὸς πᾶσαν φωνήν, προκειμένου νά ὀδηγηῖτε καλῶς τοὺς πιστούς. Μὲ τὸν τρόπον πού μου ἀπαντήσατε ἀποδεικνύεσθε ἀντιπατερικὸς καὶ μεροληπτικός, ὡς θ' ἀποδειχθῇ εὐθὺς ἀμέσως.

Ἐντιπατερικὸς καὶ μεροληπτικός

Στὴν εἰσαγωγὴ τῆς ἐπιστολῆς σας, κατηγορεῖτε τὸν «Α», διότι «σκοπὸς του ἦταν ὁ ἀποπροσανατολισμὸς καὶ τῶν ὀλίγων συνειδητῶν χριστιανῶν» τῆς Διασποράς, ἐνῶ καλεῖτε τὸν συντάκτην του «νὰ λάβῃ μέρος στήν μάχη ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»! Καὶ αἱ δύο ἀνωτέρω προτάσεις σᾶς ἐκθέτουν σοβαρῶς, διότι, ἀφ' ἐνὸς μὲν ὁ «Α» πάντοτε ὑποστηρίζει τὴν ὀρθόδοξον πατερικὴν θέσιν καὶ συνεπῶς δὲν ἀποπροσανατολίζει τοὺς ἀναγνώστες του, ὁ δὲ συντάκτης του ἀπὸ τὸ 1968, ἔργῳ καὶ λόγῳ ἀγωνίζεται κατὰ τῆς αἵρέσεως.

Ἀκολουθῶς ἐπιτίθεσθε ἐναντίον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς «Προτεσταντικὲς παραφυάδες», ἐνῶ τὸ θέμα δὲν ἦτο αὐτό, οὔτε ἐγὼ ἔκανα προπαγάνδα ὑπὲρ τοῦ παλαιοῦ· ἀπλῶς συνέκρινα τὶς θέσεις τοῦ κ. Ν. Σ. πρὸς τὸ πιστεύω τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὅντως, λοιπόν, ἐξ ἀρχῆς ἐδείχθητε ἀντιπατερικὸς καὶ μεροληπτικός.

Στὴν σ. 2 τῆς ἐπιστολῆς σας γράφετε: «Κατηγορεῖτε π. Θεοδώρητε τὸν κ. Σωτηρόπουλο ὅτι «προτρέπει τοὺς πιστοὺς νά ὑπακούουν ἐν παντὶ στὸν Ἐπίσκοπόν τους...». Ψεύδεσθε! Οὐδαμοῦ ἔγραψα αὐτὴν τὴν πρότασιν. Κύριε Λιβανὲ ἀρχίσατε κακῶς... Ἐν συνεχείᾳ στήν σελ. 4 μὲ παρουσιάζετε νά συμφωνῶ μὲ τὸν διακαῆ πόθον τοῦ

Διαβόλου πού θέλει «νά σταματήση ὁ θεολόγος τὰ ταξίδια του, νὰ διαλυθοῦν οἱ ἀδελφότητες, νὰ κλείσουν τὰ τυπογραφεῖα καὶ νὰ παύση ἡ ποικίλη δρᾶσις»! Κάνετε διπλοῦν λάθος! Προσέξατε τὸ κείμενό μου καὶ δὲν θὰ βρῆτε νὰ γράφω αὐτὰ πού μὲ κατηγορεῖτε. Πλὴν τούτου, ποιός σᾶς εἶπε ὅτι ὁ Διάβολος ἔχει τὶς ἀνωτέρω ἐπιθυμίες; Ἐφ' ὅσον συνεχίζουν νὰ ὑποστηρίζουν τὴν μετὰ τῶν κακοδόξων κοινωνίαν, θεωροῦντες τοὺς «ἀποτειχιζομένους» «ἐκτὸς Ἐκκλησίας», ὁ Διάβολος τὶς θέλει καὶ τὶς διατηρεῖ τὶς ἀδελφότητες. Ὅταν κάποτε ἀντιδράσουν πατερικῶς καὶ εἶπουν τὸ ὄχι στὴν αἵρεσιν, τότε θὰ τὶς κλείση, θὰ διακόψη τὰ ταξίδια τοῦ κ. Ν. Σ. καὶ θὰ ἐκδιώξη τοῦ Θρόνου τὸν π. Αὐγουστῖνον. Αὐτὰ ἔγραφα κ. Λιβανέ, καὶ ὄχι αὐτὰ πού ἔσεῖς μὲ παρουσιάσατε ὅτι ἔγραψα.

Οἱ ἅγιοι σᾶς διαψεύδουν

Ἡ μεγαλυτέρα ὅμως σύγχυσις τοῦ κειμένου σας ὑπάρχει στὴν σελ. 5 ἔξ., ὅταν προσπαθῆτε ν' ἀναιρέσετε τὴν φράσιν μου: «Πρέπει νὰ μείνωμε μέσα στὴν Ἐκκλησία, τονίζει συνεχῶς ὁ κ. Ν. Σ., ἀδιαφορῶν ἂν αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία ὀδηγεῖ στὴν πλάνη καὶ τὴν αἵρεσιν διὰ τῶν ψευδοποιμένων της». Εἶναι ἀδύνατον νὰ πιστέψετε ὅτι ὀδηγεῖσθε στὴν αἵρεσιν, ὅτι κοινωνεῖτε ἀμέσως μετ' αὐτῆς! Διατί ὅμως αὐτὴ ἡ δυσπιστία; Ὅλοι, καὶ οἱ πλέον ἄσχετοι καὶ ἀπλοῖ τὸ ζοῦν αὐτὸ καὶ τὸ βλέπουν καὶ στὴν τηλεόρασιν! Ἐπειδὴ ὅμως κοινωνεῖ μὲ αὐτὴν τὴν αἵρεσιν ὁ Σεβ. Αὐγουστῖνος καὶ ὁ κ. Ν. Σ. δὲν τὸ χωράει ὁ νοῦς σας ὅτι εἶναι δυνατόν ν' ἀληθεύη ἡ κατηγορία, συνεπῶς ψεύδεται ὁ π. Θεοδώρητος! Διὰ τοῦτο, αὐτὸς καὶ οἱ Παλ/ται εὐρίσκονται «σὲ φοβερὴ πλάνη πού τοὺς ἔρριψε ὁ πονηρὸς καὶ ἀνθρωποκτόνος διάβολος»! Ἄσπρο ἐγώ, μαῦρο ἔσεῖς, Γιατί; Διότι δὲν ἔχουμε κοινὸ κριτήριον ἀληθείας. Ἐγὼ ἐπικαλοῦμαι τοὺς ἁγίους Πατέρας καὶ τὰ ἔργα τῶν ἔσεῖς ἐπικαλεῖσθε τὸν π. Αὐγουστῖνον καὶ τὸν κ. Σωτηρόπουλον! Ἐδῶ εὐρίσκεται τὸ δρᾶμα τῶν

σημερινῶν ὀρθοδόξων· θέλουν ν' ἀγωνισθοῦν μὲ τὰ δικά τους πρότυπα, δική τους ἔρμηνεῖα τῶν γεγονότων, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παραμένουν ἐν κοινωνίᾳ πρὸς τὴν κακοδοξίαν, τῆς ὁποίας γίνονται καὶ συνήγοροι διὰ τῆς στάσεώς των!

Διὰ νὰ μοῦ ἀποδείξετε, λοιπόν, ὅτι ἀκολουθεῖτε πατερικὴν ὁδόν, καίτοι κοινωνεῖτε μὲ τὸν Σωτήριον καὶ τὴν λοιπὴν χορεία τῶν συναδέλφων του, ἐπικαλεσθήκατε τὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ τὴν παρερμηνεύσετε, διότι εἶπαμε, προχωρᾶτε τοὺς συλλογισμούς σας θεωροῦντες ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα οἱ πλανεμένοι καὶ σεῖς οἱ σωστοί!

Ἐπικαλεῖσθε, λοιπόν, τὸ παράδειγμα τοῦ ἀγίου Ἀθανασίου καὶ τοῦ ἀγ. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, καὶ μὲ ρωτᾶτε: «Τί ἔκαμαν ὁ Μ. Ἀθανάσιος καὶ ὁ ἅγ. Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός κατὰ τίς δύσκολες γιὰ τὴν Ἐκκλησία ἐκεῖνες στιγμές; Μήπως ἐγκατέλειψαν τὴν Ἐκκλησία διὰ νὰ μὴ ἔχουν κοινωνία μὲ τοὺς ψευδοποιμένας ἐκείνους;» Τὴν Ἐκκλησίαν, βεβαίως, δὲν ἐγκατέλειψαν· αὐτὸ ἦτο ἀδύνατον, ἀφοῦ ἠγωνίζοντο διὰ τὴν ἀλήθεια της. Ἐγκατέλειψαν ὅμως τοὺς θρόνους των καὶ διέκοψαν τὴν μετὰ τῶν κακοδόξων κοινωνίαν, καθὼς τὸ μαρτυρεῖ ὁ βίος των καὶ τὰ κείμενά τους. Σᾶς ἐρωτῶ: πόσα χρόνια κυνηγοῦσαν οἱ κακόδοξοι τὸν Μ. Ἀθανάσιον, ὁ ὁποῖος ἐκρύπτετο σὲ παρθενῶνες, Μονές καὶ ἐρημίαι; Μήπως συλλειτουργοῦσε τὰ χρόνια ἐκεῖνα μὲ τοὺς αἵρετικούς, ὅπως κάνει ὁ Σεβ. Αὐγουστίνος, ὁ π. Ἐφραίμ καὶ ὁ κ. Σωτηρόπουλος, ὁ ὁποῖος ἐκλιπαρεῖ τὸν ἀρχιερατικὸν Βαρθολομαῖον νὰ τοῦ ἄρῃ τὸν ἀφορισμόν; Ἴδου τί συνεβούλευε τοὺς πιστοὺς του ὁ Μ. Ἀθανάσιος:

«Ἐὰν ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ πρεσβύτερος, οἱ ὄντες ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐκκλησίας, κακῶς ἀναστρέφονται καὶ σκανδαλίζωσι τὸν λαόν, χρή αὐτοῦ ἐκβάλλεσθαι. Συμφέρον γὰρ ἄνευ αὐτῶν συναθροίξεσθαι εἰς εὐκτήριον οἶκον, ἢ μετ' αὐτῶν

ἐμβληθῆναι, ὡς μετὰ Ἄννα καὶ Καϊάφα, εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός»! (ΒΕΠΕΣ 33, 199). Αὐτὸ πού ἐκεῖνος ἐφήρμοζε, αὐτὸ καὶ ἐκήρυττε στὸ ποίμνιον. Ἀναφορικῶς δὲ μὲ τὸν ἅγ. Μάρκον γράφετε: «Μόνον ὅταν ὑπεγράφη ἡ ψευδένωση διέκοψε (αὐτὸς) καὶ ἄλλοι ἐπίσκοποι τὴν κοινωνίαν τους μετὰ τῶν ὑπογραψάντων αὐτήν, ἀλλὰ δίχως ν' ἀποσχισθοῦν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν...».

Ἐὰν γράφοντες «Ἐκκλησίαν» ἐννοεῖτε τὴν καθόλου Ὁρθοδοξίαν, συμφωνοῦμε. Διότι θὰ ἦτο παράλογον νὰ διακόψη ὁ ἅγιος κοινωνίαν μὲ ἄλλες τοπικὲς Ἐκκλησίες πού δὲν συμφωνοῦσαν πρὸς τὴν ἔνωσιν. Διέκοψε ὅμως κοινωνίαν πρὸς τὴν τοπικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κων/λεως καὶ ὄλους τοὺς ἀπανταχοῦ γῆς ἐνωτικούς, ὡς σαφῶς μαρτυρεῖται ἀπὸ τοὺς λόγους του. «Ἄλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ τῆς ἀληθείας δύναμις οὐ δέδεται... οἱ περισσότεροι τῶν ἀδελφῶν θαρροῦντες στὴν ἐξορία μου... τοὺς ἐκδιώχνουν τοὺς παραβάτας τῆς ὀρθῆς πίστεως ὡς **καθάρματα, μῆτε συλλειτουργεῖν αὐτοῖς ἀνεχόμενοι, μῆτε μνημονεύοντες ὅπως αὐτῶν ὡς χριστιανῶν**». Οὔτε στὴν κηδεῖα του δὲν ἤθελε νὰ παρευρεθοῦν!

Σήμερα ὅμως τί συμβαίνει; Δείξατέ μοι μίαν μόνον Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν καθόλου Ὁρθοδοξίαν πού νὰ μὴ κοινωνῇ μετὰ τῶν Οἰκουμενιστῶν! Ἀσφαλῶς δὲν δύνασθε, διότι αὐτὸ τὸ τηροῦν μόνον οἱ Παλ/ται καὶ σχετικῶς ἡ Ρ. Διασπορά (Μητρ. VITALY) Ἐφαρμόζουν δηλ. τὴν κατωτέρω προτροπὴν τοῦ ἅγ. Μάρκου πρὸς τὸν λαόν. «Πέπεισμαι γὰρ ἀκριβῶς, ὅτι ὅσον ἀποδιῖσταμαι τούτου (πατριάρχου) καὶ τῶν τοιούτων, ἐγγίζω τῷ Θεῷ καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς καὶ ἁγίοις Πατράσι· καὶ ὥσπερ τούτου χωρίζομαι, οὕτως ἐνοῦμαι τῇ ἀληθείᾳ καὶ τοῖς ἁγίοις...» (P.G. 160, 536). Καὶ κατωτέρω: «Φεύγετε καὶ ὑμεῖς, ἀδελφοί, τὴν πρὸς τοὺς ἀκοινωνήτους κοινωνίαν καὶ τὸ μνημόσυνον τῶν ἀμνημονεύτων».

Ἐσεῖς φεύγετε τὸ μνημόσυνον τοῦ Σωτηρίου, τοῦ

χειροτέρου τῶν ἑνωτικῶν Μητροφάνους καὶ Γρηγορίου; Ἀσφαλῶς ὄχι! Καὶ τοῦτο, διότι ὁ κ. Ν. Σ. σᾶς διδάσκει ὅτι μετὰ τὴν ἑνωσιν πρέπει νὰ διακόψετε κοινωνίαν! Καὶ ποῖος ἰ. πατὴρ ἢ κανὼν κηρύσσει παρομοίως; Οὐδεὶς! Καὶ τοῦτο, διότι ὅταν κηρύσσεται αἵρεσις, προτοῦ νὰ μολύνη σύμπασα τὴν Ἐκκλησίαν, ὀρθόδοξος κληρὸς καὶ λαὸς ἀντιδροῦν ἕως θανάτου καὶ πρὸ Συνοδικῆς κρίσεως, χωριζόμενοι ἀπὸ τοὺς κακοδόξους. Καὶ ὡς γράφει ὁ ἅγιος Νικόδημος ἐρμηνεύων τὸν σχετικὸν κανόνα, «... οἱ χωριζόμενοι αὐτοί, ὄχι μόνον διὰ τὸν χωρισμὸν δὲν καταδικάζονται, ἀλλὰ καὶ τιμῆς τῆς πρεπούσης, ὡς ὀρθόδοξοι, εἶναι ἄξιοι, ἐπειδὴ, ὄχι σχίσμα ἐπροξένησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὸν χωρισμὸν αὐτόν, ἀλλὰ μᾶλλον ἠλευθέρωσαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ σχίσμα καὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ψευδεπισκόπων αὐτῶν».

Συνεπῶς πρὸς τί ἐπικαλεῖσθε σεῖς μὲν τὸ παράδειγμα τοῦ ἀγίου Μάρκου, ὁ δὲ κ. Ν. Σ. διὰ τοῦ ἡμερολογίου τῆς ἀδελφότητός του τὸ παράδειγμα τοῦ ὁμολογητοῦ λαοῦ τῆς Κων/λεως τῶν ἐτῶν ἐκείνων; Οἱ πιστοὶ τῆς Πόλεως, ὄχι μόνον τὸν ἑνωτικὸν Μητροφάνην ἀπεκήρυξαν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἱερέα ἐκεῖνον πού τόλμησε ἀπὸ μακρυὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐνθρόνησίν του!!

Ἔτσι ἀντιδροῦσαν οἱ ἀληθινοὶ ὀρθόδοξοι, κ. Λιβανέ, οἱ ὄντως ἀνθενωτικοί. Ἐσεῖς καίτοι δὲν τοὺς μιμεῖσθε, θεωρεῖτε ἑαυτοὺς ἀκραιφνεῖς καὶ διακριτικοὺς ὀρθοδόξους, ἡμᾶς δὲ πού ἀκολουθοῦμεν τὰ ἅγια τοῦ παρελθόντος παραδείγματα, «προτεστάντας» καὶ «πλανεμένους σχισματικούς»! Μεγάλῃ ἢ ἀδικία σας καὶ προβλέπω ἰσοτάλαντον τὴν ἀπὸ Θεοῦ δοκιμασίαν σας...

Οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῆς ἀληθείας εἰσίν. (Ἄγ. Γρ. Παλαμᾶς)

Καθ' ἡμᾶς, ὅλη αὐτὴ ἡ σύγχυσις σας ὀφείλεται στὸ ἐξῆς. Θεωρεῖτε ΕΝΤΟΣ τῆς Ἐκκλησίας ὅποιον κοινωνεῖ μὲ τοὺς πατριάρχας, ἐπισκόπους κλπ., καὶ ἄς κηρύσσουν

αίρετικά, ΕΚΤΟΣ δὲ Ἐκκλησίας ὅποιον δὲν κοινωνεῖ μὲ αὐτούς! Πλάνη οἰκτρά, ἀγαπητέ μου κ. Λιβανέ! «Οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῆς ἀλήθειας εἰσίν», βοᾷ ὁ ἅγ. Παλαμᾶς. Ἀντιθέτως, ὅσοι δὲν εἶναι μὲ τὴν ἀλήθεια, οὔτε μὲ τὴν Ἐκκλησία εἶναι· «καὶ οἱ μὴ τῆς ἀλήθειας ὄντες, οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσίν». Αὐτὰ τὰ ἔχω γράψει καὶ στὸν κ. Ν. Σ., ἀλλὰ ποῖος προσέχει; «Ἐγὼ εἶμι ἡ ἀλήθεια», εἶπε ὁ Κύριος, ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ κεφαλὴ Αὐτῆς. Ὅποιος εἶναι μὲ τὴν ἀλήθειά Του πὺ ἐκφράζει ἡ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι τῆς Ἐκκλησίας Του, καὶ ἄς μὴ κοινωνῇ μὲ τοὺς κακοδόξους ποιμένας της. Ὅταν οἱ Ὁρθόδοξοι τελικῶς θριαμβεύουν στὸν ἀγῶνα τοὺς κατὰ τῆς αἱρέσεως, αὐτὸ γίνεται διότι τὸ μέτωπό τους, χωρὶς νὰ κοινωνῇ πρὸς τοὺς ἀντιπάλους, κατορθώνει τελικῶς μετὰ ἀπὸ ἔτη ἢ δεκαετίες νὰ ἐπιβληθῇ, καθόσον «οὐδὲν ἰσχυρότερον ἀλήθειας».

Τελικὰ πιεζόμενος ὑπὸ τῆς φωνῆς τῶν Ἱ. Κανόνων, γράφετε: «Καλὸν εἶναι, ὅπως συμβουλεύουν καὶ οἱ ἱ. Κανόνες νὰ ἀπομακρύνωνται οἱ πιστοὶ ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον τοῦ κακοδόξου. Μὲ μιὰ βασικὴ προϋπόθεσις ὅμως. Ὁ ποιμένας στὸ θυσιαστήριον τοῦ ὁποῖου θὰ καταφύγουν, νὰ ἔχη κανονικὴ ἱερωσύνη καὶ νὰ εὐρίσκειται ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας» (σ. 8).

Καὶ ὅταν γράφετε «ἐντὸς» ἐννοεῖτε νὰ κοινωνῇ μὲ τοὺς ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξους ἱεράρχας. Καὶ ὅταν ΟΛΟΙ, ὅπως σήμερα, κοινωνοῦν μὲ τὸ θυσιαστήριον τῶν κακοδόξων, καὶ ὄχι ἀπλῶς κοινωνοῦν, ἀλλὰ καὶ ἐπικροτοῦν τὴν ἀντίθετον πορεία τους, τότε τί γίνεται; Ἔσεῖς ἀδιαφορεῖτε γι' αὐτό, διότι σᾶς ἔχει μαγέψει ἡ διοικητικὴ ἐξάρτησις ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους καὶ ὄχι ἡ ἐξάρτησις καὶ κοινωνία μὲ τὴν ἀλήθεια πὺ ἐκφράζει ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας. Διότι, ὡς γνωστόν, ἡ Ἐκκλησία ἔχει δύο ὄψεις: τὴν θεῖαν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην. Ἡ θεία της φύσις πηγάζει ἐκ τοῦ Χριστοῦ πὺ εἶναι ἡ κεφαλὴ της, καὶ ἡ ἀνθρωπίνην φύσις αὐτῆς εἶναι ἡ

ιεραρχική της δομή, κλήρος και λαός.

Ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, τὸ πρωτεῦον εἶναι νὰ εὑρίσκεται κανεὶς ἡνωμένος μὲ τὴν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι νὰ κοινωνῇ μὲ τὸν οἰονδήποτε ἐπίσκοπον, ἔστω καὶ κακόδοξον, ἀπὸ φόβον μήπως εὑρεθῇ ἐκτὸς Ἐκκλησίας! Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἅγιος Μάξιμος, ὅταν ἠρωτήθη μετὰ ποίας Ἐκκλησίας κοινωνεῖ, ἀφοῦ ὅλοι ἡνώθησαν καὶ συνεφώνησαν μὲ τὴν κακοδοξοῦσαν Κων/λιν, ἀπήντησε: «Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὀρθὴν καὶ σωτήριον τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ὁμολογίαν... ὁ τῶν ὄλων εἶναι Θεὸς ἀπεφήνατο» (P. G. 90, 132).

Ἡ Ἐκκλησία δὲν πλανᾶται· πλανῶνται ὅμως οἱ τῆς Ἐκκλησίας

Ἐσεῖς, ἀντιθέτως πρὸς τὸν ἅγιον Μάξιμον, ἀναπαύεσθε σὲ μία παράστασιν ποὺ ἐμφανίζει τὸν Κύριον νὰ κρατῇ τὸ Πηδάλιον ἑνὸς σκάφους (Ἐκκλησίας), ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ὁ κλήρος καὶ ὁ λαός. Ἀφοῦ, λοιπόν, γράφετε, κυβερνᾶ τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Χριστός, εἶναι ἀδύνατον νὰ πλανηθῇ! Συμφωνῶ καὶ ἐγώ. Ἡ Ἐκκλησία ὡς θεῖον καθίδρυμα αἰώνιον καὶ ἀλάθητον δὲν πλανᾶται, πλανῶνται ὅμως οἱ πιστοὶ, κλήρος καὶ λαός! Γι' αὐτὸ ἡ κόλασις εἶναι γεμάτη ἀπὸ αἰρετικούς καὶ τοὺς ὁπαδούς των, οἱ ὅποιοι προτοῦ πλανηθοῦν, ἦσαν καὶ αὐτοὶ πλήρωμα τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησίας! Γι' αὐτὸ θὰ πρέπη πάντοτε νὰ διακρίνωμε τὴν θεῖαν ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην πλευρὰν τῆς Ἐκκλησίας, ἐὰν θέλωμε νὰ τὴν ἐρμηνεύσωμε ὀρθῶς. Ἐσεῖς ὅμως, ὅπως καὶ ὁ κ. Ν. Σ. προσφάτως (Σταυρὸς Αὐγ. '95, σ. 117) ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν εἰκόνα ποὺ παριστᾶ τὸν Κύριον νὰ πηδαλιουχῇ τὸ νοητὸν σκάφος τῆς Ἐκκλησίας, μοῦ γράφετε: «Ἴσως ἡ εἰκόνα αὐτὴ σᾶς βοηθήσῃ νὰ συνειδητοποιήσετε τὴν φοβερὴν πλάνη μέσα εἰς τὴν ὁποίαν σᾶς ἔρριψε ὁ πονηρὸς καὶ ἀνθρωποκτόνος διάβολος»! (σ. 8).

Βλέπετε σὲ ποῖο πέλαγος ἀντιφάσεων καὶ παρερμη-

νειῶν εὐρίσκεσθε προσπαθοῦντες ἀπὸ ἓνα ἀτελέστατο παράδειγμα νὰ ἐρμηνεύσετε τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ποῖος εἶναι ἐντὸς ἢ ἐκτὸς Αὐτῆς; Ἐὰν ἦτο ὅπως τὸ ἐρμηνεύετε, δὲν θὰ ἐχρειάζοντο οἱ πολυτεεῖς καὶ αἵματηροὶ ἀγῶνες τῶν ὁμολογητῶν κατὰ τῶν αἰρετικῶν ἢ κακοδόξων, ἀφοῦ ὁ κυβερνήτης τοῦ σκάφους, ὁ Κύριος, σῶζει τοὺς ἐν τῷ πλοίῳ. Ἡ θεωρία σας ἐπικροτεῖ τὴν θεωρίαν τοῦ ἀπολύτου προορισμοῦ ποὺ συνιστᾷ αἵρεσιν!

Σᾶς ἐρωτῶ: Τί ὠφελεῖ τὸν Σωτήριον Καναδᾶ ἢ τὸν Στυλιανὸν Αὐστραλίας ποὺ κοινωνοῦν, ὅπως ἐσεῖς, μὲ τὴν καθόλου «Ὁρθοδοξίαν», δηλ. τὴν διοικητικὴν αὐτῆς πλευρᾶν, ἀφοῦ πολεμοῦν τὴν ἀποκεκαλυμμένην ἀλήθειαν Της; Ἐσεῖς ὅμως αὐτὸ ἐπιδιώκετε! Νὰ εἴστε ἐνωμένοι μὲ τὴν ἀπανταχοῦ Ἱεραρχίαν, ἀδιαφοροῦντες ἂν αὐτὴ ἢ Ἱεραρχία δὲν ἀντιπροσωπεύει ὀρθῶς τὴν ἀλήθειαν τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ὁποίαν ἐθυσιάσθη ὁ Κύριος καὶ νέφη μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν προκειμένου νὰ διατηρηθῇ μακρὰν πάσης πλάνης καὶ αἰρέσεως. Δυστυχῶς στὴν πορεία σας αὐτὴ σᾶς ἐνισχύουν καὶ ἐδραιώνουν οἱ πνευματικοὶ σας σύμβουλοι... Δὲν σᾶς τρομάζει τὸ ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀναθεματίζει τοὺς αἰρετικοὺς καὶ μετὰ θάνατον καὶ συνεπῶς καὶ ὅσους τοὺς ἀκολούθησαν; Γι' αὐτὸ μία εἶναι ἡ ἀσφάλεια ἢ ἀποτειχίσις, ἢ διακοπὴ δηλ. τῆς κοινωνίας μετὰ τῶν κακοδόξων, ὥστε ἀπομονούμενοι, ἢ νὰ μετανοήσουν, ἢ νὰ καταδικασθοῦν. Ἐσεῖς ὅμως τὴν ἀποτειχίσιν τὴν θεωρεῖτε «πνευματικὴν αὐτοκτονία» μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσετε οὔτε τοὺς ἱ. Κανόνας, οὔτε τὰ παραδείγματα τῶν ἁγίων ποὺ τοὺς ἐφήρμοσαν.

Ἐπιλεγόμενα

Στὴν σελ. 9 γράφετε: «Συμφωνοῦμε καὶ ἡμεῖς π. Θεοδώρητε, ὅτι σύμφωνα μὲ τὶς ἀλάνθαστες προφητεῖες τῆς Γραφῆς, κατὰ τὶς ἔσχατες ἡμέρες, ἢ Ἐκκλησία θὰ καταφύγῃ στὴν ἔρημο, ἀπογυμνωμένη ἀπὸ τὴν σημερινὴ

γνωστή διοικητική της ὀργάνωση. Διατί ὅμως βιάζεσθε νὰ τὴν ἐξωθήσετε στὴν ἔρημο πρὶν ἔλθει τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ πρὶν δώση τὸ σύνθημα ὁ Ἴδιος ὁ ἰδρυτὴς Της;»

Ἔστε περιμένετε νὰ δώση τὸ σύνθημα ὁ ἰδρυτὴς τῆς! Πότε ἄλλοτε εἰς τὴν ἱστορίαν τὸ ἔδωσε; Ποτέ! Ὁ Θεὸς ὁμιλεῖ διὰ τῶν ἁγίων Του· αὐτοὶ συνεκρότησαν ἔργῳ καὶ λόγῳ τὴν ἱερὰν Παράδοσίν τῆς, πρὸς τὴν ὁποίαν ὅλοι μας πρέπει νὰ ἀποβλέπωμεν ὡς πυξίδα σωτηρίου καὶ φιλοθέου πορείας. Καὶ ἡ Παράδοσις αὕτη δὲν προτρέπει εἰς ἀποτειχισιν μόνον στὶς ἔσχατες ἡμέρες μας, ἀλλὰ ὁσάκις ἡ αἵρεσις καὶ κακοδοξία κηρύσσεται γυμνῇ τῇ κεφαλῇ στὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως σήμερα. Ἐσεῖς ὅμως ἐπιμένετε νὰ μᾶς θεωρῆτε σχισματικούς, παρὰ τὴν ὑπακοήν μας στοὺς ἁγίους, δι' αὐτὸ καὶ τὸ τονίζετε: «Μάθετε, λοιπόν, ὅτι ὁ εὐσεβὴς κλῆρος καὶ ὁ πιστὸς λαὸς δὲν θὰ σᾶς ἀκολουθήσουν στὸ σχίσμα!» (σ. 10).

Καλῶς! Παραμείνατε ἐν κοινωνίᾳ μετὰ τῶν κακοδόξων παρὰ τὰς ἀντιθέτους φωνὰς τῆς Παραδόσεως· ἀρκεῖ πὺ τὸ θέλει ὁ Αὐγουστῖνος καὶ ὁ Σωτηρόπουλος. Ἡμεῖς μετὰ τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ πιστεύομεν, ὅτι ὅσον ἀπομακρυνόμεθα τῶν ἐνωτικῶν τόσο καὶ προσεγγίζομεν περισσότερο τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἁγίους Του.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ σκάνδαλα καὶ τὶς διαιρέσεις τῶν Παλ/τῶν, ὅπισθεν τῶν ὁποίων δικαιολογεῖτε τὴν στάσιν σας, πρέπει νὰ γνωρίζετε τὸ ἐξῆς, πλὴν ἐκείνων πὺ ἐτόνισα στὸ προηγούμενον ἄρθρον. Ὅτι ὅσο χειρότερα βαίνουν τὰ τῶν Παλ/τῶν, τόσο τὸ κρῖμα θὰ βαρύνῃ τὶς ψυχὰς τῶν Νεοσημρολογιτῶν πὺ ἀρκοῦνται νὰ τοὺς βλέπουν ἀγωνιζομένους, νὰ τοὺς κριτικάρουν ἀσυμπαθῶς, χωρὶς νὰ ἀποτειχίζωνται καὶ αὐτοί, ὥστε νὰ δυναμώσῃ τὸ στρατόπεδο τῶν Ὁρθοδόξων. Ἐχετε καταντήσει θεαταὶ τῶν ἀγώνων των, ὁ δὲ Σεβ. κ. Αὐγουστῖνος καὶ ἐπαινέτης αὐτῶν, ἀποκαλέσας αὐτοὺς «τὰ ΛΟΚ τῆς Ἐκκλησίας»! Μὲ λόγια ὅμως δὲν γίνεται κανεὶς ὁμολογητὴς, οὔτε κλονίζει τὴν αἵρεσιν· ἀπαιτεῖται πρω-

τίστως ἢ μίμησις τῶν ἁγίων, ἢ συνέπεια καὶ ἢ αὐτοθυσία.

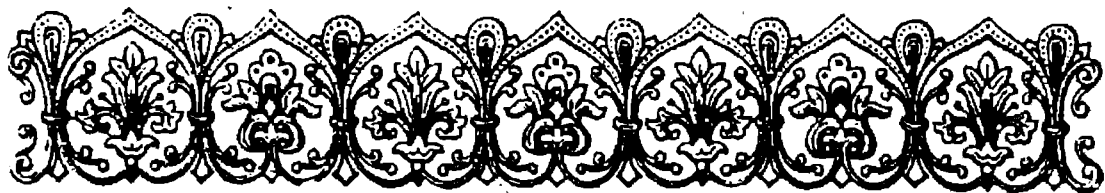
Σχετικῶς μὲ τοὺς συγχρόνους προορατικούς καὶ χαρισματούχους πατέρες, πού ἀναφέρετε στὴν σ. 10 καὶ ἢ ὑπαρξίς τῶν ὁποίων σᾶς δίδει τὴν βεβαιότητα ὅτι πορεύεσθε καλῶς, ἔχομε γράψει ἱκανὰ σὲ προηγουμένους «Ἀγιορείτας». Πολλάκις ἐν τῇ ἱστορία εὐλαβέστατοι καὶ θαυματουργοὶ ἐπλανήθησαν, ἀκολουθήσαντες αἵρεσιάρχας! Γι' αὐτὸ ἄς μὴ παρασυρῶμεθα ἀπὸ τὴν πορεία τοῦ ἀ ἢ β «ὀρῶντος»· μᾶς εἶναι ἀρκετὴ ἡ Παράδοσις διὰ νὰ ρυθμίσωμε τὴν πορεία μας. Διατί λησμονεῖτε τοὺς λόγους τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, ὁ ὁποῖος θέλων νὰ προφυλάξῃ τοὺς πιστοὺς τῆς ἐποχῆς του ἀπὸ τινὰς ψευδοδιδασκάλους ἔγραφε: «Πᾶς ὁ λέγων παρὰ τὰ διατεταγμένα, κἂν νηστεύῃ, κἂν παρθενεύῃ, κἂν προφητεύῃ, κἂν σημεῖα ποιῇ, λύκος σοι φαινέσθω ἐν προβάτου δορᾷ, φθορὰν προβάτων κατεργαζόμενος». Ὁ δὲ ἅπ. Παῦλος διὰ πάντα ἕτεροδιδασκαλοῦντα, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ ἢ ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος προσθέτει: «ἀνάθεμα ἔστω»!

Τέλος σᾶς εὐχαριστοῦμε διότι ἐγίνατε αἰτία ἢ διαφορὰ μας νὰ λάβῃ δημοσίας διαστάσεις. Ἔτσι ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ προβληματισθοῦν καὶ μερικαὶ καλοπροαίρετοι ψυχαὶ καὶ νὰ βροῦν τὴν ὁδὸν τῆς ὁμολογίας. Τὸ εὐχόμεθα ἐκ καρδίας.

Μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

Ἰερομόναχος Θεοδώρητος

Σεπτ/ 5, 1995

ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ ΟΙ «ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΟΙ»

Προσφάτως ὁ ἐπίσκοπος Φλωρίνης κ. Αὐγουστῖνος ἠσχολήθη καὶ πάλι μὲ τὸ ἡμερολογιακὸν θέμα. Δυστυχῶς οὔτε τὸ 1989 οὔτε τὸ 1995 κατῴρθωσε νὰ ἐμβαθύνῃ στὴν τραγικότητα τοῦ σχίσματος τοῦ 1924 καὶ τῶν θλιβερῶν του συνεπειῶν. Παραπονεῖται στὸ πρόσφατο ἄρθρο του (Σπίθα, Φεβρ. '95), διότι κάποιος φανατικὸς παλαιοημερολογίτης τὸ 1927 προσεπάθησε μὲ ψαλίδι νὰ κόψῃ τὴν γενειάδα τοῦ καινοτόμου ἀρχιεπισκόπου Παπαδοπούλου. Οὐδὲν ὅμως ἀναφέρει διὰ τοὺς φοβεροὺς διωγμοὺς τῶν συναδέλφων του ἐναντίον τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἱερέων· τοὺς ἀποσχισματισμοὺς καὶ τὰ ξυρίσματα, τὶς ἀνατροπὲς τῶν Ἐπιταφίων τους καὶ τὶς βεβηλώσεις τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ἐν ὥρᾳ θείας Λειτουργίας! Δύο μέτρα, δύο σταθμά! Τὸν συγχωροῦμε λόγῳ γήρατος. Θεωρεῖ «ρανσκολίνκους» τοὺς παλαιοημερολογίτας, συλλειτουργοὺς του ὅμως τοὺς οἰκουμενιστάς, ὅπως τὸν Μεθόδιον Φούγιαν, τὸν καὶ μετὰ πυρολατρῶν συμπροσευχηθέντα! Εἶναι θλιβερώτατο τὸ φαινόμενο τῆς σχιζοφρενικῆς διαγωγῆς τῶν λεγομένων «συντηρητικῶν» ἐπισκόπων τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι τὴν Δευτέραν χαρακτηρίζουν παναίρεσιν τὸν Οἰκουμενισμό, τὴν Τρίτην συλλειτουργοῦν μὲ κορυφαίους ἐκπροσώπους του καὶ τὴν Τετάρτην ἐπιθυμοῦν «ἐπιστροφὴν εἰς τὸ παλαιόν, τὴν πρὸ τοῦ 1923 τάξιν»!

Καθ' ἡμᾶς ἡ ἀνωτέρω τακτικὴ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀσυνεπείας βίου καὶ λόγου καὶ τῆς ὑπερηφάνου διαθέσεως, ὅτι δῆθεν αὐτοὶ ἐνεργοῦν διακριτικώτερα τῶν παλαιοημερο-

λογιτῶν, με ἀποτέλεσμα νὰ κολουμποῦν εἰς τὴν αἵρεσιν ποὺ καταδικάζουν προφορικῶς. Ἄλλη αἰτία εἶναι ἡ παραθεώρησις τῆς Ἰ. Παραδόσεως τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ὁποία δι' ὅλα τὰ σύγχρονα ἐκκλησιαστικὰ προβλήματα ἔχει τὴν λύσιν, ἀλλὰ πεισματωδῶς τὴν ἀρνοῦνται. Πάντως εἶναι ὑπὲρ τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Αὐγουστίνου ἡ τελικὴ κρίσις του: «ταπεινὴ γνώμη μου εἶναι, ὅτι διὰ νὰ λήξῃ τὸ ζήτημα τοῦτο πρέπει νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν παλαιάν, τὴν πρὸ τοῦ 1923 τάξιν».

Ἄπο τὸ 1968 ὁ γνωστὸς Καθηγούμενος π. Φιλόθεος Ζερβᾶκος εἶχε προτρέψει τὸν Σεβ. κ. Αὐγουστῖνον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ παλαιόν, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη. Παραθέτωμεν τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν ὡς ἔχει:

Σεβασμιώτατε Ἅγιε Φλωρίνης Αὐγουστίνε,

Ἄπο τὴν παραμονὴν τῶν Ἁγίων Πάντων εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀγίαν Κορυφὴν... Οἱ θεοφόροι ἅγιοι Πατέρες, οἱ τὰς οἰκουμενικὰς καὶ τοπικὰς ἀγίας Συνόδους συγκροτήσαντες, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐγγράφων καὶ ἀγράφων παραδόσεων, ἃς παρέδωκαν ἡμῖν, μᾶς παρέδωκαν καὶ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ἅπασα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τελεῖ ἀπάσας τὰς κινητὰς καὶ ἀκινήτους ἀγίας ἑορτάς, καὶ ἐπὶ 15 περίπου αἰῶνες ἠκολούθει, ἐσεβάσθη καὶ διεφύλαξε.

Μετὰ τὸ ἔτος 1924 ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης, ὁ μὴ διὰ τῆς θύρας εἰσελθὼν εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ μοιχικῶ, μασονικῶ καὶ πολιτικῶ τῶ τρόπῳ ὡς κλέπτης εἰσελθὼν καὶ ἀναρριχηθεὶς εἰς τοὺς θρόνους: πρῶτον Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, καὶ κατόπιν τοὺς πατριαρχικοὺς Θρόνους Κων/λεως, Ἀλεξανδρείας καὶ τελευταῖον προσεπάθησε νὰ εἰσέλθῃ, οὐχὶ ἐκ τῆς θύρας ἀλλ' ἀλλαχόθεν, καὶ εἰς τὸν τῶν Ἱεροσολύμων, «διὰ νὰ μολύνη καὶ αὐτόν», ὡς γράφει ὁ ὄσιος μοναχὸς Παῦλος ὁ Χοζεβίτης («Ὁρθ. Τύπος», ἀριθμ. φύλλ. 87), ἀλλ' ἐπελθὼν ὁ θάνατος ἐξηφάνισται καὶ ἀπόλετο πᾶσα ἡ ἐλπίς αὐτοῦ.

Οὗτος, ὁ κατὰ τὰς ἀψευδεῖς μαρτυρίας πολλῶν,

κατέχων τὸν ὕπατον 33ον τῆς μασονίας βαθμόν, ὅλως ἀπερισκέπτως, ἀπρομελετήτως, ἀντικανονικῶς καὶ παρανόμως, μὲ 6 μόνον ἀρχιερεῖς ἀντορθόδοξων φρονημάτων, κατήργησε τὸ παλαιὸν πάτριον Ὁρθόδοξον ἡμερολόγιον καὶ εἰσήγαγε τὸ νέον παπικὸν καὶ διήρесе τὴν μίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς δύο: τὴν τῶν παλαιοημερολογιτῶν καὶ τὴν τῶν νεοημερολογιτῶν.

Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ζ Οἰκ. Συνόδου ὥρισαν: «Εἴ τις πᾶσαν παράδοσιν ἔγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα καί: «Ἄπαντα τὰ παρὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα καὶ πραχθέντα ἢ μετὰ ταῦτα πραχθησόμενα, ἀνάθεμα τρίς».

Ἐπειδὴ τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον εἶναι παράδοσις ἔγγραφος, ἐπειδὴ τὸ νέον εἶναι καινοτομία παπικῆς καὶ μασονικῆς προελεύσεως, ὅσοι καταφρονοῦν τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον καὶ ἀκολουθοῦν τὸ νέον εἶναι ὑποκείμενοι τῷ ἀναθέματι. Κάθε πρόφασις καὶ δικαιολογία εἶναι ἀδικαιολόγητος καὶ «προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις». Μὲ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου ὁσάκις τὸ Πάσχα συμπέση ὄψιμον, καταργεῖται τελείως ἢ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ ἄλλοτε περιορίζεται εἰς μίαν ἢ δύο ἡμέρας!...

Ἦναγκάσθην τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν νὰ ἀνέλθω εἰς τὴν κορυφὴν τῶν Ἁγίων Πάντων καὶ τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, ἐπ' ὄνόματι τῶν ὁποίων ἔχω κτίσει Ἐκκλησίας εἰς τιμὴν καὶ δόξαν Θεοῦ καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ δοξασθέντων Ἁγίων Πάντων, καὶ γονυπετήσας ἔμπροσθεν τῆς πανσέπτου εἰκό- νος αὐτῶν μετὰ δακρύων ἐζήτησα παρ' αὐτῶν νὰ μοὶ ἀποκαλύψουν ποῖον ἑορτολόγιον ὀφείλω καὶ γὰρ ὁ ἐλάχιστος καὶ οἱ ἀδελφοί μου, τὰ πνευματικά μου τέκνα καὶ πάντες οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ νὰ ἀκολουθῶμεν. Πρὶν ἔτι τελειώσω τὴν οἰκτρὰν ταπεινὴν μου δέησιν, ἤκουσα φωνῆς ἔνδοθεν μοι λεγούσης: «τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον νὰ ἀκολουθήσετε, τὸ ὁποῖον σᾶς παρέδωκαν οἱ τὰς ἑπτὰ ἀγίας Οἰκουμενικὰς Συνόδους συγκροτήσαντες καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν 7-

ρίξαντες θεοφόροι Πατέρες, καὶ οὐχὶ τὸ νέον τῶν παπῶν τῆς Δύσεως, τῶν τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν σχισάντων καὶ τὰς Ἀποστολικὰς καὶ πατρικὰς παραδόσεις καταφρονησάντων»!

Τοιαύτην συγκίνησιν, τοιαύτην χαρὰν, τοιαύτην ἐλπίδα, τοιαύτην ἀνδρείαν καὶ μεγαλοψυχίαν ἠσθάνθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οἷαν σπανίας στιγμὰς ἠσθάνθη εἰς ὅλη μου τὴν ζωὴν ἐν ὥρᾳ προσευχῆς!...

Βεβαίως ὁ ἀείμνηστος ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος ὁ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀναχωρήσας τῶν προσκαιρῶν, μοῦ εἶχε εἶπη, ὅτι θὰ ἐφρόντιζε νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ πάτριον ἑορτολόγιον πρὶν ἀποθάνῃ, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε. Ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν τὴν ὥραν καὶ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου, ὀφείλομεν πρὶν ἔλθῃ ἡ φοβερὰ ὥρα του νὰ φροντίσωμεν νὰ μετανοήσωμεν καὶ δι' ὅλας τὰς ἁμαρτίας μας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πάτριον ἑορτολόγιον, τὸ ὁποῖον ἀφήσαμε καὶ ἀκολουθοῦμεν τὸ παπικὸν ἑορτολόγιον, τὸ ὁποῖον κακῶς, ἐσφαλμένως καὶ παρανόμως ἕνας πατριάρχης μασόνος μὲ 6 ἀρχιερεῖς τὸ εἰσήγαγεν καὶ οἱ ἀρχιερεῖς τῆς Ἑλλάδος τὸ ἐδέχθησαν, φοβηθέντες περισσότερον τὴν σπάθην τοῦ τότε ἀρχηγοῦ τῆς ἐπαναστάσεως Πλαστήρα ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ!

Μὴ νομίζομεν ὡς μηδαμινόν, τὸ ὅτι ἀκολουθοῦμεν τὸ παπικὸν ἑορτολόγιον. Εἶναι παράδοσις καὶ ὡς παράδοσις ὀφείλομεν νὰ τὴν φυλάξωμεν διότι ὑποκείμεθα εἰς ἀνάθεμα: «Εἴ τις πᾶσαν παράδοσιν ἔγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα», ὀρίζει ἡ Ζ' Οἰκ. Σύνοδος.

Ἐγὼ σᾶς ἔκαμα ὑπακοήν, τώρα θὰ κάνετε καὶ ὑμεῖς ὑπακοήν, ὄχι εἰς ἐμένα ἀλλὰ εἰς τοὺς θεοφόρους πατέρας. Καὶ ἐπειδὴ ἠγωνίσθητε πρὶν ὡς ἱεροκήρυξ καὶ ἤδη ὡς ἀρχιερεὺς ἐναντίον πάσης φαυλότητος, κακοηθείας, ἀσέμνων θεάτρων, κινηματογράφων, καρναβαλίων, καὶ μόνον διὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον δὲν ἠγωνίσθητε ὡς ἔδει, ἤδη ἐπέστη ἡ ὥρα διὰ νὰ ἀγωνισθῆτε...

Λοιπὸν δὲν εἶναι καιρὸς νὰ σιωπᾶτε πλέον. Πρέπει νὰ συστήσετε εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι τὸ νέον ἡμερολόγιον δὲν εἰσήχθη κανονικῶς, δὲν τὸ ἐθέσπισε Οἴκουμενικὴ ἢ τοπικὴ σύνοδος, διὰ νὰ ἀποβληθῇ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ τὸ παλαιόν, τὸ ὁποῖον ἠκολούθει ἐπὶ 15 περίπου αἰῶνες ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Λοιπὸν μὴ ἀναβάλλετε. Σπεύσατε!... (Ἀρχιμ. Φιλόθεος Ζερβάκος (†1980). Πάρος 6/19 Ἰουνίου 1968).

Μετ' ὀλίγον ἀπέστειλε περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἐπιστολὴν εἰς τὸν ἐπίσκοπόν του, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ πλέον συγκλονιστικὸν τρόπον περιγράφει τὴν ἀντικανονικὴν καὶ ψυχοφθόρον παρουσίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου εἰς τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν.

Πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Παροναξίας κ. Ἐπιφάνιον. Εἰς Νάξον.

Σεβασμιώτατε, ὅταν μοὶ ἐπιστρέψατε τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἐν τῇ ὁποίᾳ Σᾶς παρακαλούσαμε νὰ μᾶς ἐπιτρέπατε νὰ ἀκολουθήσωμεν ἐν τῇ Μονῇ μας τὸ πάτριον παλαιὸν ἡμερολόγιον, μοὶ εἶπατε: «οὔπω καιρὸς». Ἐγὼ δὲ σᾶς ἀπήντησα: «τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου νὰ γίνῃ». Διὰ τῆς παρουσίας μου ἐξηγοῦμαι.

Σεβασμιώτατε,

Θέλημα τοῦ Κυρίου εἶναι νὰ φυλάττωμεν πάσας τὰς ἐντολάς του, ἀλλὰ καὶ πάσας τὰς Ἀποστολικὰς καὶ πατρικὰς παραδόσεις τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, περὶ τῶν ὁποίων παραδόσεων ὁ μὲν θεηγόρος Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: «Εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω». (Γαλ. α, 9). Ὡσαύτως ἡ ἁγία Ζ Οἴκ. Σύνοδος ὀρίζει: «Εἴ τις πᾶσαν παράδοσιν ἔγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα». «Ἄπαντα τὰ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα ἢ πραχθέντα ἢ μετὰ ταῦτα πραχθησόμενα, ἀνάθεμα τρίς»!.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων παραδόσεων οἱ θεοφόροι πατέρες μᾶς παρέδωσαν καὶ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἠνωμένη ἠκολούθει ἐπὶ 15 περίπου αἰῶνες ἄχρι τοῦ 1924. Ὅποτε ὅλως ἀπερισκέπτως, ἀντικανονικῶς καὶ παρανόμως, κατήργησεν τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, τὸ πατροπαράδοτον, καὶ εἰσήγαγε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κων/λεως καὶ τῆς Ἑλλάδος τὸ παπικὸν νέον, ὁ ἀντικανονικῶς καὶ παρανόμως πολιτικῶ καὶ μασονικῶ τῶ τρόπῳ ἀναρριχηθεὶς πρῶτον εἰς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον Ἀθηνῶν, εἶτα καὶ εἰς τὸν Οἰκουμενικόν, Μελέτιος Μεταξάκης.

Διὰ τὸ νέον παπικὸν ἑορτολόγιον, τὸ κακῶς καὶ ἀντικανονικῶς εἰσαχθὲν χωρὶς οἰκουμενικῆς ἢ τοπικῆς συνόδου (ἀπόφασιν)... ὄχι μόνον δὲν τὸ ἐδέχθη ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ 44 ὀλόκληρα ἔτη ἠγωνίσθη διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ παλαιοῦ...

Τὸ «οὕτω ἦκει ἡ ὥρα» ποὺ μᾶς εἶπατε προχθὲς εἶναι σοφόν, ἀλλὰ σοφώτερον καὶ ἀσφαλέστερον εἶναι τὸ τοῦ Κυρίου: «ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου!»! Ὁ πρὸ ὀλίγου μεταστὰς ἀείμνηστος ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος πολλάκις μοὶ εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ ἀποθάνω εὐχαριστημένος, ἐὰν δὲν θὰ ἐπαναφέρω τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον. Τὴν προπαραμονὴν τῆς 21ης Ἀπριλίου (τῆς ἐπαναστάσεως), ὅταν τὸν ἐπεσκέφθη χαριέντως μοὶ εἶπεν: «Χρυσόστομος εἰσήγαγεν τὸ νέον ἡμερολόγιον, Χρυσόστομος θὰ τὸ ἐκβάλῃ!», ἀλλὰ τὴν μεθεπομένην τὸν ἐξέβαλον ἀκουσίως τῆς ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ἀπέθανεν μὴ προφθάσας!... Διὰ νὰ μὴ πάθω τὰ ἴδια, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῶν ἁγίων Πάντων κατόπιν θερμοτάτης προσευχῆς πρὸς τοὺς ἁγίους Πάντας καὶ τὸν προφήτην Ἥλιαν ἔλαβον τελείαν πληροφορίαν ὅτι πρέπει νὰ ἀκολουθῶμεν τὸ ἑορτολόγιον ὅπερ μᾶς παρέδωκαν οἱ ἅγιοι πατέρες. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκολουθῶ τὸ πατροπαράδοτον καὶ θὰ τὸ ἀκολουθῶ ἄχρι θανάτου! Δὲν πιστεύω οὔτε ἐλπίζω, ὅτι θὰ μὲ

σώση μόνον τὸ ἑορτολόγιον, ἐὰν δὲν ἔχω καὶ ἔργα καλά. Ἄλλὰ καὶ πιστεύω ὅτι ὅστις καταφρονεῖ τὰς Ἀποστολικὰς καὶ πατρικὰς παραδόσεις δὲν ἐξαιρεῖται οὔτε ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὰ ἀναθέματα ποὺ ὀρίζουν οἱ ἅγιοι πατέρες.

Οἱ πατέρες καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς εἶναι ἐλεύθεροι νὰ ἀκολουθήσουν ὅποιο θέλουν, δὲν τοὺς βιάζω, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι καὶ ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης δὲν δύναται νὰ μὲ βιάσῃ. Εἰς τὸ ζήτημα τῆς συνειδήσεως δὲν πρέπη νὰ βιάζῃ τις τινα. Ὅποιος δὲ μὲ βιάσῃ δὲν θὰ τὸν ἀκούσω· θὰ προτιμήσω ἀκόμη καὶ θάνατον. Διὰ νὰ μὴ συγχίζω τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἐκεῖνοι ἐμένα, ἐπειδὴ «δοῦλον Θεοῦ οὐ δεῖ μάχεσθαι», καὶ ἐπειδὴ ἔχω πάθει ἐξ ὑπερκοπώσεως, πρόσθες καὶ γήρατος, ἔχω δὲ ἀνάγκην ἀπολύτου ἀναπαύσεως, θὰ ἀνέλθω εἰς τὸ ἡσυχαστηριὸν μου τοὺς ἁγίους Πάντας καὶ τὸν προφήτην Ἡλίαν, διὰ νὰ ἀναπαυθῶ ὀλίγας ἡμέρας καὶ παραδώσω τὸ πνεῦμα μου.

Θὰ μὲ ὑπομείνετε ὀλίγας ἡμέρας νὰ παραμείνω ἐνταῦθα, μεταβῶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τελειώσω μερικὰς ἐργασίας ποὺ ἔχω (ἴσως ἔλθω καὶ εἰς τὴν Νάξον) καὶ κατὰ τὰς 20 τρέχ. μηνὸς ἀνέλθω εἰς τὴν ποθουμένην μου ἡσυχίαν. Ὑποβάλλω δὲ καὶ τὴν παραίτησίν μου ἐκ τῶν ἡγουμενικῶν καθηκόντων καὶ ὡς διάδοχόν μου κατὰ τοὺς κανόνας τῶν κτητόρων τῆς Μονῆς ἀφήνω τὸν π. Δαμιανόν, πρῶτον τῇ ἡλικίᾳ ἐν ἱερεῦσι, ἢ ὅποιον ἡ ὑμετέρα Σεβασμιότης ἐκλέξει.

Περαίνων τὸν λόγον μου σᾶς ζητῶ μίαν γνώμην καὶ συμβουλήν: Ποῖον εἶναι προτιμώτερον νὰ ἀκολουθῶμεν, τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, ὅπερ μᾶς παρέδωκαν οἱ ἅγιοι Πατέρες διὰ τῶν Οἰκ. ἁγίων Συνόδων, ἢ τὸ νέον, τὸ παπικόν, ὅπου παρέδωκεν ὁ μασόνος Πατριάρχης Μελέτιος ὁ Μεταξάκης;

Μοὶ εἶπατε νὰ ἀναμένωμεν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πανορθόδοξου Συμβουλίου τὸ ὁποῖον θὰ γίνῃ πολὺ σύντομα. Σᾶς εἶπα θὰ ἀναμείνω. Ἄλλὰ Σᾶς πληροφορῶ ὅτι, ἕως νὰ συνέλθῃ, θὰ ἀκολουθῶ εἰς τὸ ἡσυχαστήριόν μου τὸ παλαιόν,

καὶ ἔάν τὸ Πανορθόδοξον Συμβούλιον συνέλθῃ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἐπικυρώσῃ ὅσα ἐνομοθέτησαν καὶ μᾶς παρέδωκαν οἱ ἅγιοι πατέρες καὶ συμφωνεῖ, καὶ ἐγὼ σύμφωνος. Ἐὰν σαλεύσῃ τι ἢ καταργήσῃ ἀπὸ ὅσα οἱ ἅγιοι Πατέρες μᾶς παρέδωκαν, δὲν θὰ συμφωνήσω ποτέ!

Μετὰ σεβασμοῦ

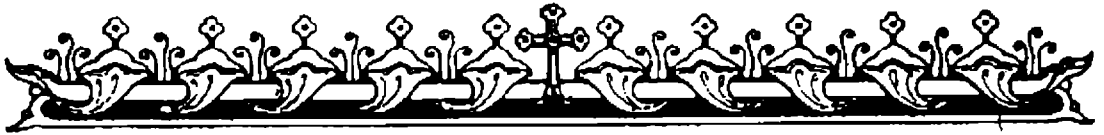
Ἄρχιμ. Φιλόθεος Ζερβάκος

Πάρος, Πεντηκοστὴ 1968

Τελικῶς ὁ π. Φιλόθεος ἠκολούθησε τὸ παλαιὸν ἀνεπιστήμως, μόνον δι' ἓν ἔτος, ἐπιστρέψας καὶ πάλιν εἰς τὸ Νέον, διότι, ἐσκανδαλίσθη, ὡς λέγουν, ἀπὸ τὰς ἐναντίον τοῦ ἁγίου Νεκταρίου συγγραφᾶς τῆς μοναχῆς Μαγδαληνῆς ἀπὸ τὴν Κοζάνην. Ἡ ἐπιστροφή του ὅμως στὴν καινοτομία ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸν ἀσθενῆ χαρακτῆρα τοῦ ἀνδρός, τὴν ἀπλότητά του καὶ τὰς ἱεροκρυφίους ἐνεργείας τῶν συναδέλφων του, οἱ ὅποιοι πάσῃ θυσίᾳ προσεπάθησαν νὰ τὸν ἀποτρέψουν ἐκ τῆς θεοφιλοῦς ὁμολογίας του.

Ἴδου διατί ἡ αἵρεσις προχωρᾷ ἀκάθεκτος... Δυστυχῶς ἐξέλιπον οἱ ἄνδρες τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Ὁμολογίας, οἱ ὅποιοι αἰρόμενοι ὑπεράνω μικροτήτων καὶ συμφερόντων θὰ παρέμενον πιστοὶ εἰς τὴν φωνὴν τῶν ἁγίων Πατέρων. Σήμερον κυριαρχοῦν, οἱ φωνῆς τῶν διαφόρων «ὀρώντων», οἱ ὅποιοι φενακισθέντες ὑπὸ τοῦ πονηροῦ, παρασύρουν μὲ τὴν σειρὰν τους τοὺς πολυπληθεῖς θαυμαστάς των...

4/95

ΠΕΡΙ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑΤΩΝ

Δεκαετίες τώρα ἡ Σιωνιστικὴ προπαγάνδα προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὸ γεγονὸς τῆς Ναζιστικῆς θηριωδίας τοῦ Β΄ Παγκοσμίου πολέμου. Ἔτσι ἔπλασε τὸν μῦθο τῶν 6 ἑκατομμυρίων Ἑβραίων, θυμάτων τοῦ Χίτλερ, ἐνῶ ἡ πραγματικότητα εἶναι ὅτι δὲν ὑπερβαίνουν τὶς 600 χιλιάδες! Ἦδη ἀπὸ τὸ 1964 ὁ ἀμερικανὸς δημοσιογράφος Τζέραλντ Σμιθ μὲ τὸ ἄρθρο του: «Τὸ μεγαλύτερο ψεῦδος εἰς τὴν σύγχρονη προπαγάνδα», ξεσκέπασε τὴν σιωνιστικὴ ἀπάτη τοῦ ὀλοκαυτώματος, διὰ νὰ ἐπακολουθήσουν πλῆθος ἄλλων σχετικῶν δημοσιευμάτων¹.

Ἐνῶ ὅμως οἱ Σιωνισταὶ βοηθούμενοι ὑπὸ τῆς διεθνoῦς Μασονίας προσπαθοῦν νὰ παρουσιάσουν τοὺς Ἑβραίους θύματα τῶν ρατσιστῶν καὶ ἀντισημιτῶν, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι εἶναι οἱ μεγαλύτεροι γενοκτόνοι ἀθῶων λαῶν καὶ κατὰ συνέπειαν οἱ χειρότεροι ρατσισταὶ! Ἀρκεῖ νὰ διαβάσῃ κανεὶς «Τὰ πρωτόκολλα τῶν σοφῶν τῆς Σιών» ποὺ ἀποτελοῦν τὰ Πρακτικὰ τοῦ παγκοσμίου Σιωνιστικοῦ Συνεδρίου τοῦ 1897 στὴν Ἑλβετία, διὰ νὰ πεισθῆ περὶ τῆς ἀνωτέρω ἀληθείας.

Ἀκόμη καὶ ὁ φιλελεύθερος Τσῶρτσιλ θεωρεῖ τοὺς Ἑβραίους ὑποκινητὰς ὄλων τῶν ἐπαναστάσεων στὴν Εὐρώπη, ἀπὸ τὴν Γαλλικὴ ἐπανάσταση μέχρι καὶ τοὺς δύο Παγκοσμίους πολέμους καὶ τὸν ἄθεον Κομμουνισμὸν τῆς Ρωσίας!²

Ἐσχάτως δὲ ὁ Γάλλος καθηγητὴς Ροζέ Γκαρωντὺ μὲ τὸ βιβλίον του: «Οἱ θεμελιώδεις μῦθοι τῆς Ἰσραηλινῆς πολιτικῆς» ἀποκαλύπτει μὲ ἀριθμοὺς καὶ ἱστορικὰ ντοκουμέντα, ὅτι τὰ θύματα τῶν Ἑβραίων ὑπὸ τῶν Ναζι δὲν ὑπερβαίνουν τὶς 600 χιλιάδες. Τὸ βιβλίον του ἀπηγορεύθη

νά κυκλοφορήση στην Γαλλία!, ἀλλὰ μετεφράσθη σὲ πολλές γλώσσες, ἐσχάτως δὲ καὶ στὴν ἑλληνικὴν ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις «Νέα θέσις», Ἴπποκράτους 65, ὁ ἐκδότης τῶν ὁποίων εἶναι ἄξιος συγχαρητηρίων.

Τὰ ἀνωτέρω εἶναι γνωστὰ σχεδὸν σὲ ὅλους. Καὶ κάτι πὺ δὲν εἶναι γνωστὸν στὸ εὐρὺ κοινὸν εἶναι ὅτι «Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, ἡ ὁποία ἐχειρίζετο τὴν ὑψίστην ἐξουσίαν, ἀπετελεῖτο ἀπὸ 3 Ρώσους καὶ 9 Ἑβραίους. Τὸ ἐπόμενον εἰς σπουδαιότητα σῶμα, ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐξουσίας, περιελάμβανε 42 Ἑβραίους καὶ 19 Ρώσους.. Μεταξὺ τῶν ὀνομάτων 556 ὑψηλῶν ἀξιωματούχων τοῦ Κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος κατὰ τὸ 1918 - 9, οἱ Ἑβραῖοι ἦσαν 458 καὶ οἱ διάφοροι ἄλλοι 108».³ Συνεπῶς μετὰ ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμοὺς ποῖός εἶναι δυνατόν νὰ ἀμφιβάλη γιὰ τὴν ἑβραϊκὴν πρωτοβουλίαν τῆς Ρ. ἐπαναστάσεως;

Ἐπίσης στὴν μαρξιστικὴ ἐφημερίδα Ὁ Κομμουνιστής, Ἀπρίλ. 1919, δημοσιεύθηκε ἄρθρο τοῦ Ἑβραίου Cohen πὺ ἄρχιζε: «Μπορεῖ νὰ λεχθεῖ χωρὶς ὑπερβολὴ ὅτι ἡ μεγάλη ρωσικὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση, ἔγινε μόνο ἀπὸ ἑβραϊκὰ χέρια. Οἱ καταπιεσμένες ρωσικὲς μάζες θὰ ἦταν σὲ θέση νὰ χτυπήσουν τὴν μπουρζουαζία; Ὁχι. Εἶναι οἱ Ἑβραῖοι ἀκριβῶς πὺ ὀδήγησαν τὸ ρωσικὸ προλεταριάτο στὴν αὐγὴ τοῦ διεθνισμοῦ καὶ ὄχι μόνον τὸ ὀδήγησαν, ἀλλὰ ὑπερασπίζονταν τὴ σοβιετικὴ ὑπόθεση πὺ βρίσκεται στὰ ἐπιδέξια χέρια τους».⁴

Γιατί τὰ ἀναφέρουμε ὅλα αὐτά; Διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐξῆς σπουδαία σύγκρισις. Ἡ Ρωσικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1917, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς εἰδικῶν, στοίχισε τὴν ζωὴν σὲ «60 ἑκατομμύρια πιστούς, 1200 ἐπισκόπους, δεκάδες χιλιάδες ἱερεῖς. Ἐπίσης στοίχισε τὴν καταστροφὴν 50.000 Ἐκκλησιῶν καὶ 800 Μοναστηρίων»!⁵

Ἴδου τὸ μεγάλο ὀλοκαύτωμα τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ τὰ Ἑβραϊκὰ - Σιωνιστικὰ χέρια!!

Γι' αὐτὸ τὸ ὀλοκαύτωμα γιατί δὲν ὀμιλεῖ ὁ διεθνῆς τύπος; Διότι συμφώνως πρὸς τὰ Πρωτόκολλα, εὐρίσκεται στὰ χέρια τῶν Σιωνιστῶν!..

Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐμποδίσῃ καθόλου τὴν σημερινὴ Ρωσικὴ Κυβέρνηση νὰ ἀπαιτήσῃ **τώρα** ἀπὸ τὸ Παγκόσμιον Σιωνιστικὸν - Ἑβραϊκὸν Κεφάλαιον τὴν **ἀποζημίωσιν τῶν θυμάτων**, πρᾶγμα ποὺ συνεχῶς ἐνεργοῦν **στις ἡμέρες μας** οἱ Ἑβραῖοι διὰ τὰ θύματά τους ἐκ τῶν Ναζί!!

Διατί νὰ ἀδικεῖται τόσο πολὺ ὁ Ρωσικὸς Λαὸς καὶ νὰ πένεται, ἐνῶ ὁ γνωστὸς **θύτης καὶ δῆμιός του**, ὁ διεθνῆς Σιωνισμὸς - Ἑβραϊσμὸς, κατέχει τὸ 90% τῆς παγκοσμίου Οἰκονομίας;

Τὸ αἶτημα εἶναι δίκαιον 100%, ἐνῶ συχρόνως ἀποκαλύπτει τὸν **Σιωνισμὸν χειρότερον κατὰ πολὺ τοῦ Ναζισμοῦ!** Καὶ ἔτσι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι, ἀφοῦ ὁ υἱὸς δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ ξεπεράσῃ τὸν πατέρα, τὸ δημιούργημα τὸν δημιουργόν...⁶

11/99

Σημειώσεις:

1. Ray Jurjevich, Ὁ φόβος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ συνδρόμου, ἐκδ. «Στερέωμα», Θεσ/νίκη, σ. 154 ἐξ.

2. V. Moss, The Orthodox Church at the Crossroads, p. 5.

3. Douglas Reed, The Controversy of Zion, Durban, 1978, p. 274.

4. Jean Boyer, Οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τῶν λαῶν, Ἀθῆναι 1983², σ. 100.

5. V. Moss, The book of the end, p. 73.

6. Διὰ τὴν λεπτομερῆ δρᾶσιν τοῦ Ἑβραϊκοῦ στοιχείου στὴν Ρωσικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1917 παραπέμπομεν εἰς τὸ λαμπρὸν ἔργον τοῦ Σέρβου Ray. M. Jurjevich: The war on Christ in America, σσ 349-390, ἐκδ.: Ichthys Books, 1985, P. O. Box. 64, ST, MARYS, KS 66536, USA. Διὰ τὰ νεώτερα εἰς τὸ ἔργον τοῦ A. Hurley: One nation under Israel, USA, 1999, σσ. 320.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΜΑΣ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ

Ο λαὸς διερωτᾶται καὶ ἐρωτᾶ καθὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι:
Ποιὸς μᾶς κυβερνᾷ;

Καὶ ἐρωτᾶ καὶ διερωτᾶται γνωρίζοντας ὅτι ἡ πολιτικὴ ἡγεσία δὲν κυβερνᾷ ἀλλὰ κυβερνᾶται. Ποιὸς λοιπὸν μᾶς κυβερνᾷ;

Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ καίριο ἐρώτημα χωρὶς φόβον καὶ πάθος θὰ δώσωμεν ἀπάντησιν.

Τὸ ἑλληνικὸν κράτος μὲ τρεῖς Νόμους του, τοὺς 2456/27.6.1920, 4837/17.7.1930, 1657/5.1.1951 καὶ μὲ τὰ Βασιλικά καὶ Προεδρικὰ Διατάγματα 118/4.4.1935, 367/4.6.1945, εἰδικότερα δὲ μὲ τὸ 301/23.9.1969 τῆς Στρατιωτικῆς Χούντας καὶ τὸ 182/4.3.1978 ἀπεφάνθη ὅτι ἀναγνωρίζονται τὸ «Κεντρικὸν Ἰσραηλιτικὸν Συμβούλιον καὶ ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἑβραϊκὴ Κοινότης» ὡς πρόσωπα Νομικοῦ Δημοσίου Δικαίου ἀσκούντων Διοίκησιν Κρατικῆς Ἐξουσίας.

Ἔτσι οἱ ἐν Ἑλλάδι Ἑβραῖοι δὲν εἶναι Ἕλληνες πολίτες, ἀλλὰ πολίτες ἐνὸς ἀνεξάρτητου καὶ αὐτοδιοικουμένου Ἑβραϊκοῦ κράτους εὕρισκομένου ἐντὸς τῶν γεωγραφικῶν ὁρίων καὶ διοικητικῶν πλαισίων τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους.

Οἱ ἰσραηλιτικὲς κοινότητες ἐν Ἑλλάδι, εἶναι αὐτόνομες καὶ αὐτοδιοικούμενες περιφερειακὲς κυβερνήσεις πού ὑπάγονται σὲ μιὰ ὁμοσπονδιακὴ κυβέρνησις μὲ ἔδρα τῆς τὴν Ἀθήνα ἢ ὁποῖα ὀνομάζεται «Κεντρικὸν Ἰσραηλιτικὸν Συμβούλιον Συντονισμοῦ καὶ Γνωματεύσεως» (Κ.Ι.Σ.). Οἱ ἐν Ἑλλάδι Ἑβραῖοι ἔγιναν πανίσχυροι μὲ τὶς ὑποχωρήσεις καὶ παραχωρήσεις πρὸς αὐτοὺς τῶν Ἑλλαδικῶν κυβερνήσεων τόσο πού κατέστησαν ἀναίσχυνοι ἐπεκτείνοντας ἐπικινδύνως ὅλο καὶ περισσότερο τὸν ἔλεγχό τους πάνω στὴν Ἑλλάδα.

Ἔτσι τὸ «Κεντρικὸν Ἰσραηλιτικὸν Συμβούλιον» ἀσκῶν

κρατικήν Διοίκησιν ἔχει γίνει Ἑβραϊκὸ κράτος ἐν κράτει, στήν καρδιά τῆς Ἀθήνας, τὸ ὁποῖον μὲ ἔγγραφα - ἀποφάσεις του διατάσσει ὑπουργοὺς τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καὶ ἄλλους φορεῖς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῆς χώρας μας. Τὰ ὑπ' ἀριθ. 653/16.6.1978 καὶ 28.7.1978 ἔγγραφα - διαταγὲς τοῦ «Κεντρικοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβουλίου» ἀπαιτοῦν ἀπὸ τὸν ὑπουργὸν Συγκοινωνιῶν (Α. Παπαδόγγονα) τὴν ἀφαίρεσιν τῶν εἰκόνων, τῶν σταυρῶν καὶ τῶν ἀντιχιλιαστικῶν ἀφισσῶν ἀπὸ τὰ λεωφορεῖα τῆς Ε.Α.Σ. Τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνιῶν ὑπέκυψεν στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἰσραηλινοῦ κράτους καὶ μὲ τὸ ὑπ' ἀριθ. 14984/8.8.1978 ἔγγραφο ζητᾷ ἀπὸ τὸ προσωπικὸν κινήσεως τῆς Ε.Α.Σ. τὴν ἄμεσον ἀφαίρεσιν ἀπὸ τὰ λεωφορεῖα τῶν θρησκευτικῶν μας συμβόλων. Στὰ λιμάνια καὶ στὰ ἀεροδρόμια τῆς χώρας μας οἱ Ἑβραῖοι ἀσκοῦν ἀνεξέλεγκτα ἔλεγχον στὶς ἀφίξεις καὶ ἀναχωρήσεις τῶν ἀεροπλάνων καὶ τῶν πλοίων. Ζητοῦμε ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν καὶ τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων τὴν κατάργησιν τῶν νόμων καὶ τῶν Βασιλικῶν καὶ Προεδρικῶν Διαταγμάτων τὰ ὁποῖα καθιστοῦν τὴν ἑβραϊκὴν κοινότητα ἐλεύθερον καὶ ἀνεξάρτητον κράτος ἐντὸς τῶν γεωγραφικῶν καὶ διοικητικῶν ὁρίων τῆς πατρίδος μας.

Οὐσιαστικὰ τὸ «Κεντρικὸν Ἰσραηλινὸν Συμβούλιον» καὶ ὁ ἐν Ἀθήναις πρέσβυς τοῦ Ἰσραὴλ κυβερνοῦν τὴν Ἑλλάδα μέσῳ τῶν Μασονικῶν Στοῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἑλλήνων Μασόνων ποὺ πλειοψηφοῦν στήν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων.

Τὸ παρὸν κείμενον γράφεται καὶ δημοσιεύεται τώρα ἐπὶ τῆ, ἐντὸς τῶν ἡμερῶν, λειτουργία τῆς Συναγωγῆς τῶν Ἑβραίων στὰ Χανιά. Ὁ λαὸς μας πρέπει νὰ μάθῃ ποιοὶ εἶναι οἱ ἐχθροὶ του διὰ νὰ λάβῃ μέτρα ἀσφαλείας.

ΕΝΩΣΙΣ ΣΦΑΚΙΑΝΩΝ ΠΑΠΑΔΩΝ

ΣΦΑΚΙΑ ΚΡΗΤΗΣ 1999

Με πολλὰς εὐχὰς - παπα - Μιχάλης

(Βλ. «Χριστιανικὸ Μέτωπο», Ἀπριλ. 2000, σ. 4)

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ

● «Οί Ἰουδαῖοι ἐργάζονται περισσότερο ἀποτελεσματικὰ ἐναντίον μας παρά τὰ στρατεύματα τοῦ ἐχθροῦ. Εἶναι ἑκατὸ φορές περισσότερο ἐπικίνδunami διὰ τὰς ἐλευθερίας μας, γι' αὐτὸ καὶ ἡ κατ' ἐξοχὴν μέριμνα ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ. Θὰ θρηνήσωμε πολὺ, διότι κάθε Πολιτεία δὲν τοὺς κατεδίωξε πρὸ καιροῦ, ὡς ἐπιζημίους διὰ τὴν κοινωνίαν καὶ τοὺς μεγαλυτέρους ἐχθροὺς τῆς εὐτυχίας τῆς Ἀμερικῆς». (Γ. Οὐάσιγκτων, τὸ 1779)¹.

● «Συμφωνῶ πλήρως μὲ τὸν στρατηγὸν Γεώργιον Οὐάσιγκτων, εἰ τὸ ὅτι ὀφείλομεν νὰ προστατεύσωμεν αὐτὸ τὸ νέον ἔθνος ἀπὸ μίαν ὑπουλον καὶ μυστικὴν ἐπιρροήν. Αὐτὴ ἡ ἀπειλή, κύριοι, εἶναι οἱ Ἰουδαῖοι...

Ἐὰν δὲν τοὺς ἀποκλείσετε ἀπὸ τὶς Ἡν. Πολιτεῖες εἰς αὐτὸ τὸ Σύνταγμα, σὲ λιγώτερο ἀπὸ 200 χρόνια θὰ ξαπλωθοῦν σὲ τέτοιο μέγα ἀριθμὸ, ὥστε θὰ ἐπικρατήσουν καὶ καταβροχθίσουν τὴν γῆν, καὶ θ' ἀλλάξουν τὸν τύπο τοῦ πολιτεύματός μας, διὰ τὸ ὁποῖον ἡμεῖς οἱ Ἀμερικανοὶ ἐχύσαμε τὸ αἷμα μας, δώσαμε τὴν ζωὴν μας, τὴν περιουσίαν μας καὶ διακινδυνεύσαμε τὴν ἐλευθερίαν μας.

Ἐὰν δὲν τοὺς ἀποκλείσετε, σὲ λιγώτερο ἀπὸ 200 χρόνια οἱ ἀπόγονοί μας θὰ ἐργάζονται στὰ χωράφια διὰ νὰ αὐξάνουν τὴν περιουσίαν τους, ἐνῶ αὐτοὶ θὰ μένουν στὶς πολιτεῖες τρίβοντας τὰ χέρια τους.

Σᾶς προειδοποιῶ, κύριοι, ἐὰν δὲν τοὺς ἀποκλείσετε διὰ παντός, τὰ παιδιά σας θὰ σᾶς καταρασθοῦν ἐπὶ τῶν μνημάτων σας»! Βενιαμὶμ Φραγκλῖνος, Πρόεδρος Ἡν. Πολιτειῶν².

Ἀμφότερα τὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ὠραιότατον,

ἀπολογητικὸν καὶ πλήρες παρρησίας ἔργον τοῦ Σέρβου
ψυχολόγου Ray. M. Jurjevich: «The fear of the jews
syndrome in America». Τόμ. Α΄, σ. 300, Τόμ. Β΄, σσ. 654.
Κυκλοφοεῖ ἐν μεταφράσει, ἀλλὰ σὲ βραχυτέρα μορφή ἀπὸ
τὶς ἐκδόσεις: ΣΤΕΡΕΩΜΑ, Ἐγνατίας 108, 546 22 Θεσσαλο-
νίκη.

Ἐνα βιβλίο ἀπαραίτητο γιὰ ὅποιον θέλει νὰ γνωρίσῃ
τὴν εὐθύνη τοῦ Σιωνισμοῦ γιὰ τοὺς δύο παγκοσμίους
πολέμους καὶ τὴν σύγχρονη ἠθικὴ καὶ οἰκονομικὴν
ἐξαθλίωσιν τοῦ κόσμου.

2/95

-
1. Ray Jurjevich, The fear of the jews Syndrome, Vol 2, p. 493.
  2. Αὐτόθι, p. 494.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Είς τὸ περιοδικὸν ΚΟΙΝΩΝΙΑ, δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Θεολόγων (τεύχη: Δεκ. 90, σ. 522-31 καὶ Ἰαν. 91, σ. 83-98) ἐδημοσιεύθη ἄρθρον τοῦ θεολόγου κ. Ἀποστ. Νικολαΐδη μετὰ τίτλον: «Ὁ Ἥλιος τῆς ἔσχατολογίας». Τὸ ἄρθρον ἀσχολεῖται μετὰ τὴν δράσιν ἢ μὴ τοῦ προφήτου Ἥλιου κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Κυρίου παρουσίαν καὶ ἐγράφη, ὡς ἀναφέρει ὁ συγγραφεὺς, «μετὰ βάσιν τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας» προκειμένου νὰ γίνῃ ἕνα «ξεκαθάρισμα τῶν παραστάσεων πρὸς συνδέονται μετὰ τὰ ἔσχατα». Καὶ τοῦτο, διότι, ὡς σημειώνει, «στὶς ἡμέρας μας ἡ ἔσχατολογικὴ φαντασία ὀργιάζει, μετὰ ἀποτέλεσμα νὰ ἀσχολούμαστε περισσότερο μετὰ τὸν ἀντίχριστο... παρὰ μετὰ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Βασιλείαν του...» (σ. 522). Δὲν θὰ πρέπη ὅμως νὰ λησμονῆ ὁ ἀγαπητὸς κ. Νικολαΐδης, ὅτι κάτι ἀνάλογο εἶχε συμβῆ καὶ μετὰ τὸν ἅγιον Χρυσόστομον, πρὸς τὸν κατηγοροῦσαν τινὲς ὅτι ἀσχολεῖται πολὺ μετὰ τὸν Διάβολον, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς: «Ποιοῦμεν δὲ τοῦτο, οὐκ ἐπειδὴ ἡδὺς ἡμῖν ὁ περὶ τοῦ διαβόλου λόγος, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀσφαλῆς ὑμῖν ἡ περὶ τούτου διδασκαλία· ἐχθρὸς γάρ ἐστι καὶ πολέμιος· μεγάλη δὲ ἀσφάλεια τὰ τῶν ἐχθρῶν εἶδέναι σαφῶς».

Ὁ κ. Νικ. τονίζει ὅτι ὁ προφήτης Ἥλιος δὲν πρόκειται νὰ ἔλθῃ πρὸς τῆς δευτέρας παρουσίας νὰ κηρύξῃ πρὸς σωτηρίαν τῶν πιστῶν, ὡς πιστεύουν πολλοί, καθότι, «ἡ

ἐρμηνεία αὐτὴ στηρίζεται περισσότερο στὴν ἀπόκρυφη γραμματεία, παρὰ στὰ ἐπίσημα κείμενα τῆς Ἐκκλησίας μας» (σ. 95).

Τονίζει ἐπίσης ὅτι «σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου, ὁ Ἥλιος δὲν ἦλθε, οὔτε καὶ θὰ ἔλθει (αὐτὸ συνάγεται τουλάχιστον ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου), ὡς τὸ αὐτὸ πρόσωπο μὲ ἐκεῖνο ποὺ ἔζησε ἐννέα περίπου αἰῶνες πρὸ Χριστοῦ» (αὐτ.). Ἡ προφητεία ἐπίσης τοῦ Μαλαχίου κεφ. 4, 4-5 «Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστελῶ ὑμῖν Ἥλιον τὸν Θεσβίτην, πρὶν ἢ ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ, ὅς ἀποκαταστήσει καρδίαν πατρὸς πρὸς υἱὸν καὶ καρδίαν ἀνθρώπου πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, μὴ ἐλθὼν πατάξω τὴν γῆν ἄρδην», δὲν ἀναφέρεται στὴν δευτέραν παρουσίαν, ἀλλὰ τὴν πρώτην, τῆς γεννήσεως (σ. 96). Σημειωτέον ὅτι εἰς τὴν πρώτην παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἀναφέρεται ὁ αὐτὸς προφήτης, γράφων: «Ἴδοὺ ἐγὼ ἐξαποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου, καὶ ἐπιβλέψεται ὁδὸν πρὸ προσώπου μου...» (γ.1).

Ἐρμηνεύων τὰ ἀνωτέρω Γραφικὰ κείμενα ὁ ἅγιος Χρυσόστομος καταλήγει εἰς τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα συμπεράσματα τοῦ κ. Νικολαΐδη! Γράφει: «Διότι αἱ μὲν Γραφαὶ ὁμιλοῦν διὰ δύο παρουσίας τοῦ Χριστοῦ· καὶ δι' αὐτὴν ἢ ὁποία ἐπραγματοποιήθη καὶ διὰ τὴν μέλλουσαν... Ἀλλὰ καὶ οἱ προφῆται ὑπενθυμίζουν καὶ τὰ δύο. Τῆς μιᾶς λοιπόν, δηλαδὴ τῆς δευτέρας, θὰ εἶναι, λέγουν, πρόδρομος ὁ Ἥλιος, διότι τῆς μὲν πρώτης πρόδρομος ἐγένετο ὁ Ἰωάννης, τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς ὠνόμαζε καὶ Ἥλιον, ὅχι ἐπειδὴ ἦτο ὁ Ἥλιος, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπραγματοποιεῖ τὸ ἔργον ἐκείνου. Ὅπως ἀκριβῶς δηλαδὴ ἐκεῖνος θὰ γίνῃ πρόδρομος τῆς δευτέρας παρουσίας, ἔτσι καὶ αὐτὸς ὑπῆρξε πρόδρομος τῆς πρώτης. Οἱ γραμματεῖς ὅμως συγχέοντες αὐτὰ καὶ παραπλανῶντες τὸν λαόν, ἔκαμνον λόγον πρὸς αὐτὸν μόνον διὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν καὶ ἔλεγον, ὅτι ἐὰν αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστὸς, ἔπρεπε νὰ ἦρχετο πρὶν ἀπὸ αὐτὸν ὁ Ἥλιος. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ μαθηταὶ ἐρωτοῦν· «Πῶς οἱ γραμματεῖς λέγουν.

ὅτι πρέπει ὁ Ἡλίας νὰ ἔλθῃ πρῶτος;» Διὰ τοῦτο καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἀποστείλαντες ἀνθρώπους των πρὸς τὸν Ἰωάννην τὸν ἠρώτουν· «Μήπως σὺ εἶσαι ὁ Ἡλίας;», μὴ κάμνοντες πουθενὰ λόγον διὰ τὴν πρώτην παρουσίαν.

Ποία λοιπὸν εἶναι ἡ ἀπάντησις πού ἔδωσεν ὁ Χριστός; Ὅτι ὁ μὲν Ἡλίας θὰ ἔλθῃ τότε πρὶν ἀπὸ τὴν δευτέραν παρουσίαν του· καὶ τώρα δὲ ἦλθεν ὁ Ἡλίας, ὀνομάζων ἔτσι τὸν Ἰωάννην. Αὐτὸς ὁ Ἡλίας ἦλθεν. Ἐὰν δὲ θέλῃς τὸν Θεσβίτην, θὰ ἔλθῃ. Διὰ τοῦτο καὶ ἔλεγεν· «Ὁ μὲν Ἡλίας θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ τακτοποιήσῃ ὅλα». Ποῖα ὅλα; Αὐτὰ ἀκριβῶς διὰ τὰ ὅποια ἔλεγε ὁ προφήτης Μαλαχίας. Διότι λέγει· Θ' ἀποστείλω εἰς σᾶς τὸν Ἡλίαν τὸν Θεσβίτην, ὁ ὁποῖος θὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν υἱὸν του, διὰ νὰ μὴ ἔλθῃ καὶ ἐξολοθρεύσω τὴν γῆν ἐκ θεμελίων». Βλέπεις ἀκρίβειαν προφητικοῦ λόγου; Διότι, ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ὠνόμασε τὸν Ἰωάννην Ἡλίαν, λόγῳ τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἔργου του, διὰ νὰ μὴ νομίσης ὅτι τὸ ἴδιο νόημα ἔχουν τώρα τὰ λόγια τοῦ προφήτου, προσέθεσε καὶ τὴν πατρίδα του, λέγων «τὸν Θεσβίτην»· ἀσφαλῶς ὁ Ἰωάννης δὲν ἦτο Θεσβίτης. Μαζὶ δὲ μ' αὐτὸ προσθέτει καὶ ἄλλο χαρακτηριστικὸν γνώρισμα, λέγων, «διὰ νὰ μὴ συμβῆ νὰ ἔλθῃ καὶ καταστρέψῃ ἐκ θεμελίων τὴν γῆν», δηλώνων μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τὴν φοβερὰν δευτέραν παρουσίαν του· διότι κατὰ τὴν πρώτην δὲν «ἦλθε διὰ νὰ πατάξῃ τὴν γῆν»· καθ' ὅσον λέγει· «δὲν ἦλθα διὰ νὰ κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλὰ διὰ νὰ σώσω τὸν κόσμον». Αὐτὸ λοιπὸν τὸ εἶπε διὰ νὰ δηλώσῃ ὅτι ὁ Θεσβίτης θὰ ἔλθῃ πρὶν ἀπὸ τὴν δευτέραν παρουσίαν του, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ γίνῃ ἡ κρίσις. Συγχρόνως δὲ διδάσκει καὶ τὴν αἰτίαν τῆς παρουσίας του. Ποία δὲ εἶναι ἡ αἰτία αὐτή; Διὰ νὰ πείσῃ, ἀφοῦ ἔλθῃ, τοὺς Ἰουδαίους νὰ πιστεύσουν εἰς τὸν Χριστόν, ὥστε νὰ μὴ ἐξολοθρευθοῦν ὅλοι ριζικῶς, ὅταν ἔλθῃ ὁ Χριστός. Διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ ὁ Κύριος τοὺς ὑπενθυμίζει αὐτό, λέγων, «καὶ θὰ τακτοποιήσῃ ὅλα», δηλαδή θὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ὀρθὴν πίστιν τοὺς τότε

εὐρισκομένους Ἰουδαίους. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἀνέφερε μὲ πάρα πολὺ μεγάλη ἀκρίβειαν. Δὲν εἶπε δηλαδή, θ' ἀποκαταστήσῃ τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα του, ἀλλὰ «τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν υἱόν του». Διότι, ἐπειδὴ οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν πατέρες τῶν ἀποστόλων, λέγει αὐτό, ὅτι θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὸ νὰ πιστεύσουν εἰς τὰς ἀληθείας τῶν υἱῶν των, δηλαδή τῶν ἀποστόλων, τὰς καρδίας τῶν πατέρων, δηλαδή τὴν διάνοιαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ γένους. «Σᾶς λέγω δὲ ὅτι ὁ Ἥλιος ἤδη ἦλθε καὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν, ἀλλὰ τοῦ ἐπροξένησαν ὅσα κακὰ ἠθέλησαν. Ἔτσι καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πρόκειται νὰ πάθῃ πολλὰ ἀπ' αὐτούς. Τότε ἀντελήφθησαν ὅτι μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ ἐννοοῦσε τὸν Ἰωάννην». (Ὁμιλ. ΝΖ εἰς τὸν Ματθαῖον, 31).

Μετὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους τοῦ ἁγίου Ἰωάννου γίνεται ὀλοφάνερο, ὅτι ὁ κ. Νικολ. δὲν ἐχρησιμοποίησε καλῶς τὸν πλοῦτον τῆς πατερικῆς γραμματείας, γι' αὐτὸ καὶ κατέληξε σὲ ἀντιπαραδοσιακὰ συμπεράσματα.

Κατωτέρω παραθέτομεν γνώμας ἁγίων Πατέρων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, οἱ ὅποιοι ἀποδέχονται τὸν προφήτην Ἥλιαν ὡς πρόδρομον τῆς δευτέρας τοῦ Χριστοῦ παρουσίας.

1. «... οὐχὶ τῆς φοβεραῆς καὶ μεγάλης ἡμέρας τοῦτ' ἔστι τῆς δευτέρας παρουσίας αὐτοῦ, πρόοδον γενήσεσθαι τὸν Ἥλιαν νοήσομεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ κεκηρυχθέναι; — Μάλιστα, ἀπεκρίνατο». (Ἁγ. Ἰουστίνου Μάρτυρος, Διάλογος πρὸς Τρύφωνα, ΒΕΠΕΣ, 3, 251).

2. «Τῶν γὰρ ἐξήκοντα δύο ἐβδομάδων πληρωθεισῶν καὶ Χριστοῦ παραγενομένου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου ἐν παντὶ τόπῳ κηρυχθέντος, ἐκκενωθέντων τῶν καιρῶν μία ἐβδομάς περιλειφθήσεται ἢ ἐσχάτη, ἐν ἣ παρέσται Ἥλιος καὶ Ἐνώχ καὶ ἐν τῷ ἡμίσει αὐτῆς ἀναφανήσεται «τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ὁ ἀντίχριστος». «Μίαν μὲν οὖν ἐβδομάδα εἰπὼν, τὴν ἐσχάτην τὴν ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ σύμπαντος κόσμου ἐσομένην ἐπ' ἐσχάτων ἐσήμανεν, ἧς ἐβδομάδος τὸ μὲν ἡμισυ

λήμψονται οἱ δύο προφῆται Ἐνώχ καὶ Ἡλίας... ἀναγκαίως δεῖ τοὺς προδρόμους αὐτοῦ πρώτους φανερωθῆναι, καθὼς διὰ Μαλαχίου τοῦ ἀγγέλου φησὶν· «πέμψω ὑμῖν Ἡλίαν τὸν Θεσβίτην... τὴν γῆν ἄρδην». Οὗτοι συμπαραγερόμενοι κηρύξουσι τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι ἀπ' οὐρανῶν Χριστοῦ ἐπιφάνειαν». (Ἅγιος Ἰππόλυτος, Εἰς τὸν Δανιήλ, ΒΕΠΕΣ, 6, 211/2).

3. «Ἀπόδειξις ἡμερότητος καὶ ἀνεξικακίας Θεοῦ, τὸ καὶ Ἡλίαν ἡμῖν τὸν Θεσβίτην προαναλάμψαι κατὰ καιροῦς, ὅτι παρέσται λοιπὸν ὁ κριτής, τοῖς ἀνὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην προαγγέλοντα».

«Ἄλλ' ὥσπερ αὐτὸς (ὁ πρόδρομος) διεκήρυττε λέγων· «έτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν»· οὕτω καὶ ὁ θεσπέσιος Ἡλίας ἐγγὺς ὄντα διακηρύξει τότε, καὶ ὅσον οὐδέπω παρεσόμενον, «ἵνα κρίνη τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ». (Ἁγ. Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, P.G. 72, 361D καὶ 364A).

4. «Τηρεῖται γὰρ εἰς τὴν ἐσχάτην ἡμέραν τὸ λείψανον· σωθήσονται γὰρ καὶ αὐτοὶ (οἱ χοϊκώτερον ζῶντες) διὰ Ἡλιοῦ τοῦ προφήτου» (Μέγας Ἀθανάσιος, ΒΕΠΕΣ, 32, 233).

5. «Πρὶν δὲ ταῦτα γενέσθαι, ἀποστέλλει ὁ Κύριος Ἡλίαν τὸν Θεσβίτην καὶ τὸν Ἐνώχ, ὡς εὐσπλαγχνος, ὅπως αὐτοὶ γνωρίσωσιν εὐσέβειαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων». (Ἁγ. Ἐφραίμ ὁ Σῦρος, Λόγος εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου).

6. «Ἀποσταλήσεται δὲ Ἐνώχ καὶ Ἡλίας ὁ Θεσβίτης καὶ ἐπιστρέψουσι τὰς καρδίας πατέρων ἐπὶ τέκνα, τοῦτέστι τὴν Συναγωγὴν ἐπὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὸ τῶν Ἀποστόλων κήρυγμα, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀναιρεθήσονται». (Ἁγ. Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, P.G. 94, 1217).

7. «Διὰ τοῦτο ὀλίγοι οἱ μέλλοντες στήναι (ἐπὶ ἀντιχρίστου). Διὰ τοῦτο Ἡλίας καὶ Ἐνώχ· οὐκ οἶδαμεν εἰ καὶ ὁ θεολόγος καὶ εὐαγγελιστής, ἄρωγοὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας* καὶ πρωτοστάται καὶ ἀθλοφόροι τῆς ὑπὲρ ὁμολογίας Χριστοῦ νίκης. Διὰ τοῦτο κολοβωθήσονται αἱ

ἡμέραι τῆς ἀνάγκης ἐκείνης τῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ Χριστοῦ ἀναιρουμένης». (Ἄγ. Θεόδωρος Στουδίτης, P.G. 99, 1033).

8. «Εἰ δέ τις ἐριστικῶς τε καὶ προπετῶς ἀκροώμενος τὰς ἱεράς ταύτας φωνάς τε καὶ μαρτυρίας, ἀκαίρως δῆθεν συλλογιζόμενος εἶποι, ὅτι πρὸς τὸ καταγγεῖλαι (ὁ Ἰωάννης ὁ θεολόγος) τὴν δευτέραν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν κατελείφθη ζῶν ἐν σαρκὶ μετὰ Ἐνώχ καὶ Ἡλία, ἀκουέτω, ὅτι περ μόνους αὐτὸς διὰ τῆς Ἀποκαλύψεως ἐκείνους ἐκ προσώπου Κυρίου λέγει, τοὺς δύο μάρτυρας γενήσεσθαι Ἐνώχ καὶ Ἡλίαν, τοιαῦδε φάσκων· «καὶ δώσω τοῖς δυσὶ μάρτυσί μου, καὶ προφητεύσουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα» (Ἄγ. Θεοφύλακτος Βουλγαρίας, P.G. 126, 148).

9. «...ἔτι μετὰ σώματος τὴν τελευταίαν Χριστοῦ προφθάνεις ἔλευσιν, ἔνδοξε τῆς μετανοίας παντὶ τῷ κόσμῳ κήρυξ ἐσόμενος...» (Ἄγ. Μάρκος ὁ Εὐγενικός, ἐκ τῆς ἀκολουθίας του εἰς τὸν προφήτην).

10. «Πᾶσα ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κοινῶς δοξάζει, ὅτι ὁ προφήτης Ἡλίας θέλει ἔλθει κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν· δι' ὃ καὶ εἰς τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ μνήμην ἀναφέρει τοῦτο εἰς πολλὰ μέρη τῶν ἀσματικῶν αὐτοῦ τροπαρίων». «... ὅτι τῆς μὲν συντελείας τοῦ κόσμου, σημεῖον θέλει εἶναι ὁ ἀντίχριστος καὶ ὁ Ἡλίας, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας, διατί αὐτὴ θέλει γίνῃ αἰφνιδία καὶ ἄδηλος. (Ἄγ. Νικόδημος Ἀγιορείτης, εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῆς Α΄ Θεσσ., κεφ. Ε', στιχ. 3 καὶ σημ. 3).

11. «Προφητεύει δὲ (ὁ Μαλαχίας) περὶ τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως καὶ τῆς τοῦ Σωτῆρος ἐπιλάμψεως, καὶ πρὸ τῆς παρουσίας τοῦ Σωτῆρος ἀποστέλλεσθαι τὸν Ἡλίαν σημαίνει» (Εὐσέβιος Καισαρείας, ΒΕΠΕΣ, 28, 306).

12. «Ἐγὼ ἀποστελῶ ὑμῖν Ἡλίαν τὸν Θεσβίτην καὶ σημαίνων τὸν καιρὸν ἐπήγαγε· πρὶν ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ, τὴν τῆς δευτέρας παρουσίας ὀνόμασε...» (Θεοδώρητος Κύρου, P.G. 83, 528).

13. «Λέγεται δυνάμει Ἡλίας ὁ Ἰωάννης καὶ ὡς

πρόδρομος γεγονώς τῆς πρώτης τοῦ Χριστοῦ παρουσίας, ὡς καὶ ὁ Θεσβίτης τῆς δευτέρας (**Ωριγένης**, ΒΕΠΕΣ; 15, 17).

13α. «... καὶ ἐν Κρανίου δὲ τόπῳ, ἵνα ὅπου τὸ διὰ ξύλου πτώμα, ἐκεῖ καὶ ἡ διὰ τοῦ ξύλου ἔγερσις γένηται· ἔνθα καὶ μετ' ὀλίγον Ἐνώχ καὶ Ἡλίας, οἱ προφήται καὶ μάρτυρες, ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσωσι, καὶ μετὰ τρίτην ἡμέραν τῆς αὐτῶν τελευτῆς ἀναστήσονται...» (**Ἰωσήφ Βρυεννίου**, ΑΠΑΝΤΑ, ἔκδ. 1990, τόμ. Β', σ. 252).

14. «Ὁ εἰς οὐρανούς ἀναληφθεὶς ὑπὸ πυρίνου ἄρματος προφήτης Ἡλίας δὲν ἀπέθανε. Θὰ ἔλθῃ ὀλίγον πρὸ τῆς Δευτέρας Παρουσίας, ἵνα πολεμήσῃ κατὰ τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ ἐπαναφέρῃ πολλοὺς πεπλανημένους Ἰουδαίους εἰς τὴν εὐθεϊαν ὁδόν. Ὁ Κύριος βεβαιοῖ τοῦτο ρητῶς». (Ματθ. 17.9.11· Ἀποκ. 11.3). (**Ἰωὴλ Γιαννακόπουλος**, εἰς τὴν ἔρμηνείαν τοῦ Μαλαχίου, 4, 4-5).

Τὰ ἀνωτέρω εἶναι ἱκανὰ διὰ ν' ἀποδείξουν, ὅτι δὲν ἀποτελεῖ «σύγχρονη ἀντίληψη τῆς ὀρθόδοξης παράδοσης», ὡς γράφει ὁ κ. Νικολ. (σ. 95), ἡ πίστις εἰς τὴν προδρομικὴν ἀποστολὴν τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ πρὸ τῆς δευτέρας Παρουσίας.

Καλὸν θὰ εἶναι ὁ συγγραφεὺς νὰ ἀνακαλέσῃ τὰ συμπεράσματα τοῦ ἄρθρου του εἰς τὴν ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ, ἢ τὸ καλλίτερον, νὰ ἐνεργήσῃ πρὸς δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ἄρθρου εἰς αὐτήν, ὥστε οἱ ἀναγνῶσται τοῦ περιοδικοῦ νὰ γνωρίσουν καὶ τὴν πατερικὴν ἐν προκειμένῳ διδαχὴν.

10/94

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ

Ἐκκλησις τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου πρὸς τοὺς Προκαθημένους τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τοὺς Σεβασμ. ὀρθοδόξους Ἱεράρχας

Παραγγέλων εἰς ἡμᾶς νὰ διατηρῶμεν σταθερῶς ἐν πᾶσι τὴν διακηρυχθεῖσαν ὀρθόδοξον πίστιν ὁ ἅγιος Ἀπ. Παῦλος ἔγραψε πρὸς τοὺς Γαλάτας: «Ἄλλὰ καὶ ἂν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω». (Γαλ. 1, 8). Τὸν μαθητὴν του Τιμόθεον ἐδίδαξε νὰ παραμείνη πιστὸς εἰς ὅσα τὸν ἐκατήχησε καὶ εἰς ὅσα ἐνεπιστεύθησαν εἰς αὐτόν, ὡς γνωρίζων καλῶς ὑπὸ ποίου ἐκατηχήθη ταῦτα. (Β' Τιμ. 3, 14).

Τὰ ἀνωτέρω συνιστοῦν ἓνα δείκτην τὸν ὅποιον ἕκαστος ἱεράρχης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὀφείλει νὰ ἀκολουθῆ καὶ πρὸς τὸν ὅποιον ὀφείλει ὑπακοὴν ἕνεκα τοῦ ὄρκου τῆς χειροτονίας του. Ὁ Ἀπόστολος γράφων σχετικῶς θέλει τὸν ἐπίσκοπον «ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ τὴν διδαχὴν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατὸς ἦ καὶ παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαινούσῃ καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν». (Τιτ. 1, 9).

Εἰς τὸν παρόντα καιρὸν τῆς παγκοσμίου ἀμφιβολίας, συγχύσεως καὶ διαφθορᾶς ἀπαιτεῖται εἰδικῶς ἀπὸ ἡμᾶς νὰ ὁμολογῶμεν τὴν ἀληθῆ διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεξαρτήτως τοῦ ποῖος θὰ ἀκούσῃ καὶ εἰς πείσμα τῆς κυκλώσεως ἡμᾶς ἀπιστίας. Ἐὰν πρὸς χάριν τῆς προσαρμογῆς εἰς τὰς πλάνας τοῦ αἰῶνος τούτου σιγήσωμεν περὶ τῆς ἀληθείας, ἢ δώσωμεν μία διεφθαρμένην διδασκαλίαν χάριν

τῆς εὐαρεστήσεως τοῦ κόσμου, τότε πράγματι θὰ δώσωμεν εἰς αὐτοὺς πού ζητοῦν τὴν ἀλήθεια λίθον ἀντὶ ἄρτου.

Ὅσον ὑψηλότερα ἴσταται αὐτὸς πού ἐνεργεῖ παρομοίως, τόσον μεγαλύτερον εἶναι καὶ τὸ σκάνδαλον τὸ ὁποῖον δημιουργεῖται ὑπ' αὐτοῦ, καὶ μάλιστα αἱ συνέπειαι τοῦ. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν μεγίστην θλίψιν μᾶς προεκάλεσε ἡ ἀνάγνωσις τῆς καλουμένης «Ὁμολογίας Θυατείρων», ἡ ὁποία προσφάτως ἐκυκλοφορήθη εἰς τὴν Εὐρώπην μετὰ τὴν ἰδιαιτέραν εὐλογίαν καὶ ἐπιδοκιμασίαν τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τοῦ Πατριάρχου τῆς Ἐκκλησίας Κων/λεως.

Γνωρίζομεν ὅτι ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θυατείρων (Λονδίνου) Ἀθηναγόρας εἶχε παρουσιάσει εἰς τὸ παρελθὸν σημεῖα ὁμολογητοῦ τῆς Ὁρθοδόξου ἀληθείας, καὶ συνεπῶς οὐδόλως ἀνεμένομεν ἀπ' αὐτὸν μίαν τοιαύτην ὁμολογίαν, ἡ ὁποία πόρρω ἀπέχει τῆς Ὁρθοδοξίας.

Παρὰ ταῦτα, ἐὰν τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἦτο μόνον μία προσωπικὴ ἔκφρασις τοῦ ἰδίου, δὲν θὰ ἐγράφομεν. Παρεκινήθημεν εἰς τοῦτο περισσότερον, διότι ἐπὶ τῆς ἐργασίας αὐτῆς ἐναπόκειται ἡ σφραγὶς τῆς ἀποδοχῆς ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας Κων/λεως, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου καὶ τῆς Συνόδου τοῦ. Ἐπὶ εἰδικοῦ Πατριαρχικοῦ πρωτοκόλλου ἀπευθυνομένου πρὸς τὸν Μητροπολίτην Ἀθηναγόραν ἀναφέρεται, ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ ἐξητάσθη ὑπὸ εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς. Μετὰ τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ πατριάρχης συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν τοῦ διὰ τὴν ἔκδοσιν «τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς ἐργασίας», ὡς γράφει. Συνεπῶς ἡ εὐθύνη διὰ τὸ ἔργον αὐτὸ μεταφέρεται τώρα ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην Ἀθηναγόραν εἰς ὀλόκληρον τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Κων/λεως.

Αἱ προηγηθεῖσαι ἡμέτεραι Ἐπιστολαὶ τοῦ Πόνου ἔχουν ἤδη ἐκφράσει τὴν θλίψιν πού μᾶς κατέλαβε, ὅταν ἀπὸ τὸν θρόνον τῶν ἁγίων Πρόκλου, Χρυσοστόμου, Ταρασίου,

Φωτίου καὶ πολλῶν ἄλλων ἁγίων Πατέρων, ἀκούομεν μίαν διδασκαλίαν τὴν ὁποίαν χωρὶς ἀμφιβολίας οἱ ἀνωτέρω ἅγιοι θὰ κατεδίκαζον καὶ θὰ παρέδιδον εἰς τὸ ἀνάθεμα.

Εἶναι θλιβερόν νὰ ἀναγράφεται τὸ ἀνωτέρω. Πόσον θὰ ηὐχόμεθα νὰ ἠκούομεν ἀπὸ τὸν Θρόνον τῆς Ἐκκλησίας Κων/λεως, ἡ ὁποία ἐγέννησε τὴν ἡμετέραν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν, ἕνα μήνυμα τῆς χρηστότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμολογίας τῆς ἀληθείας ἐν τῷ πνεύματι τῶν μεγάλων ἱεραρχῶν της. Μετὰ πόσης χαρᾶς θὰ ἀπεδεχόμεθα ἕνα τοιοῦτον μήνυμα τὸ ὁποῖον θὰ μετεδίδαμε πρὸς οἰκοδομὴν καὶ εἰς τὸ ἡμέτερον πλήρωμα. Ἀντιθέτως νῦν, μία μεγάλη θλίψις ἔχει προκληθῆ εἰς ἡμᾶς ἕνεκα ἀκριβῶς τῆς ἀνάγκης νὰ προειδοποιήσωμεν τὸ ποίμνιόν μας, ὅτι ἀπὸ τὴν κάποτε πηγὴν τῆς Ὁρθοδόξου ὁμολογίας νῦν προέρχεται ἕνα σκανδαλῶδες μήνυμα διαφθορᾶς τῆς ἀληθείας.

Ἐὰν κανεὶς ξεφυλλίσῃ τὴν «Ὁμολογίαν Θυατείρων» ἀλλοίμονον! ὑπάρχουν τόσαι ἐσωτερικαὶ ἀντιφάσεις καὶ ἀντορθόδοξοι σκέψεις, ὥστε ἐὰν ἤθελε τὰς ἀριθμήσει θὰ ἔπρεπε νὰ γράψῃ ἕνα ὀλόκληρο βιβλίον. Νομίζομεν ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸ πράξωμεν. Εἶναι ἰκανὸν δι' ἡμᾶς νὰ ὑπογραμμίσωμεν τὸ κύριον σημεῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐρείδεται καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου προέρχεται ἡ ἀντορθόδοξος διδασχὴ, ἡ ὁποία περιέχεται εἰς τὴν ὁμολογίαν ταύτην.

Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηναγόρας εἰς ἓν σημεῖον (σ. 60) γράφει πολὺ δικαιολογημένα, ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ πιστεύουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία των εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἣτις καὶ κατέχει τὴν πληρότητα τῆς καθολικῆς ἀληθείας. Ὁ αὐτὸς ἐπίσης ἀναγνωρίζει ὅτι αἱ ἄλλαι ὁμολογίαι δὲν ἔχουν διατηρήσει αὐτὴν τὴν πληρότητα. Ἀλλὰ περαιτέρω, φαίνεται ὅτι ἐλησμόνησε, ὅτι κάθε διδασκαλία ἣτις ἀφίσταται τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἀληθείας, δι' αὐτὸ καὶ μόνον εἶναι ἐσφαλμένη. Οἱ ἀνήκοντες εἰς θρησκευτικὴν κοινότητα ποὺ ὁμολογεῖ

μίαν τοιαύτην διδασκαλίαν, εἶναι ἤδη χωρισμένοι τῆς μιᾶς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας.

Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηναγόρας βεβαίως τὸ ἀναγνωρίζει αὐτό, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς ἀρχαίους αἵρετικούς, ὡς ἦσαν οἱ Ἀρειανοί, ὅταν ὁμως ὁμιλῇ περὶ τῶν συγχρόνων του, δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ σοβαρῶς ὑπ' ὄψει τὰ ἀνωτέρω. Ἀναφορικῶς λοιπὸν πρὸς αὐτοὺς (συγχρόνους) μᾶς προσκαλεῖ νὰ ἔχωμεν ὡς ὁδηγοὺς οὐχὶ τὴν ἀρχαίαν Παράδοσιν καὶ τοὺς Κανόνας, ἀλλὰ «τὴν νέαν διάθεσιν ἢ ὁποῖα ἐπικρατεῖ σήμερον μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν» (σ. 12) καὶ «τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν» (σ. 11).

Τυχάνει ὁμως σύμφωνον πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν ἁγίων Πατέρων; Ἄς ἀναμνησθῶμεν τοῦ ἁ Κανόνος τῆς Ζ Οἰκ. Συνόδου, ὁ ὁποῖος μᾶς δίδει ἓνα τελείως διαφορετικὸν κριτήριον ἀναφορικῶς πρὸς τὴν σκέψιν καὶ ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας μας. «Τοὺς τὴν ἱερατικὴν λαχοῦσιν ἀξίαν» γράφει, «μαρτύριά τε καὶ κατορθώματα αἱ τῶν Κανονικῶν Διατάξεων εἰσιν ὑποτυπώσεις». Καὶ περαιτέρω: «...ἀσπασίως τοὺς θείους Κανόνας ἐνστερνιζόμεθα, καὶ ὀλόκληρον τὴν αὐτῶν διαταγὴν καὶ ἀσάλευτον κρατύνομεν, τῶν ἐκτεθέντων ὑπὸ τῶν ἁγίων σαλπύγγων τοῦ Πνεύματος πανευφήμων Ἀποστόλων, τῶν τε ἕξ ἁγίων Οἰκ. Συνόδων, καὶ τῶν τοπικῶς συναθροισθεισῶν ἐπὶ ἐκδόσει τοιούτων διαταγμάτων, καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν· ἐξ ἑνὸς γὰρ ἅπαντες καὶ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος αὐγασθέντες, ὥρισαν τὰ συμφέροντα».

Ἐν ἀντιθέσει καὶ προκλήσει πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἀρχὴν εἰς τὴν «Ὁμολογίαν Θυατείρων» ἡ ἔμφασις γίνεται συνεχῶς ἐπὶ «τῆς νέας διαθέσεως». «Οἱ χριστιανοὶ σήμερον», γράφει, «ἐπισκέπτονται Ἐκκλησίας καὶ προσεύχονται μὲ ἄλλους Χριστιανούς διαφόρων παραδόσεων, μὲ τοὺς ὁποίους εἰς τὸ παρελθὸν ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ σχετίζωνται, διότι ἐθεροῦντο αἵρετικοί...» (σ. 12).

Ἀλλὰ ποῖος ἦτο προηγουμένως ὁ ὁποῖος ἀπηγόρευε

αὐτὰς τὰς προσευχάς; Δὲν ἦτο ἡ Ἁγία Γραφή, οἱ ἅγιοι Πατέρες, αἱ Οἰκ. Σύνοδοι; Καὶ τὸ θέμα εἶναι ὅτι μόνον ἐκαλοῦντο αἰρετικοὶ καὶ δὲν ἐθεωροῦντο τοιοῦτοι εἰς τὴν πρᾶξιν;

Ἐν τῷ α' Κανῶν τοῦ Μ. Βασιλείου παρέχει ἓνα διαυγῆ ὄρισμὸν τῆς ὀνομασίας τῶν αἰρετικῶν. «Οἱ παλαιοὶ (πατέρες) ὠνόμασαν (αἰρετικούς) τοὺς παντελῶς ἀπερρηγμένους καὶ κατ' αὐτὴν τὴν πίστιν παντελῶς ἀπηλλοτριωμένους». Δὲν ἀναφέρεται τοῦτο ἀκριβῶς εἰς ἐκεῖνας τὰς δυτικὰς ὁμολογίας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐκπέσει τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας; Ἐν τῷ ἁγίῳ Ἀπ. Παῦλος παραγγέλει ἡμῖν: «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ». (Τιτ. 3, 10), ἐνῶ ἡ «Ὁμολογία Θυατείρων» προσκαλεῖ ἡμᾶς εἰς μίαν μετ' αὐτῶν προσευχητικὴν κοινωσίαν.

Ἐν τῷ 45ῳ Ἀποστ. Κανῶν διατάσσει: «Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ διάκονος αἰρετικοῖς συναυξάνμενος μόνον, ἀφοριζέσθω...». Ἐν τῷ 64ῳ Ἀπ. Κανῶν καὶ ὁ 33ος κανὼν τῆς Συνόδου τῆς Λαοδικείας ὁμιλοῦν περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος. Ἐν τῷ 32ῳ κανῶν τῆς Λαοδικείας ἀπαγορεύει νὰ λαμβάνωμεν εὐλογίας ἐξ αἰρετικῶν. Ἡ «Ὁμολογία Θυατείρων» ἀντιθέτως καλεῖ ἡμᾶς εἰς συμπροσευχὴν μετ' αὐτῶν καὶ προχωρεῖ μάλιστα ἔτι περαιτέρω, ὥστε νὰ ἐπιτρέπη εἰς Ὁρθοδόξους χριστιανοὺς νὰ λαμβάνουν θείαν Κοινωνίαν καὶ νὰ τὴν δίδουν εἰς αὐτούς.

Ἐν τῷ ἴδιῳ ὁ Μητρ. Ἀθηναγόρας δίδει τὴν πληροφορίαν ὅτι, εἰς τὴν Ἀγγλικανικὴν Ὁμολογίαν μέγα μέρος ἐπισκόπων καὶ πιστῶν δὲν ἀναγνωρίζουν οὔτε τὸν ἐπισκοπικὸν βαθμὸν, οὔτε τὴν ἀγιότητα τῶν Οἰκ. Συνόδων, οὔτε τὴν μεταποίησιν τῶν Τιμίων Δώρων εἰς τὴν Θ. Λειτουργίαν, οὔτε ἄλλα μυστήρια, οὔτε τὴν τιμὴν τῶν ἁγίων λειψάνων. Ἐν τῷ ἴδιῳ ὁ συγγραφεὺς τῆς «Ὁμολογίας» ὑποδεικνύει τὰ ἄρθρα τῆς Ἀγγλικανικῆς Ὁμολογίας εἰς τὰ ὁποῖα τὰ ἀνωτέρω ἀναφέρονται. Εἰσέτι δὲ καταφρονῶν πάντα ταῦτα, ἐπιτρέπει

εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς νὰ λαμβάνουν Θ. Κοινωνίαν ἀπὸ τοὺς Ἀγγλικανικοὺς καὶ τοὺς Καθολικοὺς, καὶ εὐρίσκει ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ μεταλαμβάνουν αὐτοὺς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ποῦ στηρίζεται αὐτὴ ἡ ἐνέργεια; Ἐπὶ τῆς διδασκαλίας τῶν ἁγίων Πατέρων; Ἐπὶ τῶν Κανόνων; Οὐχί! Ἡ μόνη δικαιολογία γι' αὐτὸ εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἀντικανονικότης αὕτη ὑφίσταται καὶ συγχρόνως ὑπάρχει καὶ μία «φιλία», ἡ ὁποία ἐξεδηλώθη ὑπὸ τῶν Ἀγγλικανῶν πρὸς τοὺς Ὁρθοδόξους.

Ἐν τούτοις, ἀνεξαρτήτως ποίαν θέσιν λαμβάνει κάποιος πὺ ἐπιτρέπει μίαν ἀπαγορευμένην ὑπὸ τῶν Κανόνων πρᾶξιν, καὶ ἀνεξαρτήτως τί εἶδους φιλία ἔχει ἐμπνεύσει αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ δικαιώσῃ μίαν πρᾶξιν καταδικαζομένην ὑπὸ τῶν Κανόνων. Τί ἀπάντησις θὰ δοθῇ εἰς τὸν οὐράνιον Κριτὴν ὑπὸ τῶν Ἱεραρχῶν πὺ συμβουλεύουν τὰ πνευματικά των τέκνα νὰ λαμβάνουν ἀντὶ τῆς ἀληθοῦς κοινωνίας, αὐτὴν, τὴν ὁποίαν συχνὰ ὁ προσφέρων ταύτην δὲν ἀναγνωρίζει ὡς Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ;

Μία τοιαύτη παρανομία προέρχεται ἀπὸ τὴν τελείως αἰρετικήν, Προτεσταντικήν ἢ —διὰ νὰ ἐκφρασθῶμεν εἰς τὴν σύγχρονον γλῶσσαν— οἰκουμενιστικὴν διδασκαλίαν τῆς «Ὁμολογίας Θυατείρων» περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Δὲν βλέπει αὕτη ὅρια εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. «Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα» διαβάζομεν εἰς αὐτὴν, «εἶναι ἀπεριόριστος δύναμις καὶ ἐνεργεῖ μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησία καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Δι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὅρια, ἀλλὰ διηνεκῶς ἐπεκτείνονται· ἔχει θύρα, ἀλλὰ ὄχι τοίχους». (σ. 77).

Ἄλλὰ ἐὰν τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖ παρομοίως ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας, τότε διατί ἦτο ἀναγκαῖον νὰ ἔλθῃ ὁ Σωτὴρ εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ τὴν ἰδρύσῃ; Ἡ φροντίς διὰ τὴν διατήρησιν καὶ ὁμολογίαν τῆς αὐθεντικῆς ἀληθείας, μία φροντίς ἡ ὁποία ἔχει διαβιβασθῆ εἰς ἡμᾶς διὰ τοῦ Κυρίου

Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ ἁγίων Πατέρων, καταντᾶ περιττὴ διὰ τῆς ἀνωτέρω ἐκδοχῆς.

Καίτοι ἡ «Ὁμολογία» λέγει εἰς τὴν σελ. 60 ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δύναται «δικαίως νὰ διεκδικήσῃ εἰς τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῆς Ἱστορίας, ὅτι εἶναι ἡ Μία Ἐκκλησία τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἴδρυσεν ἐπὶ τῆς γῆς», δὲν βλέπει οὐδεμίαν ἀναγκαιότητα ἀδιαφθόρου διατηρήσεως τῆς πίστεώς της, ἐπιτρέπων διὰ τοῦτο τὴν συνύπαρξιν ἀληθείας καὶ πλάνης. Εἰς πείσμα τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι ὁ Χριστὸς παρέστησεν Ἀυτῷ ἑαυτὴν «ἐνδοξον τὴν Ἐκκλησίαν, μὴ ἔχουσα σπῖλον ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων» (Ἐφ. 5, 27), ἡ «Ὁμολογία Θυατείρων» παρουσιάζει τὴν Ἐκκλησίαν ὡς ἐνοῦσα ἐν ἑαυτῇ ἀμφοτέρα, ἀλήθεια καὶ ὅ,τι ἔχει ἢ ἴδια ἀναγνωρίσει ὡς ἀποστασίαν, δηλαδὴ τὴν αἵρεσιν, καίτοι ἡ τελευταία ἔκφρασις δὲν χρησιμοποιεῖται ἐνταῦθα.

Ἡ ἀπόρριψις μιᾶς τοιαύτης διδασκαλίας ἔχει διαυγῶς ἐκφρασθῆ εἰς τὴν περίφημον «Ἐπιστολὴν τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς», ἀναφορικῶς πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν. «Ὁμολογοῦμεν ἄνευ ἀμφιβολίας ὡς σταθερὰν πίστιν, ὅτι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ σφάλῃ ἢ πλανηθῆ καὶ νὰ ἐκφέρῃ τὸ ψεῦδος εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀληθείας, διότι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, πάντοτε ἐνεργὸν διὰ μέσου τῶν Πατέρων καὶ διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι πιστῶς τὴν ὑπηρετοῦν, διατηρεῖ αὐτὴν μακρὰν πάσης πλάνης» (12).

Ὁ συγγραφεὺς τῆς Ὁμολογίας Θυατείρων ὑπέκρινεν εἰς τὸ νέον δόγμα τῆς εὐαρεστήσεως τῶν καιρῶν λησμονεῖ τελείως τὴν παραγγελίαν τοῦ Σωτῆρος, τὴν λέγουσαν: «ἐὰν ὁ ἀδελφὸς καὶ τῆς Ἐκκλησίας παρακούσῃ, ἔστω σοι ὡσπερ ὁ ἔθνικὸς καὶ ὁ τελώνης» (Ματθ. 18, 17), καὶ τὴν παρομοίαν παραγγελίαν τοῦ Ἀποστόλου «Αἵρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ» (Τιτ. 3, 10).

Ὅθεν μετὰ μεγίστης θλίψεως πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ καλουμένη «Ὁμολογία Θυατείρων» ἀντηχεῖ ἐκ τῆς

Κων/λεως οὐχὶ τὴν φωνὴν τῆς ὀρθοδόξου ἀληθείας, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν φωνὴν τῆς ὀσημέραι ἐπεκτεινομένης πλάνης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἄλλὰ τί θὰ γίνῃ τώρα μὲ αὐτοὺς ποὺ «τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος»; (Πραξ. 20, 28). Ἡ ἀνωτέρω ἐσφαλμένη διδαχὴ ἐπισήμως διακηρυχθεῖσα ἐν τῷ ὀνόματι τῆς καθόλου Ἐκκλησίας τῆς Κων/λεως, θὰ παραμείνῃ χωρὶς διαμαρτυρίας ἐκ μέρους τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Θεοῦ; Θὰ συνεχισθῆ εἰσέτι, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἡ προδοσία τῆς ἀληθείας διὰ τῆς σιωπῆς;

Ὄντας ὁ νεώτατος ἀπ' αὐτοὺς ποὺ προεδρεύουν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ηὐχόμεθα καὶ ἐπιθυμούσαμεν νὰ ἤκούομεν τὰς φωνὰς τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν, προτοῦ ὀμιλήσωμεν δημοσίᾳ. Ἀλλὰ μέχρι τῆς στιγμῆς ἡ φωνὴ αὐτὴ δὲν ἤκούσθη. Ἐὰν δὲν ἔχουν γνωρίσει εἰσέτι τὸ περιεχόμενον τῆς «Ὁμολογίας Θυατείρων», τοὺς ἰκετεύομεν νὰ μελετήσουν αὐτὴν προσεκτικῶς καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήσουν ἄνευ καταδίκης.

Εἶναι φοβερὸν καὶ μόνον τὸ ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναφερθοῦν εἰς ἡμᾶς οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου, οὓς ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Λαοδικείας: «Οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ, οὔτε ζεστός· ὄφελον ψυχρὸς ἢς ἢ ζεστός· ὅτι χλιαρὸς εἶ καὶ οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρὸς, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου» (Ἀπ. 3, 15-6).

Προειδοποιῶμεν τὸ ποιμνιὸν μας καὶ ἐνημεροῦντες τοὺς συμποιμενάρχας μας καλοῦμεν αὐτοὺς εἰς ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔνεκα τῆς κοινῆς εὐθύνης διὰ τὸ ποιμνιὸν μας ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ ἀρχιποιμένος. Ἰκετεύομεν αὐτοὺς νὰ μὴ καταφρονήσουν τὴν προειδοποίησίν μας καὶ οὕτω μία φανερὰ ἀκρωτηρίασις τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας, παραμείνῃ χωρὶς κατηγορίαν καὶ καταδίκην.

Ἡ εὐρεῖα κυκλοφορία τῆς Ὁμολογίας μᾶς παρεκίνη-

σεν νὰ πληροφορήσωμεν ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὴν
θλίψιν μας. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι ἡ κραυγή μας
αὕτη θὰ εἰσακουσθῆ.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου τῆς ἐν Διασπορᾷ
Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας
Μητροπολίτης Φιλάρετος
Ν. Ὑόρκη, Δεκέμβριος 6, 1975*

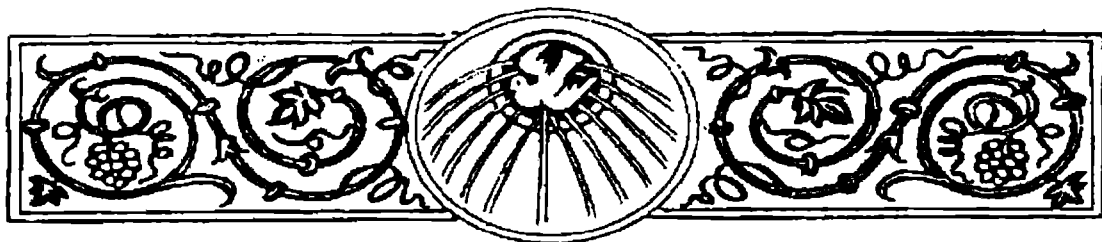
* *Orthodox Russia*, 1976 No 2, σ. 1-3 καὶ
Orthodox Word, 1976, Jan. σ. 6-11.

«Ὁρθόδοξος Μαρτυρία», σ. 62-68, Ἀθῆναι 1985. Εἰς τὸ παρὸν ἔργον
δημοσιεύονται ἅπασαι αἱ ἀντιοικουμενιστικαὶ Ἐπιστολαὶ καὶ Ἐγκύκλιοι
τοῦ ἀειμνήστου Ἱεράρχου.

1/86

«Ἔργον δὲ Μοναχοῦ, μὴδὲ τὸ τυχόν
ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον»

ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΗΣ

Ἀπάντησις εἰς σχετικὸν δημοσίευμα τῆς Ἰ.
Μονῆς Γρηγορίου Ἁγ. Ὁρους*

Ἐβδομήντα ἕξ χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τὴν ἀντικανονικὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου καὶ οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς καινοτομίας δὲν παύουν νὰ κατηγοροῦν τοὺς Ζηλωτὰς τῶν πατρῶων παραδόσεων. Τοὺς κατηγοροῦν καὶ διαβάλλουν εὐκαίρως ἀκαίρως, ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς σχισματικούς, κακοδόξους καὶ προτεστάντας, ἐπίθετα πού τόσο ταιριάζουν στοὺς πρωταγωνιστὰς καὶ συμμάχους τῆς καινοτομίας!

Ἐσχάτως ἡ Μονὴ Γρηγορίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους¹, τοὺς κατηγορήσῃ καὶ πάλιν ἐμπαθέστατα, προσπαθήσασα μετὰ πάσης σοφιστείας νὰ ἀθώωσῃ ὄχι μόνον τοὺς ἐνόχους τοῦ σχίσματος τοῦ 1924, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπάξιους σημερινούς κακοδόξους διαδόχους τους! Εἶναι ἡ στάσις τοῦ ἐνόχου ἢ μᾶλλον τοῦ συνενόχου, προκειμένου νὰ δικαιολογήσῃ τίς συνεχῶς νέες προδοσίαι πίστεως τοῦ προΐσταμένου του. Μιὰ ἀγωνιώδης προσπάθεια χωρὶς ἐλπίδα δικαιώσεως, ἀφοῦ ἔχει ὡς σύμμαχον τὸ ψεῦδος... Καὶ ὅλα αὐτὰ, διότι δὲν ἔχουν τὸν ἡρωϊσμὸν καὶ τὴν ταπείνωσιν ν' ἀποκηρύξουν τοὺς ἐνόχους, παραδεχόμενοι τὸν ἐπαινετὸν ἀγῶνα τῶν Ζηλωτῶν πατέρων.

Μὲ περισσὴ σοφιστεία πού θὰ ζήλευε καὶ ὁ διδάσκαλός τους π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, προσεπάθησαν ν' ἀποδείξουν τὸν π. Ν. Δημαρᾶν συκοφάντην καὶ ἀντιπαρα-

δοσιακόν, ἀκριβῶς διότι ἤλεγξε τὴν ἀντιπατερικὴν στάση τους, ἀναιρώντας τὰς θέσεις τους! Ἐμεῖς στὸ παρὸν ἄρθρον θ' ἀπαντήσωμε μόνον στὴν πρώτην καὶ κυρίαν κατηγορίαν τῆς Μονῆς Γρηγορίου. Ἐὰν τὴν ἀποδείξωμε ψευδῆ καὶ ἀντιπατερικὴν, τότε καὶ ὅλες οἱ ἄλλες κρημνίζονται, ἀφοῦ δὲν θάχουν θεμέλια... Ὅσον ἀφορᾷ τὶς λοιπὲς θέσεις, πιστεύομεν ὅτι ὁ π. Νικόλαος εἶναι ἰκανὸς νὰ δώσῃ τὴν δέουσαν ἀπάντησιν. Ἀντιγράφομεν τὴν κυρίαν κατηγορίαν τῆς Μονῆς. «Πρώτη βασικὴ κακοδοξία τῶν Ζηλωτῶν εἶναι ἡ θεωρία, ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ διακοπὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ἀκόμη καὶ γιὰ μὴ δογματικούς λόγους. Ἡ ἀντιπατερικὴ αὐτὴ θεωρία, ποὺ ἀθετεῖ τὴν ΑΒ Σύνοδο τοῦ ἁγίου Φωτίου (861), ἀνατινάσσει κυριολεκτικὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ θεμέλια τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁδηγεῖ σὲ καθαρὸ Προτεσταντισμό».

Ὅντως μεγάλες ἐκφράσεις καὶ συγκλονιστικὲς, ἐὰν ἀληθεύουν. Ἐπειδὴ ὅμως συχνάκις ὁ ἔνοχος φωνάζει περισσότερον ἀπὸ τὸν ἁθῶν, ἅς δοῦμε: τὴν φύσιν αὐτοῦ τοῦ σχίσματος, ποῖος τὸ ἐδημιούργησε, καὶ ἂν ἀντέδρασαν πατερικῶς οἱ μὴ ἀκολουθήσαντες αὐτό.

Τὰ ἰάσιμα ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐξετάζοντες βαθύτερον καὶ προσεκτικώτερον τὸν περὶ σχισμάτων ὄρισμόν τοῦ Μ. Βασιλείου: «**σχίσματα δὲ (καλοῦμεν) τοὺς δι' αἰτίας τινὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ ζητήματα ἰάσιμα πρὸς ἀλλήλους διενεχθέντας** » (Καν. Α), παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς.

Α'. Τὰ ἰάσιμα ζητήματα εἶναι δυνατόν νὰ προέρχωνται ἐκ μέρους τῶν ἀποσχιζομένων, ὡς συνέβη μὲ τὴν περίπτωσιν τῶν **Εὐσταθιανῶν** καὶ **Ναυατιανῶν**. Ἐν προκειμένῳ τὸ ἰάσιμον ζήτημα προεκλήθη καθαρῶς ἐξ αὐτῶν καὶ μόνον, ἐκ παρερμηνείας καὶ ἀνυπακοῆς πρὸς τὴν διδαχὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἐπίσκοπος (σύνοδος) τυγχάνει ἀμέτοχος πάσης εὐθύνης καὶ διὰ τὴν γένεσιν τοῦ ζητήματος καὶ διὰ τὴν ἐν συνεχείᾳ ἔνεκα τούτου ἀπόσχισίν των ἐκ τῆς

ένότητος τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τοῦτο, διότι οἱ μὲν ἀπέρριπτον τὸν γάμον καὶ τὴν κρεωφαγίαν ὡς ἁμαρτίαν, οἱ δὲ τὴν μετάνοιαν τῶν ἀρνηθέντων τὸν Χριστὸν εἰς τοὺς διωγμούς. Ἀμφοτέρων ἡ στάσις τυγχάνει ἀντιευαγγελικὴ καὶ συνεπῶς καταδικαστέα.

Ἐχομεν ὅμως περίπτωσιν ὅπου τὸ ἰάσιμον ζήτημα τὸ προξενεῖ ὁ ἐπίσκοπος (σύνοδος), οὐχὶ ἀκρίτως ἢ ἀντικανονικῶς ἐνεργῶν. Τότε μερικοὶ πιστοί, μὴ ἐρμηνεύοντες ὀρθῶς τὴν ἀνωτέρω ἐνέργειάν του, ἀποσχίζονται τῆς κοινωνίας του. Τέτοια περίπτωσιν ἀποτελεῖ τὸ σχίσμα τῶν παλααιοπίστων ἐν Ρωσίᾳ. (ΙΖ αἰών). Ἡ Ἐκκλησία ὀρθῶς προχώρησε τότε εἰς ἀναγκαίας καὶ ὀρθὰς λειτουργικὰς διορθώσεις, ποιμαντικῶς ὅμως ἔσφαλε, διότι δὲν εἶχε καταλλήλως προετοιμάσει τὸ ποίμνιόν της πρὸς ἀποδοχὴν των.

Ἐπάρχει ἐπίσης περίπτωσις καθ' ἣν τὸ ἰάσιμον ζήτημα δημιουργεῖ καὶ πάλιν ὁ ἐπίσκοπος, ἀλλὰ εἶναι μικρὸν καὶ δυνάμενον νὰ θεραπευθῇ εὐκόλως. Πρόκειται διὰ τὰς προσωπικὰς ἁμαρτίας καὶ παραβάσεις τοῦ ἰδίου, διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐπιτρέπεται ὁ πιστὸς νὰ ἀποσχίζεται τῆς κοινωνίας του, ἀλλὰ νὰ ἐνεργῇ σεμνῶς καὶ ἱεραρχικῶς, ὥστε νὰ προληφθῇ τὸ μεῖζον σκάνδαλον. Εἰς τὴν παροῦσαν περίπτωσιν, καίτοι ὁ ἐπίσκοπος τυγχάνει ἡ πηγὴ καὶ τὸ αἷτιον τοῦ ἰασίμου ζητήματος, ἐν τούτοις λόγῳ τῆς ἰδιωτικῆς φύσεως τῆς παραβάσεως ὁ ἀποσχιζόμενος τούτου κρίνεται ἔνοχος δημιουργίας σχίσματος.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω προκειμένου νὰ κατατάξωμεν εἰς τὴν ὀρθὴν αὐτοῦ θέσιν τὸ δημιουργηθὲν σχίσμα μεταξὺ παλαιοημερολογιτῶν καὶ νεοημερολογιτῶν, ἀνάγκη νὰ γνωρίσωμεν τὴν σχετικὴν περὶ σχισμάτων διδαχὴν τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε ἡ τελικὴ ἡμῶν κρίσις νὰ εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν σεβασμίαν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὰ ἐπιβαλλόμενα καὶ ἐπαινετὰ σχίσματα

Κατόπιν τῶν ὄσων ἐλέχθησαν ἀνωτέρω, γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: μόνον ἰάσιμα ζητήματα εἶναι δυνατόν νὰ προκαλέσῃ ὁ ἐπίσκοπος, σύνοδος, κλπ.; Ἀσφαλῶς ὄχι, ὅπως καὶ οἱ ποιμαινόμενοι πολλάκις δὲν δημιουργοῦν μόνον ἰάσιμα, ἀλλὰ καὶ δεινὰς αἱρέσεις. Τίνι τρόπῳ λοιπὸν εἶναι δυνατόν ὁ ἐπίσκοπος νὰ γίνῃ δημιουργὸς μὴ ἰασίμου ζητήματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ; Ἀπλούστατα, ὅταν κηρύξῃ ἢ πράξῃ τι δημοσίᾳ τὸ ὁποῖον προσβάλλει καιρίως τὴν εὐσέβειαν καὶ δικαιοσύνην, συμφώνως πρὸς τὸν 31ον Ἀποστολικόν, γράφοντα: «Εἴ τις πρεσβύτερος, καταφρονήσας τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, χωρὶς συναγάγει, καὶ θυσιαστήριον ἕτερον πῆξει, μηδὲν κατεγνωκῶς τοῦ ἐπισκόπου ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ («ταυτὸν εἰπεῖν, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ αὐτὸν πῶς εἶναι φανερά αἰρετικὸς ἢ ἄδικος», κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Πηδαλίου), καθαιρείσθω ὡς φίλαρχος...».

Ἐρμηνεύων ὁ Ζωναρᾶς τὸν ὅρον «δικαιοσύνην» γράφει: «παρὰ τὸ καθῆκον καὶ δίκαιον» (Σ, Β, 40); ὁ δὲ Βλάσταρης ὡς χαρακτηριστικὰ τῆς δικαιοσύνης θεωρεῖ: «τὸ κοσμίως ζῆν, ἄλλον μὴ βλάπτειν». (Σ, ΣΤ, 213). Συνεπῶς οὐ μόνον δι' αἵρεσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ πᾶσαν «παρὰ τὸ καθῆκον καὶ τὸ δίκαιον» πράξιν τοῦ ἐπισκόπου ὁ ὑπ' αὐτὸν κλῆρος καὶ λαὸς δύναται νὰ διακόψῃ τὴν μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν, συμφώνως πρὸς τὸν ἀνωτέρω Κανόνα.

Παρὰ τὸ καθῆκον καὶ ἀσφαλῶς τελείως ἄδικον δέον νὰ θεωρηθῇ πᾶσα ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου ἀθέτησις Ἀποστολικῆς ἢ Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως, συμφώνως πρὸς τὸ Ἀποστολικόν: «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις». Τὸ ἀνωτέρω συμπληροῦσα ἀργότερον ἡ Ἐκκλησία διεκήρυξεν: «Εἴ τις πᾶσαν παράδοσιν ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφόν τε ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα ἔστω». ^{1α}

Τὸ αὐτὸ πρὸς τὸν 31ον Ἀπ. Καν. παρατηροῦμεν νὰ διαγράφεται καὶ ὑπὸ τῶν ΙΓ' καὶ ΙΔ' Κανόνων τῆς Πρ το-

δευτέρας Συνόδου τοῦ 861. Κατ' αὐτοὺς πᾶσα διακοπὴ κοινωνίας τοῦ κατωτέρω κληρικοῦ πρὸς τὸν ἀνώτερόν του τιμωρεῖται αὐστηρῶς, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν βεβαίως ὅτι οἱ προϊστάμενοι δὲν τυγχάνουν «ἀσεβεῖς ἢ ἄδικοι» κατὰ τὸν λα' Ἀπ. Κανόνα, ἡ δὲ ἀπόσχισις τῶν ὑφισταμένων ἐγένετο «διὰ μόνον τὸ λαληθῆναί τινα ἴσως ἐγκληματικὰ κατ' αὐτῶν» (Βαλσαμών, Σ, Β, 690). «Ἐγκληματικὰ δὲ αἰτιάματα» ἢ αἰτιάσεις θεωροῦν καὶ ὁ Ζωναρᾶς καὶ ὁ Βαλσαμών «τὴν ἱεροσυλίαν, σιμωνίαν, πορνείαν» καὶ γενικώτερον τὰς τῶν «Κανόνων ἀθετήσεις», αἵτινες δέον νὰ νοοῦνται πάντοτε ὡς **προσωπικαὶ παραβάσεις** καὶ οὐχὶ ὡς ἐπ' Ἐκκλησίας ἀθέτησις ἢ καταφρόνησις τῶν Κανονικῶν Διατάξεων καὶ Παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας.

Μὲ βάση τὰ ἀνωτέρω εἶναι σαφέστατον ὅτι πᾶσα ἀθέτησις ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Μοναχικοῦ βίου, τῶν νηστειῶν, τῆς προσκυνήσεως τοῦ Τ. Σταυροῦ καὶ τῶν ἁγίων Λειψάνων, τῆς ὁμοιομόρφου καὶ ὁμοχρόνου τελέσεως τῆς Θ. Λατρείας καὶ ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὰς ἁγίας ἑορτάς, δημιουργεῖ λόγον ἀποκηρύξεώς του ὑπὸ τοῦ ποιμνίου. Καὶ τοῦτο διότι τὰ ἀνωτέρω ἀποτελοῦν μέρος τῆς ἐγγράφου καὶ ἀγράφου παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Λίγα χρόνια πρὸ τῆς ΑΒ' Συνόδου ἢ Ζ Οἰκ. Σύνοδος θὰ διακηρύξῃ εἰς τὸν δογματικὸν αὐτῆς ὄρον: «Τοὺς οὖν τολμῶντας ἑτέρως φρονεῖν ἢ διδάσκειν, ἢ κατὰ τοὺς ἐναγεῖς αἰρετικοὺς τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις ἀθετεῖν καὶ **καινοτομίαν** τινὰ ἐπινοεῖν, ἢ ἀποβάλλεσθαι τι ἐκ τῶν ἀνατεθειμένων τῇ ἐκκλησίᾳ, Εὐαγγέλιον ἢ τύπον σταυροῦ, ἢ εἰκονικὴν ἀναζωγράφησιν, ἢ ἅγιον λείψανον μάρτυρος, ἢ ἐπινοεῖν σκολιῶς καὶ πανούργως πρὸς τὸ ἀνατρέψαι ἓν τι τῶν ἐνθέσμων παραδόσεων τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἔτι γε μὴν ὡς κοινοῖς χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς κειμηλίοις ἢ τοῖς εὐαγέσι μοναστηρίοις, ἐπισκόπους μὲν ὄντας ἢ κληρικοὺς καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν, μονάζοντας δὲ ἢ λαϊκοὺς τῆς κοινωνίας ἀφορίζεσθαι». (Ι. Καρμίρη, Μνημεῖα, τόμ. Α', σ. 241).

Ὁ δὲ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης λίγες δεκαετίες ἀργότερον, συνοψίζων τὰ ἀνωτέρω θὰ διακηρύξη: «Παραγγελίαν γὰρ ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου, ἐάν τις δογματίζει ἢ προστάσσει ποιεῖν ἡμᾶς, παρ' ὃ παρελάβομεν, παρ' ὃ οἱ Κανόνες τῶν κατὰ καιροὺς Συνόδων, καθολικῶν τε καὶ τοπικῶν ὀρίζουσιν, ἀπαράδεκτον αὐτὸν ἔχειν καὶ μηδὲ λογίζεσθαι αὐτὸν ἐν κλήρῳ ἁγίων». (P.G. 99, 988 A).

Τί σαφέστερον τούτων; Ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτέος κάθε ἓνας ποὺ ἐνεργεῖ ἀντιπαραδοσιακὰ καὶ ἀντικανονικά, μετακινῶν καὶ ἀθετῶν «**ὄρια πατέρων**». Εἶναι ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις τὸ ἡμερολόγιον ἢ ὄχι; Πῶς λοιπὸν ἓνας ἄνθρωπος τὸ ἀλλάσσει μονομερῶς, παρὰ τὴν γνώμην τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν, καταστρέφων οὕτω τὴν λειτουργικὴν ἐνότητα τῆς καθόλου Ὁρθοδοξίας; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὀφείλεται ὑπακοὴ εἰς μίαν τοιαύτην ἐγκληματικὴν πράξιν, ὅταν ὁ Ἅγιος Θεόδωρος διέκοψε πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τοῦ ἐπισκόπου του (πατρ. Νικηφόρου), ὅταν ἐκεῖνος συνοδικὰ τὸ 809 ἀθώωσε τὸν ἱερέα, ποὺ εὐλόγησε τὸν παράνομον γάμον τοῦ αὐτοκράτορος;

Τὸ ἀνωτέρω γεγονὸς περιγράφει ζωντανὰ εἰς τὴν πρὸς Θεόφιλον ἐπιστολὴν του, προτρέπων αὐτὸν «νὰ ἀντιδράσῃ μετὰ παρρησίας διὰ τῆς διακοπῆς πάσης προσωπικῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετὰ τῶν κακοδόξων, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τῆς μὴ ἀναφορᾶς τοῦ ὀνόματος παντὸς εὐρεθέντος εἰς τὴν μοιχοσύνοδον ἢ τῶν συμφωνούντων μὲ αὐτήν». (Αὐτ. 1048-9). Ἀντιθέτως ἡ Μονὴ Γρηγορίου παρουσιάζει τὸν ἅγιον ὅτι οὐδέποτε διέκοψε τὸ μνημόσυνον τοῦ ἐπισκόπου του, παραποιῶν τὴν Ἱστορίαν.

Ἡ ἀνωτέρω ἀντίδρασις τοῦ Ὁσίου προεξένησεν βεβαίως εἰς αὐτὸν ἐξορίαν καὶ βάσανα πολλὰ, διὰ νὰ ἐπαληθεύσῃ ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου: «Ὁ χρόνος δὲν θέλει μὲ φθάσει εἰς τὸ νὰ ἀπαριθμῶ μύρια παραδείγματα τόσων καὶ τόσων ἁγίων, οἵτινες

ἐκακοπάθησαν καὶ ἀπέθανον διὰ τοὺς ἐκκλησιαστικούς θεσμοὺς καὶ Κανόνας». ²

Ἐὰν λοιπὸν διὰ ἓνα παράνομον γάμον ἔγινε τοιαύτη ἀντίδρασις καὶ θαρραλέα ἔνστασις ἀπὸ τὸν ἅγιον Θεόδωρον, «τὸν ἀτρόμητον ὁμολογητὴν τῶν θεανθρωπίνων ὀρθοδόξων ἀληθειῶν» κατὰ τὸν Πόποβιτς ³, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μνημονεύεται ὁ καταστρέψας τὴν λειτουργικὴν ἐνότητα συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ὀρθοδόξων, προκειμένου νὰ συνεορτάζη μετὰ τῶν αἵρετικῶν τῆς Δύσεως;

Τελικαὶ κρίσεις

Μετὰ ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Τὰ ἀποτελέσματα ποὺ προεκλήθησαν διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἰάσιμόν τι ζήτημα καὶ συνεπῶς μὴ ἐπιτρέπον τὴν ἀπόσχισιν τοῦ ποιμνίου ἐκ τῶν δημιουργῶν του, ἢ ἀντιθέτως ἐπεβάλλετο τοῦτο συμφῶνως πρὸς τὰ ἀναφερθέντα;

Ἀσφαλῶς ἐπεβάλλετο, ἀφοῦ τὰ «ὄρια τῶν πατέρων» κατεφρονήθησαν, διὸ καὶ αἱ διαμαρτυρίαι τῶν λοιπῶν Ὀρθ. Ἐκκλησιῶν ποὺ δὲν εἰσηκούσθησαν! Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ διακοπῇ ἡ λειτουργικὴ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας, ἐμφανίζουσα τοῦ λοιποῦ εἰκόνα ἀκαταστασίας καὶ ἀταξίας, ὅπερ οὐκ ἔστιν ἀπὸ Θεοῦ. Συνεπῶς οὔτε εὐάρεστον εἰς Αὐτὸν καὶ τὴν θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν, τὴν θεσμοθετήσασα διὰ πολλῶν ἀγώνων καὶ βιώσασαν ἐπὶ αἰῶνας τὴν ἀνωτέρω ἐνότητα.

Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία τοῦ 1924 τυγχάνει ἐνέργεια λίαν συγγενῆς πρὸς τὴν εἰκονομαχικὴν μεταρρύθμισιν, ἡ ὁποία προφάσει μιᾶς καθαρωτέρας - πνευματικωτέρας λατρείας ἐπεχείρησε τὴν κατάλυσιν τῶν παραδεδομένων! Οὕτω καὶ ἐνταῦθα· προφάσει μιᾶς ἀκριβεστερας χρονομετρικῆς ἀκριβείας, τῇ δὲ οὐσία ἐκ κακοδόξου διαθέσεως ἐνώσεως μετὰ τῶν αἵρετικῶν τῆς Δύσεως, καὶ ὅτε ὁ ἑλληνικὸς κόσμος ἐθρῆνει διὰ τὴν Μικρασιατικὴν

καταστροφήν, τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον τῆ συνεργασίᾳ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας κατέλυε αἰωνόβιον τάξιν ἐν τῷ ἱερῷ θεσμῷ τῆς λατρείας ἐπὶ πανορθόξου πεδίου!!

Ἡ ἀντίδρασις ἐξ ἄλλου τῶν λοιπῶν Ὁρθ. Ἐκκλησιῶν ἐκφραζομένη διὰ τῆς παραμονῆς των εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἀποτελεῖ μίαν ἀκόμη ἀπόδειξιν ὅτι δὲν ἐπεθύμουν τὴν ἀλλαγὴν.

Συνεπῶς ἐνῶ ἐπιτρέπεται ἡ ἀλλαγὴ ἢ διόρθωσις τοῦ Ἡμερολογίου, ἐφ' ὅσον βεβαίως ἐπιβάλλει τοῦτο ποιμαντικὸς λόγος, ἀκριβῶς λόγῳ τῆς ἀπουσίας τοῦ ἀνωτέρω ποιμαντικοῦ λόγου πάντα τὰ τῆς διορθώσεως ἐκείνης ἐγένοντο κακῶς, διὸ καὶ ἡ εἰσήγησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ Ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, ἡ ὑποβληθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1971 εἰς τὴν σχετικὴν ἐπιτροπὴν τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ Πανορθόξου Συνόδου, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐτόνιζε καὶ τὰ ἐξῆς σημαντικά: «Μεταξὺ τῶν ἀκολουθουσῶν τὸ π. ἡμερολόγιον καὶ τῶν ἀκολουθουσῶν τὸ νέον ὑπάρχει μόνιμος διαφορὰ 13 ἡμερῶν ὡς πρὸς τὴν τέλεσιν ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀκινήτων λεγομένων ἑορτῶν. Τοῦτο ἀποτελεῖ γεγονὸς πρωτοφανὲς εἰς τὰ χρονικά τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὅσον παρὰ τὴν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους ποικιλίαν ἡμερολογίων καὶ τὸ ἀκαθόριστον τοῦ ἑορτολογίου, οὐδέποτε παρουσιάσθη χρονικὴ διαφορὰ ἑορτασμοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γεγονότος (π.χ. κοιμήσεως ἀγίου) ὡς συμβαίνει σήμερον. Ἡ διαφωνία καθίσταται ἐντονωτέρα κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, Θεοφανείων, τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου. Οἱ μὲν νηστεύουν, οἱ δὲ πανηγυρίζουν. Ἡ διαφωνία αὕτη ὀδηγεῖ εἰς τὸ ἐρώτημα: «Τίς ἑορτάζει, ἡμεῖς ἢ ἡ Ἐκκλησία;». Ἡ ἀπάντησις ἡμεῖς, αἶρει τὴν ἱερότητα τῶν ἑορτῶν, καθιστῶσα αὐτὰς ἀτομικὴν ἐκάστου ὑπόθεσιν. Ἡ ἀπάντησις ἡ Ἐκκλησία, ἀπαιτεῖ ἕνα ἑορτασμὸν ὡς μία εἶναι ἡ Ἐκκλησία»! (σ. 10). Καὶ ἐνῶ καὶ ὁ Οἶκ. πατριάρχης Ἰωακείμ τὸ 1901 ἐχαρακτήρισε τὴν διόρθωσιν 13 ἡμερῶν «ἀνόητον καὶ ἄσκοπον» —καίτοι

ἀντελαμβάνετο ταύτην ὁμόφωνον παρὰ ταῖς ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις— ἐν τούτοις ἐγένετο, καὶ δὴ μονομερῶς, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν γένεσιν τῶν ἀνωτέρω τραγικῶν. Ἡ εἰσήγησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀξιολογοῦσα τοὺς λόγους τοῦ Ἰωακείμ ἔγραψε: «Ἀτυχῶς ἡ φωνὴ αὕτη τῆς συνέσεως ἠγνοήθη καὶ μηδενὸς ἐκκλησιαστικοῦ λόγου συνωθοῦντος διωρθώθη τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον καὶ ἡ Ἐκκλησία διηρέθη εἰς δεχομένας τὴν διόρθωσιν καὶ ἀπορριπτύσας αὐτήν»! Καὶ μετὰ τινὰς σκέψεις καθ' ἃς ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἐξουσίαν νὰ ρυθμίζῃ τινὰς ἀνωμαλίας εἰς τὰς μνήμας τῶν ἁγίων «πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας» καταλήγει: «Ἀσφαλῶς ὅμως οὐδὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λεχθῆ ὅτι γίνεται πρὸς ὠφέλειαν, ἐφ' ὅσον συνδυάζεται μὲ σκανδαλισμὸν τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν»! (σ. 32).

Συνεπῶς ὅλα μαρτυροῦν ὅτι **πραξικοπηματικῶς καὶ ἀντικανονικῶς ἐγένετο ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου**. Καὶ ὅμως! Ὁ ἀρχιεπ. κ. Χριστόδουλος ἤδη ἀπὸ τὸ 1982 ἐτόλμησε διὰ πολυσελίδου συγγραφῆς νὰ **ἀθώωσῃ** τοὺς ἀνωτέρω καινοτόμους καὶ σχίστας τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ **καταδικάσῃ** τοὺς ἀντιδράσαντας πιστοὺς ποὺ διέκοψαν τὸ μνημόσυνό τους! Τὰ συμπεράσματα μάλιστα τὰ πέρασε καὶ στὸ Internet πρὸς... παγκόσμιον ἐνημέρωσιν! Τὸ μόνο ὄπλο ποὺ ἀπέμεινε στοὺς Ὀρθοδόξους εἶναι ἡ διακοπὴ πάσης μετ' αὐτῶν ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας. Μόνο ἔτσι ὁ πιστὸς καὶ τὴν ἀλήθειαν διασώζει καὶ τὴν ψυχὴν του προστατεύει ἀπὸ τὸν θανάσιμον μολυσμὸν τῆς αἱρέσεως, συγκαταλέγων ἑαυτὸν εἰς τὸν μακαρισμὸν τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου: «**Ἀληθῶς ὁ κόσμος ὅλος μιᾶς ψυχῆς οὐκ ἔστιν ἀντάξιός, τῆς φυλαττούσης ἑαυτὴν ἀμέτοχον καὶ αἰρετικῆς κοινωνίας καὶ παντὸς κακοῦ**». (99, 1205B).

Ἐπιλεγόμενα

Εἰς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα θὰ καταλήγαμε, ἀλλὰ μὲ λίγες ἀράδες κείμενο, ἐὰν ἀναφερώμεθα εἰς τὴν κακόδοξον Ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκ. πατριαρχείου (1920), καθὼς καὶ εἰς τὰ Πρακτικὰ τοῦ «ἀντορθοδόξου» Συνεδρίου τοῦ 1923. (Δὲν τὸ ἐπράξαμε ὅμως, διὰ νὰ ἀποδείξωμε ὅτι ἀρκοῦσε ἡ ἀθέτησις τῆς Παραδόσεως διὰ ν' ἀποκηρυχθοῦν οἱ αἴτιοι τῆς καινοτομίας).

Διὰ τῆς ἀνωτέρω Ἐγκυκλίου κηρύσσεται πρωτοφανῆς ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσις διὰ τοῦτο καὶ θεωρεῖται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Οἰκουμενιστῶν ὡς «ὁ μέγας Χάρτης τοῦ Οἰκουμισμού τῆς Ὁρθοδοξίας!» (Εἰρηνοποιοί, σ. 25). Καὶ τοῦτο, διότι δέχεται ὕπαρξιν Ἐκκλησιῶν καὶ ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, διὸ καὶ ζητοῦσε τὴν παραδοχὴ ἐνιαίου ἡμερολογίου»⁴, προκειμένου νὰ συνεορτάζουσαν οἱ Ὁρθόδοξοι μετ' αὐτῶν.

Τὸ νέον ἄρα ἡμερολόγιον ἀποτελεῖ τὴν εἰσαγωγὴν ὅσων ἠκολούθησαν, μὲ τὰς γνωστὰς καταλήξεις τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων, τὶς συλλειτουργίαι μετὰ τῶν παπικῶν καὶ Μονοφυσιτῶν, τὶς συμπροσευχῆς μετὰ παντὸς αἰρετικοῦ καὶ ἄλλοθρήσκου, πρωτοστατοῦντος τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου! Προκειμένου δὲ νὰ κινουῦνται πιὸ ἐλεύθερα οἱ Φαναριῶτες συντάκται τῆς Ἐγκυκλίου καὶ οἱ δορυφόροι τους, ἐκράτησαν σὲ ἀπόλυτη μυστικότητά τὴν ὕπαρξιν της! Τοὺς ἀρκοῦσε τὸ ὅτι τὴν ἐγνώριζαν οἱ προκαθήμενοι τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ οἱ δυτικοὶ φίλοι τους... Μόλις τὴν δεκαετία τοῦ '60 ἔγινε γνωστὴ δημοσίως!

Αὐτὸ ὅμως δὲν δυσκόλεψε τὴν ὀρθόδοξη θρησκευτικὴ συνείδηση νὰ διαγνώσῃ τέλεια τὴν ἀντικανονικότητα τῆς ἀλλαγῆς καὶ τὴν δολιότητα τῶν δημιουργῶν της. Καὶ τοῦτο, διότι οἱ πραγματικὰ ὀρθόδοξοι ζοῦν καὶ ἀναπνέουσιν τὸ Ἀποστολικόν: «Στήκετε, καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β' Θεσσ.

2.15). Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ἀντιστάθηκαν, γι' αὐτὸ καὶ ἐφώναξαν τό: «μᾶς φραγκέψανε», ὅταν ἄρχισαν τὴν κατὰ τῆς καινοτομίας ἀντίδρασιν τὸν Μάρτιον τοῦ 1924 ἐφαρμόζοντες τὸ τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου: «Ἔστι σχισθῆναι καλῶς»⁵.

Ἐκτοτε πέρασαν 76 χρόνια καὶ ἡ καινοτομία κατέληξε στὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν ἀκόμη ρασοφόροι καὶ μάλιστα Ἁγιορείτικες Μονές ποὺ προσπαθοῦν νὰ δικαιολογήσουν τοὺς καινοτόμους, καταδικάζοντες καὶ ὑβρίζοντες τοὺς ἀντιδράσαντας Ὁρθοδόξους! Προσπαθοῦν ἐπίσης νὰ ἐλαχιστοποιήσουν καὶ ἀμνηστεύσουν τὶς κακοδοξίες τοῦ πατριάρχου καὶ τῶν συνεργατῶν του, διὰ νὰ «μὴ πάρουν ἀέρα» οἱ Ζηλωτές!... Ὅσο ἀφορᾷ διὰ τὴν κακοποίηση τῆς ἀληθείας, δὲν πειράζει· «πάντα ἔτσι γινότανε στὴν Ἐκκλησία», δικαιολογοῦνται... Τελείως ὅμως διαφορετικὴ γνώμη ἔχει ὁ μέγας Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής. «Οὐδεὶς ἐπιτρέπεται νὰ νοθεύῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ λόγῳ τῆς ἀμελείας του, ἀλλ' ἀντιθέτως νὰ ὁμολογῇ τὴν ἀσθένειάν του, χωρὶς νὰ κρύπτει τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ γίνῃ ὑπόδικος καὶ γιὰ τὴν παράβαση τῶν ἐντολῶν καὶ τὴν διαστροφήν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ».

Τὰ τελευταῖα 35 χρόνια αἱ κακοδοξίαι τοῦ Φαναρίου ὑπερέβησαν κάθε προηγούμενον. Ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος μάλιστα ἐσχάτως ἀπεκάλεσε τοὺς ἁγίους Πατέρας «θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφρα», ἐπειδὴ ἀντέδρασαν στὸν ἐωσφορικὸν παπισμόν!! (Ἐκκλ. Ἀλήθεια, 16. 12. '98). Καὶ ὅταν καθυστερημένα οἱ Ἁγιορεῖται πατέρες ἐζήτησαν ἐξηγήσεις, τοὺς ἐμάλωσε καί... ἐσιώπησαν! Ὅποια ἐντροπὴ καὶ ὕβρις διὰ τὸ Μοναχικὸν τάγμα!

Ἐσχάτως ἐπιθυμοῦν νὰ ἐφαρμόσουν καὶ σύστημα ...Οὐνίας κατὰ τὸ παπικὸν πρότυπον! Νὰ ἔχουν δηλαδὴ στὶς ἐπαρχίες ποὺ ὑπάρχει παλαιοημερολογιτισμὸς ἕνα-δυὸ νεοημερολογίτας ἱερεῖς ποὺ θὰ ἐορτάζουν καὶ μὲ τὸ παλαιὸν τὰς ἐορτάς! Ἔτσι ἐλπίζουν νὰ πλανέσουν μερικοὺς ἀπλοῦς, ὥστε νὰ ἀδυνατίσῃ τὸ μέτωπον τῆς ἀνθενωτικῆς ἐνστάσεως.

Ντροπῆς πράματα... «Εἰς κέντρα λακτίζουν» καὶ θὰ τὸ ἀντιληφθοῦν πολὺ σύντομα⁶.

Ἱερομόναχος Θεοδώρητος
Μονὴ Εὐαγγελισμοῦ - Πάρου

Σημειώσεις:

* Βλ. «Ὁρθόδοξον Τύπον» φύλλ. 2.2.2001 ἔξ.

1. Τὸ ἄρθρον ὑπογράφει κάποιος Βασίλειος Μοναχός. Ὁ γνώστης ὅμως τῶν Μοναχικῶν Κανονισμῶν δὲν ἀμφιβάλλει καθόλου, ὅτι τὸ κείμενον ἀποτελεῖ τὸ πιστεύω τοῦ Καθηγουμένου τῆς Μονῆς, ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ ὁποίου συνετάχθη. Ἐπειδὴ ὅμως στερεῖται τῆς παρρησίας δημοσίου διαλόγου, ὡς καλῶς γνωρίζομεν ἐκ προσωπικῆς πείρας, εὔρε ὡς κατάλληλον εὐκαιρίαν τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀνωτέρω Μοναχοῦ. Εὐχόμεθα εἰς ἀμφοτέρους καλὴν μετάνοιαν...

1α. ΜΑΝΣΙ, 23, 128 ἔξ.

2. Περὶ συνεχοῦς θείας Μεταλήψεως, Ἀθῆναι 1962, σ. 108.

3. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὁ Οἰκουμενισμός, Θεσσ. 1974, σ. 233.

4. Ἰ. Καρμίρη, Μνημεῖα... τόμ. β', σ. 957.

5. Ρ.Γ. 59, 314.

6. Τὸ παρὸν ἄρθρον ἐκτὸς «Ἀγιορείτου».

«... ΜΕΤΗΛΛΑΞΑΝ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΝ ΤΩ ΨΕΥΔΕΙ...»

Ἀνάμικτα συναισθήματα οἴκτου, ὀργῆς καὶ καταπλήξεως προξενεῖ ἡ περίπτωση τοῦ πανεπιστημιακοῦ τέως καθηγητοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας κ. **Σάββα Ἀγουρίδη**, ὁ ὁποῖος μὲ δύο βιβλία του, πού περιῆλθαν εἰς γνώση μας τελευταίως, κακουργεῖ εἰδεχθῶς κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως. Ἀφόρητο δὲ ψυχικὸ ἄλγος μᾶς διακατέχει, διότι ἡ ἐκ τῆς «ὕγιαινούσης διδασκαλίας» πτώση τοῦ ἐν λόγῳ καθηγητοῦ, ἔχει ἀφήσει ἀσυγκίνητο τὸ Ὁρθόδοξο Πανελλήνιο καί, κυρίως, τὸ κομμάτι τὸ ἐνασμενιζόμενο ἢ νομιζόμενο, ὅτι κατέχει εἰς βάθος τὴ Θεολογία τῶν Πατέρων καὶ ὅτι ἐπαγρυπνεῖ ἔναντι πάσης κατ' αὐτῆς ἐπιβουλῆς. Οὐδεὶς βρέθηκε, ἀπὸ ὅ,τι γνωρίζουμε, οὔτε ἐκ τῶν συναδέλφων του, νὰ ἀρθρώσει ἕναν, ἀσθενικὸ ἔστω, ἀντίλογο, μολονότι ἡ περίπτωση ἀπαιτοῦσε ὀρυμαγδὸ ἀντιδράσεως καὶ ὄξυ καὶ διεξοδικὸ κριτικὸ σφυροκόπημα. — Τὸ 1983 καὶ 1988, ὁ κύριος αὐτὸς ἐξέδωσε δύο βιβλία του, ὑπὸ τοὺς τίτλους, ἀντιστοίχως, «**Ἡ Θρησκεία τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων**» καὶ «**Μύθος - Ἱστορία - Θεολογία**», (βραχυγραφικὰ ἐφεξῆς τὸ πρῶτο «ΘΣΕ» καὶ τὸ δεύτερο «ΜΙΘ»), στὸ ὁποῖο «παρελαύνουν» δοξασίες καὶ φρονήματα Ἀρειανικῆς τάξεως καὶ εἰκονοκλαστικοῦ ἠθους... Καὶ ναὶ μὲν ὁ καθεὶς εἶναι ἐλεύθερος νὰ πιστεύει ὅ,τι θέλει, ἀλλὰ ὁ κ. Ἀγουρίδης ἐπιμένει νὰ μᾶς τὰ σερβίρει ὡς αὐθεντικὴ Ὁρθοδοξία καί, ἐπιπροσθέτως, νὰ καταγγέλλει τοὺς στερρῶς ἐρχομένους τῆς ἀληθοῦς πίστεως ὡς... ἀντιδραστικούς.

Κατὰ τοὺς πατέρας, ἀμφοτέροι, ὁ αἰρετικὸς καὶ ὁ

ἄθεος, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐλατηρίου «εξακοντίζονται»: Τὴν δαιμονικὴν ὑπερηφάνεια. Ἡ γνώμη γιὰ τὸ τί ἀπὸ τὰ δύο εἶναι ὁ κ. Ἀγουρίδης καὶ ἡ πρὸς τὸν Πανοικτίρμονα Θεὸ προσευχὴ νὰ τὸν ἐλεήσει, ἐπαφίεται, ἀντιστοίχως, στὸ μῖσος τῶν ἀληθινῶν πιστῶν γιὰ τὴν αἵρεση καὶ τὴν ἀθεΐα καὶ στὴν ἀγάπη τους γιὰ τὸν αἵρετικὸ καὶ τὸν ἄθεο. Στὰ βιβλία αὐτὰ ἐπισημάνθηκαν ὀκτὼ τραγικῶς πεπλανημένα κηρύγματα:

α) Ἡ «Ἁγία Τριάς» δὲν εἶναι δόγμα ἐξ οὗ τὰ πάντα ἤρτηνται, ἀλλὰ... στοχαστικὸ Πατερικὸ καπρίτσιο.

β) Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς σωτηρίας, ἀλλὰ «ρεῦμα» τοῦ κοινωνικοῦ γίγνεσθαι.

γ) Ἡ Πατερικὴ Θεολογία εἶναι μία πτωχὴ ἕως ἀποτυχημένη συνεισφορὰ στὴν πίστη.

δ) Ἡ ἀειπάρθετος Θεοτόκος εἶναι γι' αὐτὸν μιὰ Μαρία πού... συνέπεσε νὰ γεννήσει τὸν Ἰησοῦ.

ε) Ἡ ἀναχώρηση καὶ ὁ Μοναχισμὸς συνιστοῦν ἕνα νοσηρὸ κοινωνικὸ φαινόμενο.

στ) Ἡ τιμητικὴ προσκύνηση καὶ ἡ ἐπὶ κληση τῶν πρεσβειῶν τῶν Ἁγίων, εἶναι ἀφελὴς εἰδωλολατρεία.

ζ) Ἡ Πεντάτευχος —καὶ ὅλη ἡ Π.Δ.— δὲν εἶναι θεόπνευστη, εἶναι, ὅμως, καθαρὴ... Μυθολογία.

η) Ἡ «Θεολογία» (του) περατοῦται στὰ ὅρια «τοῦ κόσμου καὶ τοῦ αἰῶνος τούτου».

Φυσικά, στὸ πλαίσιο τοῦ παρόντος ἄρθρου δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ κατὰ πλάτος ἀντίκρουση τῶν φρονημάτων τοῦ κ. Ἀγουρίδη, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ νομισθεῖ ὅτι κάνουμε λάθος ἢ ὑπερβάλλουμε, ὀφείλουμε νὰ παραθέσουμε χαρακτηριστικά, κατὰ περίπτωσιν, ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ βιβλία του, τὰ ὅποια εἶναι τόσο κραυγαλέα καὶ εὐγλωττα τὰ ἴδια, ὥστε νὰ μποροῦμε ἐμεῖς νὰ ἀρκεσθοῦμε σέ, περίπου, τηλεγραφικὸ σχολιασμό.

α) Περὶ Ἁγίας Τριάδος.

Πλὴν δύο περιπτώσεων, γιὰ τίς ὁποῖες θὰ γίνῃ εἰδικὸς

λόγος κατωτέρω, ἀποφεύγει συστηματικὰ — ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ συνάφεια τὸ ἐπιβάλλει — ὁποιαδήποτε Τριαδικὴ ἔννοια, ἔστω καὶ ὑπαινικτικὴ, στὶς ἀναφορὰς τοῦ στὸν Θεό. Ἐπίσης οἱ διατύπώσεις τοῦ τόσο γιὰ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ὅσο καὶ γιὰ τὸν Ἐνσαρκὸ Λόγο, εἶναι ἠθελημένως «μετέωρες», μὰ σαφές ὅμως τὸ διὰ τοῦ... μετεωρισμοῦ σκοπούμενο ἀποτέλεσμα: Τῇ σπορὰ ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἀληθείας τῆς Ὁρθοδόξου ἐκδοχῆς γιὰ τὰ Πρόσωπα αὐτά. Γράφει γιὰ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τὰ ἐξῆς, ἀναφερόμενος στὸ Γενέσεως 1,2: «Ἡ ἀπόδοση τοῦ Ruach Elochim ὡς «πνεῦμα Θεοῦ» εἶναι δυνατὴ· τὸ ἴδιο ὅμως δυνατὴ εἶναι καὶ ἡ ἄλλη: καταγιγίδα μεγάλη, ἄνεμος μεγάλος, καὶ ἡ δευτέρη αὐτὴ ταιριάζει στὴ συνάφεια» (ΜΙΘ 23). Γιὰ τὸν Κύριο Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸ γράφει: «Ἡ μεγαλύτερη ὅμως μαρτυρία γιὰ τὴν ἱστορικὴ τους ἀλήθεια (ὅσων γράφονται στὴν Πεντάτευχο, σ. ἡμ.) εἶναι, κατὰ τὸν Wisemann, ἡ ἀναφορὰ τοῦ Ἰησοῦ στὶς ἀφηγήσεις αὐτὲς ὡς γεγονότα! Λὲς καὶ ὁ Ἰησοῦς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε δικό του κοσμοεἶδωλο διαφορετικὸ καὶ ἄλλη γνώμη γιὰ τέτοια πράγματα ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του» (ΜΙΘ 7). Ἐπίσης, «Ὁ Erich Fromm, στὸ ἔργο του "Τὸ δόγμα τοῦ Υἱοῦ" προσπάθησε νὰ δείξει, ὅτι κατὰ τὴ διατύπωση τοῦ δόγματος τῆς ἰσότητος τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὸν Πατέρα, ἐπιδιώχθηκε ἡ λύση τοῦ γνωστοῦ ἀπὸ τὸν Φρόυντ συμπλέγματος μεταξὺ γυιοῦ καὶ πατέρα. Τὸ βιβλίον ἀφήνει πολλὰ ἐρωτηματικά, ἀνοίγει ὅμως καὶ μιὰ διάσταση ἔρευνας τοῦ θέματος, ποὺ πρὶν κανεὶς δὲν ὑποψιάζονταν» (ΘΣΕ 88). — Στὶς δύο περιπτώσεις, ποὺ χρησιμοποιοῦν τὶς λέξεις «Ἁγία Τριάδα» καὶ «τριαδολογικὲς» (ἐρμηνεῖες), τὸ κάνει γιὰ νὰ ὑποστηρίξει, ὅτι τὸ περὶ ταύτης δόγμα καὶ τὰ ἐκ τούτου ἐπιβαλλόμενα στοὺς Πατέρες συμπεράσματα, ἀποτελοῦν παράγοντα πλάνης καὶ σκοτισμοῦ, καὶ δὴ καὶ ποῦ;

Στὸ ἐξηγητικὸ ἔργο τῆς Γενέσεως, δηλαδὴ στὸ τμήμα ἐκεῖνο τῆς Π. Διαθήκης ὅπου, ἐναργέστερον παντὸς ἑτέρου, φανερῶνεται ἐνεργοῦσα ἡ Ἁγία Τριάς, τῆς ὁποίας, ἀκριβῶς,

ἢ μὴ μνεΐα, ὑπὸ τῶν ἐξηγητῶν τοῦ μέρους αὐτοῦ τῆς Γραφῆς, θὰ τοὺς ὀδηγήσει μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν στὴν πλάνη καὶ στὸ σκότος. Ἀντιθέτως, ὅμως, φρονεῖ ἐπ' αὐτοῦ ὁ κ. Ἀγουρίδης: «Ὁ καθένας πρέπει νὰ καταλαβαίνει πόσο λεπτὴ δουλειὰ ἔγινε γιὰ τοὺς Θεολόγους τῆς Ἐκκλησίας ἢ ἐξήγησις ἰδιαίτερα τῶν κεφ. 1-11 στὰ ἀπὸ τὴν παρέμβαση καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῶν χριστιανικῶν διδασκαλιῶν γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, γιὰ τὴν Ἁγία Τριάδα καὶ γιὰ τὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου. Μέσα στὸ γενικότερο αὐτὸ κλίμα τῶν ἀρχαίων τῆς Ἐκκλησίας χρόνων, ἀλλὰ καὶ μέσα στὸν Μεσαίωνα, ἢ ΠΔ, πέρα τῆς ἀναγνώρισής της ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ πίστις ὡς πηγῆς προφητειῶν γιὰ τὸν Ἰησοῦ καὶ τὴν Ἐκκλησία, θεωρήθηκε ἀπὸ τοὺς Θεολόγους ἐπιπλέον, αὐθεντικὴ πηγὴ ἐπιβεβαίωσης καὶ ἐπικύρωσης ὅλων τῶν χριστιανικῶν δογμάτων! Ὑπὸ τίς συνθήκες αὐτές, φυσικά, τί θὰ μποροῦσε νὰ πεῖ κανεὶς περὶ τῆς ἱστορικότητας αὐτῶν τῶν βιβλικῶν διηγήσεων. Εἶχαν μετατραπῆ ἀπὸ τὴ Θεολογία σὲ ἄλλου εἴδους λόγο» (ΜΙΘ 4). — Ἐπίσης, «Γιὰ πολλοὺς βέβαια αἰῶνες, οἱ Τριαδολογικὲς, Χριστολογικὲς καὶ ἔσχατολογικὲς (περὶ τελικοῦ Σαββατισμοῦ) ἐρμηνεῖς διαφόρων σημείων τοῦ κειμένου αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαστικὸς ἐξηγητὲς εἶχαν ἐκχριστιανίσει τὸ κείμενο. Σοβαρὸ λόγο στὴν ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴν ἔννοια τοῦ κειμένου αὐτοῦ, ὅπου σημειώθηκε, ἔπαιξε ἡ προσπάθεια συστηματοποίησης τῶν ιδεῶν ποὺ ἐξῆγε ἢ ἐρμηνεῖα ἀπὸ κάθε στίχο, στὴν προσπάθειά της νὰ βρεῖ στοιχεῖα τῆς Χριστιανικῆς Θεολογίας παντοῦ» (ΜΙΘ 34).

β) Περὶ Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Ὁρθοδοξία, γιὰ τὸν κ. Ἀγουρίδη, εἶναι κοινωνικὴ ἰδεολογία, ὑποκείμενη στὶς ρευστὲς ὑπαγορεύσεις κοσμικῶν διεργασιῶν καὶ ἀναγκῶν, ἄρα ὑποχρεωμένη νὰ «συσχηματίζεται τῷ αἰῶνι τούτῳ». Ἐνα «ὠφελιμιστικὸ Σύνταγμα» τοῦ κόσμου τούτου. Γι' αὐτὸ καὶ γράφει: «Ζῶντας (οἱ Θεολόγοι τῆς Ὁρθοδοξίας) μέσα σ' ἕναν αἰῶνα τεραστίων κοινωνικῶν

ζυμώσεων και ἐπαναστάσεων, ἔβλεπαν μιὰ τέτοια παρουσίαση σὰν τοῦ Hagback νὰ θέτει τὴν Ὁρθοδοξία νὸκ - ἄουτ, ἐκτὸς τοῦ κλίματος τῆς ἐποχῆς ἐντελῶς» (ΘΣΕ 30). Ἐπίσης, «Ἐξάλλου, ἡ δική μας ἐποχὴ καὶ διαφορετικὸ ἔχει ἀπὸ τὶς προηγούμενες κοσμοεἰδῶλο καὶ ἀπὸ ἄλλο αἶσθημα διαπνέεται... Ἐμεῖς δὲν ζοῦμε οὔτε στὴν ἐποχὴ τῶν Πατέρων... οὔτε πολὺ περισσότερο, στὰ χρόνια τῶν βιβλικῶν συγγραφέων. Ἔτσι, ἡ σύγχρονη ἐρμηνευτικὴ... ἀνοίγει νέες δυνατότητες στὸ θεολογικὸ στοχασμό...» (ΜΙΘ 49). Καὶ «Τὸ κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ τὸ σημερινὸ Θεολόγο εἶναι ἡ ἐπιβίωση τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνθρωπότητας, ἀπὸ τὸν ὀλοκληρωτικὸ πυρηνικὸ ἀφανισμό!» (ΘΣΕ 14).

γ) Περὶ πατερικῆς Θεολογίας.

Τὴν Πατερικὴ Θεολογία τὴν ὑποτιμᾷ μέχρι σημείου ἀπορρίψεως. Εἶδαμε ἤδη, στὸ Τριαδικὸ ζήτημα, πόσον ἐπισκοτιστικῶς, φρονεῖ, ὅτι παρενέβησαν μὲ τὶς ἐρμηνεῖες τοὺς οἱ Πατέρες. Ἀντιθέτως, ἐκστασιάζεται καὶ ἀναλύεται σὲ ὕμνους γιὰ τὶς... σοφίες τῶν αἰρετικῶν «ἐξηγητῶν» τῆς Δύσεως. Ἔτσι, δοθείσης εὐκαιρίας, ἔγραψε τὰ ἀκόλουθα καταφρονητικὰ εἰς βάρος τῶν Θεολόγων Ἀγίων Πατέρων:

«Καινούργια ἐποχὴ στὸ δρόμο μιᾶς σύγχρονης, σωστῆς καὶ στὰ μέτρα τῆς ἐποχῆς μας, κατανόησης τῶν κειμένων τῆς ΠΔ... ἀρχίζει ἀπὸ τὸν 18ο αἰῶνα καὶ ἐξῆς» (ΜΙΘ 4).

«Τὰ κείμενα αὐτὰ (Μ. Βασιλείου στὴν Ἑξαήμερο τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου στὴ Γένεση), παρουσιάζουν σπουδαῖο δογματικὸ καὶ ἐρμηνευτικὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ τοὺς ἐνδιαφέρον. Στὸ δικό μας θέμα ἡ συμβολὴ τοὺς εἶναι ἐλάχιστη» (ΜΙΘ 13).

«Ὁ στίχος 3, 15 (τῆς Γενέσεως) θεωρήθηκε ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα παρὰ τῶν Χριστιανῶν ἐξηγητῶν (Ἰουστίνος, Εἰρηναῖος, καὶ στὴ συνέχεια ὅλη ἡ Πατερικὴ Παράδοση) ὡς προφητεία τῆς συνάντησης τοῦ ἀναμενόμενου ἀπὸ τὴν ΠΔ Μεσσία μὲ τὸν Ὅφι (θάνατο) καὶ τῆς νίκης τοῦ Μεσσία ἐπὶ

τοῦ θανάτου. Ὅπως, ὅμως, ἀντιλαμβάνεται ὁ ἀναγνώστης, σὲ μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀνάγνωση... δὲν ἀρμόζουν Μεσσιανικοὶ ὑπαινιγμοί... προφητεῖες. Σ' αὐτὸ συμφωνοῦν ὅλοι οἱ ἐπιφανεῖς σύγχρονοι ἐξηγητές». (ΜΙΘ 64).

«Ὁ Χρυσόστομος διὰ μακρῶν ὑπερασπίζεται τὴν ἄποψη αὐτῆ. Ἡ ἐρμηνεία αὐτῆ (ὅμως) ἀπάδει τελείως στὴ συνάφεια τοῦ κειμένου» (ΜΙΘ 84).

«Ἡ ἀπουσία τῆς ἀναγνώρισης τοῦ μυθολογικοῦ ὑπόβαθρου τῆς περικοπῆς δίνει στὴ σωστὴ ἀνθρωπολογικὴ παρατήρηση τοῦ Χρυσοστόμου μιὰ πεζότητα καὶ κάτι τὸ στεγνὸ» (ΜΙΘ 119).

«Εἶναι ἱστορικὰ βέβαιο πὼς Θεολόγοι ὅπως ὁ Ἄρε-
οπαγίτης, ὁ Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, ὁ Συμεὼν ὁ Νέος
Θεολόγος, ὁ Γρηγόριος Παλαμᾶς καὶ πολλοὶ ἄλλοι,
ἀποτελοῦν ἀνακάλυψη τῆς ἐποχῆς μας, καὶ ὅτι κατὰ τοὺς
πολλοὺς καὶ μακροὺς αἰῶνες τῆς Μετα-Βυζαντινῆς ἰδίως
περιόδου, ἦταν γιὰ τὴ σκέψη τῆς ἐποχῆς στὴν κυριολεξία
ἀνύπαρκτοι» (ΘΣΕ 17).

«Ἡ ἐξηγητικὴ παράδοση τῆς περικοπῆς αὐτῆς (Χρυ-
σόστομος) δημιουργεῖ πλῆθος ἀδιέξοδα».

Ἴδου τώρα ὁ πρὸς αἵρετικούς... λιβανωτός: «Σαγηνεύ-
εται κανεὶς ἀπὸ τὴ μελέτη βιβλίων ὅπως τοῦ Von Rad ἢ τοῦ
Westermann. Ἀπὸ τὴ μελέτη τέτοιων βιβλίων βγαίνει τόσοσ
πλοῦτος γνώσεων καὶ θεολογικῶν ἰδεῶν, ὥστε δύσκολα
μπορεῖ στὸ τέλος κανεὶς νὰ ξεχωρίσει κάποια δική του
σκέψη, μέσα στὸ συνολικὸ γνωστικὸ καὶ αἰσθητικὸ μέγεθος
ποῦ τὸν κατακλύζει» (ΜΙΘ 13).

δ) Περὶ τῆς Θεοτόκου.

Φερόμενος ἀκατασχέτως πρὸς τὴν βλάσφημη θεώρηση
ὄλων τῶν πανσέπτων Προσώπων τῆς ἀγιωτάτης Πίστεώς
μας, δὲν θὰ ἐφείδετο, βεβαίως, τῆς Θεομήτορος, τῆς καὶ «τὰ
δευτερεῖα τῆς Τριάδος ἐχούσης». Γράφει λοιπόν:

«Ὅταν διατυπώνεται κάποιος Θεολογικὸς ὅρος,
(ΣΗΜ. δική μας: ἐννοεῖ ἐδῶ τὸν ὄρο «Θεοτόκος»), θᾶταν

άνοητο νά ἀποκλείσει κανείς, πέρα ἀπό τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Θεολογικοῦ καθορισμοῦ, τὴν παρεμβολή καὶ ἄλλων ψυχολογικῶν καὶ κοινωνικῶν μοτίβων... Καὶ στὴν περίπτωση, λοιπόν, τῆς ἐπίσημης ἀναγνώρισης τῆς Μαρίας ὡς «Θεοτόκου», κατὰ τὸν Ε΄ αἰῶνα, διακινδύνευσαν ἄλλοι τὴν ὑπόθεση πῶς τὸ θηλυκὸ πῆρε τὴ ρεβάνς στὴν ἀρρενοκρατικὴ ἀνάπτυξη τοῦ δόγματος τῆς ἰουδαιοχριστιανικῆς παράδοσης, μέσα στὸ ἀσυνείδητο τοῦ ἑλληνορωμαϊκοῦ κόσμου, πού μὲ τὰ ζεύγη θεοτήτων τοῦ ἐξισορροποῦσε τὸ «ἀρσενικοῦ» μὲ τὸ «θηλυκὸ» στοιχεῖο. Ἄλλὰ στὸ χῶρο αὐτὸ χρειάζεται ἔρευνα, γιὰ νά προχωρήσει κανείς πέρα ἀπὸ ἐνδιαφέρουσες ὑποθέσεις» (ΘΣΕ 88).

ε) Περὶ ἀναχωρήσεως καὶ Μοναχισμοῦ.

Μισεῖ, ἀποστρέφεται καὶ φυσικὰ ἀπορρίπτει τὸν Μοναχισμό, διότι ἔναντι τοῦ ἀποκλειστικῶς κοινωνικοῦ χαρακτῆρος πού νομίζει ὅτι κάνει τὴν Ἐκκλησία «Ζῶσα», κατὰ πλήρη παραθεώρηση τοῦ πραγματικοῦ της προορισμοῦ ὡς θεραπευτηρίου ἀπὸ τὰ πάθη καὶ ὡς ὀχήματος πρὸς τὸν ἁγιασμόν, ὀρθώνεται ὁ Μοναχισμὸς ὡς ζῶσα διάψευση τῶν ἐγκοσμίων ψευδαισθήσεών του καὶ τρόπος πίστεως καὶ ζωῆς ἐλεγκτικὸς τῶν πλανῶν του. — Γράφει ὁ καθηγητής: «(Ὁ κόσμος) ἔπαψε νά βιώνεται σὰν χῶρος ἀλλαγῆς καὶ μεταμόρφωσης καὶ ἄρχισε νά γίνεται... ἰδίως μέσα σὲ μοναστικούς κύκλους ἀντικείμενο ἄρνησης καὶ ἀπόρριψης» (ΘΣΕ 14). Ἐπίσης, «Ἡ "ἀναχώρηση" καὶ τὸ κοινόβιο... ἔγιναν μορφὲς αὐτοδικαίωσης καὶ ὑπεροχῆς γιὰ τὴν ἐκρίζωση τῶν παθῶν καὶ τὴν ἐπίτευξη ἀγγελικοῦ βίου ἐπὶ τῆς γῆς» (ΘΣΕ 15). Καὶ «Οἱ μοναστικοὶ αὐτοὶ κύκλοι, ἔντονα πολλές φορές ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸ νεοπλατωνικὸ καὶ τὸν ἑλληνιστικὸ ἀσκητισμό, ἐπηρέασαν τὴ Θεολογία καὶ ἀκόμα βαθύτερα τὴ λαϊκὴ θρησκεία» (ΘΣΕ 14). — Τέλος, «Ἡ κοινωνία τῶν ἁγίων σὰν ἡ οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ ἄρχισε νά διασπᾶται... σὲ μιὰ μοναστικὴ πνευματικὴ ἀριστοκρατία ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ σὲ λαϊκὴ χριστιανικὴ

πλεμπάγια ἀπὸ τὴν ἄλλη» (ΘΣΕ 15).

στ) Περὶ τῶν Ἁγίων.

Τὸ κατὰ τοῦ Μοναχισμοῦ μῖσος τοῦ ἐπεκτείνεται, κατὰ φυσικὴν ἀπορροήν, καὶ πρὸς τὰ ἐκλεκτὰ καὶ εὐώδη ἄνθη τοῦ λειμῶνος αὐτοῦ: τοὺς Ἁγίους. Στὸν ἁγιασμό, κατὰ Ἀγουρίδη, ἀφικνεῖσαι μόνον ἀφοῦ ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία σου περιλαμβάνουν σταθμούς... συνδικαλιστικῶν ἀγώνων, συμμετοχῆς σὲ εἰρηνιστικὰ κινήματα, πάλης γιὰ κοινωνικὲς παροχές, ἀποπυρηνικοποιημένες ζῶνες καὶ ἀφοπλισμό, ἀνθρώπινο (σοσιαλιστικὸ μήπως;) πρόσωπο τῆς κρατικῆς ἐξουσίας καὶ τὰ τοιαῦτα. Οἱ ἄλλοι, οἱ... «συνήθεις» ἅγιοι πῶς ἐτόλμησαν νὰ ἀγιάσουν «ἐν ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς» καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον; Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς ἐβάπτισε... πλάσματα τῆς λαϊκῆς φαντασίας! Γράφει: «... δὲν θὰ πρέπει κανεὶς νὰ ἔχει διαβάσει Βίους ἁγίων γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρίσει πὼς σὲ ἀρκετοὺς ἀπὸ αὐτοὺς ὑπάρχει... τὸ στοιχεῖο τῆς μιμήσεως τοῦ Χριστοῦ, (ἀλλὰ) κατὰ τὰ ἄλλα ἐπικρατεῖ τὸ ἀνταποκρινόμενο σὲ ἄμεσες ἀνάγκες τοῦ λαοῦ **μυθολογικὸ στοιχεῖο**» (ΘΣΕ 18). Ἐπίσης, «... οἱ περισσότεροι τῶν λαϊκῶν ἁγίων πιστεύονταν ὡς θεραπευτὲς διαφόρων ἀσθενειῶν» (ΘΣΕ 18). — Καί, «... ἡ χώρα μας εἶναι κατάσπαρτη (ἰδίως τὰ νησιὰ) ἀπὸ μικρὲς ἐκκλησίες καὶ προσκυνητάρια, ἀφιερωμένα σὲ εἴτε ἐντελῶς μυθολογικοὺς εἴτε μισομυθολογικοὺς ἁγίους» (ΘΣΕ 18).

ζ) Περὶ «Γενέσεως» καὶ Παλαιᾶς Διαθήκης ἐν γένει.

Ἰσχυρίζεται, πρῶτον, ὅτι τὸ βιβλίον τῆς Γενέσεως καὶ ἡ Πεντάτευχος γενικῶς δὲν ἔχει γραφεῖ ἀπὸ τὸν Θεόπνευστο Μωϋσῆ: «Τὰ δύο πρῶτα κεφ. τῆς Γενέσεως, μᾶς δίνουν δύο διηγήσεις γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ πρώτη (1, 1-2, 4α) προέρχεται ἀπὸ τὴν ἱερατικὴ πηγὴ P (ποὺ γράφτηκε μετὰ τὴ Βαβυλώνια αἰχμαλωσία 586 π.Χ.), ἐνῶ ἡ δεύτερη (2, 4β-2, 25) ἀνήκει σὲ ἀρχαιότερη πηγὴ, στὸν Γιαχβιστῆ (9ος αἰὼν π.Χ.)» (ΜΙΘ 14). «Ἡ ἀφήγησις τοῦ ἱ. σ.

(Σημ. δική μας: Ἐννοεῖ «ἱερατικοῦ συγγραφέως» καὶ ὄχι «ἱεροῦ», δηλ. τὸν Μωϋσῆ), δὲν εἶναι βέβαια μιὰ πρόχειρη συρραφή ξένων προϊόντων ἀλλὰ μιὰ διεργασία μὲ ξένο καὶ ἴδιο ὕλικό, πὺ ἐγινε βάσει προγράμματος ἀπὸ Ἰσραηλῖτες καὶ Ἰουδαίους λόγιους πὺ βρίσκονταν δίπλα στὴν αὐτὴ καὶ τὸ ἱερὸ» (ΜΙΘ. 22). — «Ὁ Ρ. δὲν φαίνεται νὰ ἀντιμετωπίζει πρόβλημα πτώσεως καὶ γυμνότητος τῶν πρωτοπλάστων. Αὐτὰ ἀπασχολοῦν τὸν J. (Γιαχβιστή)» (ΜΙΘ 59). — «Ὁλη ἡ Πεντάτευχος ἄλλωστε εἶναι ἓνα τέτοιο συμπίλημα... ἐξαιτίας τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν παρατιθεμένων πηγῶν» (ΜΙΘ 62).

Ἀποφαίνεται, δεῦτερον, ὅτι τὰ κείμενα τῆς ΠΔ δὲν εἶναι Θεόπνευστα: «Ὅχι κάποιος κακὸς δαίμονας, ἀλλὰ ὁ καλὸς Θεὸς δημιούργησε τὸν κόσμον. Καὶ αὐτὴ ἡ κεντρικὴ ἰδέα τῶν κειμένων αὐτῶν ἐκφράζει τὴ θεία ἔμπνευση πὺ ἀναγνωρίζεται σ' αὐτά. Ποτὲ δὲν θεωρήθηκαν ἔμπνευσμένα στὶς λεπτομέρειές τους, δηλαδὴ στὸ σύνολό τους. Μόνο ἄγριοι ἀλληγοριστὲς ἔβγαζαν τέτοια κείμενα Θεόπνευστα στὸ σύνολό τους, μὲ ἔρμηνειες ὅμως ἀπαράδεκτες γιὰ τὸν κοινὸ νοῦ καὶ τὴ σωστὴ πίστη» (ΜΙΘ 47). Τέλος, κηρύσει τὰ Θεόπνευστα κείμενα τῆς ΠΔ... μύθους εἰδωλολατρικούς! Γράφει: «Σήμερα οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νὰ δοῦν τὶς διηγήσεις περὶ Ἀδὰμ καὶ Εὐᾶς, περὶ Κατακλυσμοῦ, περὶ Βαβέλ, περὶ Πατριαρχῶν κλπ., ἀπὸ ἄλλη τελείως ὀπτικὴ γωνία, ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τοῦ Μύθου» (ΜΙΘ 5). «... οἱ Ἐκκλησίες... ἐξακολουθοῦν νὰ διδάσκουν πὺς ὁ κόσμος δημιουργήθηκε σὲ ἕξη ἡμέρες, πὺς ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐᾶ ἦταν ἱστορικὰ πρόσωπα, πὺς οἱ ἄγγελοι ἐμίγησαν μὲ τὶς θυγατέρες τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ Κατακλυσμὸς ἐγινε καθὼς καὶ ἡ σύγχυση τῆς Βαβέλ κλπ.» (ΜΙΘ 5). — «Ναί, ἡ ΠΔ υἰοθέτησε τμήματα μύθων καὶ μυθολογικὲς ἰδέες...» (ΜΙΘ 5). — «... οἱ βιβλικὲς διηγήσεις (β.δ.) διατυπώθηκαν μ' ἓνα τρόπο μυθολογικό, σύμφωνα μὲ παρόμοιες διηγήσεις ἄλλων πέριξ λαῶν...» (ΜΙΘ 6).

«Πρέπει πια οί Θεολόγοι νά συνηθίσουμε στήν ἔννοια τοῦ μύθου καί στή Θεολογική ἐργασία μέ τόν μῦθο» (ΜΙΘ 9).

«... ὁ Ἑλληνας ἀναγνώστης, ἰδίως ὁ θρησκευόμενος, δέν εἶναι καθόλου συνηθισμένος μέ τήν ἔννοια τῆς παρουσίας τοῦ μυθικοῦ στοιχείου μέσα στή Βίβλο, οὔτε ξέρει νά ἐκτιμᾷ τή Θεολογική του σημασία» (ΜΙΘ 15).

«Τὸ Ψαλτικὸ κείμενο (Ψλμ. 74, 12 ἢ κατὰ τοὺς Ο΄ 73) ... ὑπαινίσσεται τὴν πάλη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ ὑδάτινο χάος ποὺ ἔχομε στήν πρώτη διήγηση τῆς Δημιουργίας στή Γένεση» (ΜΙΘ 15). — «... ὁ ἰ. σ. προσπαθεῖ νά οἰκονομήσει ἔτσι τὰ ἔργα τῆς δημιουργίας ὥστε... νά χωρέσουν σὲ ἕξη ἡμέρες» (ΜΙΘ 29). — «... εἶναι ἔντονα τὰ μυθολογικὰ στοιχεῖα ποὺ ὁ J. δανεῖζεται ἀπὸ τοὺς γύρω λαούς, τὰ πιὸ πολλὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα θυμίζουν τὸ ὑπόβαθρο τῶν βαβυλωνιακῶν παραδόσεων» (ΜΙΘ 38). — «Τὰ δέντρα τῆς Ἑδέμ δέν εἶναι κανονικὰ ἀλλὰ μαγικὰ δέντρα. Παράξενα ὄντα κῆκλοφοροῦν μέσα στήν Ἑδέμ, ὅπως τὸ φίδι ποὺ μιλάει καί τὸ Χερουβείμ, ὁ φύλακας τοῦ κήπου» (ΜΙΘ 38).

«Τὸ γεγονὸς εἶναι ἓνα: στὰ κεφ. 2 καί 3 τῆς Γένεσης ἔχομε ἀφηγήσεις Ἑβραίων ἀγροτῶν σχετικὰ μέ τὸ πόσο καλὰ ἦταν μιὰ φορὰ κι ἓναν καιρό, καί μέ τὸ πῶς ἄρχισαν κάποτε ὅλα νά εἶναι τόσο βασανιστικὰ καί δύσκολα γιὰ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὸν ἀγρότη» (ΜΙΘ 46).

«... ἀκόμα κι' ἡ εἰκόνα τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδάμ χάνεται γιὰ πολὺ καιρὸ καί ἐπανεμφανίζεται σχεδὸν συγχρόνως στὸν Ἰουδαϊσμό καί στὸ Χριστιανισμό, κατὰ πᾶσα πιθανότητα, ὑπὸ τὴν ἐπίδραση Ἑλληνιστικῶν καί Ἀνατολικῶν ἰδεῶν» (ΜΙΘ 46).

«... ἡ ἁμαρτία τοῦ ἀνθρώπου παρουσιάζεται... ὡς ἱστορικὸ γεγονὸς... δέν γίνεται ὅμως λόγος πούθενά γιὰ τὶς ἀρχές της μέ τὸν πρῶτο ἄνθρωπο» (ΜΙΘ 47).

«... ἡ ἀφήγηση γιὰ τὴν παράβαση τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶναι στοιχειοθετημένη στὸ πλαίσιο τοῦ γενικότερου μύθου τῆς σύγκρουσης τῶν θνητῶν πρὸς τοὺς ἀθανάτους Θεοὺς γιὰ

τὴν ἀπόκτηση τῆς ἀθανασίας» (ΜΙΘ 50).

«Πάντως ὁ σ., κατὰ κοινὴ ὁμολογία τῶν ἐρευνητῶν, δὲν ὑπαινίσσεται ὅποιαδήποτε σχέσηη τοῦ ὄφι πρὸς τὸν σατανᾶ» (ΜΙΘ 52).

«Τὸ δέντρο τῆς Ζωῆς — μιὰ παράστασις προερχόμενη ἀπὸ τὴ μαγικὴ ἀντίληψη περὶ ὑπάρξεως» (ΜΙΘ 53).

«Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας... ὅταν μιλοῦν γιὰ... τὴν παρακοὴ καὶ τὶς συνέπειές της... ἀναμιγνύουν καὶ ἄλλες ἀντιλήψεις ξένες καὶ παράδοξες στὸν σημερινὸ ἄνθρωπο» (ΜΙΘ 55). — «... ὅποιος κι' ἂν ὑποτεθεῖ ὅτι εἶναι ὁ συνολικὸς χαρακτήρας τῆς ἀναγνώρισης τῆς γυμνότητος, ἡ πρότασις πὼς ἐδῶ πρόκειται γιὰ τὴ σεξουαλικὴ ὠρίμανσις τοῦ ἀνθρώπου τραβάει ἰδιαίτερα τὸ ἐνδιαφέρον» (ΜΙΘ 58).

«Καὶ ἡ εὐθύνη τοῦ ὄφι στὴ συνάφεια τοῦ κειμένου ἔχει σχέσηη μὲ τὴ σεξουαλικὴ συνεύρεσις τῶν πρωτοπλάστων» (ΜΙΘ 61).

«Ὁ ἀναγνώστης τέτοιων κειμένων πρέπει νὰ διαθέτει κάτι ἀπὸ τὴ φαντασίαν τοῦ συγγραφέα γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ βρῆκε τὸν μίτον τῶν... σκέψεών του...» (ΜΙΘ 63).

«Ἡ κατασκευὴ τῶν χιτῶνων ἀπὸ τὸ Θεό... δὲν ἀποτελεῖ ἔκφρασις τῆς φιλανθρωπίας του» (ΜΙΘ 65).

«Περὶ τῶν Χερουβείμ ἔχουν διατυπωθεῖ διάφορες ἀπόψεις. Πιθανώτερον φαίνεται ἡ ὑπόθεσις κατὰ τὴν ὁποία ἀρχικὰ ἦταν δαίμονες τοῦ ἀνέμου...» (ΜΙΘ 67).

«Ἡ ἀποτυχία τοῦ Θεοῦ μὲ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ὑπῆρξε πλήρης» (ΜΙΘ 69). — «... ἡ διήγησις αὐτὴ εἶναι... ἀκατάλληλη νὰ διδάσκηται στὰ Σχολεῖα... ἔχει τόσο σύνθετη καὶ ἀσαφῆ συμπλοκὴ μυθολογικῶν εἰδωλολατρικῶν παραδόσεων...» (ΜΙΘ 70).

«... ἡ ἀφήγησις περὶ τοῦ Κατακλυσμοῦ... ἀποτελεῖ κλασικὸ παράδειγμα προσαρμογῆς μιᾶς εἰδωλολατρικῆς παράδοσις σὲ βιβλική» (ΜΙΘ 108).

«Οἱ βιβλικοὶ συγγραφεῖς τῆς διήγησις περὶ τοῦ Κατακλυσμοῦ, κατὰ μίμησιν τοῦ Βαβυλωνιακοῦ μύθου, μὲ

πολὸν ἔντονα χρώματα περιγράφουν καὶ τὴν μεταμέλεια τοῦ δικοῦ τους Θεοῦ γιὰ τὸν κόσμον ποὺ ἔδημιούργησε» (ΜΙΘ 111).

«Ἡ περικοπὴ 11, 1-9, ἐπιχειρεῖ, μέσα ἀπὸ τὴν ἑβραϊκὴ λαϊκὴ παράδοση, νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ποικιλία τῶν γλωσσῶν στὸν κόσμον. Παρόλη της ὅμως τὴν ἀπλοϊκότητα, ποὺ σὲ ὀρισμένα σημεῖα ἐγγίζει πολυθεϊστικὲς ἐκφράσεις («Δεῦτε καὶ καταβάντες συγχέωμεν...») (ΜΙΘ 116) !!!

η) Ἡ «Θεολογία» Ἀγουρίδη.

Ἄκριβῶς εἰπεῖν, δὲν πρόκειται περὶ Θεολογίας, ἀλλὰ ἄθροίσματος συγκρητιστικῶν παραδοξολογιῶν ἑνὸς ἀνθρώπου προσανατολισμένου στὰ τοῦ κόσμου τούτου καὶ ἐμπνεομένου ἀπὸ τὶς εἰσηγήσεις τῆς ὑπερηφανείας τῆς σοφίας τοῦ κόσμου τούτου. Ὅσο καὶ ἂν διαβάσῃ τώρα ἀληθῆ Θεολογία θὰ παραμείνῃ «ἀγύριστο κεφάλι». Πρέπει πρῶτα νὰ ταπεινωθεῖ παρὰ τοὺς πόδας ἐμπείρου πνευματικοῦ πατρὸς καί, ἔαν ἐκεῖ καρποφορήσῃ, νὰ ἀρχίσῃ μὲ «Φιλοκαλία». Μέχρι τότε ὁ Χριστὸς θὰ εἶναι γι' αὐτὸν ἓνα ἀπροσδιόριστο πρόσωπο, κάτι μεταξὺ κοινωνικοῦ δράματιστῆ καὶ ἱεροκήρυκα, ἢ δὲ Βασιλεία του ἑνὸς οὐμανισμοῦ. Αὐτὸ εἶναι φανερὸ καὶ ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα: «Ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ Ἀπόστολοι κήρυξαν τὴ σωτηρία τοῦ λαοῦ ἀπὸ ὅλες τὶς δυσάρεστες καταστάσεις ποὺ τὸν ταλαιπωροῦσαν... τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ... προφανῶς ἀντιθετικὰ πρὸς τὴ Βασιλεία τοῦ Καίσαρα τῆς Ρώμης... ἓνα καινούργιο κόσμον στὸν ὁποῖο κυριαρχεῖ ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη» (ΘΣΕ 29). — «Στὸν καθορισμὸ τοῦ Χριστολογικοῦ δόγματος τὸ «κοινωνικὸ στοιχεῖο» εἶναι πρόδηλο» (ΘΣΕ 32). — «Ὅταν γίνεται λόγος γιὰ "ἔχθρα" τῆς ἀνθρωπότητας πρὸς τὸ Θεὸ ἢ "εἰρήνη" τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν κόσμον, πρόκειται γιὰ ἱστορικὰ γεγονότα καὶ ἱστορικὲς περιόδους» (ΘΣΕ 62).

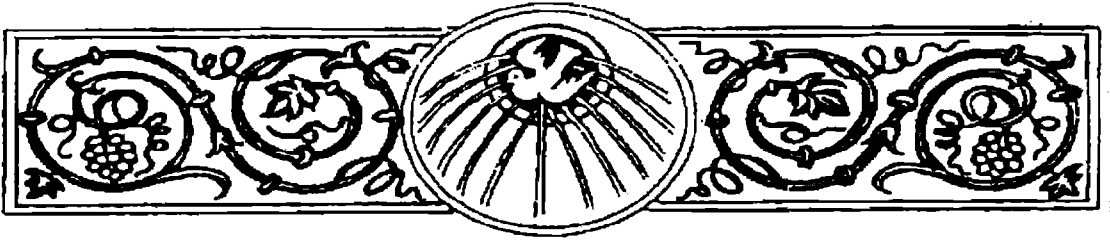

Δὲν προσδοκᾶται ἀλλαγὴ τοῦ καθηγητῆ Ἀγουρίδη,

δηλ. μετάνοια καὶ ἀνάκληση τῶν κακοδοξιῶν του. Ἀναμένομεν ὅμως νὰ ἴδωμεν τὴν **στάσιν** τῶν συναδέλφων του. Συνάδελφός του πρὸ ἐτῶν ἔγραψε τὰ ἀκόλουθα λόγια. Μέχρι προτοῦ διαβάσω τὰ βιβλία τοῦ κ. Ἀγουρίδη, τὰ θεωροῦσα ὑπερβολή. Ὅχι πιά: «Ὁ χρησιμοποιοῦν ἐπιστημονικὴν ἢ φιλοσοφικὴν μέθοδον καὶ ἔχων ἀφετηρίαν τὰ τῆς πείρας καὶ λογικῆς κατηγορήματα γνώσεως, καὶ τὰ νομιζόμενα ὑπὸ τινων ὑπὲρ τὴν πεῖραν κατηγορήματα, τῆς δῆθεν καθαρᾶς ἢ ἀμιγοῦς νοήσεως, ἀπηλλαγμένης συμβεβηκότων, αὐτομάτως διαστρέφει τὴν Ἁγίαν Γραφήν».

Ἰγνάτιος Δογματικὸς

Δεκ. '93 — Ἀπρ. '94

ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ

Δυστυχῶς, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν πορείαν τῶν πραγμάτων, ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ 1924 μέχρι σήμερα πορεύεται ἀπὸ πτώσεως εἰς πτώσιν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν καὶ τὴν τήρησιν τῶν ἱερῶν Παραδόσεων. Καίτοι δὲν πρωταγωνιστεῖ ἡ ἴδια εἰς ὅλας τὰς ἀνωτέρω πτώσεις, ἐπικροτεῖ ὅμως αὐτὰς δι' ἔργου ἢ τῆς σιωπῆς.

Ἡ πρόσφατος ἀντιπαράθεσις διὰ τὴν μελετωμένην ἐπίσκεψιν τοῦ πάπα εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔγινε αἰτία νὰ ἀποκαλυφθοῦν πολλῶν «καρδιῶν διαλογισμοί», νὰ πέσουν προσωπεῖα καὶ νὰ ἀφυπνισθῇ τὸ ἀντιπαπικὸν φρόνημα τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου, πού τόσα ἔχει ὑποφέρει διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ἀπὸ τὸν αἰρετικὸν παπισμὸν. Διὰ μίαν ἀκόμη φορά ἀπεδείχθη ὅτι τὸ ποίμνιον, ὅταν καθοδηγεῖται ὀρθῶς, ὁμολογεῖ μετὰ παρρησίας τὴν πίστιν του, ἀποστρεφόμενον καινοτομίας καὶ αἱρέσεις. Τὸ ἴδιο ποίμνιον ὀδηγούμενον ἀπὸ καινοτόμους ποιμένας, ἀπεμπολεῖ τὰς παραδόσεις του κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀποστασίας τῶν ποιμένων του, ὡς συνέβη τὸ 1924 καὶ συνεχίζεται μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Διὰ τὴν ἀνωτέρω ἐπίσκεψιν ἀντέδρασαν κληρικοί, μοναχοὶ καὶ λαϊκοὶ μὲ ἓνα δυναμικὸν τρόπον πού δὲν μᾶς εἶχαν συνηθίσει ἀπὸ τὴν δεκαετίαν τοῦ 1960 μέχρι σήμερα. Βεβαίως καλῶς ἔπραξαν, πρᾶγμα πού διατρανώνει τὴν ἑτέραν θέσιν, ὅτι κακῶς ἔπραξαν μέχρι σήμερα πού δὲν ἀντιδροῦσαν στὶς χειρότερες προσβολὰς τῆς πίστεως ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστὰς ποιμένας των, εἴτε αὐτοὶ ἦσαν πατριάρ-

χαι, ἀρχιεπίσκοποι ἢ ἀπλοῖ ἐπίσκοποι, ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ.

Διότι ποῦ ἦσαν ὅταν ἐγίνοντο οἱ ἄρσεις τῶν ἀναθεμάτων, αἱ συμπροσευχαὶ καὶ συλλειτουργίαι τριῶν πατριαρχῶν μετὰ ἰσαριθμῶν παπῶν τῆς Ρώμης;

Ποῦ ἦσαν ὅταν τὸ Φανάρι διὰ τοῦ Δημητρίου ἔγραφε: Ἐκατέρα τῶν Ἐκκλησιῶν (Ὁρθόδοξος καὶ παπικὴ) ἔχει παραλάβει καὶ τελεῖ τὰ αὐτὰ ἱερὰ μυστήρια. Ἀναγνωρίζομεν τὸν πάπαν ὡς διάδοχον τῶν Ἀποστόλων, ὅπως ἡμεῖς εἴμεθα διάδοχος τῶν Ἀποστόλων»; (Ἐπίσκεψις, 15.6.'87).

Ποῦ ἦσαν ὅταν ὁ Αὐστραλίας Στυλιανὸς ἐδήλωνε: «Εἰς τὰς Ρωμαιοκαθολικὰς ἀκολουθίας εἶναι παρῶν ὁ ἴδιος Κύριος Ἰησοῦς» καὶ ὅτι «τὸ πανσθενουργὸν Πνεῦμα εἶναι τὸ τελειοῦν ὅλας τὰς ἱεουργίας καὶ τὰ μυστήρια ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀμφοτέρων, Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν»; (Καθολικὴ, 23.6.'87).

Ποῦ ἦσαν ὅταν ὁ Βαρθολομαῖος συλλειτουργοῦσε τὸ 1995 στὸ Βατικανὸ μετὰ τὸν πάπαν, ὑπογράψας ἐν συνεχείᾳ κοινὴν δήλωσιν κατὰ τὴν ὁποῖαν «ἔχουν ἀμφοτέραι αἱ Ἐκκλησίαι των, ἱερωσύνην, μυστήρια καὶ εἶναι ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι» αἱ ὁποῖαι «ἤδη ἀπὸ τοῦ νῦν δίδουν κοινὴν μαρτυρίαν πίστεως»; (Βατικανό, 29.6.1995).

Ποῦ ἦσαν ὅταν τὸ 1998 ἐνώπιον τῆς παπικῆς ἀντιπροσωπείας στὸ Φανάρι ὁ αὐτὸς Βαρθολομαῖος ἐδήλωνε ὅτι διὰ τὸ σχίσμα εἶναι συνυπεύθυνοι καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι, καὶ τὸ φοβερώτερον ὄλων: «Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τὴν διάσπασιν προπάτορες ἡμῶν, ὑπῆρξαν ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως καὶ εὐρίσκονται ἤδη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ»; (Ἐκκλ. Ἀλήθεια, 16.12.'98).

Πῶς μετὰ ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω ἀπεμπολήσεις τῆς Ὁρθόδοξου μοναδικότητος νὰ μὴ θελήσῃ ὁ πάπας νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἑλλάδα; Διότι ὅπως ἐπιτυχῶς ἐγράφη: «Ποιό εἶναι τὸ μεῖζον: ἢ ἔλευσις τοῦ πάπα σὲ μιὰ ὀρθόδοξον χώρα (ὡς φυσικὴ καὶ ἀναγκαία συνέπεια τῆς συμμετοχῆς καὶ τῆς

Ἑλλάδος στὸν Οἰκουμενικὸ Διάλογο), ἢ ἡ προσφορὰ θυμιάματος στὸ «εἶδωλο» τοῦ πάπα λ.χ. κατὰ τὶς συλλειτουργικὲς συμπροσευχὲς στὸ Βατικανὸ καὶ τὸ Φανάρι;...» (Ορθόδοξος Κατάθεση, Μάρτ. '01, σ. 16).

Θὰ πρέπη λοιπὸν νὰ ὁμιλοῦν καὶ ἀντιδροῦν μὲ πολλὴ ταπείνωση καὶ μὲ αἴσθημα συνενόχου διὰ τὰς προδοσίας τῆς ἀνωτέρω περιόδου τῶν οἰκουμενιστῶν ποιμένων των, ὅσοι διαμαρτύρονται διὰ τὴν ἐπικείμενην ἐπίσκεψιν τοῦ πάπα. Ἐπιβαρύνουν ἀφάνταστα τὴν θέσιν των ὅσοι ἐπικαλοῦνται ὡς πρόσθετον λόγον ἀντιδράσεως διὰ τὴν ἀνωτέρω ἐπίσκεψιν τὴν ὑπαρξίν των παλαιοημερολογιτῶν, οἱ ὅποιοι «θὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὸ θέμα πρὸς ἴδιον ὄφελος»!

Γι' αὐτὸ ὅσοι ἀντέδρασαν διὰ τὴν ἀνωτέρω ἐπίσκεψιν, ἀλλὰ καὶ ὅσοι συνέχισαν τὴν ἔνοχη σιωπὴ τους, θὰ πρέπη μετὰ δέους καὶ ταπεινώσεως νὰ ἐρωτήσουν ἑαυτοὺς:

«Ποιὸς φέρνει τελικὰ τὸν πάπα στὴν Ἑλλάδα: ἡ Πολιτικὴ ἡγεσία ἢ οἱ λατινόφρονες καὶ παπῶνιοι Οἰκουμενισταὶ ποιμένες τους, οἱ ὅποιοι ἀποκαλοῦν τὸν πάπα «πρῶτον τῆς ἀνὰ τὸν κόσμον Χριστιανωσύνης Ἐπίσκοπον;», «πρῶτον τῆ τάξει καὶ τῆ τιμῇ ἐν τῷ καθόλου σώματι τοῦ Κυρίου»;! (Αὐτ.).

«Ἀσφαλῶς τὴν κυρίαν εὐθύνην διὰ τὴν ἀντιπαραδοσιακὴν στάσιν τῆς Συνόδου στὸ θέμα τῆς ἐπισκέψεως φέρει ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς καινοτομίας κ. Χριστόδουλος, ὁ ὅποιος ἔχων υἰοθετήσῃ βατικάνειες μεθόδους δράσεως, ὡς καὶ τὸ ἀλλότριον ἦθος τῆς συνθηματολογίας, τοῦ λαϊκισμοῦ καὶ τῆς δημαγωγίας, ὁδηγεῖ σταθερὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου σὲ μίαν βαθυτέραν ἀλλοίωσι τῆς πνευματικῆς της ταυτότητος». (Αὐτ.).

Τὴν αὐτὴν εὐθύνην φέρει καὶ σύνολος ἡ Ἱεραρχία, ἢ ὅποια ἀπουσιάζει παντελῶς ἀπὸ τὰ γεγονότα, ὅπως ἄλλως τε ἔπραξε καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς προδοσίας! (1965 - 2000).

Ὁ προϊστάμενος τοῦ Φαναρίου κ. Βαρθολομαῖος

σαδιστικῶς ἐξέφρασε τὴν πλήρη ἱκανοποίησή του διὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ πάπα, ἀποδείξας διὰ μίαν ἀκόμη φορά τὰ λατινόφρονα αἰσθήματά του καὶ τὴν πλήρη ὑποταγὴν του στὰς θελήσεις τῆς παπικῆς ἑδρας. Ἔτσι ἔδωσε τὸν «ἤχον» στοὺς Ἑλλαδικοὺς συναδέλφους του διὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ ἐνεργήσουν...

Μόνη ἐλπίς ἀντιδράσεως παραμένει, ὡς συνήθως, ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπορρίπτει ὡς παπικὸν τὸ σύνθημα, «ὄ,τι πῆ ἡ Ἐκκλησία», δηλαδή οἱ ἐπίσκοποι, ὡς τονίζει συχνῶς ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος! Οἱ ἐπίσκοποι, δυστυχῶς, πλὴν ἐλαχίστων, προσέφεραν γῆ καὶ ὕδωρ στὸν αἵρεσιάρχην. Εἶπαν τὸ ναὶ καὶ ἀνοιξαν τὶς πύλας στὸν «ψευδοπροφήτην»!

Ὁ πιστὸς λαὸς πρέπει νὰ πῆ τὸ ὄχι σὲ ὑπαίθριον διαμαρτυρίαν μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς ὁμολογητὰς τοῦ πατρώου ἑορτολογίου καὶ τοὺς κληρικοὺς καὶ μονάζοντας τοῦ Νέου, ποὺ ἐνυπογράφως ἐδήλωσαν τὴν ἀντίθεσίν τους στὴν ἐπίσκεψη τοῦ πάπα. Ἦλθε ἡ ὥρα οἱ ἀνωτέρω ὑπογράψαντες ν' ἀρχίσουν τὴν ἐξιλέωσίν τους διὰ τὴν μακροχρόνια ἀπουσία τους ἀπὸ τὸ στάδιον τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας... Θὰ δώσουν ἔτσι καὶ ἓνα καλὸ παράδειγμα σ' ὅσους δὲν τοὺς ἐμιμήθησαν στὴν ὡραία αὐτὴ ὁμολογία τους. Τὸ εὐχόμεθα ὀλοψύχως.

**Ἰ. Μονὴ Εὐαγγελισμοῦ Πάρου.
Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ 2001**

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

1. Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, ὁ Ἱεράρχης, ὁ λόγιος, ὁ ἀσκητής. Ἀθήναι 1970, σσ. 238. Ἔκδ. β, Ἀθήναι 1977.
2. Διάλογοι τῆς ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀθήναι 1971, σσ. 308
3. Ἡ Εὐχαριστηριακὴ συμμετοχὴ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει. Ἀθήναι 1972, σσ. 278.
4. Ἡμερολογιακὰ - Οἰκουμενικά. Ἀθήναι - Θεσσαλ. 1972-6, σσ. 308.
5. Εὐχαριστηριακὰ, Ἀθήναι-Θεσσαλ. 1973-4, σσ. 48.
6. Ἀποκαλυπτήρια μιᾶς ἀγιομάχου Μοναχῆς, Ἀθήναι 1976, σσ. 104.
7. Μοναχισμὸς καὶ αἵρεσις, Ἀθήναι 1982, σσ. 112.
8. Ὁρθοδοξία καὶ αἵρεσις, Ἀθήναι 1982, σσ. 112.
9. Ἀββακοῦμ ὁ ἀνυπόδητος, Ἀθήναι 2000³, σσ. 76
10. Ἀπολογία ἐνὸς Ἀγιορείτου, Ἀθήναι 1986, σσ. 48.
11. Τὸ Ἀντίδοτον, Ἀθήναι 1990, σσ. 220.
12. Ὁ Ἀντίχριστος καὶ τὸ χάραγμά του. Ἀθήναι 1998, σσ. 96
13. Παλαιὸν καὶ Νέον, Ἀθήναι 2000².

Ἐπιμελεία

1. Νεοφύτου Καυσοκαλυβίτου - Ἱεροδιακόνου, Περὶ τῆς συνεχοῦς μεταλήψεως, Ἀθήναι, αχ., σσ. 232
2. Ὁρθόδοξος μαρτυρία, Ἀθήναι 1985, σσ. 84.
3. Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, Δήλωσις τῆς ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει ταραχῶν ἀληθείας, Ἀθήναι 1988, σσ. 126.
4. Νεοφύτου Μοναχοῦ τοῦ ἐξ Ἑβραίων, Ἀνατροπὴ τῆς θρησκείας τῶν Ἑβραίων, Ἀθήναι 1980, σσ. 178.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Προλεγόμενα	5
Ἄνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς Ἄγιορείτην Μοναχόν.....	9
Ποῖος ὁ ἀναμενόμενος.....	16
Ὁ Οἰκουμενισμὸς καὶ ἡ... ἀφασία τῶν Ὁρθοδόξων.....	25
Ποῖοι εἶναι «ἐντὸς Ἐκκλησίας»	29
Ὅταν διαστρέφεται ἡ Πατερικὴ διδαχὴ.....	33
Μήνυμα ἐλπίδος ἀπὸ τὴν Ρωσίαν.....	36
Ἡ ἀγωνιζομένη ὀρθοδοξία τοῦ Καναδά.....	41
Ἀντιπαραδοσιακὴ ἔξαρσις	49
Ὁρθόδοξος Μοναχισμὸς καὶ σύγχρονος φονταμενταλισμὸς.....	55
Ὅταν τὰ δεκανίκια εἶναι ψεύτικα	59
Ἐξ ἀφορμῆς ἑνὸς ἀφορισμοῦ.....	69
Ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια διὰ τὰ γεγονότα τῶν Σπετσῶν.....	79
Ἡ Ὁρθοδοξία στὶς Σπέτσες Α'.....	90
Ἡ Ὁρθοδοξία στὶς Σπέτσες Β'.....	101
Ἡ Ὁρθοδοξία στὶς Σπέτσες Γ'.....	111
Ὅταν πέφτουν τὰ προσωπεῖα.....	122
Ἡ Ὁρθοδοξία ἐν διωγμῶ.....	135
Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης καὶ ὁ Ζηλωτισμὸς.....	146
Συνάξεις ὀρθοδόξων ἐρήμην τῆς Ὁρθοδοξίας.....	158
Ὁ τελευταῖος παγκόσμιος δικτάτορας.....	163

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς καὶ ἡ «Ὁρθοδοξία» τῶν Ἀντιχαλκηδονίων	175
Καὶ πάλι περὶ Μονοφυσιτῶν	182
Ἡ αἵρεσις τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ χθὲς καὶ σήμερα	185
Ἡ ἀλυσίδα τῶν πτώσεων	190
Οἰκουμενιστικὴ Ἐκκλησιολογία	193
Ὅταν οἱ φύλακες προδίδουν	196
«Πανταχοῦ δὲ φυλακτὸν ἡμῖν, μή, προφάσει μιᾶς ἐντολῆς ἐτέραν φανῶμεν καταλύοντες»... ..	200
Ὁρθοδοξία πολεμουμένη καὶ ἀπόδημος Ἑλληνισμὸς Α'.....	206
Ὁρθοδοξία πολεμουμένη καὶ ἀπόδημος Ἑλληνισμὸς Β'.....	217
Τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ οἱ «συντηρητικοὶ»	228
Περὶ ὀλοκαυτωμάτων.....	236
Οἱ Ἑβραῖοι μᾶς κυβερνοῦν.....	239
Τὰ κατορθώματα τοῦ Σιωνισμοῦ.....	241
Ὁ δεύτερος πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ	243
Ἡ ὁμολογία Θυατείρων.....	250
Γιατί εἶμαι παλαιοσημερολογίτης	259
«... Μετήλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει...»	271
Ἐπιλεγόμενα.....	284

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ

Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ - ΑΝ. ΝΑΓΙΑΣ α.ε.

Κορίννης 7 - 105 53 — Αθήνα

Τηλ./Fax: 3216.295